

Siz hiç caz çağında kiremit aktardınız mı? Hi-ho-ha!

SOPHIE KINSELLA

Yirmiler Kızı

NEWYORK
TIMES
ÇOKSATARI

PARTEMİS
çiklit

AB/207

ABG/59

A/55

YİRMİLER KIZI

Sophie Kinsella

Orijinal Adı : *Twenties Girl*

Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren : Bige Turan

Türkçe Düzenleme : Banu İçöz

Son Denetim : Alkım Irkad

Yaratıcı Yönetim : photoRepublic

Grafik : Melek Koç

Mizanpaj : Hülya Fırat

1 - 3. Basım : Ekim 2009

ISBN : 978-605-4228-45-4

Sertifika No : 10905

Sophie Kinsella© 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 34110

Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Genel Dağıtım:

Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

YİRMİLER KIZI

SOPHIE KINSELLA

Anne babamıza yalan söylememizin ardında yatan gerçek, bunu onları *korumak* için yapmak zorunda olmamız. Onların iyiliği için. Mesela benimkileri ele alalım. Eğer maddi durumum / aşk hayatım / mutfak borularım / vergilerim hakkındaki çarpıtılmamış gerçekleri bilseler anında kalp krizi geçirirler. Ve doktorlar “Herhangi bir şok yaşadılar mı?” diye sorar. Sonuçta hepsi benim hatam olur.

Bu yüzden de evime girmelerinin üzerinden daha on dakika bile geçmeden onlara aşağıdaki yalanları söyledim:

1. L&N Kariyer Danışmanlık, Yönetici Seçme ve Yerleştirme Şirketi yakında kara geçecek, buna eminim.
2. Natalie muhteşem bir iş ortağı. Onunla birlikte bir beyin avcılığı şirketi kurmak için işimi bırakmam harika bir fikirdi.
3. Tabii ki sadece pizza, böğürtlenli yoğurt ve votkayla beslenmiyorum.

4. Tabii ki otopark fişini ödememenin cezasından habirim var.
5. Evet, bana Noel hediyesi olarak verdikleri o Charles Dickens DVD'sini izledim. Harikaydı. Özellikle de şu boneli kadın... Evet, Peggoty. Hah, ondan bahsediyorum.
6. Ben de bu haftasonu yangın alarmı almayı düşünüyordum, tam üstüne bastılar.
7. Evet, tüm aileyi tekrar görmek harika olacak.

Yedi yalan. Annemin kıyafetiyle ilgili olanlar dahil değil. Ayrıca henüz 'o konu'ya değinmedik bile.

Siyah bir elbise ve aceleyle sürülmüş rimelimle yatak odasından çıkarken annemin şömine rafında duran acayip kabarık telefon faturama göz attığını görüyorum.

"Merak etme," diyorum çabucak. "Halledeceğim."

"Sadece, eğer halletmezsen," diyor annem, "telefon hattını keserler ve tekrar bağlatman aylar sürer. Burada cep telefonu sinyali de zayıf. Ya acil bir durum olursa? Ne yaparsın?" Alnı endişeyle kırışıyor. Sanki hemen şu anda halledilmesi gereken bir durum varmış gibi bakıyor. Sanki yatak odasında bir kadın doğum sancıları içinde kıvranıyor ya da evi sular seller basmış ve acilen helikoptere ulaşmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor. Nasıl ulaşacağız? Nasıl?

"Eee... Bunu düşünmemize gerek yok. Anne, faturamı ödeyeceğim. Cidden."

Annem oldum olası gamlı baykuştur. Gözlerinde mesafeli, korku dolu bir ifadeyle gergin bir şekilde gülümseme-

ye başlar ve o anda beyninde bir felaket senaryosu döndüğünü bilirsiniz. Mezuniyet törenimde de böyleydi. Sonradan, bizi izlerken tepemizdeki zincirle asılı duran avizeyi farkettiğini, ya avize üzerimize düşer de kafamızda parçalanırsa diye kurduğunu itiraf etti.

Şu anda siyah etek ceketini çekiştiriyor. Ceket vatkalı, tuhaf metal düğmeli ve anneme biraz dar. Bu ceketin on yıl önce, habire iş görüşmelerine gittiği ve ona fare kullanmak gibi temel bilgisayar becerilerini öğretmek zorunda kaldığım dönemde alındığını hayal meyal hatırlıyorum. Sonuçta çocuklar için bir yardım kuruluşunda çalışmaya başladı ve çok şükür ki derneğin herhangi bir kıyafet zorunluluğu yok.

Ailemde kimseye siyah yakışmıyor. Babamın üstünde de siyah kumaş pantolon var ve gayet sıkıcı görünüyor. Babam aslında oldukça yakışıklıdır. Boylu poslu ve gösterişlidir. Saçları kahverengi ve ince telli. Annemle benimkiyse açık renk ve ince telli. İkisi de kendilerini rahat hissettikleri yerlerde, mesela hep birlikte Cornwall'da babamın eski teknesinde, üstümüzde yün kazaklarımızla oturup açmalarımızı yerken gerçekten harika görünürler. Ya da mahallenin amatör orkestrasında çalarken. Zaten orada tanışmışlar. Ancak bugün hiç kimse rahat değil.

"Hazır mısın?" Annem çoraplı ayaklarıma bakıyor. "Ayakbikarların nerede hayatım?"

Koltuğun altına eğiliyorum. "Benim de gelmem şart mı?"

"Lara!" diyor annem ayıplayarak. "O senin babanın teyzesiydi, yani büyük teyzendi. 105 yaşındaydı biliyorsun."

Annem büyük teyzemin 105 yaşında olduğunu bana en az 105 defa söylemiştir. Eminim onun hakkında bildiği tek şey bu.

“Eee, ne olmuş? Onu tanıımıyordum ki. Hiçbirimiz tanıımıyorduk. Çok aptalca. Hayatımız boyunca hiç tanışmadığımız ihtiyar bir kadın için ne diye vapura binip Potters Bar’a kadar gidiyoruz?”

Omuzlarımı kamburlaştırıyorum. Kendi işini kurmuş, yirmi yedi yaşında bir genç kadından çok üç yaşında bir çocuk gibiyim.

“Bill Amcan, yengen falan da geliyor,” diyor babam. “Eğer onlar bu zahmete katlanabiliyorsa...”

“Ailevi bir olay bu!” diye araya giriyor annem.

Omuzlarımı iyice düşürüyorum. Ailevi olaylara alerjim var. Bazen keşke havada uçuşan karahindiba tohumları olsaydık diye düşünüyorum. Aile yok, geçmiş yok, dünya üzerinde dolanır, hepimiz kendimizce savrulurduk.

“Uzun sürmez,” diyor annem tatlı tatlı.

“Sürer.” Gözlerimi haliya dikiyorum. “Ve herkes bana... Şeyi soracak.”

“Hayır, sormazlar!” diyor annem hemen. Destek almak için babama bir bakış atıyor. “Hiç kimse... Şeyin konusunu bile açmayacak.”

Sessizlik oluyor. Konu havada asılı kalıyor. Sanki ona bakmaktan kaçınıyoruz. Sonunda babam meseleye el atıyor.

“Eee! Hazır şeyin lafı açılmışken...” Tereddüt ediyor. “Sen genel olarak iyi misin?”

Annemin kulak kesildiğini görüyorum, her ne kadar saçını tanyormuş gibi yapsa da.

“Ah, bilirsin,” diyorum kısa bir duraksamanın ardından. “İyiym. Yani birdenbire eski halime dönmem beklene-
mez.”

“Yok canım, tabii ki hayır!” Babam hemen geri çekiliyor. Sonra tekrar deniyor. “Ama moralin... İyi mi?”

‘Evet’ anlamında kafa sallıyorum.

“Güzel!” diyor annem rahat bir nefes alarak. “Senin... Şeyi atlatacağını biliyordum zaten.”

Annemle babam artık yüksek sesle ‘Josh’ demiyor, çünkü adını duyunca nasıl hıçkırıklara boğulduğumu gördüler. Bir süre annem ondan ‘ismi lazım değil’ diye bahsetti. Şimdiyse o sadece ‘şey’.

“Ve onunla... Temasa geçmedin?” Babam benim dışımda her yere bakıyor ve annem de çantasını karıştırmaya dalmış gibi görünüyor.

Ağzımı arıyor. Kastettiği, ona takıntılı başka bir mesaj gönderip göndermediğim.

“Hayır,” diyorum kızarıp bozarak. “Onunla temasa geçmedim, tamam mı?”

Bu konuyu açması haksızlık. Aslında tüm bunlar maksadını aştı artık. Josh’a topu topu birkaç mesaj gönderdim. Günde üç diyelim. Çok sayılmaz ki. Ayrıca da hiçbiri takıntılı değildi. Sadece açık ve dürüst davrandığım mesajlardı. Ki bence bütün ilişkiler böyle olmalı.

Yani diğer kişi bir anda tüm duygularını kaldırıp attı diye sizin de hemen aynısını yapmanız beklenemez, değil mi? *Ah, tamam! Demek planın bir daha hiç görüşmemek, sevişmemek, hiçbir şekilde iletişime geçmemek. Müthiş fikir*

Josh, neden ben bunu daha önce düşünemedim, diyemezsiniz ki.

Sonuç olarak insan gerçek hislerini paylaşmak istiyor, bunları bir kısa mesaja yazıyor ve bir dakika sonra bir bakıyorsunuz, eski erkek arkadaşınız telefon numarasını değiştirip sizi anne babanıza şikayet ediyor. Sinsi şey!

“Lara, kalbinin kırıldığını biliyorum. Çok acı çektin.” Babam boğazını temizliyor. “Ama neredeyse iki ay oluyor. Hayatına devam etmek zorundasın tatlım. Başka genç erkeklerle görüş, dışarı çıkıp eğlen.”

Ah Tanrım, şimdi babamın ‘sayısız erkeğin benim gibi güzel bir kızın ayaklarına kapanmak isteyeceği’ nutkunu dinlemeyi kaldıramam. Yani, bir kere dünyada hiç bekar erkek yok, bunu herkes bilir. Ayrıca da yuvarlak burunlu, bembeyaz tenli, bir elli beş boyunda bir kız da tam olarak güzeller güzeli sayılmaz.

Tamam. Bazen hoş görüldüğümün farkındayım. Kalp şeklinde bir yüzüm, kocaman yeşil gözlerim ve burnumun üstünde birkaç çilim var. Dahası, arı sokmuş gibi dolgun dudaklara sahibim, ki bu dudaklar ailede benden başka kimsede yok. Yine de abartmayalım, manken de değilim.

“Yani annemle sen Polzeath’te ayrıldığınız zaman öyle mi yapmıştın? Dışarı çıkıp başka insanlarla mı görüşmüştün?” Eski defterleri açtığımın farkındayım ama ne yapayım, söylemeden duramadım. Babam iç geçiriyor ve annemle bakışıyorlar.

“Ona bu olayı hiç anlatmamalıydık,” diye mırıldanıyor annem alnını ovuşturarak. “Hiç anlatmamalıydık...”

“Çünkü eğer öyle yapsaydın,” diye devam ediyorum, “o zaman bir daha asla bir araya gelemezsiniz, değil mi? Babam hiçbir zaman sana kemanının yayı olduğunu söyleyemezdi ve asla evlenmezsiniz.”

Keman ve yay cümlesi, aile kültürümüzün bir parçası. Hikayeyi bir milyon kere dinlemişimdir. Babam annemin evine gelmiş, bisikletiyle rampayı çıktığı için kan ter içindeymiş ve annem de hüngür hüngür ağlıyormuş ama nezle taklidi yapmış, kavgayı unutup barışmışlar ve anneannem onlara çayla tarçınlı kurabiye hazırlamış. (Ne alaka bilmiyorum ama her defasında bu tarçınlı kurabiyenin bahsi muhakkak geçer.)

“Lara tatlım.” Annem iç geçiriyor. “O durum farklıydı, biz üç senedir birlikteydik, nişanlıydık...”

“Biliyorum!” diyorum savunmaya geçerek. “Farklı olduğunu biliyorum. Sadece demek istediğim insanlar bazen barışır, tekrar bir araya gelir. Olur yani.”

Sessizlik.

“Lara, sen hep romantik bir kızdın,” diye başlıyor babam.

“Romantik değilim!” diye sesimi yükseltiyorum, sanki feci bir hakarete uğramışım gibi. Gözümü yere dikiyorum, ayak parmağımla halıyla oynuyorum ama yan gözle de annemle babamın heyecan içinde birbirlerine ‘önce sen konuş, sen konuş’ falan diye ağızlarını oynattıklarını görüyorum. Annem kafasını iki yana sallayıp babama işaret ediyor, sözü ona bırakıyor.

Garip bir duraklamanın ardından “Birisinden ayrıldığın zaman,” diye tekrar saızı alıyor babam, “geriye dönüp bak-

mak, bir araya gelseniz hayat mükemmel olurdu diye düşünmek kolaydır. Ancak...”

Bana hayatın bir yürüyen merdiven olduğunu söyleyecek. Onu hemen susturmalıyım, hemen!

“Baba. Dinle. Lütfen.” Bir şekilde en sakın ses tonumu takınıyorum. “Yanlış anlıyorsunuz. Ben Josh’la tekrar bir araya gelmek istemiyorum.” Sanki çok saçma bir fikirmiş gibi konuşuyorum. “Ona o yüzden mesaj atmadım. Sadece bir kapanış istedim. Yani, hiçbir uyarı yapmadan her şeyi koparıp attı, ne konuştuk, ne tartıştık. Sanki ortada... Yarım kalan bir şeyler vardı. Adeta bir Agatha Christie romanı okudum ama hala cinayeti kimin işlediğini bilmiyor mu!”

İşte bunu anlarlar.

“Eh,” diyor babam bir süre sonra. “Hayalkırıklığı yaşadığını biliyorum...”

“Tek istediğim bu,” diyorum elimden geldiğince ikna edici bir sesle. “Josh’ın ne düşündüğünü anlamak. Oturup olayları uzun uzun konuşmak. İki medeni insan gibi iletişim kurmak.”

Ve onunla yeniden bir araya gelmek, diye ekliyor beynim sessiz, doğrucu bir ok gibi. *Çünkü Josh’ın beni hala sevdiğini biliyorum, başkaları bilmesede.*

Ama bunu annemlere söylemenin bir anlamı yok. Asla anlamazlar. Nasıl anlayabilirler? Josh ve benim bir çift olarak ne kadar baş döndürücü olduğumuza, ne kadar uyduğumuza dair bir fikirleri yok ki. Josh’ın var olmayan bir sebep üzerine nasıl panikle, alelacele, tam erkek-tarzı bir karar aldığını ve eğer onunla konuşabilirsem her şeyi dü-

zeltebileceğimi ve yeniden birlikte olabileceğimizi anlamıyorlar.

Bazen kendimi annemle babamdan çok ileride hissediyorum, tıpkı Einstein'ın arkadaşlarının habire *Bırak Albert ya, evren düzdür*, derken onun hep içinden gizliden gizliye *Büküldüğünü, geometrik olarak eğildiğini biliyorum. Sizi bir gün göstereceğim*, diye düşünmesi gibi.

Annemle babam çaktırmadan birbirlerine ağız oynatıyor. Onları bu dertten kurtarmalıyım.

"Her neyse beni düşünüp üzülmeyin," diyorum çabucak. "Çünkü ben hayatıma devam ediyorum. Yani, tamam, hayatıma tam olarak devam etmiyorum," diye düzeltiyorum şüpheli bakışları karşısında, "ama Josh'ın konuşmak istemediğini kabullendim. Kaderimizde yokmuş işte, kismet değilmiş. Kendim hakkında birçok şey öğrendim ve... İyi bir noktadayım. Gerçekten."

Gülüşüm yüzüme uhuyla yapıştırılsa ancak bu kadar olurdu. Sanki manyak bir kültün mantrasını ezberden okuyorum. Sadece üstümde uzun bir elbise ve elimde tefim eksik.

Hare krişna, hare hare... Hayatıma devam ediyorum... Hare hare... İyi bir noktadayım...

Annemle babam birbirine bakıyor. Bana inanıp inanmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok ama en azından bu suyu çıkmış konuşmadan hepimizi kurtardım.

"İşte bu!" diyor babam derin bir oh çekerek. "Aferin Lara, buraya varacağını biliyordum. Ayrıca Natalie'yle kurduğun işe odaklanman gerek, eminim ki olağanüstü gidiyordur."

Gülüşüm iyice yapışıyor yüzüme, adeta erdim.

“Kesinlikle!”

Hare hare... İşlerim çok yolunda... Hare hare... Hiç de felaket değil...

“Bunu atlatmana çok sevindim.” Annem bana yaklaşıyor ve kafamın tepesini öpüyor. “Hadi, artık yola çıksak iyi olur. Kendine bir çift siyah ayakkabı bul, marş marş!”

Esef dolu bir iç çekişle ayağa kalkıp yatak odama sürükleniyorum. Güneşli, çok güzel bir cumartesi günü. Bense bugünü 105 yaşındaki ölü bir insanın da dahil olduğu, iğrenç bir aile buluşmasında geçirmek durumundayım. Bazen hayat gerçekten berbat ya.

Potters Bar Cenaze Evi’nin küçük otoparkına yanaşırken yan kapının dışında ufak bir insan kalabalığı gözüme çarpıyor. Sonra bir televizyon kamerasının ışığını ve insanların kafasının tepesinden uzanan süngerli mikrofonu görüyorum.

“Neler oluyor?” Arabanın camından dışarı bakıyorum. “Bill Amca’yla ilgili bir şey mi?”

“Muhtemelen.” Babam kafasını sallıyor.

“Galiba biri onun belgeselini çekiyor,” diye araya giriyor annem. “Trudy söylemişti. Kitabı için.”

İşte akrabalarınızdan biri ünlüyse böyle oluyor. Televizyon kameralarını etrafınızda görmeye alışılırsınız. Yeni tanıştığınız insanların “Lington? Lingtons Kahveleri’yle bir ilginiz var mı, ha ha?” diye sormasına ve “Evet,” diye cevap verdiğinizde ağızlarının açık kalmasına da.

Bill Amca, Bill Lington’ın ta kendisi. Yirmi altı yaşında sıfırdan başlayıp Lingtons Kahveleri’ni kurdu ve işini ilerletip

dünya çapında bir kafeler zinciri imparatorluğuna dönüştürdü. Şimdi her bir kupanın üstünde yüzünün resmi var, sonuç olarak da Beatles'tan falan daha meşhur. Yolda görse-niz tanırırsınız. Şu aralar daha da dikkat çekiyor, çünkü *İki Küçük Bozuk Para* adlı otobiyografisi geçen ay çıktı ve çok satan kitaplar listesinde zirveye oturdu. Anlaşılan kitabın filminde onu Pierce Brosnan canlandıracak.

Tabii ki kitabı satır satır okudum. Amcamın cebinde kalan son yirmi kuruşla kendine bir fincan kahve almasını ve kahvenin tadı berbat olduğu için aklına bir kafe açma fikrinin geldiğini anlatıyor. Böylece bir kafe açmış ve bir zincir başlatmış. Şimdiyse hemen hemen bütün dünya onun. Lakabı 'Simyacı' ve geçen sene yayımlanan bir makaleye göre tüm iş dünyası onun başarısının sırrını öğrenmek istiyormuş.

Bu yüzden amcam *İki Küçük Bozuk Para* seminerlerini başlattı. Birkaç ay önce gizlice birine katıldım. Hani olur da yeni bir şirketi yönetmek hakkında gizli ipuçları öğrenirim diye.

İki yüz kişi gelmişti, hepsi de amcamın ağzından çıkan her bir kelimeyi yutuyordu ve seminerin sonunda iki bozuk parayı havaya atıp tutup "İşte bu benim başlangıcım," dedik. Çok kalitesiz ve rezildi ama etrafımdaki herkes büyük bir ilham almış gibi görünüyordu. Şahsen başından sonuna kadar can kulağıyla dinlediğim halde ben hala nasıl yaptığını anlamış değilim.

Yani, ilk milyonunu kazandığında yirmi altı yaşındaydı. Yirmi altı! Yeni bir işe girişti ve anında başarıya ulaştı. Ben-

se yeni bir işe altı ay önce başladım ve tek ulaştığım şey, anında baş ağrısı.

“Belki de gün gelir, sen ve Natalie de kendi işinizle ilgili bir kitap yazarınız!” diyor annem beynimi okumuş gibi.

“Dünya küreselleşiyor,” diye araya giriyor babam içten bir şekilde.

“Bakın, bir sincap!” diye çabucak camdan dışarıyı işaret ediyorum. Annemle babam işimi o kadar destekliyor ki onlara gerçeği söyleyemem. Sonuç olarak da ne zaman konu açılrsa konuyu değiştiriveriyorum.

Gerçeklere sadık kalmak gerekirse aslında annem başlangıçta bu fikre pek sıcak bakmıyordu. İşin aslı, pazarlama işinden vazgeçip bütün birikimlerimi çekeceğimi ve bir beyin avcısı şirketi kuracağımı açıkladığımda, hayatımda hiç beyin avcılığı yapmadığımdan ve bu işin ‘i’sini bilmediğimden annem ayılıp bayıldı.

Ama en yakın arkadaşım Natalie’yle ortak olacağımı anlatınca sakinleşti. Natalie’nin tecrübeli bir beyin avcısı olduğunu, ilk başta işleri onun üstleneceğini, benimse reklam ve pazarlama bölümüyle ilgileneceğimi, bu arada da beyin avcılığı işini öğreneceğimi söyledim. Ayrıca çoktan bazı kişileri bağladığımızı, banka borcumuzu da hemen ödeyeceğimizi ekledim.

Hepsi harika bir plan gibi geliyordu kulağa. Harika bir plandı da. Ta ki bir ay önce Natalie tatile gidip de Goa’lı bir sahil serserisine aşık oluncaya ve bir hafta sonra bana mesaj atarak ‘tam olarak ne zaman döneceğini bilmediğini ama işlerle ilgili bütün ayrıntıların bilgisayarında kayıtlı olduğu-

nu' söyleyinceye kadar... Başımın çaresine bakarmışım, orada sörf harikaymış, muhakkak onu ziyarete gitmeliymişim. *Kocaman öpücükler, Natalie.*

Bir daha Natalie'yle hayatta iş yapmam. Hayatta!

"Bu kapandı mı şimdi?" Annem cep telefonunun düğmelerine basıyor tereddütle. "Tören sırasında çalmasında."

"Bir bakalım." Babam arabayı park ediyor, motoru kapatıyor ve telefonu eline alıyor. "Telefonu 'sessiz'e almak mı istiyorsun?"

"Hayır!" diyor annem telaşla. "Kapatmak istiyorum. Sessiz mod bozuk olabilir."

"Al o zaman." Babam yandaki düğmeye basıyor. "Tamen kapattım." Telefonu anneme geri veriyor ama annem hala şüpheyle aleti süzüyor.

"Ya çantamdayken bir şekilde kendi kendine açılırsa?" Yalvarırcasına ikimize bakıyor sırayla. "Yat kulübündeki Mary'ye oldu, biliyorsun. Makine çantasında açıldı ve çaldı. Kadın o sırada jürilik yapıyordu. Telefonu çarpmışsındır ya da bir yerine dokunmuşsundur dediler."

Annemin sesi gittikçe yükseliyor ve nefesi tükeniyor. Ablam Tonya olsa bu noktada sabrını yitirir. "Saçmalama anne, tabii ki telefonun kendi kendine açılmaz," diye yapıştırdı.

"Anne." Telefonu nazikçe elinden alıyorum. "Telefonu arabada bıraksak?"

"Evet." Biraz rahatlıyor. "Evet, iyi fikir. Torpido gözüne koyarım."

Babama bir bakış fırlatıyorum, o da bana hafifçe gülüyor. Zavallı annem. Kafasında bir sürü saçma sapan şey dönüyor. Gerçekten de bazen ölçüyü kaçırıyor.

Cenaze evine yaklaştığımız sırada Bill Amca'nın sesi duyuluyor uzaklardan belli belirsiz. Ufak kalabalığın arasından geçince onu görüyoruz. Deri ceketini giymiş, dalgalı saçları jöleli. Herkes Bill Amca'nın kafayı saçlarına taktığını bilir. Saçları kalın telli, sağlıklı ve simsiyah. Herhangi bir gazete saçını boyadığını iddia etmeye kalkarsa kesin dava açar.

"Aile en önemli şeydir," diyor kot pantolonlu bir muhabire. "Aile, hepimizin üstünde durduğu kayadır. Eğer bir cenaze için programıma ara vermem gerekiyorsa, varsın olsun." Kalabalığın hayranlığını görebiliyorum. Elinde bir Lingtons kağıt bardağı tutan kız kendinden geçmiş gibi dinliyor ve yanındaki arkadaşına "Sahiden o!" diye fısıldıyor.

"Şimdilik burada kesebilirsek..." Bill Amca'nın asistanlarından biri kameramana yaklaşıyor. "Bill'in cenaze evine girmesi gerek. Teşekkürler millet. Sadece birkaç imza dağıtacak," diye ekliyor kalabalığa.

Herkes Bill Amca'ya yanaşıp kahve bardaklarına ya da cenaze programlarına imza attırırken biz sabırla kenarda bekliyoruz, kamera da her şeyi kaydediyor.

Derken nihayet herkes dağılıyor ve Bill Amca bize yöneliyor.

"Merhaba Michael. Seni görmek ne güzel." Babamla tokalaşıp anında asistanına dönüyor. "Steve'i bağladın mı?"

"Burada." Asistan Bill'e alelacele telefonu uzatıyor.

“Merhaba Bill!” Babam hiçbir zaman Bill Amca’ya saygıda kusur etmez. “Uzun zaman oldu. Nasıl gidiyor? Kitabın için tebrikler.”

“İmzalı kopya için teşekkürler!” diye araya giriyor annem hevesle.

Bill hepimize kısaca kafa sallıyor ve doğruca telefona “Steve, mesajını aldım,” diyor. Annemle babam birbirine bakıyor. Belli ki büyük aile buluşmamız sona erdi.

“Nereye gitmemiz gerektiğini öğrenelim bakalım,” diye mırıldanıyor annem babama. “Lara, geliyor musun?”

“Aslında, ben biraz dışarıda kalacağım,” diyorum hemen uydurarak. “İçeride görüşürüz!”

Annemler gözden kaybolana kadar bekliyorum, sonra da Bill Amca’ya sokuluyorum. Ansızın şeytani bir plan yapıverdim. Bill Amca seminerinde, başarının anahtarının hiçbir fırsatı kaçırmamak olduğunu söylemişti. Eh, ben de bir girişimciyim ve bu da bir fırsat, değil mi?

Amcam konuşmayı bitirene kadar bekliyorum, sonra aceleyle atılıyorum. “Merhaba Bill Amca. Bir dakika görüşebilir miyiz?”

“Bekle.” Tek elini kaldırıyor ve Blackberry’sini kulağına dayıyor. “Merhaba Paulo. Ne var ne yok?”

Gözleri bana kayıyor ve bir baş işaretini veriyor, tahminimce konuşma sıram geldi.

“Artık bir beyin avcısı olduğumu biliyor muydun?” Gergin bir şekilde gülümsüyorum. “Bir arkadaşımın ortak oldum. Şirketimizin ismi L&N Kariyer Danışmanlık, Yönetici Seçme ve Yerleştirme. Sana işimizden bahsedebilir miyim biraz?”

Bill Amca bana bir saniye kaşlarını çatarak bakıyor, sonra da “Bir dakika Paulo,” diyor. Ooo, vay canına! Amcam telefon görüşmesini bekletiyor. Benim için!

“Uzmanlık alanımız üst düzey yönetici pozisyonlarına yüksek kalitede, motivasyonu yüksek çalışanlar bulmak,” diyorum kekelememeye çalışarak. “Acaba sizin İK’dan birileriyle görüşebilir miyim diye merak ettim, hizmetimizi onlara anlattırdım, belki bir anlaşma yapardık—”

“Lara.” Bill Amca beni susturmak için tek elini havaya kaldırıyor. “Seni bizim şirketin insan kaynakları müdürüyle tanıştırsam ve ona ‘Bu benim yeğenim, ona bir şans tanı,’ desem ne derdin?”

Zevkten dört köşe oluyorum. İçimden zafer şarkıları söylemek geliyor. Kumarda kazandım!

“Çok teşekkür ederim Bill Amca, derdim!” cevabını verebiliyorum sakın kalmaya çalışarak. “Elimden geleni yaparım, yedi gün, yirmi dört saat çalışırım, çok minnettar olurum...”

“Hayır,” diye lafımı kesiyor. “Olmazdın. Kendine saygın kalmazdı.”

“Ne?” Kafam karışarak duruyorum.

“Cevabım hayır.” Bana göz kamaştırıcı beyazlıkta bir gülüş fırlatıyor. “Sana bir iyilik yapıyorum Lara. Eğer tek başına başarırsan kendini çok daha iyi hissedeceksin. Bileğinin hakkıyla kazandığını hissedeceksin.”

“Doğru.” Yutkunuyorum. Rezil olmanın verdiği utançla yüzüm yanıyor. “Yani, bileğimin hakkıyla kazanmak istiyorum. Çok çalışmak istiyorum. Sadece düşündüm de belki—”

“Eğer ben iki küçük bozuk parayla yola çıkıp tırmandıysam Lara, sen de yapabilirsin.” Gözlerimi yakalıyor, bana bakıyor. “Kendine inan. Hayaline inan. Al.”

Ah hayır. Lütfen. Olamaz! Elini cebine atıyor ve bana iki bozuk para uzatıyor.

“İşte bunlar da senin iki küçük bozuk paran.” Bana derinden, ağırbaşlı bir bakış atıyor. Tıpkı televizyon reklamındaki gibi. “Lara, gözlerini kapa. Hisset. İnan. ‘Bu benim başlangıcım,’ de kendine.”

“Bu benim başlangıcım,” diye mırıldanıyorum ezilip büzülerek. “Teşekkürler.”

Bill Amca kafasını sallıyor, sonra telefona dönüyor. “Paulo. Kusura bakma.”

Utançtan yerin dibine girerek uzaklaşıyorum. Fırsatları yakalamak buraya kadarmış. Temas kurmak buraya kadarmış. Bu aptal cenazeyi bir an önce atlatmak ve eve dönmek istiyorum.

Binanın köşesini dönüyorum, cam kapılardan cenaze evine giriyorum ve kendimi rahat sandalyelerin, güvercin posterlerinin olduğu, dingin bir salonda buluyorum.

Etrafta kimse yok, danışmada bile.

Birdenbire açık renk ahşap kapının arkasından müzik sesi geldiğini farkediyorum. Kahretsin. Tören başlamış. Kaçırıyorum. Çabucak kapıyı itip açıyorum ve aynen tahmin ettiğim gibi, insanlarla dolu banklarla karşılaşıyorum. Salon o kadar kalabalık ki ben girince arkada bekleyen insanlar kenara çekiliyor. Mümkün olduğunca göze çarpmadan kendime bir yer bulmaya çalışıyorum.

Annemle babamı görmeye çalışarak çevreme bakınıyorum ve buraya gelen insanların sayısı başımı döndürüyor. Ve çiçekler. Salonun her iki kenarında beyaz ve krem rengi muhteşem arajmanlar yer alıyor. Önlerde oturan bir kadının ilahi söylüyor ama önümde o kadar çok insan var ki onu göremiyorum. Hemen yanımda birkaç kişi burnunu çekiyor ve bir kız alenen gözyaşlarına boğulmuş vaziyette. Bu da bana ders olsun. Bunca insan babamın teyzesi için buraya gelmiş ve ben onu hiç tanımadım.

Hatta ona çiçek bile göndermedim, diye farkediyorum utanç içinde. Bir kart falan mı yazsaydım? Tanrım, umarım annemle babam bu işlerin icabına bakmıştır.

Müzik o kadar tatlı, atmosfer o kadar duygusal ki birdenbire elimde olmadan gözlerimin nemlendiğini hissediyorum. Hemen yanımda oturan, siyah kadife şapkalı yaşlı kadının bunu görüyor ve beni anlıyormuş gibi dilini cıklatıyor.

“Mendilin var mı tatlım?” diye fısıldıyor.

“Hayır,” diye itiraf ediyorum ve anında kocaman, eski moda rugan çantasını açıveriyor. Çantadan kafur kokusu yayılıyor. İçinde bir sürü gözlük, bir kutu naneli şeker, bir paket firkete, üstünde ‘İp’ yazan bir kutu ve yarım paket lifli bisküvi gözüme çarpıyor.

“Bir cenazeye gelirken yanına her zaman mendil almalısın.” Bana bir paket kağıt mendil uzatıyor.

“Teşekkürler,” diye yutkunuyorum mendilleri alarak. “Çok nazıksınız. Ben büyük yeğeniyim bu arada.”

Kadın empatiyle kafasını sallıyor. “Çok zor günler sizin için. Ailenin durumu nasıl?”

“Eee... Şey...” Mendili katlıyorum ve ne cevap versem diye merak ediyorum. *Kimse pek sallamadı, hatta Bill Amca dışarıda Blackberry’siyle konuşuyor,* diyemem ya. Sonunda “Böyle bir zamanda birbirimize destek olmalıyız,” diyorum.

“Aynen.” Yaşlı kadın ağırbaşlılıkla kafa sallıyor. Sanki herhangi bir karttan okunacak bir cümle değil de sahiden çok bilgece bir şey demişim gibi. Elimi tutuyor. “Ne zaman istersen benimle dertleşebilirsin tatlım. Bert’ün akrabalarıyla tanışmak benim için onurdur.”

“Teşekkürler,” diye başlıyorum otomatikman, sonra duruyorum.

Bert mü?

Teyzemın isminin Bert olduğundan emin değilim. Hatta olmadığını biliyorum. Adı Sadie’ydi.

“Biliyor musun, ona çok benziyorsun.” Kadın yüzümü inceliyor.

Kahretsin. Yanlış cenazedeyim.

“Alın kısmı özellikle. Burnun da ona çekmiş. Daha önce söyleyen olmuş muydu tatlım?”

“İıı... Bazen!” diyorum çılgınca. “Aslında ben şey... Eee... Mendil için çok teşekkürler...” Gerisin geri kapıya yöneliyorum.

“Bert’ün büyük torunuymuş,” diye kadının sesinin arkamdan anlattığını duyuyorum. “Çok üzgün, zavalcılık.”

Kendimi açık renk ahşap kapıdan resmen dışarı atıyorum ve gene salondayım, annemle babamın hemen yanı başında. Yün gibi gri saçlı, koyu renk takım giymiş, elinde bir tomar kağıt tutan bir kadının yanında duruyorlar.

“Lara! Nerelerdesin?” Annem şaşkınlık içinde kapıya bakıyor. “Orada ne yapıyordun?”

“Yoksa Bay Cox’un cenazesine mi girdin?” Gri saçlı kadının ağzı açık kalıyor.

“Kayboldum,” diyorum kendimi savunurcasına. “Nereye gideceğimi bilmiyordum. Kapıya bir işaret falan asılması gerekir.”

Kadın sessizce elini kaldırıp kapının üstündeki plastik levhayı işaret ediyor. *Bertram Cox 13:30*. Kahretsin, ben neden f nedim?

“Eh, her neyse.” Başımı dik tutuyorum. “Hadi gidelim. Yer kapmamız lazım.”

Yer kapmak mı? Şaka gibi. Hayatım boyunca bu kadar iç karartıcı bir ortama daha girmedim.

Tamam, biliyorum, cenazedeyiz. Eğlenceli olmasını bekleyemeyiz. Ama en azından Bert'ün cenazesinde bir sürü insan, çiçekler, müzik ve ambiyans vardı. En azından o diğer salonda bir his vardı.

Bu salonda hiçbir şey yok. Boş ve dondurucu soğuk. Önde kapalı bir tabut duruyor. Üstünde dandik bir plastik levhada 'Sadie Lancaster' yazıyor. Ne çiçek, ne tatlı bir koku, ne şarkılar. Müzik namına tek melodi, teypten gelen, kaydedilmiş fon müziği. Ve mekan resmen bomboş. Sadece bir kenarda annem, babam, ben, diğer tarafta Bill Amca, Trudy Yenge ve kuzenim Diamente.

Çaktırmadan ailemizin diğer tarafına göz atıyorum. Akra- ba olmamıza rağmen onlar magazin dergisinden fırlamış gibiler. Bill Amca plastik sandalyesine sanki buranın sahibiy-

mişçesine yayılmış, Blackberry'sinde mesaj yazıyor. Trudy Yenge *Hello*'sunu karıştırıyor, büyük ihtimalle arkadaşları hakkındaki son dedikoduları okuyor. Üstüne dar, siyah bir elbise giymiş, sarı saçları sık bir şekilde yüzünden geriye atılmış ve dekoltesi onu en son gördüğümünden bu yana biraz daha bronzlaşmış. Trudy Yenge, Bill Amca'yla yirmi yıl önce evlendi ve yemin ederim, bugün düğün fotoğraflarındaki halinden daha genç görünüyor.

Diamente'nin platin sarısı saçları poposuna kadar iniyor ve üstünde kafatası desenli bir mini elbise var. Tam cenazeye yaraşır, zevkli bir seçim. iPod'u kulağında ve cep telefonundan birine mesaj çekiyor. Arada bir de somurtarak kol saatine bakıp duruyor. Diamente on yedi yaşında. İki arabası var ve Bill Amca'nın onun için kurduğu *Tütüler ve İnciler* adlı kendi moda markasına sahip. (Merak edip bir kere internet sitesine bakmıştım. Elbiselerin her biri dört yüz sterlinden başlıyor ve satın alan herkesin adı 'Diamente'nin Yakın Arkadaşları' listesine yazılıyor. Listenin yarısı, ünlülerin çocukları. Facebook gibi bir şey yani ama elbiseli olanından.)

"Baksana anne," diyorum. "Neden hiç çiçek gönderilmemiş?"

"Ah." Annem tedirgin bakıyor. "Çiçekler konusunda Trudy'yle konuşmuştum, halledeceğini söyledi. Trudy?" diye sesleniyor. "Çiçek meselesi ne oldu?"

"Şey!" Trudy dergisini kapatıp yana dönüyor, sanki sohbet dünden razıymış gibi. "Bu konuyu konuştuğumuzu biliyorum. Ama bunların hepsinin maliyeti nedir, biliyor mu-

sun?" Etrafı gösteriyor. "Ve burada ne kadar zamandır oturuyoruz, yirmi dakika mı? Gerçekçi olmak zorundasın Pip-pa. Çiçekler ziyan olacaktı."

"Sanırım," diyor annem tereddütle.

"Yani yaşlı kadına bir cerazeyi çok görmüyorum." Trudy Yenge bize doğru eğilip sesini alçaltıyor. "Ama insan kendi kendine sormalı, 'O bizim için ne yaptı?' Yani, ben onu tanı mıyordum. Sen tanıyor muydun?"

"Şey, zor bir durumdu." Annem acı çekiyor gibi görünüyor. "Felç geçirdi, çoğu zaman akli başında değildi."

"Kesinlikle!" Trudy kafa sallıyor. "Bir şey anlamıyordu. Ne anlamı var o halde? Biz de buraya sırf Bill için geldik." Trudy, Bill Amca'ya sevgi dolu bir bakış fırlatıyor. Çok yufka yürekli. Ben insanlara çoğu zaman şöyle derim..."

"Saçmalık!" Diamente kulaklığını çekerek çıkarıyor ve annesine surat asarak bakıyor. "Buraya sırf babamın gövde gösterisi için geldik. Yapımcı 'Bir cenazeye katılması empatiyi muazzam artırır,' diyene kadar babamın gelmeye niyeti yoktu. Konuşurlarken duydum."

"Diamente!" diye haykırıyor Trudy Yenge ters ters.

"Eee doğru! Babam dünyanın en ikiyüzlü insanı, sen de öylesin. Benimse şu anda Hannah'larda olmam gerekiyordu." Diamente sıkıntıyla yanaklarını şişirip ofluyor.

"Babası yeni filmini kutlamak için bir parti veriyor ve ben kaçırıyorum. Sırf babam çok 'ailevi' ve 'sevgi dolu' görünsün diye. Haksızlık bu."

"Diamente!" diye kesiyor Trudy. "Sen ve Hannah'nın Barbados tatilini baban karşıladı, unuttun mu? Sürekli konu-

şup durduğun göğüs ameliyatını kim ödeyecek, bir tahminin var mı?”

Diamente ölümüne incinmiş gibi derin bir nefes alıyor. “Haksızlık bu. Göğüs ameliyatım hayır işine gidecek.”

İster istemez ilgiyle öne eğiliyorum. “Göğüs ameliyatı nasıl hayır işi olabiliyor?”

“Sonrasında bir dergiye ameliyatla ilgili röportaj vereceğim ve kazancını bir hayır derneğine bağışlayacağım,” diyor Diamente gururla. “Yani gelirin yarısını falan.”

Anneme bakıyorum. Şok içinde, dut yemiş bülbüle dönmüş. Halini görünce neredeyse kahkahalarla gülmek geliyor içimden.

“Merhaba?” Hep birlikte kafamızı kaldırıp gri pantolonlu, rahip yaka ceketli bir kadının koridordan bize doğru yaklaştığını görüyoruz.

“Çok özür dilerim,” diyor ellerini uzatarak. “Umarım çok bekletmedim.” Kısacık kesilmiş saçları siyahlı beyazlı. Koyu renk çerçeveli bir gözlük takmış. Derin, erkeksi bir sesi var. “Kaybınızdan dolayı taziyelerimi bildiririm.” Boş tabuta bakıyor. “Size bir bilgi verildi mi bilmiyorum ama normalde sevdiğinizin resmini koymak adettir.”

Boş ve garip ifadelerle birbirimize bakıyoruz. Ardından Trudy Yenge aniden dilini damağına sürüp çıklatıyor.

“Bende bir fotoğraf var. Huzurevi gönderdi.”

Çantasını karıştırıyor ve içinden kahverengi bir zarf çıkarıyor. Zarftan yıpranmış, eski bir fotoğraf çıkıyor. Öne uzatırken şöyle bir bakış atıyorum. Üstünde ufak tefek, buruşuk bir ihtiyar kadının resmi var. Bir koltuğa kambur otur-

muş, biçimsiz mor bir hırka giymiş. Yüzü bir milyon çizgi taşıyor, buruş buruş. Beyaz saçları şeffaf bir pamuk şeker gibi. Gözleri opak bakıyor, dünyayı göremiyor sanki.

Demek büyük teyzem Sadie buydu. Onunla hiç tanışmadım.

Rahibe resme şüpheyle bakıyor, sonra da levhanın üstüne yapıştırıyor. Resim orada öyle tek başına, o kadar üzgün ve utandırıcı duruyor ki...

“Merhume hakkında konuşmak isteyen var mı?”

Ses çıkarmadan ‘hayır’ anlamında kafa sallıyoruz hepimiz.

“Anlıyorum. Aile için bazen çok acı verici olabilir.” Rahibe cebinden bir defter kalem çıkartıyor. “Bu durumda sizin yerinize konuşmaktan memnuniyet duyarım. Bana birkaç ayrıntı verirseniz... Hayatından olaylar falan. Bana Sadie hakkında anlatılmaya değer her şeyi anlatın.”

Sessizlik oluyor.

“Onu pek tanıımıyorduk,” diyor babam özür dilercesine. “Çok yaşlıydı.”

“105,” diye ekliyor annem. “105 yaşındaydı.”

“Hiç evlenmiş miydi?” diye soruyor rahibe.

“Eee...” Babam alnını kırıştırıyor. “Kocası var mıydı Bill?”

“Bilmem. Evet, galiba vardı. Adını bilmiyorum ama.”

Bill Amca, Blackberry’sinden kafasını bile kaldırmıyor. “Biraz hızlı ilerleyebilir miyiz?”

“Tabii.” Rahibenin duygusal gülüşü donuyor. “Şey, belki de onu son görüşünüzde yaşanan kısa bir olay... Ya da bir hobisi...”

Vicdan azabıyla dolu bir sessizlik daha yaşanıyor.

“Resimde üstünde bir hırka var,” diye öne sürüyor annem sonunda. “Belki de örgü örüyordu. Belki örgüyü seviyordu.”

“Onu hiç ziyaret etmediniz mi?” Rahibe belli ki kibarlığını korumakta güçlük çekiyor.

“Tabii ki ettik!” diyor annem savunmaya geçercesine. “Onu görmek için uğrardık...” Düşünüyor. “1981’deydi galiba. Lara bebektir.”

“1981 mi?” Rahibe kulaklarına inanamıyor.

“Bizi tanımadı,” diye araya giriyor babam. “Gerçekten orada değildi.”

“Ya hayatının daha önceki yıllarında...” Rahibenin sesinde ‘size-inanamıyorum-ne-biçim-insanlarsınız’ tınısı mevcut. “Bir başarısı, gençliğinden hikayeler?”

“Of ya, hiç pes etmiyorsun, değil mi?” Diamente yine kulaklığını çat diye çıkarveriyor. “Buraya sırf mecburiyetten geldik diyemez misin? Özel bir şey yapmadı o. Bir şey başarmadı. Hiç kimse değildi. Milyon yaşında bir hiç kimseydi.”

“Diamente!” diyor Trudy Yenge onaylamayarak. “Hiç hoş olmadı bu.”

“Doğru ama, değil mi? Yani baksanıza!” Bomboş salonu burun kıvrarak gösteriyor hepimize. “Cenazeme topu topu altı kişi gelseydi kendimi vururdum.”

“Genç hanım.” Rahibe birkaç adım atıyor, yüzü öfkeden kıpkırmızı. “Bu dünya üstünde hiçbir insan *hiç kimse* değildir.”

“Her neyse,” diyor Diamente kabaca. Rahibenin gene karşı çıkmak için ağzını açtığını görüyorum.

“Diamente.” Bill Amca çabucak elini havaya kaldırıyor. “Yeter. Ben kendi adıma Sadie’yi ziyaret etmediğim için pişmanlık duyuyorum. Onun çok özel bir insan olduğuna eminim ve hepimiz adına ben konuşabilirim.” Amcam o kadar etkileyici ki rahibenin bile alnının gevşediğini görüyorum. “Ama şimdi yapmak istediğimiz şey, onu ağırbaşlılıkla yolcu etmek. Eminim siz de bizim gibi çok meşgulsünüzdür. Yapacak bir sürü işiniz olmalı.” Kol saatine vuruyor.

“Evet,” diyor rahibe kısa bir an durduktan sonra. “Ben hazırlıkları yapayım. Bu arada siz de lütfen cep telefonlarınızı kapatın.” Hepimize son bir onaylamayan bakış atıp tekrar dışarı çıkıyor ve Trudy Yenge hemen koltuğunda yan dönüyor.

“Ne cüret, hepimizin suçluluk duymasına sebep oluyor! Burada olmak zorunda değiliz, biliyorsunuz.”

Kapı açılıyor ve hepimiz dönüp bakıyoruz ama gelen rahibe değil, Tonya. Onun da geleceğini bilmiyordum. Durum giderek daha da fecileşiyor.

“Kaçırdım mı yoksa?” Koridorda uzun adımlarla yürürken boğuk sesi içeriyi dolduruyor. “İkizler ayılıp bayılmadan zor ayrıldım çocuk spor salonundan. Cidden, bu seferki bakıcı öncekinden de beter ve sırf buradan bile anlarsınız...”

Üstünde siyah pantolon ve kenarları leopar desenli siyah bir hırka var, gür gölgeli saçları atkuyruğu yapılmış. Tonya eskiden Shell’de müdürdü ve bütün gün insanlara patronluk taslardı. Şimdiyse tam zamanlı bir ikiz oğlan annesi. Artık Lorcan ile Declan’ın bakıcılarına patronluk taslıyor.

“Oğlanlar nasıl?” diye soruyor annem ama Tonya farkında değil. Tam anlamıyla Bill Amca’ya odaklanmış vaziyette.

“Bill Amca, kitabını okudum! Muhteşemdi! Hayatımı değiştirdi. Herkese anlatıyorum. Ve fotoğraf harika, gerçi gerçeğinin hakkını veremez tabii.”

“Teşekkürler tatlım.” Bill ona standart ‘evet-harika-olduğum-farkındayım’ gülüşünü fırlatıyorsa da Tonya farketmiyor.

“Müthiş bir kitap, değil mi ama?” diye hepimize yöneliyor sorusunu. “Sizce de Bill Amca bir dahi değil mi? Cebinde sıfırla başlamış. Sadece iki bozuk para ve büyük bir hayal. İnsanlara çok ilham veren bir şey.”

Öyle yalaka ki kusmak istiyorum. Annemle babam da belli ki aynı hisler içinde, çünkü ikisi de cevap vermiyor. Bill Amca da ona hiç ilgi göstermiyor. Bu yüzden sonunda Tonya isteksizce topuğunun üstünde arkasını dönüyor.

“Eee, sen nasılsın Lara? Son günlerde pek görüşemedik. Saklanıyordun.” Gözlerini bana diyor. Niyeti belli. Bense olduğum yerde sınıyorum. Hı hı. O bakışı tanıyorum.

Ablam Tonya’nın temelde üç yüz ifadesi vardır:

1. Tamamen boş ve uyusuk.
2. Yüksek, gösterişçi bir kahkaha, mesela “Ah Bill Amca, beni öldürüyorsun!” derkenki gibi.
3. Birisinin üzüntüsünü didiklerken empati kisvesine bürünmüş, içten içe sevinen, oh çeken yüz ifadesi. Tonya Real Life kanalına ve ‘Lütfen Büyükanne, Beni Merdaneyle Dövme’ gibi isimleri olan, kapağında trajik, pejmürde çocuk resimleri bulunan kitaplara bağımlı.

“Eee, Josh’tan ayrıldığından beri görüşmüyoruz. Çok yazık. İkiniz birlikte mükemmel görünüyordunuz.” Tonya üzgün üzgün başını yana kırıyor. “Anne, birlikte mükemmel görünmüyorlar mıydı?”

“Eh, ama yürümedi.” Gayet gerçekçi bir sesle konuşmaya çalışıyorum. “Neyse...”

“Ne yürümedi mesela?” Bana birinin başına bir şey geldiğinde ve kendisi bundan gerçekten, gerçekten çok zevk aldığı anda takındığı, hüznle süslenmiş, ilgiliymiş gibi görünen o sahte ifadeyle bakıyor.

“Olur böyle şeyler.” Omuz silkiyorum.

“Ama öylesine olmaz, değil mi? Hep bir sebep vardır.” Tonya insafsız, durmak bilmiyor. “Bir açıklama yapmadı mı?”

“Tonya,” diye araya giriyor babam nazikçe. “Sence şimdi strası mı?”

“Baba, ben sadece Lara’ya destek oluyorum,” diyor Tonya gücenerek. “Böyle şeyleri karşılıklı konuşmak iyi gelir her zaman. Eee, başka biri mi vardı?” Gözleri tekrar bana kayıyor.

“Sanmıyorum.”

“İyi anlaşıyor muydunuz?”

“Evet.”

“O zaman niye?” Tonya kollarını göğsünde birleştiriyor, başını ve neredeyse suçlayarak bakıyor. “Neden?”

Nedenini bilmiyorum! Avaz avaz bağırarak istiyorum. Sen de bu soruyu kendime yüzlerce kez sormamış mıyım?

“Ufak şeylerdi işte.” Zoraki gülümsüyorum. “Ben iyiyim bu konuda. Anladım ki kısmet değilmiş. Hayatıma devam ettim ve iyi bir noktadayım. Gerçekten mutluyum.”

“Mutlu görünmüyorsun.” Diamente koridorun diğer tarafından gözlemini bildiriyor. “Görünüyor mu anne?”

Trudy Yenge beni birkaç saniye süzüyor.

“Hayır,” diyor sonunda teşhis koyarcasına. “Mutlu görünmüyor.”

“Ama mutluyum!” Gözlerimin yaşadığını hissediyorum. “Göstermiyorum ama gerçekten, gerçekten, gerçekten mutluyum.”

Tanrım, akrabalarımдан nefret ediyorum.

“Tonya, tatlım, otursana,” diyor annem durumu idare ederek. “Okul ziyareti nasıl gitti?”

Gözlerimi hızla kırıştırarak cep telefonumu çıkarıyorum ve kimse benimle uğraşmasın diye mesajlarımı kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. Sonra kendime hakim olamadan, parmaklarım fotoğraf bölümüne giriyor.

Sakin bakma, diyorum kendime sertçe. *Sakin ha!*

Ama parmaklarım bana itaat etmiyor. Aklımı başımdan alan bir takıntı bu. Çabucak bakmalıyım, o an moral olsun diye... Parmaklarım resimleri sırayla geziyor ve en sevdiğim resmi arıyor. Josh ve ben. Bir dağın eteklerinde duruyoruz, sarmaş dolaşız, ikimiz de kar yanığı olmuşuz. Josh’ın açık renk saçları başının üstüne koyduğu gözlüğünün üstünden kıvrılmış. Yanağındaki o kusursuz gamzesiyle bana gülümsüyor. Bir zamanlar parmağımı içine soktuğum, hamurla oynayan bir çocuk gibi oynadığım gamzesi...

Bahar şenliğinde tanışmıştık. Clapham’da, üniversiteden tanıdığım bir kızın bahçesindeki bir partide, ateşin etrafında dikiliyorduk. Josh herkese havai fişek dağıtıyordu. Be-

nim için bir tane yaktı, adımı sordu ve fişegiyle karanlıkta 'Lara' yazdı. Ben de kahkahayla gülüp onun adını sordum. Fişekler bitene kadar havaya isimlerimizi yazdık. Sonra ateş daha da yaklaşp sıcak şarabımızı içtik ve çocukken yaptığımız bahar kutlamalarını andık. Anlattığımız her şey uyum içindeydi. Aynı şeylere gülüyorduk. Hayatımda hiç bu kadar rahat biriyle tanışmamıştım. Onun bir başkasıyla olduğunu hayal bile edemiyorum. Aklımdan...

"İyi misin Lara?" Babam tepemden bakıyor.

"Evet!" diyorum neşeyle ve ekranı göremesin diye telefonu çat diye kapatıyorum. Arka planda teypten müzik yayılırken arkama yaslanıyorum. Perişanım. Bugün buraya hiç gelmemeliydim. Bir bahane uydurmalıyım. Ailemden nefret ediyorum, cenazelerden nefret ediyorum, iyi bir kahve bile bulunmuyor ve...

"*Kolyem* nerede?" Uzaklardan gelen bir kızın sesi düşüncelerimi bölüyor.

Kim konuştu diye bakmak için arkamı dönüyorum ama kimse yok. O kimdi?

"*Kolyem* nerede?" diye soruyor gene uzaklardaki ses. Yüksek, buyurgan ve oldukça kokoş birinin sesine benziyor. Yoksa telefondan mı geliyor bu ses? Doğru düzgün kapatamadım mı? Telefonu çantamdan çıkarıyorum ama ekran bombuş.

Garip.

"*Kolyem* nerede?" Ses artık tam kulağımın dibinde. Yüzümü buruşturuyorum ve hayretler içinde etrafıma bakıyorum.

Daha da garibi, benden başka kimsenin bu sesin farkında olmayışı.

“Anne.” Öne eğiliyorum. “Az önce bir şey duydun mu? Bir... Ses?”

“Bir ses mi?” Annem şaşırıyor. “Hayır hayatım. Nasıl bir sestir?”

“Bir saniye önce geldi, bir kızın sesiydi...” Birdenbire duyuyorum, çünkü annemin yüzünde o tanıdık ifadeyi görüyorum. Düşünce balonunu kafasının tepesinde okuyabiliyorum. *Tanrım, olamaz, kızım gaipten sesler duyuyor.*

“Yanlış duydum herhalde,” diyorum çabucak ve telefonumu kaldırıyorum. O sırada rahibe tekrar ortaya çıkıyor.

“Lütfen ayağa kalkın,” diye buyuruyor. “Ve hep birlikte başımızı eğelim. Yüce Tanrım, sana kardeşimiz Sadie’nin ruhunu veriyoruz...”

Önyargılı olmak istemem ama bu rahibe insanlığın gördüğü en monoton ses tonuna sahip. Beş dakika oldu ve şimdiden dikkatimi vermek için çabalamaktan vazgeçtim. Sanki okul törenindeyiz ve beynimiz boşalmış gibi. Arkama yaslanıp tavana bakıyorum ve oradan kopuyorum. Sonra gözlerimi de kapatıyorum. Derken aynı sesi gene arkamda duyuyorum.

“Kolyem nerede?”

İşte bu beni yerimden sıçrattı. Kafamı sağa sola çeviriyorum ama hiç kimse yok. Neyim var benim?

“Lara!” Annem telaşla fısıldıyor. “İyi misin?”

“Biraz başım ağrıyor,” diye tıslıyorum. “Gidip cam kenarına oturacağım. Temiz hava almalıyım.”

Özür dilercesine el kol hareketleri yaparak ayağa kalkıyorum ve salonun arkalarındaki bir yere geçiyorum. Rahibe farkında bile değil, kendini konuşmasına kaptırmış.

“Hayatın sonu, hayatın başlangıcıdır... Çünkü topraktan geldik, toprağa geri dönüyoruz...”

“Kolyem nerede? Onu bulmam lazım.”

Kafamı hızla sağa sola çeviriyorum. Bu sefer sesi yakalamayı umut ediyorum. Ve birdenbire onu görüyorum. Bir el.

İncecik, manikürlü bir el. önümdeki bankta duruyor.

İnanamayarak gözlerimle elin yukarılarına bakıyorum. El uzun, soluk tenli, kıvrımlı bir kola ait, kol da benim yaşlarımda bir kıza. Kız önümdeki banka yayılmış, sabırsızca parmaklarıyla tahtaya vuruyor. Koyu renk saçları topuz yapılmış. Üstünde ipek, açık yakalı, uçuk yeşil bir elbise var. Ve soluk tenli, çıkık çenesini görüyorum.

Ağzım açık bakakalmak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar afallıyorum.

Bu da kim böyle?

Gözlerimin önünde banktan salınarak kalkıyor, sanki oturmaya dayanamıyor ve volta atmaya başlıyor. Elbisesi diz kadar düz iniyor, aşağısı fırfırlı. Kız yürüdükçe hışırıdıyor.

“Onu bulmam lazım,” diye mırıldanıyor acı çekerek. *“Nerede? Nerede?”*

Aksanı değişik, kelimeleri yutar gibi söylüyor, tıpkı eski siyah beyaz filmlerdeki gibi. Çılgın gibi ailemin diğer üyelerine bakıyorum ama kimse onu farketmiş görünmüyor.

Kimse sesini bile duymuyor. Herkes sessiz sakın oturuyor. Birdenbire sanki ona baktığımı sezmiş gibi kız arkasını

dönüyor ve bakışlarını bana yöneltiyor. Gözleri o kadar koyu ve o kadar parlak ki ne renk olduklarını söyleyemiyorum ama ben ona bakarken inanamayarak kocaman açılıyorlar.

Tamam, panik olmaya başlıyorum. Halisünasyon görüyorum. Hem de tam teşekküllü, ayakta, konuşan bir halisünasyon. Ve şu anda bana doğru geliyor.

“Beni görebiliyorsun.” Beyaz parmağını bana doğrultuyor ve oturduğum yerde büzülüyorum. “Beni görebiliyorsun!”

Çabucak kafamı iki yana sallıyorum. “Göremiyorum.”

“Beni duyabiliyorsun da!”

“Hayır, duyamıyorum.”

Salonun diğer tarafında annemin kafasını çevirip bana kaşlarını çatarak baktığının bilincindeyim. Çabucak öksürüyorum ve göğsümü işaret ediyorum. Arkamı döndüğümde kız gitmiş. Yok olmuş.

Tanrı’ya şükür. Deliriyorum sandım. Yani, son zamanlarda stresli bir dönem geçirdiğimin farkındayım ama gerçek bir hayal görmek...

“Sen kimsin?” Kızın sesi düşüncelerimi gene deşip geçince yerimden fırlıyorum. Şimdi koridorda bana doğru uzun adımlarla yürüyor.

“Sen kimsin?” diye bilmek istiyor. “Burası neresi? Kim bu insanlar?”

Halisünasyona cevap verme, diyorum kendime kararlı bir şekilde. Sadece onu yüreklendirmiş olursun. Kafamı başka tarafa çevirip rahibeye dikkatimi vermeye çalışıyorum.

“Sen kimsin?” Kız birdenbire önümde bitiyor. “Gerçek misin?” Omzuma dokunmak istercesine bir elini kaldırıyor ve ben büzüşüyorum ama eli beni delip geçiyor ve diğer taraftan çıkıyor. Şok geçirdiğimden nefesim kesiliyor. Kız şaşkınlıkla eline bakıyor, sonra bana bakıyor.

“Sen nesen?” diye bilmek istiyor. “Hayal misin?”

“Ben mi?” diye istemedenden de olsa inatla karşı çıkıyorum.

“Tabii ki ben bir hayal değilim. Hayal olan sensin.”

“Ben hayal değilim!” O da en az benim kadar inatçı.

“O zaman sen kimsin?” diye yapıştırıyorum ister istemez.

Anında da pişman oluyorum, çünkü annemle babam hemen dönüp bana bakıyor. Eğer onlara bir halisünasyonla konuştuğumu söylersem kafayı yerler. Yarın ilk iş ruh ve sinir hastalıkları koğuşunu boylarım.

Kız çenesini kaldırıyor. “Ben Sadie. Sadie Lancaster.”

Sadie?

Yok. Hayatta olmaz.

Kımıldayamıyorum. Gözlerim önümde duran kızı süzüyor... Sonra da polaroid fotoğraftaki pamuk şeker saçlı yaşlı kadına kayıyor. Tekrar kıza dönüyorum. 105 yaşındaki, ölü büyük teyzemin hayalini mi görüyorum?

Halisünasyon-kız da eşit derecede aklını oynatmış gibi görünüyor. Arkasını dönüp odayı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakınmaya başlıyor. Baş döndürücü birkaç saniye boyunca orada burada bir görünüp bir kayboluyor, her bir köşeyi, her bir pencereyi inceliyor, adeta cam fanusa kapatılmış bir sinek gibi.

Hayatımda hiç hayali arkadaşım olmamıştı. Hiç uyuşturucu kullanmadım. Bana neler oluyor?

Kendi kendime kızı görmezden gel diyorum, o yokmuş gibi davran, dikkatini rahibeye ver. Ama faydası yok. Oda da dolaşmasını izlemeden edemiyorum.

“Burası neresi?” Şimdi hemen yanımda havada duruyor, gözleri şüpheyle kısılmış. Öndeki tabuta bakıyor. “O ne?”

Ah Tanrım.

“O... Hiçbir şey,” diyorum çabucak. “Hiçbir şey değil! Sadece... Yani... Yerinde olsam çok yakından bakmazdım.”

Çok geç. Tabutun yanında belirdi bile, eğilmiş bakıyor. Plastik levhada yazan ‘Sadie Lancaster’ adını okuduğunu görebiliyorum. Yüzünün şok geçirerek değiştiğini görüyorum. Birkaç saniye sonra rahibeye dönüyor. Kadın hala aynı tekdüze tonla mırıl mırıl devam ediyor.

“Sadie mutluluğu evlilikte buldu, hepimize ilham kaynağı olabilir...”

Kız yüzünü rahibenin suratına yaklaştırıyor ve dudak bükererek süzüyor onu.

“Seni *aptal*,” diyor iğneleyici bir sesle.

“Uzun bir ömür yaşamış bir kadındı,” diye devam ediyor rahibe her şeyden habersiz. “Bu resme bakıyorum...” Anlayan bir gülüşle resmi işaret ediyor. “Ve hastalığına rağmen çok güzel bir yaşam sürmüş bir kadın görüyorum. Ufak şeylerden mutlu olan. Örgü örmekten mesela.”

“Örgü mü?” diye tekrar ediyor kız kulaklarına inanamamış olarak.

“Evet.” Rahibe belli ki konuşmasını tamamlıyor. “Hep birlikte son bir kez başımızı eğelim ve ona veda etmeden önce bir saniye sessiz kalalım.” Podyumdan aşağı iniyor ve arka planda banttan müzik başlıyor.

“Şimdi ne olacak?” Kız birden kendine geliyor, telaş yapıyor. Bir saniye sonra yanımda bitiyor. “Şimdi ne olacak? Söyle bana! Söyle!”

“Şey, tabut perdenin arkasına inecek,” diye mırıldanıyorum çaktırmadan. “Ve sonra da... Eee...” Cümleyi bitiremiyorum, utanç içindeyim. Patavatsız olmadan nasıl denir? “Şu anda bir krematoryumdayız, gördüğün gibi. Yani bunun anlamı...” Belli belirsiz ellerimi havada döndürüyorum.

Kızın yüzü garip, soluk, yarı geçirgen bir hale dönüşüyor, resmen şok geçiriyor. Sanki bayılıyormuş gibi ama daha da kötüsü. Bir an şeffaflaşmış gibi arkasını görebiliyorum. Ardından, sanki kendi içinde bir karar almışçasına bana dönüyor.

“Hayır.” Başını iki yana sallıyor. “Olamaz. Kolyeme ihtiyacım var. İhtiyacım var.”

“Üzgünüm,” diyorum. “Elimden bir şey gelmez.”

“Cenazeyi durdurmalısın.” Birdenbire kafasını kaldırıp bakıyor, gözleri kopkoyu ve parlıyor.

“Ne?” Bakakalıyorum. “Yapamam.”

“Yapabilirsin. Onlara durun de!” Arkamı dönüp onu duymazdan gelmeye çalışırken bu sefer de diğer yanımda belirliyor. “Ayağa kalk. Çabuk. Bir şey söyle!”

Sesi küçük bir çocuk gibi ısrarcı ve kulağıma tırmalıyor. Çılgın gibi kafamı oraya buraya sallıyorum, ondan kaçmaya çalışıyorum.

“Cenazeyi durdur! *Durdur!* Kolyem bana lazım!” Yüzümün bir santim yakınında, elleriyle göğsümü yumrukluyor. Hissedemiyorum ama gene de suratımı buruşturuyorum.

Çaresizlik içinde ayağa kalkıp bir sıra geriye gidiyorum, takur tukur bir sandalyeye çarpıp deviriyorum.

“Lara, iyi misin?” Annem telaşla bakıyor hemen.

“İyiyim,” diyebiliyorum kulağımın dibindeki çığlıklara aldırmamaya çalışarak.

“Ben arabayı çağırayım,” diyor Bill Amca, yengeme. “Beş dakika içinde bitmiş olur.”

“Durdur-durdur-durdur! Durdur-durdur!” Kızın sesi kulaklarımı tırmalayan, beynimin içinde zonklayan bir çığlığa dönüşüyor, sanki kulağımdaki bir yankı gibi. Şizofreniye bağladım. Şimdi insanların niçin suikast yaptığını anlıyorum. Ona aldırmamak mümkün değil. Adeta uğursuz bir ölüm perisi gibi. Daha fazla dayanamayacağım. Başımı tutuyorum, onu susturmaya çalışıyorum ama faydasız.

“Durdur! Durdur! Durmaları lazım!”

“Tamam! Tamam! Sadece... Kapa çeneni!” diyorum çaresizce. Ayaklanıyorum. “Bekleyin!” diye bağıyorum. “Durun millet! Cenazeyi durdurun! CENAZEYİ DURDURUN!”

Çok şükür kız susuyor da rahatlıyorum.

Eksi hanesine dönersek tüm ailem deliymişim gibi bana ağızları açık bakıyor.

Rahibe duvardaki tahta paneldeki düğmelerden birine basıyor ve müzik ansızın susuyor.

“*Cenazeyi* mi durduralım?” diyor annem nihayet.

Sessizce kafa sallıyorum. Doğrusu, şu anda hareketlerimi kontrol edemiyorum.

“Ama neden?”

“Ben... Hmmm...” Boğazımı temizliyorum. “Bence doğru zaman değil. Onun gitmesi için.”

“Lara.” Babam iç geçiriyor. “Şu anda gerginsin, biliyorum ama gerçekten...” Rahibeye dönüyor. “Özür dilerim. Kızım son günlerde kendinde değil. *Ayrılık acısı*,” diye ağzını oynatıyor.

“Onunla hiçbir ilgisi yok!” diye karşı çıkıyorum inatla ama beni takan kim.

“Ah. Anlıyorum.” Rahibe duygularımı anlıyormuş gibi kafa sallıyor. “Lara, cenazeyi şimdi bitireceğiz,” diyor bana sanki üç yaşında bir çocukla konuşur gibi. “Ondan sonra da belki sen ve ben oturup bir fincan çay içer, biraz sohbet ederiz, ha, ne dersin?”

Tekrar düğmeye basıyor ve müzik kaldığı yerden devam ediyor. Bir saniye sonra tabut gıcırdayarak hareket etmeye başlıyor, perdenin arkasında kaybolmak üzere ilerliyor.

Arkamda birinin nefesini tuttuğunu hissediyorum, ardından...

“Hayııııı!” diye canhıraş bir çığlık atılıyor. “Hayıııı! Durun! Durmak zorundasınız!”

Tüm dehşetim karşısında kız kaideye atlıyor ve tabutu yukarı doğru itirmeye çalışıyor. Ama kollarında güç yok, tabutun içinden geçiyorlar.

“Lütfen!” Kafasını kaldırıp bakıyor ve çaresizce benimle konuşuyor. “İzin verme!”

Sahiden panik olmaya başlıyorum burada. Neden bu halisünasyonu gördüğümü ya da ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama çok gerçek görünüyor. Kızın çektiği acı, sıkıntı gerçek. Arkama yaslanıp buna tanık olamam.

“Hayır!” diye ayağa fırlıyorum. “Durun!”

“Lara!” diye başlıyor annem.

“Ciddiyim. Haklı ve mantıklı bir sebep var, bu tabut... Yakılamaz. Durmalısınız. Hemen durun!” Koridorun ucuna doğru koşuyorum. “Düğmeye basın, yoksa ben basarım!”

Alı al moru mor olan rahibe düğmeye basıyor ve tabut olduğu yerde kalıyor.

“Canım, sen belki de dışarıda beklemelisin.”

“Her zamanki gibi gösteriş yapıyor,” diyor Tonya sabırsızca. “*Haklı ve mantıklı bir sebep*. Yani, ne olabilir ki? Bitirin şu işi işte.” Buyurgan bir tavırla rahibeye sesleniyor, kadın da hafiften kıpırdanıyor.

“Lara.” Rahibe kadını duymazdan gelerek bana dönüyor. “Büyük teyzenin cenazesini durdurmak istemenin bir sebebi var mı?”

“Evet!”

“Ve o sebep de...” Soru sorar gibi duruyor.

Ah Tanrım. Ne diyeceğim? Çünkü bana halisünasyonum öyle söyledi desem...

“Çünkü... Eee...”

“Cinayete kurban gittiğimi söyle.” Şok geçirerek kafamı kaldırıyorum ve kızı tam dibimde buluyorum. “Söyle! Söyle! O zaman cenazeyi ertelemek zorunda kalırlar. Söyle!” Gene yanımda, kulağıma bağırıyor. “Söyle-söyle-söyle-söyle-söyle!”

“Bence teyzem cinayete kurban gitti,” diye yumurtluyorum çaresizce.

Ömrüm boyunca annemle babamın bana sayısız defa ağız açık kalarak baktığını gördüm. Fakat hiçbir durum böy-

lesi bir tepkiye yol açmamıştı. Hepsi oturdukları yerde bana doğru döndü ve çeneleri cansız bir resimdeki gibi yarı aralıktı. Neredeyse kahkahalarla güleceğim hallerine.

“*Cinayete* mi?” diyor rahibe sonunda.

“Evet,” diyorum dobra dobra. “Bir komplo olduğuna inanmam için elimde bazı ipuçları var. O yüzden cesedi kanıt olarak saklamalıyız.”

Rahibe yavaş yavaş bana doğru yürüyor, gözlerini kısıyor, sanki bana paha biçiyor, kararlılığını test ediyor. Bilmediği şeyse eskiden Tonya ile bakışma oyunu oynadığımız ve hep benim kazandığım. Ben de ona dümdüz bakıyorum ve onun ağırbaşlı, ‘ortada-gülecek-bir-şey-yok’ ifadesinden geri kalmıyorum.

“Cinayete mi kurban gitti? Nasıl?” diyor.

“Bunu yetkililerle görüşmeyi tercih ederim,” diye cevabı yapıştıyorum, sanki *CSI: Cenaze evi* bölümündeymişiz gibi.

“Polisi aramamı mı istiyorsun?” Şimdi gerçekten şok içinde.

Ah Tanrım. Tabii ki polisi aramasını istemiyorum. Ama artık geri adım atamam. İkna edici davranmak zorundayım.

“Evet,” diyorum bir an durakladıktan sonra. “Evet, en iyisi öyle yapmak.”

“Onu ciddiye alacak değilsiniz,” diye patlıyor Tonya. “Sadece olay çıkarmaya çalıştığı belli.”

Rahibenin Tonya’ya sinir olduğunu görebiliyorum, bu da benim işime geliyor.

“Hayatım,” diyor kısaca. “Bu kararı almak sana düşmez. Böylesi bir suçlamanın muhakkak takip edilmesi gerek. Ve kardeşin haklı. Ceset adli tıpçılar için saklanmalı.”

Bence rahibe olayı kaptı. Her pazar akşamı polisiye dizi zileri izlediği belli. Tam beklediğim gibi bana doğru yavaşça yaklaşıyor ve kısık bir sesle soruyor. “Sence büyük teyzeni kim öldürdü?”

“Şu noktada bir yorum yapmamayı tercih ederim,” diyorum karanlık bir edayla. “Durum karmaşık.” Tonya’ya çok ciddi bir bakış fırlatıyorum. “Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.”

“Ne?” Tonya’nın yüzü sinirden pespembe oluyor. “Beni suçlamıyorsun herhalde.”

“Ben hiçbir şey demiyorum.” Esrarlı bir havaya bürünüyorum. “Sadece polisle konuşurum.”

“Saçmalık bu ya. Şu işi bitiriyor muyuz, yoksa...” Bill Amca, Blackberry’sini çat diye kapatıyor. “Çünkü her iki şekilde de arabam geldi ve bu yaşlı kadına yeterince zaman ayırdık zaten.”

“Hem de fazlasıyla,” diye ekliyor Trudy Yenge. “Hadi Diamente, sirke döndü burası.”

Aksi, sabırsız hareketlerle sosyete dergilerini toplamaya koyuluyor.

“Lara, ne tür bir oyun oynuyorsun hiçbir fikrim yok.” Bill Amca geçerken babama dudak büküyor. “Kızının yardıma ihtiyacı var. İyice kafayı sıyırmış.”

“Lara, tatlım.” Annem oturduğu yerden kalkıp yanıma geliyor, endişeyle alnını buruşturmuş gene. “Sen büyük teyzen Sadie’yi tanı mıyordun bile.”

“Belki tanı mıyordum, belki de tanı yordum.” Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. “Size anlatmadığım bir sürü şey var.”

Ulanmasam bu cinayet hikayesine inanacağım.

Rahibe iyice sabrı taşmış görünüyor, sanki olaylar zıvanadan çıkmış da kontrol edemiyormuş gibi.

"Sanırım polisi arayacağım Lara. Sen burada bekler misin lütfen? Diğer herkes çıkabilir."

"Lara." Babam yaklaşıp koluma dokunuyor. "Hayatım."

"Baba... Gidin." Asil, yanlış anlaşılmış bir süper kahraman havasına bürünüyor. "Ben yapmam gerekeni yapmak zorundayım. İyi olacağım."

Ailem bana panik, öfke ve acıma bakışları fırlatarak ağır ağır ve teker teker salonu terk ediyor. Rahibe de arkalarından çıkıyor.

Sessiz odada yalnız kalıyorum. Ve birden büyü bozuluyor.

Az önce ne halt ettim ben öyle?

Yoksa deliriyor muyum?

Aslında cevap bu olsa, birçok şey çözüme kavuşurdu. Belki de cidden hoş, tatlı bir akıl hastası kliniğine yatmalıyım. Hani bütün gün pijamalarla gezip resim yaptığınız ve çöküşün eşiğindeki işinizi ya da eski erkek arkadaşınızı ya da park cezalarınızı düşünmediğiniz o yerlerden birine.

Sandalyelerden birine çöküp nefes veriyorum. Odanın ön kısmında halisünasyon-kız, isminin yazıldığı tahtanın önünde tekrar belirliyor ve ufak tefek, kambur duran yaşlı kadının resmine bakıyor.

"Eee, cinayete mi kurban gittin?" demeden edemiyorum.

"Ah, hiç sanmıyorum." Bana bakmıyor bile, nerede kaldı teşekkür etmek. Ne kadar görgüsüz bir hayalim var.

“Eh, bir şey değil,” diyorum dalgın dalgın. “Anlarsın ya. Ne zaman istersen.”

Kız duymuyor bile. Bir şey anlamamış gibi inceliyor odayı.

“Çiçekler nerede? Eğer bu benim cenazemse çiçekler nerede?”

“Ah!” İçimde bir suçluluk duyuyorum. “Çiçekler... Yanlışlıkla başka bir odaya götürülmüş. Bir sürü çiçek gelmişti aslında. Gerçekten göz alıcıydı.”

O gerçek değil, diyorum kendime ateşli ateşli. Sadece vicdan azabımın bana bir oyunu.

“Peki ya insanlar?” Hayretler içinde kalmış gibi konuşuyor. “İnsanlar neredeydi?”

“Bazıları gelememi.” Umarım ikna edici konuşuyorumdur. “Bir sürü kişi gelmek istedi ama...”

Tam onunla konuşurken havada birden kayboluverince susuyorum.

“*Kolyem* nerede?” Sesi birden gene yangın varmış gibi kulağымda çınlayınca korkudan havaya fırlıyorum.

“Ne bileyim nerede senin kolyen!” diye haykırıyorum. “Başımın etini yemeyi kes. Şu ana kadar hiç böyle bir duruma düşmemiştim, farkında mısın? Ve bir teşekkür bile etmedin.”

Bir sessizlik oluyor ve kız yüzünü yana çeviriyor. Yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuktan farksız.

“Teşekkürler,” diyor sonunda.

“Bir şey değil.”

Halisünasyon-kız bileğindeki metal yılan bilezikle oynuyor ve ben de onu daha yakından inceliyorum. Saçları ko-

yu renk ve parlak. Başını öne eğince kenardaki kat kat saçlar yüzünü çevreliyor. Uzun, beyaz bir boynu var ve şimdi kocaman, ışık saçan gözlerinin yeşil olduğunu görebiliyorum. Ufacık düğmeli ve küt topuklu krem rengi deri ayakkabıları minicik, belki 35 numaradır. Benim yaşımda olduğunu söyleyebilirim. Belki de daha gençtir.

“Bill Amca,” diyor sonunda bileziği kolunda uzun uzun döndürüp. “Yani William. Virginia’nın oğullarından biri.”

“Evet. Virginia benim babaannemdi. Babam da Michael. Yani sen benim büyük teyzem oluyorsun.” Susup kafamı tutuyorum. “Çılgınlık bu. Senin tipini nereden biliyorum? Senin hayalini nasıl görüyorum?”

“Hayalimi görmüyorsun ki!” Çenesini kaldırıyor, alındı galiba. “Ben gerçeğim.”

“Gerçek olamazsın,” diyorum sabırsızca. “Sen öldün. O zaman nesen sen, hayalet mi?”

Garip bir sessizlik daha oluyor. Sonra kız bakışlarını kaçırıyor.

“Ben hayaletlere inanmam,” diyor küçümseyerek.

“Ben de inanmam.” Aynı ses tonuyla konuşuyorum. “İmkansız.”

Kapı açılıyor ve yerimden sıçırıyorum.

“Lara.” Rahibe içeri giriyor. Yüzü pembe ve telaşlı. “Polisle konuştum. Seni karakola çağırdılar.”

Cinayet olaylarını karakolda çok ciddiye alıyorlar anlaşılan. Eh, tahmin etmeliydim. Beni bir masa, birkaç plastik sandalye ve üzerinde ‘Arabanızı kilitlemeyi unutmayın’ uyarısı olan bir posterin bulunduğu, küçük bir odaya aldılar. Elime bir fincan çay ve doldurmam için bir belge tutuşturdular. Kadın polis, dedektifin birazdan benimle konuşmaya geleceğini söyledi.

Histerikler gibi gülmek istiyorum. Ya da camdan kaçmak.

“Dedektife ne diyeceğim?” diye heyecanla bağıríyorum kapı kapanır kapanmaz. “Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Senin öldürüldüğünü nasıl söylerim? Salonda şamdanla kafana mı vuruldu yani?”

Sadie beni duymuşa benzemiyor. Pencerenin kenarına oturmuş, ayaklarını sallıyor.

O tamamen benim kafamda, diyorum kendi kendime kararlı bir tonda. Hadi, biraz mantıklı olalım. Eğer onu benim beynim uydurduysa, yine beynim ondan kurtulabilir.

Git başımdan, diye düşünüyorum elimden geldiğince güçlü bir şekilde. Nefesimi tutup yumruklarımı sıkıyorum.

Git başımdan, git başımdan, git başımdan!

Sadie tepemden bakıp aniden kahkahalara boğuluyor.

“Çok garip görünüyorsun,” diyor. “Miden mi ağrıyor?”

Ben tam aksi aksi karşı çıkacakken kapı açılıyor ve midem gerçekten de kasılıp büzülüyor. Giren bir dedektif, üstünde sade kıyafetler var ve bu da onu üniformalı birinden daha korkutucu kılıyor. Ah Tanrım, büyük belaya bulaştım.

“Lara.” Dedektif elini uzatıyor. Uzun boylu, geniş yapılı ve esmer. Çevik birine benziyor. “Dedektif James.”

“Merhaba.” O kadar gerginim ki konuşurken sesim cırlıyor. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Eee.” İşadamı havasıyla oturup kalemini çıkarıyor. “Anladığım kadarıyla büyük teyzenin cenazesini durdurmuşsun.”

“Doğru.” Elimden geldiğince ikna edici bir havaya bürünerek kafamı sallıyorum. “Ölümünde şüpheli bir şey olduğu görüşündeyim.”

Dedektif James bir not alıyor, sonra kafasını kaldırıp bakıyor. “Niçin?”

Karşılık olarak ona boş boş bakıyorum, kalbim yerinden fırlamak üzere. Cevabım yok. Çabucak bir şey uydurmalıyım. Tam bir salağım.

“Şey... Öylece ölüp gitmesi,” diyebiliyorum sonunda, “sizce de şüpheli değil mi? Yani insanlar öyle durup dururken ölmez.”

Dedektif James yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle beni süzüyor. “Bildiğim kadarıyla 105 yaşındaydı.”

“Eee, ne olmuş?” diye yapıştırıyorum kendime güvenimi kazanarak. “105 yaşındaki insanlar da cinayete kurban gidemez mi? Polisin bu kadar yaş ayrımcısı olduğunu bilmiyordum.”

Dedektif James’in yüzü seğiriyor, ya şaşırdığından ya da sinirlendiğinden, emin değilim.

“Sizce büyük teyzenizi kim öldürdü?” diyor.

“Bence...” Burnumu ovuşturuyorum, zaman kazanmaya çalışıyorum. “Durum... Oldukça karmaşık...” Çaresizce Sadie’ye bir bakış atıyorum.

“İşe yaramazın tekisin!” diye bağırıyor. “Bir hikaye uydur, yoksa sana inanmazlar. O zaman da cenazeyi ertelemesler. Huzurevindeki personel de. Plan yaparlarken duyduğunu söyle.”

“Hayır!” diye bağırıyorum kendime hakim olamayarak.

Dedektif James bana garip bir bakış fırlatıp boğazını temizliyor.

“Lara, büyük teyzenin ölümünde ters bir şey olduğuna inanman için gerçek bir sebebin var mı?”

“Huzurevindeki çalışanlar de!” Sadie’nin sesi kulaklarımı tırmalayan acı bir fren sesi gibi. “Söyle! *Söyle!* SÖYLE!”

“Huzurevindeki çalışanlar,” diye yumurtluyorum çaresizlikten. “Bence.”

“Bu iddian hangi nedenlere dayanıyor?”

Dedektif James’in ses tonu dümdüz ama gözleri cin gibi. Sadie adamın önünde havada duruyor, bana bakıyor ve sözcükleri içimden çıkarmaya çalışır gibi ellerini havada sallıyor. Bu manzara bana kafayı yedirtecek.

“Ben... Eee... Onları kafede fısıldaşırken duydum. Zehir ve sigortayla ilgili bir şeyler mırıldanıyorlardı. O sırada bir bit yeniği aramadım.” Güçsüzce yutkunuyorum. “Ama bir sonraki saniye bir baktım, büyük teyzem ölmüş.”

Bu planı hastayken evde gündüz izlediğim bir pembe diziden aşırıldığımı farkediyorum bir anda.

Dedektif James içime işleyen gözlerle bakıyor. “İmzalı ifade vermen gerek.”

Of Tanrım. ‘İfade vermek’ o çok korkulan laflardan biri. Tıpkı ‘vergi memuru’ ve ‘lombar ponksiyon’ gibi. Masanın altında parmaklarımı üst üste geçirip yutkunuyorum. “Eveet.”

“Bu insanları gördünüz mü?”

“Hayır.”

“Huzurevinin adı nedir? Hangi bölgede?”

Adama dümdüz bakıyorum. Hiçbir fikrim yok. Dönüp Sadie’ye bakıyorum. Sanki çok, çok uzaklardan bir şey anımsıyormuş gibi gözlerini kapatmış.

“Fairside,” diyor yavaşça. “Potters Bar’da.”

“Fairside, Potters Bar,” diye yineliyorum.

Kısa bir sessizlik oluyor. Dedektif James yazmayı bitiriyor ve kalemini elinde çevirmeye başlıyor.

“Bir meslektaşına danışacağım.” Ayağa kalkıyor. “Bir dakika sonra dönerim.”

Dedektif odadan çıkar çıkmaz Sadie bana küçümseyici bir bakış fırlatıyor.

“Elinden gelenin en iyisi bu mu? Sana asla inanmayacak. Bana yardım etmen gerekiyordu.”

“Sıradan insanları cinayetle suçlayarak mı?”

“Bu kadar kaz kafalı olma,” diyor başından savarcasına. “Kimsenin adını vermedin. Hatta anlattığın hikaye tam anlamıyla umutsuzdu. Zehir mi? Kafelerde duyulan fısıldaşmalar mı?”

“Sen bir şey uydursaydın öyleyse!” diye cevap veriyorum savunmaya geçerek. “Ayrıca da konu bu değil. Konu...”

“Konu şu ki cenazemi ertelememiz gerekiyor.” Birdenbire beş santim dibime giriyor, gözleri yoğun ve yakaran bir ifadeye sahip. “Olamaz. İzin veremezsin. Henüz olmaz.”

“Ama...” Gözlerimin önünde birden ortadan kaybolunca gözlerimi kırptırıyorum. Tanrım, çok sinir bozucu. Kendimi *Alice Harikalar Diyarı*’nda gibi hissediyorum. Her an kolunun altında bir flamingoyla ortaya çıkabilir ve “Kellesini uçurun!” diye bağırabilir.

Büyük bir dikkatle sandalyemde tekrar arkaya yaslanırken sandalyenin de aniden yok olmasını bekler gibiyim. Birkaç kere gözlerimi kırpıp açıyorum, her şeyi aklımda oturtmaya çalışıyorum. Ama durum öylesine gerçeküstü ki. Bir karakolda, soruşturma odasında oturmuş, kafamdan bir cinayet uyduruyorum ve var olmayan, hayalet bir kızın elinde oyuncak olmuşum. Daha öğle yemeği bile yemediğimi farkediyorum. Belki de tüm bunlar kan şekerimin düşmesine bağlıdır. Belki de diyabetiğim ve bu da ilk işaret. Beynim düğümleri çözmeye çalışıyor. Hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor. Neler olup bittiğini kavramaya çalışmanın anlamı yok. Kendimi akıntıya bırakmalıyım sadece.

“İddianın peşine düşecekler.” Sadie yeniden ortaya çıkıp o kadar hızlı konuşuyor ki onu takip edemiyorum. “Senin

büyük ihtimalle yanıldığını düşünüyorlar ama gene de araştıracaklar, olur da...”

“Gerçekten mi?” diyorum inanamayarak.

“Polis başka bir polisle konuşuyordu,” diye açıklıyor nefesi tükenerek. “Onları takip ettim. Diğer polise senin notlarını gösterdi ve ‘Burada doğru bir tane var,’ dedi.”

“Ne, ‘doğru bir tane’ mi?” diye tekrar etmeden duramıyorum.

Sadie bana aldırılmıyor. “Ama sonra cinayet işlenen başka bir huzurevinden bahsetmeye başladılar. Kulağa çok ür-kütücü geliyordu. Polislerden biri yine de bir soruşturma yapmaları gerektiğini söyledi, diğeri de kabul etti. O yüzden iyiyiz.”

İyi miyiz?

“Senin tuzun kuru olabilir. Ama benim değil!”

Kapı tekrar açılırken Sadie çabucak ekliyor. “Polise cenazeye ne olacak diye sor. Sor! Sor hadi!”

“O benim sorunum değil!” diye başlıyorum, sonra hemen susuyorum. Çünkü tam o sırada Dedektif James’in kafası kapıda görünüyor.

“Lara. Bir görevliden senin ifadeni almasını isteyeceğim. Sonra da nasıl bir yol izleyeceğimizi tartışırız.”

“Ah. Eee... Teşekkürler.” Sadie’nin bana manalı manalı baktığının farkındayım. “Peki şimdi şeye ne olacak...” Te-reddüt ediyorum. “Yani cesedin durumu ne olacak?”

“Ceset şimdilik morgda bekletilecek. Eğer soruşturma açmaya karar verirsek naaş orada, biz ölüm sebebini araştıran memura bir rapor verene kadar duracak. Sonra o da bir adli tahkikat isteyecek. Tabii kanıtlar yeterli ve tutarlıysa.”

Kısaca kafa sallıyor, sonra dışarı çıkıyor. Kapı kapanır kapanmaz oturduğum yerde siniyorum. Birden her tarafım titremeye başlıyor. Gerçek polislere yalan bir cinayet hikayesi uydurdum. Hayatımda yaptığım en kötü şey. Hatta son kullanma tarihinin üstünden sekiz yıl geçmiş bir paket bisküvinin yarısını yiyip anneme itiraf etmek yerine bütün teneke kutuyu bahçeye gömdüğüm ve annemin mutfakta aramasını izlediğim zamandan bile kötü.

“Az önce yalancı şahitlik yaptığımın farkındasın herhalde,” diyorum Sadie’ye. “Beni tutuklayabilirler.”

“*Beni tutuklayabilirler,*” diye tekrar ediyor Sadie dalga geçerek. “Daha önce hiç tutuklanmadın mı yoksa?”

“Tabii ki tutuklanmadım.” Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. “Sen tutuklandın mı?”

“Pek çok kere!” diyor havalı havalı. “Bir keresinde gece gece bir köyün süs havuzunda dans ettiğim içindi. Çok komikti.” Kıkır kıkır gülmeye başlıyor. “Bir de yalancıkdan kelepçeler almıştık, kostüm partisinin bir parçasıydı ve polisler beni suların içinden zorla çekiştirirken arkadaşım Bunty kelepçeleri onun beline takmıştı. Adam küplere binmişti.”

Şu anda kahkaha krizine giriyor. Tanrım, ne sinir bozucu biri.

“Eminim çok eğlenmiştin.” Ona pis bir bakış fırlatıyorum. “Ama ben hapse girmemeyi ve iğrenç bir hastalık kapmamayı tercih ederim, *teşekkürler.*”

“Eh, o zaman daha iyi bir hikaye uydursaydın, hapse girmek zorunda kalmazdın.” Kahkahaları kesiliyor. “Senin kadar korkağını görmedim. Ne inandırıcıydın, ne de tutarlı.

Bu durumda soruşturma bile açılmayacak. Hiç vaktimiz olmayacak.”

“Neye vaktimiz olmayacak?”

“Kolyemi bulmaya elbette.”

Elim pat diye masaya düşüyor. Hiç pes etmiyor, değil mi?

“Bak,” diyorum nihayet, kafamı bir santim kaldırarak. “Bu kolyeyi neden bu kadar çok istiyorsun? Neden özellikle o kolye? Hediye falan mıydı?”

Bir an sessiz duruyor, gözleri uzaklara dalıyor. Odadaki tek hareket ritmik olarak öne arkaya sallanan ayakları.

“Annemle babam yirmi birinci yaş günümde hediye etmişti onu bana,” diyor sonunda.

“Eh, ne güzel,” diyorum. “Ama...”

“Bütün hayatım boyunca bendeydi. Hayatım boyunca taktım o kolyeyi.” Birdenbire sesi acı çekiyormuş gibi çıkıyor. “Neyi kaybedersem kaybedeyim, onu sakladım. Hayatımda sahip olduğum en önemli şeydi. Ona ihtiyacım var.”

Şu anda masada oturuyor, elleriyle oynuyor, yüzü aşağı dönük, böylece de çenesinin köşesini görüyorum. Çok ince ve soluk benizli, sararıp solan bir çiçeğe benziyor. Birdenbire ona karşı içimde duygu dolu bir sızı hissediyorum ve tam *Tabii ki kolyeni bulacağım*, demek üzereyim ki tumturaklı hareketlerle esniyor, sıska kollarını geriyor ve “Çok sıkıcı. Keşke bir gece kulübüne gidebilseydik,” diyor.

Bakakalıyorum. Tüm duygusallığım anında yok oluyor. Karşılığında aldığım teşekkür bu mu?

“Eğer o kadar sıkıldıysan,” diyorum, “istersen gidip cenazeni bitirelim.”

Sadie bir elini ağzına kapatıp nefesini tutuyor. “Hayır.”
“Olabilir.”

Kapının tıklatılmasıyla konuşmamız yarıda kesiliyor ve koyu renk gömlekli, pantolonlu, gürbüz bir kadın kafasını içeri sokuyor. “Lara Lington?”

Bir saat sonra sözde ‘ifademi’ vermiş bulunuyorum. Hayatımda daha travmatik bir deneyim yaşamadım. Ne hengame.

İlk önce huzurevinin ismini unuttum. Sonra zamanları yanlış yazdım ve polisi bir kilometreyi beş dakikada yürüdüğüme ikna etmek zorunda kaldım. Sonuçta profesyonel bir hızlı yürüyüşçü olmak için çalıştığımı salladım. Aklıma gelince bile ellerim karıncalanıyor ve sıcak basıyor. Bana hayatta inanmadı. Yani, bende hiç hızlı yürüyüşçü tipi var mı?

Sonra da huzurevini ziyaret etmeden önce arkadaşım Linda’nın evine gittiğimi anlattım. Linda diye bir arkadaşım yok, sadece gerçek arkadaşlarımdan ismini vermek istemedim. Kadın Linda’nın soyadını isteyince ‘Davies’ diye uydurdum kendime engel olamadan.

Tabii ki formun en üstünde okumuştum. Kadın Dedektif Davies’ti. En azından ‘Kaiser Soze’ demedim.

Neyse ki kadın polis gözünü bile kırpmadan yazdı. Davayı inceleyip incelemeyeceklerini de söylemedi. Sadece bana kibarca teşekkür etti ve benim için taksi durağının telefon numarasını buldu.

Büyük ihtimalle hapse atılacağım. Harika. Tam ihtiyacım olan şey.

Sadie'ye dik dik bakıyorum. Masanın üstüne sereserpe uzanmış, tavanı seyrediyor. Sürekli olarak kulağımın dibinde bağırması, her dediğimi düzeltmesi, yeni şeyler eklemesi ve polislerin onun ve Bunty'nin 'tarlalarda motorlarını yarıştırmalarını' engellemeye çalıştığı ama onlara yetişemedikleri ve ne komik olduğu gibi anılarını anlatması da hiç yardımcı olmadı.

"Bir şey değil," diyorum. "Tekrar."

"Teşekkürler." Sadie'nin sesi havada yayılıyor.

"Tamam; evet." Çantamı alıyorum. "Ben çıktım."

Ani bir hareketle Sadie doğrulup oturuyor. "Kolyemi unutmayacaksın, değil mi?"

"Hiç şüphem yok, ömür boyu unutmam." Gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar çabalasam da."

Birdenbire tam önümde bitiyor, kapının önüne geçmemi engelliyor. "Beni senden başka kimse göremiyor. Senden başka kimse bana yardım edemez. Lütfen."

"Bak, böyle birden ortaya çıkıp *Hadi kolyemi bul*, diyemezsin," diye sesimi yükseltiyorum sabrım taşarak. "Kolye hakkında hiçbir şey bilmiyorum, neye benzediğini bile bilmiyorum."

"Cam boncuklu, aralarında elmas şeklinde boncuklar vardı," diyor hevesle. "Şurama geliyor..."

Belini gösteriyor. "Tokası da büyük bir inci..."

"Tamam." Lafını kesiyorum. "Eh, onu görmedim. Eğer ortaya çıkarsa sana haber veririm."

Yanından geçip gidiyorum, kapıyı ardına kadar açıp lobiye çıkıyorum ve cep telefonumu açıyorum. Lobi gayet aydınlık, yerler eski muşamba ve danışma masası şu anda boş. Pofuduk montlu iki erkek yüksek sesle bir şey tartışıyor, bir polis de onları sakinleştirmeye çalışıyor. Güvenli görünen bir köşeye sınıyorum. Dedektif Davies'in bana verdiği taksi durağının numarasını çıkarıyorum ve tuşlamaya koyuluyorum. Telefonumda yirmi kadar sesli mesaj olduğunu görüyorum ama hiçbirini umursamıyorum. Nasılsa endişelenen annemle babamdır.

"Hey!" Bir ses beni çağırınca duruyorum. "Lara? Sen misin?"

Polo yaka tişört ve kot pantolon giymiş, kumral bir adam bana el sallıyor. "Benim! Mark Phillipson. Üniversiteden."

"Mark!" diye heyecanla bağıryorum onu birden tanıyıp. "Aman Tanrım. Nasılsın?"

Mark hakkında hatırladığım tek şey okul grubunda bas-gitar çalması.

"İyiym. Harikayım." İlgili bir ifadeyle yanıma geliyor. "Senin karakolda ne işin var? Her şey yolunda mı?"

"Ah! Evet, ben iyiym. Buraya sadece, anlarsın ya..." Eli mi havada sallıyorum. "Cinayetle ilgili bir şey işte."

"Cinayet mi?" Dehşete düşüyor.

"Evet. Ama büyük bir şey değil. Yani, tabii ki büyük bir şey de..." Yüz ifadesini görünce hemen kendimi düzeltiyorum. "Fazla yorum yapmasam daha iyi... Neyse, sen neler yapıyorsun?"

"Harikayım! Anna'yla evlendim, onu hatırladın mı?" Bana alyansını gösteriyor. "Ressam olarak kendimi kanıtlamaya çalışıyorum. Yan meslek olarak da bu işi yapıyorum."

“Polis misin?” diyorum inanamayarak ve o da kahkaha atıyor.

“Polis ressamıyım. İnsanlar kötü adamı tarif ediyor, ben de çiziyorum ve kiram ödeniyor... Ya sen Lara? Evlendin mi? Biriyle birlikte misin?”

Bir an ağzım açık öylece kalıyorum, sonra gülüyorum.

“Bir süredir biriyle birlikteydim,” diyorum sonunda. “Ama yürümedi. Neyse, artık iyiyim. Gerçekten iyi bir noktadayım hatta.”

Plastik bardağımı öyle bir sıkışım ki çatladı. Mark biraz rahatı kaçmış gibi görünüyor.

“Eh... Görüşürüz Lara.” Tek elini havaya kaldırıyor. “Eve rahat gidebilecek misin?”

“Taksi çağırıyorum.” Kafa sallıyorum. “Sağol. Sana rastladığıma sevindim.”

“Gitmesine izin verme.” Sadie’nin sesi kulağımda çınlayıp beni yerimden sıçratıyor. “Yardıma dokunabilir.”

“Kapa çenenin ve beni rahat bırak,” diye mırıldanıyorum dudacağımın kenarından ve Mark’a daha da parlak bir gülüş fırlatıyorum. “Hoşçakal Mark. Anna’ya sevgilerimi ilet.”

“Kolyenin resmini çizebilir. O zaman ne aradığını bilirsin.” Birdenbire önümde beliriyor. “Sor ona. Çabuk!”

“Hayır.”

“Sorsana!” Ölüm perisi yine çığlığı bastırıyor, kulak zarımı deliyor. “Sor-ona-sor-ona-sor-ona!”

Of, Tanrı aşkına, beni çıldırtacak.

“Mark,” diye sesleniyorum yüksek sesle, öyle ki pofuduk montlu adamlar kavgayı bırakıp bana bakıyor. “Senden ufak bir yardım isteyecektim, eğer biraz vaktin varsa...”

“Tabii.” Mark omuz silkiyor.

Boş bir odaya geçiyoruz, makineden çay alıyoruz. Sandalyeleri masaya çekiyoruz. Mark kağıdını ve çizim kalemini çıkarıyor.

“Evet.” Kaşlarını kaldırıyor. “Bir kolye. Bu da yeni bir şey.”

“Bir kere bir antika fuarında görmüştüm,” diye sallıyorum. “Sipariş etmek istiyorum ama çizim konusunda çok yeteneksizim. Birden aklıma geldi, belki sen yardım edebilirsin dedim...”

“Sorun değil. Anlat bakalım.” Mark çayından bir yudum içiyor, kalemi kağıdın üstünde hazır bekliyor ve hemen bakışlarını Sadie’ye kaydırıyorum.

“Boncuktan yapılmıştı,” diyor ellerini havada tutarak. Adeta kolyeyi hissediyor. “İki sıra cam boncuk, neredeyse yarı saydam.”

“İki sıra boncuktan oluşuyor,” diyorum. “Neredeyse yarı saydam.”

“Hı hı.” Mark kafa sallıyor ve yuvarlak boncuklar çizmeye başlıyor. “Böyle mi?”

“Biraz daha oval,” diyor Sadie, Mark’ın omzunun üstünden bakarak. “Daha uzun. Aralarında da elmas şekilli kristaller vardı.”

“Boncuklar biraz daha oval,” diyorum özür diler gibi. “Ve aralarında da elmas şekilli kristaller vardı.”

“Sorun değil...” Mark çizimini silip daha uzun boncuklar karalıyor. “Böyle mi?”

Sadie’ye bakış atıyorum. Büyülenmiş gibi izliyor Mark’ı. “Ve yusufçuk,” diye mırıldanıyor. “Yusufçuğu unutma.”

Sonraki beş dakika boyunca Mark çiziyor, siliyor, tekrar çiziyor ve ben de Sadie'nin yorumlarını tekrar ediyorum. Sonunda kolye sayfada canlanıyor.

"İşte bu!" diyor Sadie sonunda. Gözleri parlayarak bakıyor kağıda. "Kolyem bu."

"Mükemmel," diyorum Mark'a. "Aynısını yaptın."

Bir saniye hepimiz kolyeyi sessizlik içinde inceliyoruz.

"Hoş," diyor Mark sonunda kafasını yana eğerek. "Sıra-dışı. Bana bir şeyi hatırlatıyor." Bir saniye kaşlarını çatarak bakıyor çizime, sonra başını iki yana sallıyor. "Yok. Çıkarmadım." Kol saatine bakıyor. "Maalesef kaçmam gerek."

"Önemli değil," diyorum hemen. "Çok teşekkürler."

O gidince kağıdı elime alıp kolyeye bakıyorum. Çok güzelmiş, itiraf etmek zorundayım. Uzun uzun sıralarca cam boncuklar, aralarda parlayan kristaller ve kocaman, süslü bir yusufçuk şekli, üstü gene taşlı. "Demek aradığımız kolye bu."

"Evet!" Sadie kafasını kaldırıyor, yüzü canlanmış gibi. "Kesinlikle! Nereden başlasak?"

"Şaka yapıyorsun herhalde." Ceketime uzanıp ayağa kalkıyorum. "Ben şu anda hiçbir şey arayamam. Eve gidip kendime bir kadeh şarap koyacağım. Sonra da Hint yemeği yiyeceğim. Yeni modern yiyecek modası," diye açıklıyorum şaşkın yüz ifadesi karşısında.

"Eee, ben ne yapayım?" diyor Sadie birden sönerek.

"Bilmem. Git kendine bir pijama partisi bul."

Yandaki odadan tekrar lobiye çıkıyorum. Dışarıda taksinin teki durmuş, yaşlı bir çifti indiriyor, hemen koşup sesleniyorum. "Taksi! Beni Kilburn'e götürür müsünüz?"

Taksi hareket ederken kucağımdaki çizimi açıp gerçek hayattaki halini hayal etmeye çalışarak kolye resmine bir kez daha bakıyorum. Sadie boncukları bir çeşit uçuk sarı, ışıltılı cam olarak tarif etti. Çizimde bile taşlar adeta parlıyor. Gerçeği göz kamaştırıcı olmalı. Bayağı da değerlidir. Bir süre sahiden bulduğumu düşünüp heyecanlanıyorum.

Ama bir saniye sonra akli dengem yerine geliyor. Yani, varlığından şüpheliyim zaten. Var olsa bile, muhtemelen seneler önce kaybolmuş ya da kırılmış, ölü bir kadına ait herhangi bir kolyeyi bulma olasılığım yaklaşık... Üç milyonda bir. Hayır, üç milyarda bir.

Sonunda kağıdı katlayıp çantama sokuyorum, sonra da koltuğa gömülüyorum. Sadie'nin nerede olduğunu bilmiyorum ve umrumda da değil. Gözlerimi kapatıyorum ve telefonumun sürekli titreşmesine aldırmaksızın kestiriyorum. Ne gündü ama.

Ertesi gün, elimde kalan tek şey kolyenin çizimi. Sadie sırta kadem bastı ve o bölüm şimdi benim için adeta bir rüya gibi. Saat sekiz otuz, ofisteki masamda oturuyorum, kahvemi yudumluyorum ve resme bakıyorum. Dün bana ne oldu öyle?

Tüm bunlar beynimin gerilime daha fazla dayanamayıp patlaması sonucu yaşanmış olmalı. Kolye, o kız, ölüm perisi çılgınlıkları... Belli ki hepsi benim hayalgücümün marifetiydi.

İlk kez annemle babamın duygularını anlamaya başlıyorum. Kendim için endişeleniyorum.

“Merhaba!” Asistanımız Kate kapıyı ardına kadar açıp buzdolabından süt almak için yere koyduğum dosyaları devirince çat diye bir ses çıkıyor.

Ofisimiz dünyanın en büyük ofisi değil.

“Eee, cenaze nasıldı?” Kate fotokopi makinesinin üstünden askısına uzanıp paltosunu asıyor. Neyse ki çok esnek biri.

“Harika sayılmaz. Hatta günün sonunda kendimi karakolda buldum. Aklımı kaçırmaman eşliğindeydim.”

“Olamaz!” Kate dehşete düşüyor. “İyi misin?”

“Evet. Yani, sanırım...” Aklımı başıma toplamalıyım. Kolye çizimini hızla katlayıp çantama tıkıyorum ve çantanın fermuarını çekiyorum.

“Bir terslik olduğunu anlamıştım aslında.” Kate sarı saçlarını lastik tokayla toplarken duruyor. “Baban dün öğleden sonra aradı ve bana özellikle son günlerde acaba fazla mı stres altındaydın diye sordu.”

Telaşla kafamı kaldırıp bakıyorum. “Ona Natalie’nin çekip gittiğini söylemedin!”

“Hayır, tabii ki söylemedim.” Kate annemlere neyi söyleyeceği konusunda iyi eğitimlidir. Yani *hiçbir şeyi*.

“Her neyse,” diyorum biraz canlanarak. “Boşver. Şimdi iyiyim. Mesaj geldi mi?”

“Evet.” Kate son derece becerikli bir tavırla defterine uzanıyor. “Shireen dün arayıp durdu. Bugün seni arayacak.”

“Harika!”

Shireen, L&N Kariyer Danışmanlık’taki tek iyi haberimiz. Onu yakın zaman önce Macrosant diye bir yazılım şirketine operasyon müdürü olarak yerleştirdik ve haftaya işe başlıyor. Muhtemelen teşekkür etmek için arıyordur.

“Başka bir şey?” diye sorarken telefon çalıyor. Kate arayan numarayı kontrol ediyor ve gözleri kocaman açılıyor.

“Ah, evet, bir şey daha var,” diyor alelacele. “Leonidas Spor’dan Janet aradı, listeyi güncellememizi istedi. Sabah tam dokuzda ararım demişti. Odur.” Panik dolu bakışlarımla karşılaşıyor. “Benim cevap vermemi ister misin?”

Hayır, masanın altına saklanmak isterim.

“Hmm, evet, iyi olur.”

Midem sinirden köpürüyor. Leonidas Spor en büyük müşterimiz. Muazzam bir spor malzemeleri şirketi ve bütün ülke çapında bir sürü mağazaları var. Biz de onlara bir pazarlama müdürü bulacağımıza söz verdik.

Cümleyi yeniden kuruyorum: *Natalie* onlara bir pazarlama müdürü bulacağına söz verdi.

“Hemen bağıyorum,” diyor Kate en iyi özel asistan sesiyle ve bir saniye sonra masamdaki telefon çalıyor. Çaresizlik içinde Kate’e bakıyorum, sonra da ahizeyi kaldırıyorum.

“Janet!” diye heyecanla konuşuyorum en kendine güven dolu halimle. “Senden haber almak ne güzel. Ben de tam seni arayacaktım.”

“Merhaba Lara,” diyor Janet Grady o tanıdık, boğuk sesiyle. “Güncelleme için aramıştım. Natalie’yle konuşmayı umuyordum.”

Janet Grady ile hiç yüz yüze tanışmadım. Ama kafamda bir seksen boyunda, bıyıklı bir tip canlandırıyorum. İlk konuştuğumuz gün bana Leonidas Spor’un ‘çetin ceviz’lerden, ‘zor oyuncular’dan ve pazarı ‘çelik gibi yumruğunun’ içinde sikanlardan ibaret olduğunu anlatmıştı. Kulağıma korkunç gelmişti.

“Ah, tabii!” Telefonun kordonunu parmaklarıma doluyorum. “Eee, maalesef Natalie hala... Eee... Keyifsiz.”

Natalie, Goa’dan dönmediğinden beri uydurduğum ve sürdürdüğüm hikaye bu. Şansıma ‘Hindistan’a gitmişti,’ de-

mek yeterli oluyor, herkes kendi zihninde bir ‘Felaket Seyahat Hastalığı’ hikayesi kurup size başka bir şey sormuyor.

“Ama büyük gelişme kaydediyoruz,” diye devam ediyorum. “Gerçekten şahane. Uzun listemizin üstünden geçiyoruz ve şu anda masamda çok güçlü adaylar var. Birinci sınıf bir kısa liste hazırlamaya bakıyoruz, sizi temin ederim. Hepsi ‘çetin cevizler’den oluşacak.”

“Bana isim verebilir misin?”

“Şimdi olmaz!” Panik içinde sesimi yükseltiyorum. “Zamanı gelince sizi bilgilendireceğim. Ama çok etkileneceğinizi söyleyebilirim.”

“Tamam Lara.” Janet gereksiz laflarla, boş konuşmalarla vakit harcamayan bir kadın. “Eh, madem işin üstündesin. Natalie’ye sevgilerimi ilet. Hoşçakal.”

Ahizeyi yerine koyup Kate’le göz göze geliyorum, yüreğim ağzımda atıyor. “Bana hatırlatsana, Leonidas Spor için hangi adaylar vardı elimizde?”

“CV’sinde üç senelik boşluk olan adam,” diyor Kate. “Ve de kepekli ezik. Bir de... Kleptoman kadın.”

Devam etmesini bekliyorum. Özür diler gibi bir omuz silkiyor.

“Hepsi bu mu?”

“Paul Richards dün listeden çıktı,” diyor tedirgince. “Bir Amerikan şirketinden iş teklifi gelmiş. Liste burada.” Bana kağıdı uzatıyor. Üç isme büyük bir çaresizlikle bakıyorum. Hepsi de ümitsiz vaka. Bu listeyi gönderemeyiz.

Tanrım, beyin avcılığı çok zor. Hiç bilmiyordum. Biz şirketimizi kurmadan önce Natalie hep işi çok heyecan verici

gösterdi. Kovalamanın 'heyecanı', 'stratejik işe alım' ve 'yetenekleri geliştirme', 'omuzdaki el' olmaktan falan bahsetti. Birkaç haftada bir, bir şeyler içmek için buluşurduk ve Natalie hep yaptığı işle ilgili baş döndürücü hikayelerle gelirdi, ben de içten içe onu kıskanırdım. Bir araba üreticisi için internet sitesine reklam metni yazmak, onun işine kıyasla çok sıkıcı gelirdi bana. Üstelik büyük işten çıkarmalar olacağı söylentileri dolaşıyordu ortalıkta. Böylece de Natalie bana sıfırdan başlayalım teklifi getirdiğinde bu işe balıkla-
ma daldım.

Doğrusu Natalie'ye her zaman biraz hayranlık duymuşumdur. O hep ısl ısl ve kendine güven doluydu. Okuldayken bile hep en yeni argoyu o öğrenir, bizi barlara o sokardı. Ve şirketi ilk kurduğumuz günlerde her şey müthiş ilerliyordu. Bir anda bize büyük büyük işler getirdi. Sürekli dışarıdaydı, çevresini genişletiyordu. Ben de internet sitemizi kuruyor, ondan işin inceliklerini kapıyordum. Her şey iyi gidiyordu. Ta ki Natalie ortadan kaybolana ve aslında hiçbir incelik kapmadığım kafama dank edene kadar.

Natalie işiyle ilgili mantralarına çok bağlı ve bunların üzerine yazıldığı post-it'ler her tarafta. Arada bir yaklaşıp sanki onlar tarih öncesi bir dinin ürünleriymiş gibi her birini okuyorum ve yapmam gereken şeyi sökmeye çalışıyorum. Mesela 'En iyi yetenek çoktan pazarda' cümlesi bilgisayarının üstünde. Bunu biliyorum; anlamı, geçen hafta işten atılmış bankacıların CV'lerini karıştırıp onların arasından bir pazarlama müdürü çıkarmayı denememelisiniz. Şu anda çalışan pazarlama müdürlerinin peşinden koşmalısınız...

İyi de nasıl? Ya sizinle konuşmazlarsa?

Her şeyi birkaç hafta boyunca kendi başıma yaptıktan sonra benim de kendi mantralarım oldu. ‘Büyük yetenek çoğunlukla telefona çıkmaz.’ ‘Büyük yetenek, sekreterine üç mesaj bıraksanız da sizi aramaz.’ ‘Büyük yetenek spor malzemeleri satan bir işyerine sıcak bakmaz.’ ‘Tenis raketlerinde yüzde elli indirimden lafını ettiğinizde, büyük yetenek size kahkahalarla güler.’

Buruşmuş, kahve lekeli uzun listemizi çıkarıyorum ve kasvetli bir ruh haliyle, bir milyonuncu defa listenin üstünden geçiyorum. İsimler sayfanın yüzeyinde parlak şekerlemeler gibi ışıltıyor. Bir işi olan, büyük yetenekler. Woodhouse Mağazaları’nın pazarlama müdürü. Dartmouth Plastik’in Avrupa pazarlama başı. Hepsi de işinden memnun olamaz ya. Dışarıda bir yerde Leonidas Spor için çalışacak biri vardır muhakkak. Ancak her bir ismi denedim ve bir yere varamadım. Kafamı kaldırıp bakınca Kate’in tek ayak üstünde durmuş, diğer bacağını baldırına sarmış, beni endişeyle incelediğini görüyorum.

“Leonidas Spor’a çetin ceviz, yumruğu sağlam bir pazarlama müdürü bulmak için tamı tamına üç haftamız var.” Sütlü kahvemden bir yudum içiyorum ve moralimi yüksek tutma mücadelesi veriyorum.

Bu anlaşmayı Natalie yaptı. Bütün yıldız adaylara Natalie kur yapacaktı. Natalie bu işi biliyor. Ben bilmiyorum.

Neyse. Buna takılıp kalmanın bir faydası yok.

“Tamam.” Elimle masaya tokat atar gibi vuruyorum. “Bazı telefon görüşmeleri yapacağım.”

“Ben sana sert bir acı kahve yapayım.” Kate harekete geçiyor. “Gerekirse bütün gece burada kalırız.”

Kate’i çok seviyorum. Küflü halılı, on beş metrekairelik bir ofiste iki kişi değilmişiz de adeta uluslararası bir şirket-te geçen bir filmde oynuyormuş gibi davranıyor.

“Maaş, maaş, maaş,” diyor otururken.

“Gözünü açmazsan kaçırırsın,” diye cevaplıyorum.

Kate de Natalie’nin mantralarını okumaya kendini kap-tırdı. Şimdi karşılıklı alıntı yapmadan duramıyoruz. Sorun şu ki o cümleler size nasıl iş yapacağınızı anlatmıyor. Benim ihtiyacım olan ‘Ne alakası olduğunu sorabilir miyim acaba?’ sorusuna yanıt veren mantrayı bulmak.

Leonidas Spor’la ilgili belgeleri almak için sandalyemi Natalie’nin masasına doğru çeviriyorum. Dosyanın içindeki-ler düşmüş, elimi atınca çekmecedden yere saçılıyorlar, ben de içimden küfrederek eğilip hepsini topluyorum. Birden duruyorum, çünkü gözüme eski bir not kağıdı çarpıyor, bir şekilde elime yapışmış. Daha önce hiç görmedim. ‘James Yates, cep’ yazıyor üstünde soluk mor keçeli kalemle. Al-tında da bir numara.

James Yates’in cep telefonu. İnanmıyorum. Adam Fel-tons Bira’nın pazarlama müdürü. Geniş listemizde var. Mü-kemmel olacak. Ofisini her aradığımda yurtdışında olduğu-nu söylediler. Ama her neredeyse cep telefonu yanındadır, değil mi?

Heyecandan titreyerek sandalyemi arkaya itip kendi ma-sama dönüyorum ve numarayı çeviriyorum.

“James Yates.” Hat cızırtılı ama onu duyabiliyorum.

“Merhaba,” diyorum elimden geldiğince kendime güvenle konuşmaya çalışarak. “Ben Lara Lington. Müsait misiniz?” Natalie telefonda biriyle görüşürken hep öyle der, çok duydum.

“Arayan kim?” Sesi şüpheli geliyor. “Lington’danım mı dediniz?”

İçimden iç geçiriyorum.

“Hayır, ben L&N Kariyer Danışmalık, Yönetici Seçme ve Yerleştirme’den arıyorum ve yeni bir konumla ilgilenir misiniz diye soracaktım. Dinamik, büyüyen bir mağazalar zincirinde pazarlamanın başına geçmek ister miydiniz? Çok heyecan verici bir fırsat bu, eğer görüşmek isterseniz, sizin seçtiğiniz bir restoranda öğle yemeği yiyebiliriz....” Nefes almazsam öleceğim, o yüzden durup havayı içime çekiyorum.

“L&N?” Sesi bitkin geliyor. “Sizi tanımıyorum.”

“Biz sektörde yeni sayılırsınız, ben ve Natalie Masser...”

“İlgilenmiyorum.” Sözümlü kesiyor.

“Şahane bir fırsat,” diyorum çabucak. “Ufkunuzu genişletme fırsatınız olacak, Avrupa’da heyecan verici potansiyel var...”

“Üzgünüm. İyi günler.”

Kapattı. Bana bir şans tanımadı bile.

“Ne dedi?” Kate yaklaşıyor, elleri umutla kahve kupasına sarılmış.

“Telefonu kapadı.” Sandalyeme yığılıyorum ve Kate kupaı önüme koyuyor. “Asla iyi birini yakalayamayacağız.”

“Evet, yakalayacağız!” diyor Kate. Tam o sırada telefon çalıyor. “Belki şu arayan çok zeki bir yönetici, yeni bir iş arıyor...” Masasına koşup en iyi asistan tavrıyla telefonu aç-

yor. “L&N Kariyer Danışmalık... Ah, Shireen! Aramana çok sevindik. Seni Lara’ya bağlıyorum.” Bana yüzünde güller açarak gülüyor ve ben de sırtıyorum. En azından bir zafe-rimiz var.

Gerçeği söylemek gerekirse Natalie’nin zaferi, ne de olsa onu işe o yerleştirdi ama iş takibini ben yaptım. Neyse canım, şirketin zaferi işte.

“Merhaba Shireen!” diyorum neşeli neşeli. “Yeni işine hazır mısın? Senin için harika bir pozisyon olacağını biliyorum...”

“Lara.” Shireen gergin bir sesle lafımı kesiyor. “Bir sorun var.”

Midem sıkışıyor. Hayır. Hayır. Lütfen problem çıkmasın.

“Sorun mu?” Kendimi zorlayıp rahatmış gibi konuşuyorum. “Ne tür bir sorun?”

“Sorun köpeğim.”

“Köpeğin mi?”

“Flash’i her gün işe getirmeyi düşünüyordum. Ama az önce bir sepet ayarlamaları için insan kaynaklarını aradım ve bana imkansız olduğunu söylediler. Ofise hayvan sokmamak ilkeleriymiş, inanabiliyor musun?”

Açıkkçası benim de onun kadar kafayı yememi bekliyor. Hayretler içinde telefona bakıyorum. Bu köpek de nereden çıktı şimdi?

“Lara? Orada mısın?”

“Evet!” diye kendime geliyorum. “Shireen, beni dinle. Flash’i gerçekten çok sevdiğinden eminim. Ama işyerine köpek götürmek pek alışıldık bir durum değil.”

“Evet, öyle!” diye lafımı kesiyor. “Binada başka bir köpek var. Ne zaman oraya gitsem sesini duydum. O yüzden sorun olmaz diye tahmin ettim. Yoksa bu işi asla kabul etmezdim. Bana karşı ayrımcılık yapıyorlar.”

“Ayrımcılık yapmadıklarına eminim,” diyorum aceleyle. “Ben hemen arıyorum onları.” Telefonu kapatıyorum, sonra hemen Macrosant’ın İK departmanını arıyorum. “Merhaba Jean. Ben Lara Lington, L&N Kariyer Danışmalık’tan arıyorum. Ufak bir noktaya açıklık getirmek istedim. Shireen Moore işe köpeğini getirebilir mi?”

“Bütün binada köpek yasak,” diyor Jean nazikçe. “Üzgünüm Lara, sigortayla ilgili bir durum.”

“Tabii. Kesinlikle. Anlıyorum.” Duraklıyorum. “Sorun şu ki Shireen binada köpek sesini duyduğuna inanıyor. Hem de pek çok kez.”

“Yanılıyor,” diyor Jean kısacık bir saniye duraklar gibi olup. “Burada hiç köpek yok.”

“Hiç yok? Ufacık bir yavru bile mi yok?” O duraklamayla ben de şüpheleniyorum.

“Ufacık bir yavru bile yok.” Jean az önceki akıcılığına geri dönüyor. “Dediğim gibi, binada köpek yasak.”

“Shireen için de bir istisna yapamaz mısınız?”

“Maalesef olmaz.” Kibar ama kolay kolay etkilenmeyen biri.

“Eh, zaman ayırdığın için teşekkür ederim.”

Telefonu kapatıp kalemimle birkaç saniye not defterime vuruyorum. Bu işte bir iş var. Orada bir köpek bulunduğuna bahse girerim. İyi de ne yapabilirim? Jean’i tekrar arayıp “Sana inanmıyorum,” diyecek halim yok ya.

İç geçirerek Shireen'in numarasını çeviriyorum.

"Lara, sen misin?" Shireen telefonu anında açıyor, sanki oturup başında bekliyormuş gibi, ki muhtemelen öyledir. Shireen çok zeki biri, çok da duygulu. Şu anda onu kafamda canlandırabiliyorum. Her tarafa durmadan çizdiği o bulmaca gibi kareleri çiziyordur gene. Herhalde o köpeğe kafayı yememek için ihtiyacı var.

"Evet, benim. Jean'i aradım ve bana binada hiç kimsenin köpeği olmadığını söyledi. Sigortayla ilgili bir durumdan dolayımış."

Shireen bu bilgiyi sindirirken sessizlik oluyor.

"Yalan söylüyor," diyor sonunda. "Orada bir köpek var."

"Shireen..." Neredeyse kafamı masama vuracağım. "Köpek olayını daha önce söyleyemez miydin? Görüşmelerin birinde mesela?"

"Sorun çıkmaz zannettim," diyor savunmaya geçerek. "Diğer köpeğin havladığını duydum. Bir yerde köpek varsa anlaşılır. Eh, ben Flash'siz çalışmam. Üzgünüm Lara, işten çekiliyorum."

"Hayıııı!" diye bağıyorum kederle, kendime hakim olmayıp. "Yani... Lütfen acele karar verme Shireen. Ben halledeceğim, söz veriyorum. Seni arayacağım." Derin derin nefes alarak telefonu kapıyorum ve başımı kollarımın arasına gömüyorum. "Saçmalık!"

"Ne yapacaksın?" diye sorma cüretinde bulunuyor Kate tedirgin bir şekilde. Anlaşılan her şeye kulak misafiri olmuş.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Natalie olsa ne yapardı?"

İkimiz de içgüdüsel bir biçimde dönüp Natalie'nin masasına bakıyoruz, parlak ve boş. Birdenbire Natalie'nin orada oturduğunu hayal ediyorum. Ojeli tırnakları bilgisayarın tuşlarında geziniyor, yüksek oktavlı sesiyle bir konuşma yapıyor. O gitti gideli bu ofisteki ses seviyesi yüzde seksen azaldı.

"Shireen'e işi kabul etmesini, etmezse onu dava edeceğini söyleyebilirdi," diyor Kate sonunda.

"Shireen'e aş bunları artık derdi." Onaylayarak kafa sallıyorum. "Onu profesyonel olmamakla ve hemen caymakla suçlardı."

Natalie'yi bir kere Dubai'deki işi kabul etmekte kararsız kalan bir adamı haşlarken duymuştum. Pek hoş değildi.

Kimseye itiraf etmek istemediğim, derinlerde bir yerde duran gerçek şu ki aslında Natalie'nin nasıl düşündüğünü ve çalışma tarzını artık iyi biliyorum. Ama bana pek uymuyor. Beni bu işe çeken şey, insanlarla birlikte çalışmak, onların hayatını değiştirmektir. Eskiden buluştuğumuzda Natalie bana yeteneği bulma hikayelerini anlatırdı ve ben anlaşmanın kendisi kadar, anlaşmanın arkasındaki öyküyle de ilgilenirdim hep. İnsanların kariyerine yardım etmenin, araba satmaktan çok daha tatmin edici olduğunu düşünürdüm. Fakat bu bakış açısının artık ajandamızda yeri yok gibi.

Yani tamam, işin acemisi olduğumu biliyorum. Ve evet, belki de babamın dediği gibi biraz idealistim. Ama insanın işi, hayatındaki en önemli şeylerden biridir. Size uygun olmalı. Maaş her şey demek değildir.

İşte Natalie'nin bir sürü komisyon kazanan, başarılı bir beyin avcısı olmasının ve benim öyle olmayışımın nedeni. Şu anda da ihtiyacımız olan şey bu: Komisyon.

"O halde söylemeye çalıştığımız şey şu mu? Shireen'i armalıyım ve ona fırça atmalıyım," diyorum isteksizce. Sessizlik oluyor. Kate de en az benim kadar acı çekiyormuş gibi görünüyor.

"Durum şu Lara," diyor tereddütle. "Sen Natalie değilsin. O burada değil. O yüzden patron sensin. Yani durumu kendi yönteminle ele almalısın."

"Evet." İçim rahatlıyor. "Doğru söylüyorsun. Patron benim. O yüzden ben ne dersem... Önce bir süre bunu düşüneyim."

Sanki bu plan yan çizmek değil de kararlı bir hareketmiş gibi göstermeye çalışarak telefonu kenara itiyorum ve mektupları karıştırmaya koyuluyorum. Ofise aldığımız kağıtların faturası. Tüm çalışanlarımızı ekip ruhu oluşturma amacıyla bir Aspen seyahatine götürmemi öneren bir broşür. Zarf tomarının altında iş dünyasının ünlülerinden oluşan magazin dergisi *Business People* duruyor. Dergiyi açıp sayfaları çevirmeye başlıyor, Leonidas Spor için mükemmel bir pazarlama müdürü arıyorum.

Business People bir beyin avcısının olmazsa olmazı, okuması gereken bir haber kaynağı. Temelde, paltolarını asacakları geniş mekanları bulunan, yayla gibi ofislere sahip, saldırgan, çok şık giyimli insanların kocaman resimleriyle dolu. Üf Tanrım ya, çok iç karartıcı. Sayfalar dolusu gözü yüksekte tipi sırayla geçerken ruhum daraldıkça daralıyor.

Benim derdim ne? Sadece bir dil biliyorum. Hiçbir uluslararası komiteye başkanlık etmem teklif edilmedi. Dolce Gabana pantolon ceketleri, değişik Paul Smith gömleklerle eşleştiren bir gardırobum yok.

Ruhum sıkılarak dergiyi kapatıyorum ve yığılırcasına arkama yaslanıp pis tavana bakıyorum. Hepsi nasıl başarıyor? Amcam Bill. Şu dergideki herkes. İş kurmaya karar veriyorlar ve anında başarılı oluyorlar. Oysa her şey uzaktan ne kadar çok basit görünüyordu.

“Evet... Evet...” Birdenbire Kate’in odada demiryolu işaretçileri gibi elini kolunu kaldırarak bir şeyler yaptığının farkına varıyorum. Kafamı kaldırıp bakınca telefonla konuşurken suratının heyecandan pespembe olduğunu görüyorum. “Lara sizin için ajandasında yer açabilir, eminim, bir dakika beklerseniz...”

Telefonu beklemeye alıyor ve cırlıyor. “Arayan Clive Hoxton! Leonidas Spor’la ilgilenmediğini söyleyen adam vardı ya?” diye ekliyor boş bakışlarım karşısında. “Şu ragbici herif. Belki de düşünebilirmiş. Öğle yemeğinde konuşmak istiyor.”

“Aman Tanrım!” Moralim anında kat kat yükseliyor. Clive Hoxton, Arberry Mağazaları’nın pazarlama müdürü ve eskiden Doncaster’da ragbi oynuyordu. Leonidas Spor işi için biçilmiş kaftan. Ama ona ilk sorduğumda iş değiştirmeyi düşünmediğini söylemişti. Bizimle temasa geçtiğine inanamıyorum.

“Soğukkanlı davran,” diye fısıldıyorum aceleyle. “Gerçekten diğer adaylarla görüşmekle meşgulumuşum gibi yap.”

Kate de canla başla kafa sallıyor.

“Bir bakalım...” diyor hattaki kişiye. “Lara’nın programı bugün çok dolu ama sizin için bir şey ayarlamaya çalışırım... Ah! Ne büyük şans! Beklenmedik bir boşluk olmuş. Restoranı siz belirlemek ister misiniz?”

Kate bana ağzı kulaklarına vararak sırtıyor ve ben de ona havadan çakıyorum. Clive Hoxton, birinci sınıf bir isim. Çetin ceviz ve zor oyuncu. Diğer tuhaf tipin ve kleptoman kadının yerini kesinkes alır. Aslında eğer o gelirse, kleptomani listeden çıkarmaya karar veriyorum. Ve tuhaf tip de o kadar fena sayılmaz bence, eğer kepeklerinden kurtulabilirsek...

“Her şey ayarlandı.” Kate telefonu elinden bırakıyor. “Bugün saat birde öğle yemeği yiyeceksiniz.”

“Mükemmel! Nerede?”

“Şey, tek pürüz o.” Kate duraksıyor. “Ondan restoran seçmesini istedim. Ve o da...” Susuyor.

“Ne?” Kalbim korkuyla atmaya başlıyor. “Gordon Ramsay olmasın. Claridges’taki o kokoş yer olmasın.”

Kate suratını ekşitiyor. “Daha kötüsü. Lyle Place.”

Midem büzüşüyor. “Dalga geçiyorsun.”

Lyle Place yaklaşık iki sene önce açıldı ve anında ‘Avrupa’nın en pahalı restoranı’ olarak damgalandı. Dev bir istakoz havuzu, bir çeşmesi var ve yığınla ünlü oraya gidiyor. Ben daha önce oraya hiç gitmedim tabii. Sadece *Evening Standard*’ta okudum.

Restoranı onun seçmesine asla, asla, asla izin vermeme liydik. Ben adres vermeliydim. Pasta Pot’u seçerdim, hemen köşe başında ve 15.95 sterlinlik bir menüsü var, şarap da dahil. Lyle Place’te iki kişilik yemeğin faturasını hesap etmeye yüreğim dayanmaz.

“İçeri giremeyiz ki,” diyorum aniden rahatlayarak. “Çok doludur.”

“Rezervasyon yaptırabileceğini söyledi. Tanıdıkları varmış. Senin adına ayırtacakmış masayı.”

“Kahretsin.”

Kate tedirgin tedirgin tırnak etini kemiriyor. “Müşteri eğlendirme fonunda ne kadar para var?”

“50 kuruş mu ne,” diyorum umutsuzca. “Kendi kredi kartımı kullanmak zorundayım.”

“Eh, en azından degecek,” diyor Kate kararlı bir tonla. “Bu bir yatırım. Nüfuzlu biri gibi görüneceksin. İnsanlar seni Lyle Place’te yemek yerken görünce ‘Vay be, Lara Lington müşterilerini buraya getirebiliyorsa, iyi kazanıyor demektir,’ diyecek.”

“Oraya götürecek kadar kazanmıyorum ama,” diye inliyorum. “Adamı arayıp bir fincan kahve diye değıştirsek mi?”

Ben bile söylerken ne kadar ezik olacağını düşünüyorum. Eğer öğle yemeği istiyorsa ona öğle yemeği yedirmek zorundayız. Lyle Place’e gitmek istiyorsa, Lyle Place’e gitmek zorundayız.

“Belki de sandığımız kadar pahalı değildir,” diyor Kate umutlanarak. “Yani, bütün gazetelerde ekonominin ne kadar kötü durumda olduğu yazıyor. Belki de fiyatları düşürmüşlerdir. Ya da özel ikramları vardır.”

“Doğru. Belki de adam çok yemek sipariş etmez,” diye ekliyorum aniden ilham gelmiş gibi. “Yani adam sporcu. Çok obur olamaz.”

“Tabii, olamaz,” diye onaylıyor Kate. “Ufacık bir parça sashimi yer, biraz su içer ve kalkar gider. İçki de içmez. Artık kimse öğle yemeğinde içki içmiyor.”

Şimdiden daha iyimser hissetmeye başladım. Kate haklı. Bugünlerde kimse öğlenleri iş yemeklerinde içki içmiyor. Yemeği iki tabakla da sınırlandırabiliriz. Ya da hatta bir. Bir başlangıç ve güzel bir fincan kahve. Ne varmış?

Hem ayrıca da ne yersek yiyelim, *o kadar* pahalı olamaz, değil mi?

Tanrım, sanırım bayılmak üzereyim.

Sadece bayılamam, çünkü Clive Hoxton az önce benden işi tekrar anlatmamı istedi.

Beyaz örtülü bir masada, şeffaf bir sandalyede oturuyorum. Sağ tarafıma baktığımda o meşhur devasa ıstakoz havuzunu görebiliyorum. İçinde her türlü kabuklu deniz canlısı var. Kayalara tırmanıyorlar ve arada bir adamın teki merdivenle çıkıp elindeki metal süzgeçle birkaç tanesini alıyor. Sol taraftaysa egzotik kuşlarla dolu bir kafes yer alıyor. Kuşların cıvıltısı odanın ortasındaki çeşmeden gelen fokur fokur su seslerine karışıyor.

“Eh.” Sesim oldukça cılız. “Bildiğiniz üzere Leonidas Spor, bir Hollanda mağazalar zincirini bünyesine kattı...”

Otomatiğe bağladım, öyle konuşuyorum. Gözlerim pleksiglasa basılmış menüye takılıp duruyor. Ne zaman bir fiyat görsem dehşete kapılıyorum.

Limonlu somon, origami şeklinde, 34 sterlin.

Hem de bir iştah açıcı. Başlangıç yani.

Yarım düzine istiridye, 46 sterlin.

Özel ikram ya da indirimli menü falan yok. Sıkıntılı dönemden, ekonomik krizden eser yok. Her tarafta yemek yiyenler mutlu mesut oturuyor, hiçbir şey yokmuş gibi yiyip içiyorlar. Hepsi mi blöfçü? Hepsinin içi gidiyor da belli mi etmiyor? Sandalyenin tepesine çıkıp “Aşırı pahalı! Bu ne ya, daha fazla dayanamayacağım!” diye bağırırsam muazzam bir isyan başlatabilir miyim acaba?

“Tabii ki yönetim kurulu bu genişlemeye uygun, yeni bir pazarlama müdürü istiyor...” Neler gevelediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ana yemeklere bakabilmek için kendimi ruhen hazırlıyorum.

Üç şekilli portakal pürelî ördek fileto, 59 sterlin.

Midem gene büzüşüyor. Zihnimden toplama çıkarma yapıp duruyorum. Üç yüz sterlin gibi bir sonuç çıkıyor ve başım dönüyor.

“Soda ister miydiniz?” Garson masanın yanında beliriyor ve ikimize de kenarları mavi çizgili kare bir pleksiglas uzatıyor. “Su menümüz. Eğer gazlı su isterseniz, Chetwyn Glen iyidir,” diye ekliyor. “Volkanik kayalardan süzülüyor ve biraz alkalimli.”

“Ah.” Kendimi zorlayıp zekice kafa sallıyorum. Garson gözünü bile kırpmadan bana bakıyor. Eminim hepsi mutfağa döndüğünde kendilerini duvardan duvara atıp yarıyorlardır. *On beş kafa ödedi be! Bir su için!*

“Pellegrino tercihimdir.” Clive omuz silkiyor. Kırklarında, gri saçlı bir adam, kurbağa gözlü ve bıyıklı, oturduğumuzdan beri bir kere bile gülümsemedi.

“O zaman birer şişe getiriyorum?” diyor garson.

Hayıır! İki şişe aşırı pahalı su getirmeyin.

“Eee, ne yemek istersin Clive?” Gülümsüyorum. “Eğer acelen varsa doğrudan ana yemeğe geçebiliriz.”

“Acelem yok.” Clive bana şüpheli şüpheli bakıyor. “Senin var mı?”

“Tabii ki yok,” diye hemen geri adım atıyorum. “Hem de hiç yok.” Cömertçe elimi havada sallıyorum. “İstediyini al.”

İstiridye söyleme, lütfen, lütfen, lütfen, istiridyeye bakma bile...

“Başlangıç olarak istiridye,” diyor düşünceli düşünceli. “Sonra da ıstakozla porçini mantarlı risotto arasında kaldım.”

Çaktırmadan menüye göz atıyorum. İstakoz, 90 sterlin; risotto ise sadece 45.

“Zor seçim.” Gayet sıradan konuşuyormuş gibi yapıyorum. “Açıkçası, risotto her zaman benim favorimdir.”

Clive tekrar menüye bakıp kaşlarını çatarken bir sessizlik oluyor.

“İtalyan yemeğini severim,” diye ortaya atıyorum rahatça gülerek. “Ve porçini mantarının çok lezzetli olduğuna bahse girerim. Ama sana kalmış Clive.”

“Karar veremiyorsanız,” diye lafa giriyor garson yardımsever bir edayla, “size hem ıstakoz hem de ufak bir porsiyon risotto getirebilirim.”

Ne yapabilirmiş? Ne yapabilirmiş? Ona kim burnunu sok dedi ayrıca?

“Harika fikir!” Sesim istediğimden iki ton daha tiz çıkıyor. “İki ana yemek! Neden olmasın?”

Garsonun küçümseyen bakışlarını üzerimde hissediyorum ve anında aklımı okuduğunu anlıyorum. Pinti olduğunu biliyor.

“Ya siz hanımefendi?”

“Tamam. Evet.” Düşünceli düşünceli kaşlarımı çatarak menüde parmağımı gezdiriyorum. “İşin aslı bu sabah çok kuvvetli bir kahvaltı etmiştim. O yüzden sadece Sezar salata alayım, başlangıçlardan bir şey seçmeyeceğim.”

“Bir Sezar salata, başlangıç almıyorsunuz.” Garson kayıtsızca kafa sallıyor.

“Peki, suyla yetinmek mi istersin Clive?” Sesimdeki ufak umut kırıntılarını gizleme çabası içindeyim. “Ya da şarap?”

Şarap listesini düşünmek bile korkudan omurgama sancılar girmesine sebep oluyor.

“Listeyi bir görelim.” Clive’in gözleri parlıyor.

“Başlangıç olarak belki bir kadeh vintage şampanya içersiniz,” diye teklif ediyor garson pişkince gülümseyerek.

Şampanya teklif etmesi yetmezmiş gibi, bir de vintage şampanya teklif ediyor! Bu garson kesin sadist.

“Hayır diyemem.” Clive utanmış gibi kıkırdıyor ve bir şekilde ben de kendimi zorlayıp ona katılıyorum.

Nihayet garson ikimize de birer kadeh bir milyon sterlinlik vintage şampanya doldurduktan sonra yanımızdan ayrılıyor. Hafif bir baş dönmesi yaşıyorum. Bu öğle yemeğinin faturasını hayatımın sonuna kadar ödeyeceğim. Ama sonuçta degecek. Buna inanmak zorundayım.

“Evet!” diyorum neşeli neşeli kadehimi kaldırarak. “İşe! Fikrini değiştirmene çok sevindim Clive.”

“Değiştirmedim,” diyor Clive şampanyasının yarısını bir yudumda yuvarlayarak.

Cesaretim kırılarak ona bakıyorum. Acaba deliriyor muyum? Kate mesajı yanlış mı aldı?

“Ama ben sandım ki...”

“Bir ihtimal.” Yuvarlak ekmekten bir parça koparıyor. “Şu anda çalıştığım işte mutlu değilim ve yer değiştirmeyi düşünüyorum. Ama bu Leonidas Spor teklifinin de bazı dezavantajları var. İşi sat bana.”

Bir an sıkıntıdan boğulacak kıvama geldiğimden cevap veremiyorum. Bu adama ufak bir araba parası kadar masraf yapıyorum ve belki de iş ilgisini çekmeyecek, öyle mi? Bir yudum su içiyorum, sonra kafamı kaldırıp profesyonel gülüşümü çıkarıyorum. Ben de Natalie olabilirim. Bu teklifi ona satabilirim.

“Clive. Şu anki konumunda mutlu değilsin. Senin gibi yetenekli bir adam için bu bir cinayet. Haline bak! Senin değerini takdir edecek bir pozisyonda olmalısın.”

Kalbim ağzımın içinde atarak duruyorum. Adam ilgiyle beni dinliyor. Daha ekmeğine yağ bile sürmedi. Şu ana kadar güzel gidiyor.

“Kanımca, Leonidas Spor’daki iş senin için mükemmel bir kariyer hamlesi olacak. Eskiden sporcuydun, bu da spor malzemeleriyle ilgili bir şirket. Sen golf oynamayı seviyorsun, Leonidas Spor’un da koca bir golf giyim koleksiyonu var.”

Clive kaşlarını kaldırıyor. “Hakkımda iyi araştırma yapmışsınız.”

“Ben insanlarla şahsen ilgilenirim,” diyorum dürüstçe. “Ve senin profilini bildiğim için, Leonidas Spor’un şu noktada tam da ihtiyacın olan kurum olduğunu söyleyebilirim. Bu önüne çıkan müthiş, eşsiz bir fırsat ve...”

“Bu adam sevgilin mi?” Tanıdık, aksanlı bir ses lafımı keşiyor ve yerimden fırlıyorum. Tam da şeyin sesi gibi...

Hayır. Çok saçma. Derin bir nefes alıp kaldığım yerden devam ediyorum.

“Dediğim gibi, kariyerini bir sonraki seviyeye çıkarman için muhteşem bir fırsat bu. Senin için oldukça cömert bir anlaşma sağlayacağımıza eminim...”

“Bu adamın sevgilin olup olmadığını sordum.” Ses şimdi daha ısrarcı. Kendime hakim olamayıp kafamı yana çeviriyorum.

Hayır!

Olamaz. Geri dönmüş. Sadie, yakındaki bir peynir servis arabasına oturmuş. Artık üstünde yeşil elbise yok. Uçuk pembe, düşük bel, kalın bantlı bir elbise, üstüne de aynı renk bir palto giymiş. Kafasında siyah bir bant var. Bir kolunda da boncuklu bir ipin ucunda ufacak, gri bir çanta sallanıyor.

“Çok yakışıklı sayılmaz, ha? Şampanya istiyorum,” diye ekliyor buyurganca gözlerini bardağıma dikerek.

Onu görmezden gel. Sadece bir halisünasyon. Hepsi kafa-fanda.

“Lara? İyi misin?”

“Afedersin Clive.” Hemen ona dönüyorum. “Bir anda dikkatim dağıldı. Şeye... Servis arabasına takıldım. Peynirler çok lezzetli görünüyor.”

Ah Tanrım. Clive hiç eğlenmiyor. Her şeyi yeniden rayına oturtmalıyım. Hemen!

“Kendine sorman gereken gerçek soru şu, Clive.” Yoğun bir ilgiyle öne eğiliyorum. “Böyle bir fırsat bir daha ayağına gelecek mi? Büyük bir markayla çalışmak için eşsiz bir şans bu. Kanıtladığın tüm yeteneklerini, hayranlık uyandıran liderlik özelliğini kullanacaksın.”

“Şampanya istiyorum!” Sadie tam karşımda belirerek beni dehşete düşürüyor. Kadehime uzanıp kaldırmaya çalışıyor ama eli camın içinden geçiyor. “Kahretsin ya! Tutamıyorum!” Tekrar tekrar elini uzatıyor, sonra da ters ters bana bakıyor. “Çok sinir bozucu.”

“Kes şunu,” diye tıslıyorum öfkeyle.

“Anlamadım?” Clive gür kaşlarını çatıyor.

“Sen değil Clive. Boğazıma bir şey takıldı...” Bardağımı alıp bir yudum su içiyorum.

“Kolyemi buldun mu?” diye bilmek istiyor Sadie suçlarcasına.

“Hayır!” diye mırıldanıyorum bardağımın altından. “Git başımdan.”

“O halde neden burada oturuyorsun? Neden aramıyorsun?”

“Clive!” Çaresizce dikkatimi tekrar ona odaklamaya çalışıyorum. “Çok üzgünüm. Ne diyordum?”

“Hayranlık uyandıran liderlik özelliğimden bahsediyordun,” diyor Clive kaşlarını çatıp.

“Doğru. Hayranlık uyandıran liderlik özelliğin... Kısacası... Demek istediğim...”

“Hiçbir yere bakmadın mı?” Kafasını dibime sokuyor. “Bulmak umrunda değil mi?”

“Eee... Demek istediğim şey...” Sadie’yi görmezden gelmek ve onu elimle itmemek bütün gücümü tüketiyor. “Benim fikrim, bu iş harika bir stratejik hamle, geleceğin için mükemmel bir sıçrama tahtası ve dahası...”

“Kolyemi bulmak zorundasın! Çok önemli! Çok, çok!”

“Dahası, bu anlaşmanın getireceği cömert yararlar...”

“Beni görmezden gelmeyi kes.” Sadie’nin yüzü yüzüme değişiyor resmen. “Konuşmayı kes. Sus!”

“Çenenin kapayıp beni rahat bırakır mısın ya!”

Sıçtım.

Az önce ağzımdan bu cümle gerçekten çıktı mı?

Clive’in kurbağamsı gözlerinin bomba düşmüş gibi açılmasından anladığım kadarıyla cevap evet. Hemen yanımdaki iki masada konuşmalar yarım kaldı ve bizim kendini beğenmiş garsonun da izlemek için durduğunu görüyorum. Etrafımızdaki çatal bıçak sesleri ve sohbetler kesiliyor. Hatta havuzun kenarında pişme sırasında bekleyen istakozlar bile gözlerini açmış bana bakıyor sanki.

“Clive!” Boğuluyormuş gibi kahkaha atıyorum. “Öyle demek istemedim. Tabii ki seninle konuşmuyordum o sırada.”

“Lara.” Clive bana asık bir yüzle bakıyor. “Lütfen bana gerçeği söyleme nezaketini gösterir misin?”

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. “Ben sadece...” Ümitsizce boğazımı temizliyorum. Ne diyebilirim ki?

Kendi kendime konuşuyordum. Olmaz.

Bir hayalle konuşuyordum. Olmaz.

“Ben aptal değilim.” Kibirli bir sesle lafımı kesiyor. “Başıma ilk kez gelmiyor bu.”

“Öyle mi?” Şaşkın şaşkın bakıyorum adama.

“Yönetim kurulu toplantılarında, iş yemeklerinde buna katlanmak zorunda kaldım... Her yerde aynı şey. Blackberry’ler yeterince kötü zaten ama en fenası, bu ellerini kullanmadan konuşuran kulaklıklar bence. Senin gibi insanlar yüzünden her gün kaç tane trafik kazası oluyor, haberin var mı?”

Kulaklık. Yani kastettiği şey...

Beni telefonda sanıyor.

“Ben aslında...” diye başlıyorum hiç düşünmeden, sonra duruyorum. Telefonda olmak benim için en mantıklı bahane. Ayak uydurmalıyım.

“Ama bardağı taşıran son damla bu.” Kesik kesik nefes alarak bana dimdik bakıyor. “Öğle yemeğinde biriyle karşılıklı otururken telefonla konuşmak... Benim farketmeyeceğimi sanmak. Hiç saygılı bir davranış değil.”

“Üzgünüm,” diyorum ezilip büzülerek. “Şimdi... Kapatıyorum.” Titrek ellerimle kulağıma uzanıp kulaklığı kapatıyormuş gibi yapıyorum.

“Hem nerede ayrıca?” Clive kaşlarını çatıyor. “Göremiyorum.”

“Çok minik,” diyorum çabucak. “Çok gizli.”

“Yeni Nokia mı?”

Kulağımı yakından inceliyor. Sıçtım.

“Aslında, eee... Küpemin içinde gizli,” derken umarım ikna edici konuşuyorumdur. “Yeni teknoloji. Clive, afeder-sin dikkatim dağınıktı, ben... Durumu yanlış değerlendir-

dim. Ama seni Leonidas Spor'a yerleştirme konusunda samimiyim. Deminden beri anlattıklarımı kısaca özetlemem gerekirse..."

"Dalga geçiyorsun herhalde."

"Fakat..."

"Artık seninle iş yapar mıyım sanıyorsun?" Kulağa hiç eğlenceli gelmeyen, kısa bir kahkaha atıyor. "Sen de ortağın kadar profesyonellikten uzaksın, ki bunu baştan tahmin etmeliydim zaten."

Dehşet içinde, sandalyesini arkaya itip ayaklandığını görüyorum. "Sana bir şans tanıyacaktım ama unut gitsin."

"Hayır, bekle! Lütfen!" diyorum panikle ama Clive çoktan ağzı açık onu izleyen restoran müşterilerinin arasından uzun adımlarla kapıya yürümeye başladı.

Boş sandalyesine bakakalırken hem terliyorum hem üşüyorum. Titrek bir elle şampanyama uzanıp üç koca yudum içiyorum. İşte bu kadar. Batırdım. Tüm umutlarım yok oldu.

Ortağın kadar profesyonellikten uzaksın, derken ne demek istedi acaba? Yoksa Natalie'nin Goa'ya kaçtığını mı duydu? Herkes mi biliyor?

"Beyefendi geri dönecek mi?" Masaya yaklaşan garson beni daldığım transtan çıkarıyor. Elinde tahta bir tepsi var, üstünde de gümüş rengi kocaman kapaklı bir tabak.

"Sanmıyorum." Aşağılanmanın verdiği utançtan yüzüm yanıyor.

"Yemeğini mutfağa geri mi götüreyim?"

"Yine de parasını ödemem gerekecek mi?"

“Maalesef hanımefendi, evet.” Bana acıyarak bakıp gülümsüyor. “Sipariş edildiği için ve her şey taze taze piştiğinden...”

“O halde ben yerim.”

“Hepsini mi?” Şaşıyor.

“Evet.” Asice çenemi kaldırıyorum. “Neden olmasın? Parasını ödüyorum nasılsa, yerim de.”

“Çok güzel.” Garson başını eğiyor, tepsiyi önüme koyuyor ve gümüş kapağı kaldırıyor. “Kırılmış buz üstünde yarım düzine taze ıstiridye.”

Hayatımda hiç ıstiridye yemedim. Görüntüsü bana iğrenç gelir hep. Yakından daha da iğrençler. Ama bunu itiraf edecek halim yok.

“Teşekkürler,” diyorum kısaca.

Garson çekiliyor ve önümde duran altı ıstiridyeye bakıyorum. Bu aptal öğle yemeğini sonuna kadar götürmeye ant içtim. Ama elmacık kemiklerimin arkasında gergin, baskı yapan bir his duyuyorum ve kendimi bıraksam alt duğım titreyecek.

“İstiridyeler! İstiridyeye bayılırım.” İnanamıyorum ama Sadie gözümün önünde tekrar beliriyor. Clive’in boş bıraktığı sandalyeye yana kaykılarak çöküyor, etrafına bakıyor. “Burası oldukça eğlenceliymiş. Kabare de çıkıyor mu?”

“Seni duyamıyorum,” diye mırıldanıyorum vahşice. “Seni göremiyorum. Sen yoksun. Doktora gideceğim, ilaç kullanacağım ve senden kurtulacağım.”

“Sevgilin nereye gitti?”

“Sevgilim değildi,” diye yapıştırıyorum kısık sesle. “Onunla iş yapmaya çalışıyordum ve senin yüzünden hepsi mahvoldu. Her şeyi batırdın. Bozdun. Her şeyi.”

“Ah.” Hiç de pişman olmamış gibi kaşlarını kaldırıyor. “Eğer yoksam nasıl yapabildim, anlamıyorum.”

“Eh, yaptın işte. Şimdi de hiç istemediğim ve paramın yetmediği aptal istiridyelerle kalakaldım, nasıl yeneceklerini bile bilmiyorum.”

“İstiridye yemek çok kolaydır!”

“Hayır, değil.”

Birdenbire yan masada desenli elbise giymiş sarışın bir kadının, yanındaki mükemmel giyimli kadını dürtüp beni işaret ettiğini görüyorum. Havayla konuşuyorum. Deliden farksızım. Çabucak bir ekmek alıp üstüne yağ sürüyorum ve Sadie’nin bakışlarından kaçıyorum.

“Afedersiniz.” Kadın bana doğru eğilip gülümsüyor. “Az önce istemeden konuşmanıza kulak misafiri oldum. Lafınızı kesmek istemem ama demin telefonunuzun küpenizin içinde saklı olduğunu mu söylediniz?”

Kadına dümdüz bakıyorum, beynim ‘evet’ dışında bir cevap arıyor.

“Evet,” diyorum sonunda.

Kadın elini ağzına götürüyor. “Olağanüstü. Nasıl çalışıyor?”

“Özel bir... Çipi var. Çok yeni. Japonya’dan.”

“Ben de bir tane almalıyım.” Kadın Claire’s’ten beş liraya aldığı küpeme nutku tutularak bakıyor. “Nerede satılıyor?”

“Aslında bu daha ilk örnek,” diyorum aceleyle. “Bir yıl sonra piyasaya çıkacak.”

“Eee, siz nasıl aldınız?” Bana saldıracak gibi bakıyor.

“Ben... Ee... Japonya’da tanıdıklarım var. Üzgünüm.”

“Görebilir miyim?” Avcunu açıyor. “Bir saniye kulağınızdan çıkarabilir misiniz, eğer sakıncası yoksa?”

“Aslına bakarsanız biri arıyor,” diyorum çabucak. “Titriyor.”

“Ben bir şey göremiyorum.” İnanamayarak kulağıma eğilmiş bakıyor.

“Çok belirsiz,” diyorum çaresizce. “Mikro titreşimler. Eee, alo, Matt? Evet, müsaitim.”

Kadından mimiklerimle özür diliyorum ve o da istemeye istemeye yemeğine geri dönüyor. Beni bütün arkadaşlarına gösterdiğini görebiliyorum.

“Sen neden bahsediyorsun?” Sadie dudak bükerek inceliyor beni. “Telefon nasıl küpe olsun? Bilmece gibi.”

“Bilmiyorum. Sen de bana sorular sormaya başlama.” Çok az hevesle bir istiridyeyi dürtüyorum.

“Gerçekten istiridyenin nasıl yendiğini bilmiyor musun?”

“Hayatımda hiç yemedim.”

Sadie onaylamayarak başını iki yana sallıyor. “Çatalını al. Kabuklu deniz mahsülü çatalını. Hadisene!” Ona kuşkulu bir bakış atarak dediğini yapıyorum. “İstiridyeyi yerinden oynat, kabuğundan koptuğuna emin ol... Şimdi üstüne iki damla limon sık ve eline al. Böyle.” İstiridyeyi kabuğuyla eline alma hareketi yapıyor ve onu taklit ediyorum. “Kafa geriye ve hepsini bir anda yutuver. Fondip!”

Bir parça denizanalı deniz yutmak gibi bir duygu. Bir şekilde hepsini yudumlar gibi yutmayı başarıyorum, kadehimi alıp bir parça şampanya içiyorum.

“Gördün mü?” Sadie beni açgözlüce izliyor. “Çok lezzetli değil miydi?”

“Fena değil,” diyorum isteksizce. Kadehimi elimden bırakıp bir an onu inceliyorum. Sandalyede sanki sahibiymiş gibi oturuyor, bir kolunu yana atmış, boncuklu çantası elinde sallanıyor.

O tamamen benim zihnimin ürünü, diyorum kendime yeniden. Bilinçaltım yarattı onu. Sadece... Bilinçaltım da istirdiye yemeyi bilmez. Biliyor mu yoksa?

“Ne oldu?” Çenesini kaldırıyor. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

Beynim çok yavaş da olsa bir sonuca varıyor. Tek olası sonuca.

“Sen hayaletsin, değil mi?” diyorum sonunda. “Hayal değilsin. Bildiğimiz, gerçek anlamda bir hayaletsin.”

Sadie mesafeli bir tavırla omuz silkiyor, sanki bu konuşma hiç umrunda değilmiş gibi.

“Değil mi?”

Sadie gene cevap vermiyor. Başı yana eğik ve tırnaklarını inceliyor. Belki de hayalet olmak istemiyor. Eh, çok yazık. Çünkü öyle. “Sen hayaletsin. Biliyorum. O zaman ben neyim, medyum mu?”

Yeni kafama dank eden bu gerçek karşısında beynim karıncalanıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor. Ben ölümlerle konuşabiliyorum. Ben, Lara Lington. Diğerlerinden farklı oldu-

ğumu başından beri biliyordum zaten.

Sonuçları bir düşünelim. Bunun ne anlama geldiğini düşünelim. Belki de hayaletlerle konuşmaya başlarım. Aman Tanrım, kendi televizyon şovumu yaparım. Dünyayı dolaşırım. Ünlü olurum! Birdenbire kendimi sahnede hayal ediyorum, büyük bir dinleyici kitlesinin gözü önünde ruhlarla temasa geçiyorum. Heyecanlanarak masada öne eğiliyorum.

“Benimle tanıştılabileceğin başka ölümler de var mı?”

“Hayır.” Aksi aksi kollarını göğsünde bağlıyor. “Yok.”

“Marilyn Monroe’yla tanıştın mı? Ya da Elvis’le? Ya da... Ya da Prenses Diana’yla. Nasıl biri? Ah, ya Mozart?” Olasılıklar kafama üşüşürken başım dönüyor. “Akıl almaz bir şey bu. Tarif etmelisin! Nasıl bir duygu olduğunu anlatmalısın. Orayı...”

“Nereyi?”

“Orayı. Bilirsin işte...”

“Ben hiçbir yere gitmedim ki.” Sadie bana uzun uzun bakıyor. “Kimseyle de tanışmadım. Bir sabah uyandım ve rüyada gibiydim. Çok kötü bir rüyada. Çünkü tek istediğim kolyemdi ve beni tek anlayabilen insan da yardım etmekten kaçıyordu.” Öyle suçlayıcı bakıyor ki ben de hırslanıyordum.

“Eh, belki de gelip her şeyi mahvetmeseydin, o kişi sana yardım edebilirdi. Bunu düşündün mü hiç?”

“Her şeyi mahvetmedim ki!”

“Evet, ettin!”

“Sana istiridye yemeyi öğrettim, değil mi?”

“Ben sıçtığının istiridyelerini yemeyi öğrenmek istemiyordum ki! Yönetici adayımın masadan kalkıp gitmemesini istiyordum!”

Sadie bir an endişeli görünüyor, sonra tekrar çenesini kaldırıyor. “Senin adayın olduğunu bilmiyordum. Sevgilin sandım.”

“Neyse, işlerim büyük ihtimalle bataktan çıkmaz artık. Ayrıca bu aptal yiyeceklere verecek param da yok. Her şey kabusu döndü ve hep senin yüzünden.”

Asık suratla bir başka istiridyeye uzanıyorum, çatalımla didiklemeye başlıyorum. Sonra Sadie’ye bakıyorum. O canlı ruhu buhar oluyor ve solgun bir çiçek gibi dizlerine sarılmış oturuyor. Benimle göz göze geliyor, sonra gene önüne bakıyor.

“Üzgünüm.” Sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir fısıltı. “Başına bu kadar dert açtığım için özür dilerim. Başka biriyle iletişim kurabilseydim, öyle yapardım.”

Tabii ki şimdi de ben kendimi kötü hissediyorum.

“Bak,” diye başlıyorum. “Yardım etmek istemediğimden değil.”

“Son dileğim bu.” Sadie kafasını kaldırıp baktığında gözleri koyu ve kadifemsi, ağzı küçük bir ‘o’ şeklinde. “Tek dileğim. Başka bir şey istemiyorum. Başka hiçbir şey istemeyeceğim. Sadece kolyemi istiyorum. Onsuz huzura eremem. Onsuz...” Susuyor, sanki cümleyi bitiremezmiş gibi başka tarafa bakıyor. Ya da belki de bitirmek istemediği için.

Oldukça hassas bir alana girdiğimizi seziyorum. Ama boşveremeyecek kadar meraklandım.

“Hani kolyem olmazsa ‘huzura eremem’ diyorsun ya,” diye cesaretimi toplayıp başlıyorum. “*Huzur* derken, arkana yaslanıp rahat bir soluk almayı mı kastediyorsun, yoksa son yolculuğuna... Eee... Huzurla gitmeyi mi?” Keskin bakışlarıyla karşılaşıyorum ve aceleyle düzeltiyorum. “Yani öbür dünya... Yani daha iyi... Yani, hani sonraki...” Burnumu ovuşturuyorum, terledim ve sıkıldım.

Tanrım, bir mayın tarlasındayım. Nasıl dile getirilir ki? Politik açıdan doğru sözcük nedir?

“Eee... Peki nasıl oluyor?” Farklı bir taktik deniyorum.

“Nasıl olduğunu bilmiyorum. Bana kullanma kılavuzu niteliğinde bir kitapçık verilmedi biliyorsun.” Ses tonu yakıcı ve iğneleyici ama gözlerindeki güvensiz ışığı görebiliyorum. “Burada olmak istemiyorum. Sadece kendimi burada buldum. Tek bildiğim, kolyeme ihtiyacım olduğu. Hepsisi bu. Ve bunun için de... Sen bana yardım etmelisin.”

Bir süre sessizlik oluyor. Ağzıma bir istiridye daha atıyorum. Rahatsız düşünceler vicdanımı dürtüyor. O benim büyük teyzem. Tek ve son dileğini söylüyor. Birisi son dileğini söylüyorsa, çaba göstermeniz lazım. Tamamen imkansız ve aptalca olsa bile.

“Sadie.” Sonunda sertçe nefes veriyorum. “Eğer kolyeni bulursam başımdan gider ve beni rahat bırakır mısın?”

“Evet.”

“Sonsuza dek?”

“Evet.” Gözlerinin içi parlıyor.

Kollarımı göğsümde bağlıyorum. “Eğer kolyeni çok ararsam ve gene de bulamazsam, çünkü yüz yıl önce kaybol-

muşsa ya da daha yüksek bir ihtimalle hiç varolmamışsa...
Yine de başımdan gidecek misin?"

Sessizlik oluyor. Sadie somurtuyor.

"O kolye vardı," diyor.

"Gidecek misin?" diye ısrar ediyorum. "Çünkü bütün yazımı saçma bir define avıyla harcayacak değilim."

Birkaç saniye Sadie bana pis pis bakıyor, belli ki ağzımın payını verecek iyi bir cümle arıyor. Ama bulamıyor.

"İyi," diyor sonunda.

"Tamam. O zaman anlaştık." Şampanya kadehimi ona doğru kaldırıyorum. "Kolyeni bulmanın şerefine."

"Hadi gel öyleyse! Aramaya çıkalım!" Sabırsızca sağa sola bakınmaya başlıyor, sanki kolyeyi hemen burada, şu restoranda aramaya başlamalıymışız gibi.

"Rasgele bakmakla olmaz ki! Bilimsel yaklaşmalıyız." Çantama uzanıyorum, kolyenin çizimini çıkarıp kağıdı açıyorum. "Tamam. Geriye dönüp düşün. En son ne zaman takmıştın?"

Fairside Huzurevi ağaçlı bir yolun kenarında. Kırmızı tuğladan yapılmış, ortada bir kapı, iki yanında camlar olan ve her bir penceresi tül perdeli bir bina. Yolun diğer tarafından binayı inceliyorum, sonra dönüp Sadie'ye bakıyorum. Potters Bar İstasyonu'ndan beri beni sessizce takip ediyor. Benimle birlikte metroyla geldi ama onu çok az gördüm. Bütün yolu vagonlarda gezinerek, insanlara bakarak, yere inip çıkarak geçirdi.

“Demek eskiden burada yaşıyordun,” diyorum tuhaf bir neşeyle. “Gerçekten hoş bir yer. Çok tatlı... Bahçe.” Birkaç bitkiyi işaret ediyorum.

Sadie cevap vermiyor. Kafamı kaldırıp bakınca soluk benizli çenesinin gerilip kasıldığını görüyorum. Buraya geri dönmek onun için çok garip olmalı. Burayı hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum.

Birden aklıma geliyor, “Hey, sen kaç yaşındasın bu arada?” diye soruyorum merakla. “Yani esasında 105 yaşında

olduğunu biliyorum. Ama şimdi. Yani... Buradayken." Onu işaret ediyorum elimle.

Sadie soru karşısında afallıyor. Kollarını inceliyor, elbisesine dikkatlice bakıyor ve dalgın dalgın kumaşı parmaklarının arasında okşuyor.

"23," diyor sonunda. "Evet, sanırım 23 yaşındayım."

Kafamda hesaphıyorum. Öldüğünde 105 yaşındaydı. Bu durumda, yani...

"Sen 1926 yılında 23 yaşındaydın."

"Doğru!" Birdenbire yüzü canlanıp aydınlanıyor. "Doğum günümde pijama partisi vermiştik. Bütün gece cin içtik ve kuşlar şarkı söylemeye başlayana kadar dans ettik... Ah, pijama partilerine bayılıyorum." Kendine sarılıyor. "Sık sık pijama partisi veriyor musunuz?"

Tek gecelik ilişki, pijama partisi sınıfına girer mi?

"Eskisi gibi olduğundan pek emin değilim..." Birden susuyorum, çünkü üst kattaki pencereden bir kadın kafası bana bakıyor. "Hadi gel. Gidelim."

Hızlı adımlarla karşıdan karşıya geçiyorum, geniş ön kapıya giden yolda ilerliyorum ve kameralı kapı ziline basıyorum.

"Merhaba," diye sesleniyorum oradan. "Randevum yok maalesef."

Kilitte bir anahtar dönüyor ve ön kapı aralanıyor. Mavi hemşire üniforması giymiş bir kadın bana güler yüzle kapıyı açıyor. Otuzlarının başlarında galiba, saçları arkada topuz yapılmış, yüzü topluca, beyaz tenli.

"Yardımcı olabilir miyim?"

“Evet. Adım Lara ve buraya... Eski bir huzurevi sakini için geldim.” Sadie’ye bakıyorum.

Yok.

Ön bahçeyi alelacele gözlerimle tarıyorum ama tamamen yok olmuş. Hay aksi. Beni yarı yolda bıraktı.

“Eski bir huzurevi sakini mi?” Hemşire bana adını söyletmek istiyor.

“Ah. Eee... Sadie Lancaster?”

“Sadie!” Kadının yüz ifadesi yumuşuyor. “İçeri gelin. Ben Ginny, başhemşire.”

Peşinden muşamba kaplı, balmumu ve dezenfektan kokan bir koridorda yürüyorum. Her taraf sessiz. Sadece hemşirenin lastik ayakkabılarının yerde çıkardığı gıcırtilar ile uzaktan bir televizyon sesi duyuluyor. Bir kapı aralığından, sandalyede oturan, dizlerine ekose battaniye örtmüş olan iki yaşlı kadın gözüme çarpıyor.

Hayatımda hiç yaşlı insan tanımadım. Gerçekten, sahiiden yaşlı insan.

“Merhaba!” Yakınlarda oturan beyaz saçlı bir kadına el sallıyorum. Rahatsız olup yüzünü ekşiterek yan tarafa dönüyor.

Kahretsin.

“Afedersiniz!” diye sesleniyorum sessizce. “İstemeden oldu... Eee...”

Beyaz saçlı kadının yanına bir hemşire geliyor. Rahatlayarak bir ‘oh’ çekip Ginny’nin arkasına takılıyorum, umarım farketmemiştir.

“Akrabası mısın?” diye soruyor beni ufak bir kabul odasına götürürken.

“Ben Sadie'nin büyük yeğeniyim.”

“Ne hoş,” diyor hemşire su ısıtıcıyı çalıştırarak. “Bir fincan çay? Aslında biz de birisinin uğramasını bekliyorduk. Eşyalarını almaya gelen olmadı.”

“Ben de o yüzden buradayım.” Tereddüt ediyorum, kendimi hazırlıyorum. “Ben bir kolye arıyorum. Bir zamanlar Sadie'ye ait olan bir kolye. Cam boncuktan bir kolye, ucunda da taşlı bir yusufçuk var.” Özür diler gibi gülümsüyorum. “Uzak bir ihtimal, farkındayım ve eminim daha önce hiç...”

“Ah, biliyorum.” Başıyla onaylıyor.

“O kolyeyi biliyor musunuz?” Kadına aptal aptal bakıyorum. “Yani öyle bir kolye... Var mı?”

“Birkaç kolyesi vardı Sadie'nin.” Ginny gülümsüyor. “Ama en sevdiği kolye oydu. Hiç bıkmadan takardı.”

“Tamam!” Sakin durmaya çalışarak yutkunuyorum. “Kolyeyi görebilir miyim?”

“Kutusunda.” Ginny kafa sallıyor. “Önce şu formu doldurabilirseniz... Kimliğiniz yanınızda mı?”

“Tabii.” Çantamı karıştırıyorum, yüreğim ağzımda. İnana-mıyorum. Çok kolay oldu.

Formu doldururken etrafıma bakıp Sadie'yi arıyorum ama hiçbir yerde gözüküyor. Nereye kayboldu? Büyük anı kaçınıyor.

“Buyrun.” Formu Ginny'ye veriyorum. “O halde eşyaları alıp götürebilir miyim? Ben ikinci göbekten akrabayım...”

“Avukatlar birinci göbekten akrabalarının onun kişisel eşyalarıyla ilgilenmediğini söyledi,” diyor Ginny. “Yeğenleri miydi? Onları hiç görmedik.”

“Ah.” Renkten renge giriyorum. “Babam. Ve amcam.”

“Fikirlerini değiştirirler diye umut ediyordum...” Ginny sallanan kapıyı açıyor. “Ama sizin almamanız için bir sebep göremiyorum.” Omuz silkiyor. “Aslında pek bir şeyi yok doğrusu. Birkaç parça takı dışında...” Bir ilan panosunun önünde duruyor ve sevgi dolu bir ifadeyle bir fotoğrafı gösteriyor. “İşte burada! Sadie’miz burada.”

Diğer resimdeki buruşuk ihtiyar kadının aynısı. Omzuna pembe dantelli bir şal atmış ve beyaz pamuk şeker saçlarına kurdele takmış. Fotoğrafa bakarken boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Bu ufacık, yıllanmış, kat kat olmuş suratı, Sadie’nin zarif fiziğiyle bağdaştıramıyorum.

“İşte şu da 105. doğum gününde.” Ginny bir başka fotoğrafı işaret ediyor. “Biliyorsun, en yaşlı sakinimiz oydu. Kraliçe’den bile telgraf aldı.”

Bu fotoğrafta Sadie’nin önünde bir doğum günü pastası duruyor ve hemşireler, ellerinde çay fincanları ve parti şapkalarıyla etrafını sarmış. Onlara bakarken utançla ezilip büzülüyorum. Nasıl olur da biz orada olmayız? Niye etrafı ben, annem, babam ve herkesle sarılı değildi?

“Keşke ben de orada olsaydım.” Dudağımı ısırıyorum. “Yani... Hiç farkında değildim.”

“Zor bir durum.” Ginny bana en ufak bir sitem bile etmeden gülümsüyor. Tabii bu durumda bir milyon kat daha kötü hissediyorum. “Merak etme. Yeterince mutluydu. Ve eminim ona harika bir veda töreni düzenlediniz.”

Sadie’nin acınası, boş, küçük cenazesini düşünüyorum ve daha da içim acıyor.

“Eee... Sayılır... Hey!” Dikkatim birden fotoğraftaki bir şeye kayıyor. “Bir dakika! Bu o mu?”

“Evet, yusufçuklu kolye.” Ginny rahatça kafa sallıyor. “İstersen o fotoğrafı alabilirsin.”

Fotoğrafı panodan alırken aklımı kaçırmak üzereyim, inanamıyorum. Orada işte. Büyük teyzem Sadie’nin şalının altından görünen ve parlayan kolye. İşte boncuklar. Taşlı yusufçuk. Tam tarif ettiği gibi. Gerçek!

“Hiçbirimiz cenazeye gelemediğimiz için çok üzgünüm.” Yeniden koridorda yürümeye başlarken Ginny iç geçiriyor. “Bu hafta personel sorunu yaşadık. Ama akşam yemeğinde onun için kadeh kaldırdık... İşte geldik. Sadie’nin eşyaları burada.”

Tozlu raflarla dolu, ufak bir odaya giriyoruz. Ginny bana bir ayakkabı kutusu uzatıyor. İçinde eski, sırtı metal bir fırça, iki eski kitap var. Ayrıca kutunun dibindeki boncukları görüyorum.

“Hepsi bu mu?” Kendime rağmen çok şaşıyorum.

“Kıyafetlerini saklamadık.” Ginny özür diler gibi bir hareket yapıyor. “Esasında onun değildi zaten. Demek istediğim, kendisi seçmemişti.”

“Peki, ya daha önceki hayatından kalan eşyalar? Ya... Mobilyaları? Veya hatıra kalan eşyaları?”

Ginny omuz silkiyor. “Üzgünüm. Ben beş senedir buradayım ve Sadie çok uzun zamandır burada kalıyordu. Sanırım eşyalar kırılıyor, kayboluyor ve yerine yenisi alınmıyor.”

“Doğru.” Uğradığım şoku gizlemeye çalışarak bir avuç eşyayı kutudan çıkarmaya başlıyorum. Bir insan 105 sene yaşa-

dı ve geriye kalanların tümü bu mu? Bir ayakkabı kutusu.

En dipteki kolye ve broş karmaşasına elimi sokarken heyecanımın arttığını hissediyorum. Bütün boncukları ayırıyorum, sarı cam boncukları arıyorum, aradaki taşlar, taşlı yusufçuk...

Burada değil.

Aniden içime doğan o uğursuz hissi görmezden gelip boncuklu kolyeleri adamakıllı sallıyorum ve dümdüz önüme seriyorum. Toplamda on üç kolye var. Hiçbiri de doğru kolye değil.

“Ginny. Yusufçuklu kolyeyi bulamıyorum.”

“Ah, yazık!” Ginny de ilgiyle omzumun üstünden eğilip bakıyor. “Orada olması gerek.” Minicik mor boncuklardan yapılmış, başka bir kolyeyi eline alıyor ve sevgiyle okşuyor. “Bu da çok sevdiği kolyelerden biriydi.”

“Ben yusufçuklunun peşindeyim.” Sesimin acı çekiyormuş gibi çıktığının farkındayım. “Başka bir yerde olabilir mi?”

Ginny’nin ağzı açık kalıyor. “Çok garip. Mary’ye bir soralım. Ayıklama işini o yaptı.” Tekrar peşinden koridora çıkıyorum, ‘Personel’ yazan bir kapıdan içeri giriyoruz bu sefer. Ufacık, sıcak bir oda. Üç hemşire, çiçek desenli eski koltuklarda oturmuş çay içiyor.

“Mary!” diyor Ginny, pembe yanaklı ve gözlüklü kıza. “Bu, Sadie’nin büyük yeğeni Lara. Sadie’nin eskiden taktığı o güzel yusufçuklu kolyeyi istiyor. Gördün mü?”

Ah, Tanrım. Bu şekilde ifade etmesi şart mıydı? Dışarıdan gelen yamyamın teki gibi göründüm.

“Kendim için istemiyorum,” diyorum çabucak. “Kolyeyi... İyi bir amaç uğruna arıyorum.”

“Sadie’nin kutusunda yok,” diye açıklıyor Ginny. “Nerede olabileceğini biliyor musun?”

“Yok mu?” Mary şaşırıyor. “Eh, belki de odada değildi. Sen söyleyince şimdi, ben de gördüğümü hatırlamıyorum. Üzgünüm, envanter çıkarmalıyım. Ama odayı çok acele temizledik.” Bana kendini savunarak bakıyor. “Zamanımız kıstıydı da...”

“Kolyenin nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?” Çaresizce bir cevap bekliyorum. “Başka bir yere konmuş, diğer sakinlere verilmiş olmasın...”

Köşede oturan incecik, koyu renk saçlı bir hemşire “Yardım kermesi!” diye atılıyor. “Sakin yanlışlıkla kermeste satılmış olmasın?”

“Ne kermesi?” Arkamı dönüp ona bakıyorum.

“İki hafta önce para toplamak için yapmıştık. Bütün huzurevi sakinleri ve aileleri bir şeylerini bağışladı. Bir sürü takının olduğu bir ıvır zıvır standı da kurulmuştu.”

“Hayır.” Başımı iki yana sallıyorum. “Sadie asla kolyesini bağışlamazdı. Onun için gerçekten çok özeldi.”

“Dediğim gibi.” Hemşire omuz silkiyor. “Odadan odaya dolaşıyorlardı. Her tarafta kutularca eşya vardı. Belki de yanlışlıkla o da alınıp satışa konmuştur.”

O kadar gerçekçi ve ifadesiz konuşuyor ki birden Sadie adına alevleniyorum.

“Ama öyle bir hata olmamalı! İnsanların eşyaları güvende olmalı! Kolyeler öyle ortalıktan kaybolamaz!”

“Tavanarasında bir kasamız var aslında,” diye tedirgince ekliyor Ginny. “Gerçekten değerli şeylerini oraya koymalarını söylüyoruz. Pırlanta yüzükleri falan. Eğer kıymetli olseydi Sadie de kolyeyi kasaya kilitletirdi.”

“Aslında kıymetli olduğunu sanmıyorum. Sadece... Önemliydi.” Oturup alnımı ovuşturuyorum, kafamı toplamaya çalışıyorum. “O halde izini sürmemiz mümkün mü? Kermese kimler geldi biliyor musunuz?” Odada şüpheli bakışmalar oluyor ve iç geçiriyorum. “Söylemeyin bile. Hiçbir fikriniz yok.”

“Var!” Koyu renk saçlı hemşire birden çayını elinden bırakıyor. “Çekiliş listesi hala elimizde mi?”

“Çekiliş listesi!” diye seviniyor Ginny. “Tabii ya! Kermese gelen herkes bir çekiliş bileti aldı,” diye açıklıyor bana. “Herkes kazanırsa diye adını ve adresini bıraktı. Büyük ödül bir şişe Baileys’ti,” diye ekliyor gurur duyarak. “Ayrıca da Yardley hediye setimiz vardı.”

“Liste elinizde mi?” diye lafını kesiyorum. “Bana verebilir misiniz?”

Beş dakika sonra dört sayfalık bir isim ve adres listesini elimde tutuyorum. Toplam altmış yedi kişi.

Altmış yedi olasılık.

Yok, ‘olasılık’ çok güçlü bir kelime. Altmış yedi uzak şans.

“Şey, teşekkürler.” Fazla asık suratlı görünmemek için gülümsüyorum. “Bu insanlara sorarım. Eğer siz de bu arada bulursanız, görürseniz...”

“Tabii! Gözümüz açık, değil mi?” Ginny odadakilere hitap ediyor ve birkaç kişi kafa sallıyor.

Tekrar Ginny'nin peşinden koridorda yürüyorum ve ön kapıya yaklaştığımızda bir an duraksıyor.

"Lara, ziyaretçi defterimiz şurada. İmzalamak ister misin?"

"Ah." Ne yapacağımı bilemeyerek tereddüt ediyorum.

"Eee... Tamam. Neden olmasın?"

Ginny kocaman, kırmızı ciltli defteri alıyor, sayfalarını karıştırıyor.

"Bütün huzurevi sakinlerinin kendi sayfası var. Ama Sadie'nin hiçbir zaman çok imzası olmadı. O yüzden de bugün gelmişken imzalarsan çok hoş olur. Gerçi artık öldü ama..." Ginny kızarıyor. "Saçma mı sence?"

"Hayır. Çok şekersin." Yeniden vicdan azabı duyuyorum. "Daha sık ziyaret etmeliydik onu."

"İşte burası..." Ginny krem rengi sayfaları çeviriyor. "Ah, bak! Bu sene bir ziyaretçisi olmuş. Birkaç hafta önce. Ben tatildegdim, o yüzden kaçırdım."

"Charles Reece," diye okuyor, aynı anda da sayfaya 'Lara Lington' olarak imzamı karalıyorum. Diğer gelmeyişlerimizi telafi edercesine kocaman yazıyorum. "Kim bu Charles Reece?"

"Kim bilir?" Omuz silkiyor.

Charles Reece. İsme uzun uzun bakıp meraklanıyorum. Belki de Sadie'nin en yakın çocukluk arkadaşıydı. Ya da aşığı. Aman Tanrım. Belki de yaşlı Sadie'sinin elini son bir kerecik daha tutmak için ziyarete gelen, bastonlu, şirin bir ihtiyardı. Şimdiyse onun öldüğünden haberi yok ve cenazeye davet edilmedi.

Sahiden boktan bir aileyiz.

“Telefon numarası bıraktı mı şu Charles Reece?” Kafamı kaldırıp bakıyorum. “Çok mu yaşlıydı?”

“Bilmiyorum. Ama sorabilirim...” Defteri elimden alıyor ve adımı okuyunca yüzü aydınlanıyor. “Lington! Kahveci Lington’la akraba mısınız?”

Ah Tanrım. Bugün uğraşamam.

“Hayır.” Zayıfça gülümsüyorum. “Sadece tesadüf.”

“Ah, Sadie’nin büyük yeğeniyle tanışmak bizim için şerefti.” Ön kapıya ulaştığımızda kadın bana dostça sarılıyor. “Biliyorsun Lara, bence ondan bir şeyler kapmışsın. İkkinizin de ruhu aynı. Ve aynı nezaketi sezebiliyorum.”

Hemşire bana ne kadar şeker davranırsa, ben de kendimi o kadar iğrenç hissediyorum. Nazık falan değilim. Yani, halime bakın.

Büyük teyzemi bir kere bile ziyarete gelmedim. Yardım için çekiliş, kermes de düzenlemiyorum. Tamam, arada bir evsizlere yardım dergisini satın alıyorum, tabii eğer elimde kahve yoksa ve çantama uzanmaya üşenmiyorsam...

“Ginny.” Kızıl saçlı bir bakıcı onu çağırıyor. “Sana kısa bir şey sorabilir miyim?” Ginny’yi kenara çekip dişlerinin arasından mırıldanıyor. Sadece arada birkaç kelime seçebiliyorum. “Garip... Polis...”

“Polis mi?” Ginny’nin gözleri kocaman açılıyor.

“Bilmiyorum... Numaray...”

Ginny kağıt parçasını alıyor, sonra dönüp bana gülümsüyor. Ben de dehşetten inme inmiş vaziyette, ağzım kasılıp açık kalmış gibi gülümsüyorum.

Polis. Polisi tamamen unutmuşum.

Onlara Sadie'nin huzurevi çalışanları tarafından öldürüldüğünü düşündüğümü söyledim. Bu tatlı, azize gibi hemşireler tarafından. Ne diye öyle bir şey dedim ki? Aklımdan ne geçiyordu?

Hepsi Sadie'nin suçu. Hayır, değil. Benim suçum. Koca gagamı kapalı tutmalıydım.

"Lara?" Ginny panikle bana bakıyor. "İyi misin?"

Bir insanı öldürmekle suçlanacak ve hiçbir fikri yok. Hepsi de benim yüzümden. Herkesin kariyerini yakacağım, huzurevi kapanacak ve yaşlı insanlar gidecek bir yer bulamayacak...

"Lara?"

"İyiyim," diyorum nihayet, çatlak bir sesle. "İyiyim. Ama gitmeliyim." Titrek bacaklarımla ön kapıdan dışarı çıkıyorum. "Çok teşekkürler. Hoşçakalın."

Giriş yolunu yürüyüp güvenli kaldırıma ulaşana kadar bekliyorum, sonra da cep telefonumu açtığım gibi hızlı arama-dan Dedektif James'in numarasını çeviriyorum. Panikten neredeyse nefessiz kalacağım. Kimseyi cinayetle suçlamalıydım. Bir daha asla yapmam böyle bir şey. Her şeyi itiraf edeceğim, ifademi yırtıp atacağım...

"Dedektif James'in ofisi." Gevrek sesli bir kadın düşüncelerimi bölüyor.

"Ah, merhaba." Sakin konuşmaya çalışıyorum. "Ben Lara Lington. Dedektif James ya da Dedektif Davies'le görüşebilir miyim?"

"Maalesef ikisi de dışarıda, çağrıldılar. Mesajınız varsa alabilirim. Acilse eğer..."

“Evet, çok, çok acil. Bir cinayet vakasıyla ilgili. Rica etsem Dedektif James’e bir... Bir şey farkettiğimi söyler misiniz?”

“Bir şey farkettiğinizi,” diye tekrar ediyor kadın. Belli ki not alıyor.

“Evet. İfademle ilgili. Oldukça hayati bir şey.”

“Sanırım Dedektif James’le şahsen görüşmelisiniz.”

“Hayır! Erteleyemem! Ona büyük teyzemi öldürenlerin hemşireler olmadığını söyleyin. Onlar bir şey yapmadı. Onlar harika insanlar ve her şey feci bir hataydı... Şey... Mesele şu ki...”

Dışımı sıkıp her şeyi uydurduğumu itiraf etmek için kendimi hazırlıyorum. Derken korkunç bir fikirle aklım başıma geliyor. Yok, itiraf edemem. Her şeyi uydurduğumu söyleyemem. O zaman anında cenazeyi kaldırırılar.

“Evet?” diyor hattın ucundaki kadın sabırla.

“Şey... Ee... Olay şu ki...”

Beynim hem dürüst olacağım hem de Sadie’ye zaman kazandıracağım bir çözüm bulmak için hızla çalışıyor. Ama bulamıyorum. Bir çözüm yok. Kadın da bir dakika sonra beni beklemekten vazgeçip telefonu kapatacak. Bir şey söylemeliyim.

Dikkatleri başka yöne çekmeliyim. Bir süre onları oyalamak için. Ben kolyeyi bulana kadar.

“Başka biriydi,” diye yumurtluyorum. “Bir... Adam. Barda konuşurken duyduğum kişi oydu. Önceden kafam karışmıştı. Örgülü keçisakalı vardı,” diye ekliyorum gayet sıradan. “Ve yanağında bir yara izi. Şimdi daha net hatırlıyorum.”

Örgülü keçisakallı ve yanağında yara izi olan bir adam asla bulamazlar. G vendeneyiz. Şimdilik.

“ rg l  ke isakalı olan bir adam...” Kadın sanki bana yeti meye  alı ıyormu  gibi.

“Ve de yara izi.”

“Eee, anlamadım, bu adamın ne yaptığından   pheleniyorsunuz?”

“Büyük teyzemi öldürdüğünden! Ben ifade verdim ama o yanlış. O yüzden onu iptal edebilirsiniz.”

Oldukça uzun bir sessizlik oluyor, sonra kadın “Tatlım, ifadeleri öyle bir çırpıda iptal edemeyiz. Bence Dedektif James seninle bizzat konuşmak ister,” diyor.

Tanrım. Dedektif James’le gerçekten, gerçekten konuşmayı hiç istemiyorum.

“Tamam.” Ne eli bir sesle devam etmeye çalışıyorum. “Sorun değil. Hemşirelerin yapmadığını bilsin yeter. Mesajı post-it gibi bir şeye yazabilir misiniz? *Hemşireler yapmadı.*”

“Hemşireler yapmadı,” diye yineliyor   pheyle.

“Kesinlikle. Büyük harfle yazın. Ve masasına koyun.”

Bir başka sessizlik oluyor, bu seferki daha uzun. Sonra kadın “Adınızı tekrar alabilir miyim?” diye soruyor.

“Lara Lington. Dedektif kim olduğumu biliyor.”

“Eminim. Eh, dediğim gibi Bayan Lington, Dedektif James sizi muhakkak aramak isteyecektir.”

Telefonu kapatıyorum ve yürümeye ba lıyorum. Bacaklarım pelte gibi. Galiba pa ayı sıyırdım. Ama doğrusu sinirlerim harap vaziyette.

İki saat sonra yalnızca sinirlerim harap değil, ben de bitap durumdayım.

İngiliz nüfusundan bir kesiti bıkmış usanmış bir halde telefonla arıyorum. İlk anda kolay görünebilir. Listedeki bir avuç insanı arayıp kolye aldılar mı diye soracağım, hepsi bu. Uzaktan kolay ve dümdüz bir iş olduğu sanılabilir. Ta ki deneyene kadar.

Şu anda içimden insan doğası üzerine koca bir kitap yazmak geliyor, adını da şöyle koyacağım: *İnsanlar Gerçekten Hiç Yardımsever Değil*. İlk olarak isimlerini ve telefon numaralarını nereden bulduğunuzu bilmek istiyorlar. ‘Çekiliş’ lafını ettiğinizde ne kazandıklarını öğrenmek istiyor, kocalarına “Darren, çekilişi kazanmışız!” diye sesleniyorlar. Çabucak bir şey kazanmadıklarını söyleyerek onları düzelttiğinizde anında sizden şüpheleniyorlar.

Ardından konuyu kermeste ne satın aldıklarına getirdiğinizde şüpheler ayyuka çıkıyor. Onlara bir şey satmaya ya da telepati yoluyla kredi kartı şifrelerini öğrenmeye çalıştığınıza inanıyorlar. Aradığım üçüncü numarada arka planda herifin teki şöyle diyordu. “Ben bunu duymuştum bak. Seni arayıp lafa tutuyorlar. İnternet oyunu bu. Hemen telefonu kapat Tina.”

“Nasıl internet oyunu olsun?” diye bağırmak istiyorum. “İnternette miyiz ki!”

Şu ana kadar yardım eli uzatan sadece bir kadın oldu, Eileen Roberts. Ve o da tam bir baş ağrısıydı, çünkü beni on dakika kadar esir alıp kermesten satın aldığı bir şeyin ne kadar rezil çıktığını anlatarak bağınıp çağırdı. Sonra da ba-

na o kolyenin yerine başka bir tane almak ister miyim diye sordu, çünkü Bromler'de harika bir takıcı varmış.

Aağh.

Telefondan kıpkırmızı olan kulağımı ovuşturuyorum ve önümdeki listeden isimleri siliyorum. Yirmi üç ismi sil-dim, geriye kaldı kırk dört. Berbat bir fikirdi. O aptal kol-yeyi asla bulamayacağım. Sırtımı esnetiyorum, sonra kağı-dı katlayıp çantama koyuyorum. Kalanı yarın yaparım. Belki.

Mutfağa dalıyorum, kendime bir kadeh şarap koyup la-zanyamı fırına verirken Sadie'nin sesi duyuluyor. "Kolyemi buldun mu?" Yerimden sıçırıyorum, alnımı fırının kapağına çarpıyorum ve kafamı kaldırıyorum. Sadie açık camın per-vazında oturuyor.

"Belireceğin zaman beni önceden uyarır mısın?" diye se-simi yükseltiyorum. "Hem ayrıca nerelerdeydin? Neden bir-den beni terk ettin?"

"Orası tabut gibi." Çenesini kaldırıyor. "İhtiyarlarla dolu. Kaçmak zorundaydım."

Havalı havalı konuşuyor fakat içinden oraya geri dönme-nin düşüncesinin bile onu çıldırttığını anlıyorum. O yüzden bu kadar uzun süre yok oldu herhalde.

"Sen de ihtiyardın. Oradaki en ihtiyar insandın. Bak, se-nin resmin!" Ceketimin cebine uzanıp onun resmini çıkarı-yorum. Yüzü buruşuk ve saçları bembeyaz. Sadie'nin yü-zünde minicik bir surat ekşitme ifadesi görüyorum, hemen ardından dudak bükerek bakıyor fotoğrafa.

"O ben değilim."

“Sensin. Huzurevindeki hemşirelerden biri verdi bana. 105. yaş günündeki halinmiş. Kendinle gurur duymalısın. Kraliçe’den bile telgraf almışsın.”

“O ben değilim. Kendimi hiçbir zaman öyle hissetmedim. Kimse hissetmez ki. Ben böyle hissediyordum.” Kollarını geriyor. “Böyle işte. Yirmilerimde bir genç kız gibi. Hayatım boyunca. Dış kısım... Sadece bir esvap.”

“Eh, neyse, yanımdan ayrılmadan önce beni uyarabilirsin. Yapayalnız kaldım.”

“Eee, kolyeyi aldın mı? Sende mi?” Sadie’nin yüzü umutla aydınlanıyor ve elimde olmadan yüzümü buruşturuyorum.

“Üzgünüm. Bir kutu dolusu eşyani verdiler ama yusufçuklu kolye içinden çıkmadı. Kimse nereye kaybolduğunu bilmiyor. Çok üzgünüm Sadie.”

Kopacak kıyamete kendimi hazırlıyorum, ölüm perisi çığlıkları... Ama gelmiyor. Sadece Sadie seğiriyor, sanki birisi voltajı düşürmüş gibi.

“Fakat davanın peşindeyim,” diye ekliyorum. “Kermese gelen herkesi tek tek arıyorum, belki onlar satın almıştır diye. Aslında oldukça zor iş,” diyorum. “Bayağı yorucu.”

Bu noktada Sadie’den bir parça minnet bekliyorum. Ne kadar zeki olduğum, çabalarımı nasıl takdir ettiği üstüne ufak bir konuşma belki. Ancak Sadie yalnızca derin bir nefes veriyor ve duvarın içinden geçip dolaşıyor.

“Rica ederim,” diye ağzımı oynatıyorum arkasından.

Oturma odasına yollanıyorum ve tam televizyonda kanalları gezerken Sadie tekrar ortaya çıkıyor. Müthiş neşelenmiş görünüyor.

“Çok garip insanlarla birlikte yaşıyorsun. Üst katta adamın teki bir makinenin üstüne yatmış, inliyor.”

“Ne?” Öylece bakakalıyorum. “Sadie komşularımı gözetleyemezsin!”

“Peki, ‘kopmam lazım’ ne demek?” diyor bana hiç aldırmadan. “Kablosuz mikrofonlu kız böyle bir şarkı söylüyordu. Çok saçma geldi bana.”

“Anlamı... Dans et. Kurtlarını dök.”

“Ama neden kopmak?” Hala allak bullak görünüyor. “Bir şeyleri çekip koparıyorsun anlamına mı geliyor?”

“Tabii ki değil! Kopmak demek...” Ayağa kalkıp kalçama vuruyorum. “Böyle dans edersin.” Birkaç ‘sokak’ dansı figürü yapıyorum, sonra dönüp bakıyorum. Sadie gülme krizine girmiş.

“Doğum sancısı çekiyor gibi bir halin var. Öyle dans edilmez ki.”

“Bu modern dans.” Pis pis bakıp yerime oturuyorum. Dans konusunda biraz alinganmışım anlaşılan. Şarabımdan bir yudum içip ona eleştirerek bakıyorum. Şimdi de bakışlarını televizyona dikmiş, faltaşı gibi açık gözlerle *Eastenders* izliyor.

“Bu ne?”

“*Eastenders*. Televizyon dizisi.”

“Neden birbirlerine karşı bu kadar öfkeli?”

“Bilmem. Hep öyleler.” Şarabımdan bir yudum daha içiyorum. Ölü büyük teyzeme *Eastenders*’ı ve ‘kopmak’ deyişinin anlamını açıkladığıma inanamıyorum. Daha manalı bir şeylerden bahsetmemiz gerekmez mi?

Televizyonu kapatıp “Bak, Sadie... Sen nesin?” diyorum samimiyetle.

“Ne demek ben neyim?” Kırılmış gibi konuşuyor. “Ben bir kıyım. Tıpkı senin gibi.”

“Ölü bir kıy,” diye altını çiziyorum. “Tam olarak benim gibi değil.”

“Hatırlatman gerekmez,” diyor soğuk soğuk.

Kanepenin kenarına tünemesini izliyorum, sıfır yerçekimi hissetmesine rağmen son derece doğal davranmaya çalıştığı bariz.

“Özel süper kahraman güçlerin var mı?” diye başka bir taktik deniyorum. “Yangın çıkarabilir misin? Ya da kağıt gibi incecik olabilir misin?”

“Hayır.” Alınmışa benziyor. “Zaten inceyim.”

“Yok etmen gereken bir düşmanın var mı? Buffy gibi?”

“Buffy kim?”

“Vampir Avcısı,” diye açıklıyorum. “Televizyonda, iblislerle ve vampirlerle savaşıyor.”

“Saçmalama,” diye hoppa bir sesle sözümü kesiyor. “Vampir diye bir şey yoktur.”

“Eh, ona bakarsan hayalet de yok,” diye karşı çıkıyorum. “Ayrıca da saçma değil. Hiçbir şeyden haberin yok mu senin? Çoğu hayalet dünyaya karanlık şeytani güçlerle savaşımaya falan gelir. Olumlu bir şey yaparlar. Öylece oturup televizyon seyretmezler sadece.”

Sadie adeta ‘bana ne ki bundan’ der gibi omuz silkiyor.

Bense şarabımı yudumluyorum, derin derin düşünüyorum. Buraya dünyayı karanlık güçlerden kurtarmaya gelme-

diği belli. Belki de insanlığın içinde bulunduğu tehlikeli duruma dikkat çekecek ya da hayatın anlamı veya onun gibi bir şeye vurgu yapacak. Belki de ondan el alacağım.

“Eee, bütün 20’nci yüzyıl boyunca yaşadın,” diye lafa giriyorum. “Olağanüstü bir durum. Mesela... Eee... Winston Churchill nasıl biriydi? Ya da JFK? Sence onu gerçekten Lee Harvey Oswald mı öldürdü?”

Sadie bana moronmuşum gibi bakıyor. “Ben ne bileyim?”

“Bilirsin!” diyorum kendimi savunarak. “Çünkü sen tarihe tanıklık ettin. İkinci Dünya Savaşı’nı yaşamak nasıl bir duygu?”

“Soğuk ve ıssızdı,” diyor Sadie kısa ve öz. “Bütün arkadaşlarım ölüyordu ve o günleri hiç hatırlamamayı yeğlerim.”

Odada gezinmeye başlıyor, bu konuşmayı sonlandırmak istediği belli. Şömine rafının önünde duruyor, bir fotoğrafıma yakından bakıyor. Madame Tussauds’ta çektiğim turistik bir fotoğraf ve balmumu Brad Pitt’in yanında sırtıyorum.

“Sevgilin mi?” diye arkasını dönüyor.

“Keşke,” diyorum kendimle alay ederek.

“Sevgilin yok mu senin hiç?” Bana acıyormuş gibi konuşuyor, ben de biraz güceniyorum.

“Birkaç hafta öncesine kadar Josh adında bir erkek arkadaşım vardı. Ama bitti. O yüzden de... Şu aralar yalnızım.”

Bana umut dolu gözlerle bakıyor. “Neden yeni bir sevgili bulmuyorsun?”

“Çünkü hemen yeni bir sevgili bulmak istemiyorum,” diyorum gıcık olarak. “Hazır değilim.”

“Neden ki?” Aklı karışıyor.

“Çünkü onu seviyordum. Ve gerçekten biraz sarsıldım. O benim ruh ikizimdi, çok iyi anlaşıyorduk.”

“O zaman niçin senden ayrıldı?”

“Bilmiyorum. Hala bilmiyorum. Ama kafamda bir teori var en azından...” İçim parçalanarak susuyorum. Josh’ı düşünmek hala canımı yakıyor. Ama öte yandan yeni birine içimi dökmek de çok rahatlatıcı. “Tamam. Dur sana anlatayım... Sen de bana ne düşündüğünü söyle.” Ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıyorum, kanepede bağdaş kurup Sadie’ye doğru eğiliyorum. “İlişkımız gayet güzel gidiyordu...”

“Yakışıklı mı?” diye lafımı kesiyor.

“Tabii ki yakışıklı.” Cep telefonumu çıkıyorum, Josh’ın en göz kamaştırıcı fotoğrafını seçip Sadie’ye gösteriyorum. “İşte bu.”

“Mmm.” Kafasıyla idare eder hareketi yapıyor.

Mmm mı? Bu kadarcık mı? Yani, Josh kesinlikle yakışıklı, orası su götürmez ve sadece benim fikrim değil bu.

“Bahar şenliğinde tanıştık. Bilgi teknolojilerinde çalışıyor.” Telefondaki resimleri sırayla geziyorum, Sadie’ye hepsini gösteriyorum. “Bir anda uyuştuk, anlıyor musun? Eski-den bütün gece oturup sohbet ederdik.”

“Ne sıkıcı.” Sadie burnunu buruşturuyor. “Bütün gece kumar oynamayı tercih ederim.”

“Birbirimizi tanıyorduk,” diyorum yine alınmış bir bakış fırlatarak. “Hani bir ilişkide olur ya.”

“Dansa gittiniz mi?”

“Bazen!” diyorum sabrım taşarak. “Önemli olan o değildi. Önemli olan, biz kusursuz bir ikiliydik. Her konuda ko-

nuşurduk. Birbirimize sarılırdık. Onun cidden Aradığım Kişi olduğuna inanıyordum. Ama sonra..." Düşüncelerim eski yollara sapınca ısırap çekerek duruyorum. "Eh, iki şey oldu. Öncelikle bir keresinde ben... Ben bir hata yaptım. Bir kuyumcunun önünden geçiyorduk ve ona 'Bak, bana bu yüzüğü alabilirsin,' dedim. Yani, dalga geçiyordum. Ama sanırım onu korkuttum. Ardından iki hafta sonra çok yakın arkadaşlarından biri uzun ilişkisini bitirdi. Adeta grup içinde şok dalgaları yayıldı. Sadakat ve bağlılık olayı onlara çarptı, hiçbiri bunu kaldıramadı ve hepsi kaçtılar. Birdenbire Josh da... Geri çekiliyordu. Sonra benden ayrıldı ve bu konuda tek kelime etmedi."

Acı dolu anılar su yüzüne çıkarken gözlerimi kapatıyorum. Ne büyük bir şoktu. Beni e-postayla terk etti. *E-posta.*

"Mesele şu ki bana hala değer verdiğini biliyorum." Du-dağımı ısıırıyorum. "Yani konuşmaması bile bunu kanıtlıyor aslında! Korkuyor ve kaçıyor ya da bilmediğim başka bir sebep var... Ama kendimi çok güçsüz hissediyorum." Yaşların gözlerimin kenarına dolduğunu hissediyorum. "Eğer benimle konuşmayı kabul etmezse durumu nasıl düzeltebilirim? Ne düşündüğünü bilmezsem her şeyi nasıl yoluna koyabilirim? Yani, sen ne düşünüyorsun?"

Sessizlik oluyor. Sadie'nin gözleri kapalı, hafifçe mırıldanıyor.

"Sadie? Sadie?"

"Ah!" Gözlerini kırptırıyor. "Afedersin, insanlar böyle aynı lafın etrafında dönüp gevelediği zaman transa geçiyorum da."

Gevelemek mi?

“Ben gevelemiyordum!” diyorum hırslanarak. “Sana ilişkimi anlatıyordum!”

Sadie beni büyülenmiş gibi süzüyor.

“Fena halde *ciddisin*, değil mi?” diyor.

“Hayır, değilim,” diyorum hiç düşünmeden. “O ne demek ki?”

“Ben senin yaşındayken bir erkek yanlış davranırsa, dans kartından adını siliverirdin giderdi.”

“Evet, olabilir.” Fazla patronluk taslamamaya çalışıyorum. “Durum dans kartından daha ciddi. Biz dans etmekten biraz daha fazlasını yapıyoruz.”

“En yakın arkadaşım Bunty bir sene yılbaşı gecesi Christopher diye bir çocuktan kötü muamele gördü. Takside, anlarsın ya.” Sadie gözlerini kocaman açıyor. “Ama Bunty biraz ağladı, sonra pudrasını tazeledi ve yallah, Paskalya gelmeden nişanlanmıştı!”

“Yallah mı?” Sesimdeki alaycı tınıyı engelleyemiyorum. “Erkeklerle karşı tavrın bu mu? Yallah, boşver gitsin...”

“Ne olmuş?”

“Peki ama düzgün, dengeli ilişkilere ne oldu? Bağlılığa ne oldu?”

Sadie afallıyor. “Neden habire bağlılık deyip duruyorsun? Akli dengesini yitirmişler koğuşuna bağlanmaktan mı söz ediyorsun?”

“Hayır!” Sabrımı taşırmamaya çalışıyorum. “Yani... Bak, sen hiç evlendin mi?”

Sadie omuz silkiyor. “Ben laf olsun diye evlendim. Çok kavga ediyorduk. Sonuçta insan en başta nesini sevdim ben

bu herifin diye merak ediyor. Böylece de ondan ayrıldım. Yurtdışına gittim, Şark'a. 1933 yılıydı. Savaş sırasında benden boşandı. Beni zinayla suçladı," diye ekliyor yarılarak. "Ama o sıralar insanların kafası bu skandalın üstünde duramayacak kadar doluydu."

Mutfakta fırının sinyali ötüyor ve lazanyanın hazır olduğunu anlıyorum. Beynim bu yeni bilgilerle zonklayarak mutfığa yürüyorum. Sadie boşanmış. Rahatça takılmış. Şark'ta yaşamış, orası da neresiye artık.

"Asya mı demek istiyorsun?" Lazanyamı çıkarıp tabağıma biraz da salata alıyorum. "Çünkü oraya bugün öyle deniyor. Bu arada, biz ilişkilerimizi yürütüyoruz."

"Yürütmek mi?" Sadie burnunu kırıstırıyor. "Hiç eğlenceli gelmiyor kulağa. Belki de o yüzden ayrıldınız."

"Hayır!" Çok sinir bozucu, içimden ona bir tokat atmak geliyor. Hiçbir şey anlamıyor ya.

"Bize Güvenin," diye okuyor lazanya paketinin üstünü. "Ne demek bu?"

"Az yağlı demek," diyorum biraz gönülsüzce. Annemin bana işlenmiş diyet gıdaların zararları, vücut ölçülerimin yerinde olduğu ve bugünlerde kafayı kiloma taktığım üzerine çektiği söylevin bir benzerini bekliyorum.

"Ah, *rejimdesin*." Sadie'nin gözleri büyüyor. "Hollywood diyetini uygulamalısın. Günde sadece sekiz greyfurt, bir katı yumurta yiyip sade kahve içiyorsun. Ve çokça sigara. Ben bir ay yaptım, ne olduğumu şaşırdım. Bizim orada bir kız bağırsak kurdu hapı içtiğine yemin etmişti," diye ekliyor hatırlayarak. "Ama bize nereden bulduğunu hiç söylemedi."

Biraz içim kalkarak bakıyorum. “Bağırsak kurdu mu?”

“İçindeki bütün yiyecekleri yiyorlar, biliyorsun. Muhteşem bir fikir.”

Oturup lazanyama bakıyorum ama iştahım kapandı. Biraz kafamın içinde dönen kurt görüntüleri yüzünden, biraz da uzun zamandır Josh hakkında bu kadar açık konuşmadığım için. Midem büzüşüyor, hüsrana içindeyim.

“Onunla bir konuşabilsem.” Çatalı bir parça salatalığa takıp sersefil gözlerle çatala bakıyorum. “Kafasının içine bir girebilsem. Ama telefonlarımı açmıyor, benimle buluşmu—”

“Gene mi konuşacaksın?” Sadie’nin nutku tutuluyor adeta. “Onun hakkında konuşup durursan onu nasıl unutacaksın? Tatlım, hayatta işler yanlış gitti mi, şöyle yaparsın,” diye bilge bir sesle konuşuyor. “Başını dimdik tutarsın, yırtıcı bir gülüş takınırsın, kendine bir kokteyl hazırlar ve dışarı çıkarsın.”

“O kadar kolay değil,” diyorum kederli kederli. “Ayrıca da onu unutmak istemiyorum. Bazılarımızın kalbi taştan değil. Bazılarımız gerçek aşktan umudunu kesmiyor. Bazılarımız...”

Birdenbire Sadie’nin gene gözlerini kapatıp ağzını açmadan mırıldandığını fark ediyorum.

Dünyanın en acayip hayaleti başıma musallat oldu. Bir dakika önce kulağımın dibinde tiz çığlıklar atarken bir dakika sonra akıl almaz yorumlar yapıyor, sonra gidip komşularımı gözetliyor... Lazanyadan bir lokma ağzıma atıp aksi aksi çiğniyorum. Açıkçası komşularımın evinde başka neler

gördüğünü merak ediyorum. Bir dahaki sefere üst kattaki çocuk alem yaptığında belki de Sadie'yi gönderip orada aslında neler olup bittiğini öğrenebilirim.

Bir dakika.

Aman Tanrım.

Neredeyse boğazımda kalıyordu. Ansızın, aklıma yepyeni bir fikir geliyor. Güzelce şekillenmiş, tam anlamıyla zeki-ce bir plan. Her şeyi çözecek bir plan.

Sadie, Josh'ı gözetleyebilir.

Josh'ın evine gidebilir. Onun konuşmalarını dinleyebilir. Her konuda ne düşündüğünü öğrenip bana anlatır, ben de aramızdaki sorunun ne olduğunu anlar ve çözüme kavuştururum...

Cevap bu. Evet, bu. Sadie bana bu yüzden gönderildi.

"Sadie!" Yeni bir baş döndürücü adrenalin dalgasının verdiği kuvvetle ayağa fırlıyorum. "Buldum! Neden burada olduğunu buldum! Ben ve Josh'ı yeniden bir araya getirmek için!"

"Hayır, değil," diye anında karşı çıkıyor Sadie. "Kolyemi almak için geldim ben."

"Buraya sırf eski püskü, geberik bir kolye için gelmiş olamazsın." Elimle havayı süpürür gibi bir hareket yapıyorum. "Belki de gerçek sebep bana yardım etmen! O yüzden gönderildin!"

"Ben gönderilmedim!" Sadie bu fikir karşısında aşırı incinmiş görünüyor. "Ayrıca da kolyem geberik değil! Sana yardım etmek de istemiyorum. Senin bana yardım etmen gerekiyor."

“Kim demiş? Sen benim koruyucu meleğimsin.” Biraz fazla kaptırıyorum kendimi. “Bahse girerim, dünyaya bana hayatımın ne kadar harika olduğunu göstermek için gönderildin, tıpkı filmlerdeki gibi.”

Sadie bana bir an sessizlik içinde bakıyor, sonra mutfağı inceliyor.

“Bence hayatın harika değil,” diyor. “Hatta oldukça monoton. Ve saç kesimin de çok çirkin.”

Öfkelenerek dimdik bakıyorum ona. “Berbat bir koruyucu meleksin.”

“Ben senin koruyucu meleğin değilim!” diye bağıyor.

“Nereden biliyorsun?” Azimle göğsümü tutuyorum. “İçimde öyle derin bir psişik sezgi var ki eminim buraya bizi barıştırmaya geldin. Ruhlar söylüyor bana bunu.”

“Eh, benim de içimdeki güçlü psişik sezgi seni Josh’la barıştırmamam gerektiğini söylüyor,” diye hemen karşı çıkıyor. “Ruhlar söylüyor bana da.”

Amma gıcık. O ruhlardan ne anlar ki? Sanki hayalet görün o mu?

“Eh, yaşayan benim, patron benim,” diye yapıştırıyorum. “Ve sen de bana yardımcı olmalısın. Yoksa ben de kolyeni aramaya zaman bulamam.”

Bu kadar kör gözüm parmağına olsun istememiştim aslında. Ama ne yapalım, bu kadar bencil olduğu için beni buna o zorladı. Yani, cidden ya. Büyük yeğenine yardım etmek istemesi gerekirdi.

Sadie’nin gözleri öfkeyle bana dönüyor ama kapana kısıldığını farketmişti belli.

“İyi,” diyor sonunda ve incecik omuzları derin, sabrı taşmış bir edayla şişerek iç geçiriyor. “Berbat bir fikir ama sanırım başka çarem yok. Ne yapmamı istiyorsun?”

Haftalardır bu kadar yerimde duramadığımı hatırlamıyorum. Hatta aylardır. Ertesi sabah saat sekiz ve kendimi yepyeni bir insan gibi hissediyorum. Josh'ın resmi gözyaşlarıyla ıslanmış elime yapışık halde, yerde bir votka şişesi, arka planda Alanis Morrisette çalarken karalar bağlamış halde uyanmak yerine...

Tamam canım. O sadece bir kereydi.

Ama neyse. Bir de şimdiki halime bakın. Enerjik. Tazeleşmiş. Göz kalemi düzgün çekilmiş. İncecik bir askılı bluz giyilmiş. Güne hazır. Josh'ı gözetlemeye, onu geri almaya hazır.

Mutfağa giriyorum ve Sadie başka bir elbiseyle masada oturuyor. Bu seferki lila rengi, kat kat tüller ve omuzlarda drapeler var.

“Vay canına!” Nefesim kesiliyor. “Nasıl bu kadar çok kıyafetin oluyor?”

“Şahane değil mi?” Sadie de kendinden memnun. “Hem de çok kolay, bilirsin. Sadece kendimi belli bir giysinin içinde hayal ediyorum ve üzerimde beliriveriyor.”

“Eee, en sevdiğin giysilerinden biri miydi bu?”

“Hayır, Cecily diye tanıdığım bir kıza aitti.” Sadie eteğini düzeltiyor eliyle. “Her zaman gözüm kalırdı.”

“Başka bir kızın kıyafetini mi arakladın?” Kıkırdıyorum. “Çaldın yani.”

“Çalmadım,” diyor soğukça. “Saçmalama.”

“Nereden biliyorsun?” Onu iğneleme fırsatına karşı koya-mıyorum. “Ya o da hayaletse ve bugün giymek istiyorsa ama giyemiyorsa? Ya bir köşeye oturmuş, iki gözü iki çeş-me ağlıyorsa?”

“Öyle olmuyor,” diyor Sadie duygusuzca.

“Neyin nasıl olduğunu nereden biliyorsun? Nereden biliyorsun ki?” Aklıma aniden parlak bir fikir gelince susuyorum. “Hey! Çaktım köfteyi! Kolyeni hayal etmen yeterli. Zihninde canlandır ve sahip ol. Hadi hemen. Gözlerini kapa, odaklan—”

“Sen hep bu kadar geç mi kavrarsın?” diye lafımı kesiyor Sadie. “Çoktan denedim. Tavşan kürkü şapkamı ve dans ayakkabılarımı da hayal etmeyi denedim ama onlara ulaşamadım. Neden bilmiyorum.”

“Belki de sadece hayalet giysileri giyebiliyorsundur,” diyorum bir saniye kafa yorduktan sonra. “Yani ölmüşlerin kıyafetlerini. Lime lime olmuş ya da yok edilmiş ya da her neyse.”

İkimiz de lila rengi elbiseye birkaç dakika bakıyoruz. Bu elbiseyi lime lime düşünmek çok üzücü, hatta keşke lafını etmeseydim.

“Eee, hazır mısın?” Konuyu değiştiriyorum. “Eğer hemen yola koyulursak Josh’ı işe gitmeden önce yakalayabiliriz.” Buzdolabından yoğurt çıkarıp kaşıklamaya başlıyorum. Tekrar Josh’ın yanında olduğumu düşünmek bile içimi gıcıklıyor. Hatta şu yoğurdu bile bitiremeyeceğim, çok heyecanlıyım. Yarışı yenmiş kaseyi aynen dolaba geri koyuyorum ve kaşığı lavaboya atıyorum.

“Hadi gel. ıkalım.” Sa fıramı meyve sepetindeki yerinden alıp saıma şöyle bir dokunduruyorum. Sonra da anahtarlarımı kapıyorum ve Sadie beni izliyor.

“Tanrım, kolların ne kadar tombul,” diyor. “Daha önce dikkatimi çekmemişti.”

“Tombul değiller,” diyorum alınarak. “Sıkı kas.” n kollarımı sıkıp ona uzatıyorum ve ezilip büzülerek geri kaçıyor.

“Daha da kötü.” Kendini beğenmişe bembeyaz, sıksa kollarına bakıyor. “Benim kollarım ünlüdür.”

“Ya, evet, fakat biz bugünlerde biraz daha ele avuca gelir seviyoruz,” diye bilgilendiriyorum. “Spor salonuna gidiyoruz. Hazır mısın? Taksi bir dakika sonra geliyor.” Kapı çalıyor ve ahizeyi kaldırıyorum.

“Merhaba! Aşağı iniyorum.”

“Lara?” diyor tanıdık bir ses boğuk boğuk. “Hayatım, benim baban. Ve annen. İyi misin diye bakmak için uğradık. İşe gitmeden önce seni yakalarız dedik.”

Ahizeye inanamayarak bakıyorum. Babam ve annem mi? Tam sırası! Peki ya şu ‘uğrama’ olayı nereden ıktı? Annemle babam hiç ‘uğramaz’ ki.

“Hm... Harika!” Gayet umursamazca konuşmaya çalışıyorum. “Hemen iniyorum.”

Apartmandan çıkar çıkmaz annemle babamı kaldırımda dikilir halde buluyorum. Annemin elinde bir saksı çiçeği var ve babam da bir torba dolusu vitamin taşıyor, kısık sesle konuşuyorlar. Beni görünce sanki akıl hastasıymışım gibi bana sahte gülücükler atarak yaklaşıyorlar.

“Lara hayatım.” Babamın endişeli gözlerle beni süzdüğünü görüyorum. “Telesekretere bıraktığım mesajlara cevap vermedin. Seni merak ettik.”

“Ah, evet. Afedersiniz. Biraz meşguldüm.”

“Karakolda ne oldu tatlım?” diye soruyor annem. Rahatmış gibi konuşmak için çabılıyor.

“Bir şey olmadı. İfade verdim.”

“Ah, Michael.” Annem çaresizce gözlerini kapıyor.

“O halde büyük teyzen Sadie’nin birisi tarafından öldürüldüğüne gerçekten inanıyorsun.” Babamın da annem kadar ödünün patladığını görebiliyorum.

“Bak baba, abartılacak bir durum yok,” diyorum güven verircesine. “Beni merak etmeyin.”

Annemin gözleri kocaman açılıyor. “Vitaminler,” diyor ve torbayı karıştırmaya başlıyor. “Dükkandaki kadına... Eee, davranışsal şeyleri sordum...” Susuyor. “Lavanta yağı ve bitkiler... Stresi alıyormuş... Çiçeklerle konuşabilirsin.” Saksıdaki çiçeği elime tutuşturmaya çalışıyor. Sabırsızca elini geri itiyorum.

“Çiçek falan istemiyorum. Sulamayı unuturum, solar gider.”

“Çiçeğin olması şart değil,” diyor babam yatıştırıcı bir tonla ve anneme uyarıcı bir bakış atıyor. “Ama çok stres altında olduğun belli, yeni işin... Josh...”

Fikirlerini değiştirecekler. Josh ve ben yeniden bir araya gelip evlendiğimizde başından beri haklı olduğumu bal gibi anlayacaklar.

“Baba.” Sabırla, mantıklı bir insan gibi gülümsüyorum ona. “Dedim sana, ben artık Josh’ı düşünmüyorum. Hayatıma devam ediyorum. O konuyu açıp duran sizsiniz.”

Ha. Ne kadar akılcıydı. Babama tam belki de Josh’a kafayı takanın kendisi olduğunu söyleyecekken taksim kaldırıma yanaşıyor ve sürücü kafasını dışarı uzatıyor. “Bickenhall Konakları, 32 numara?”

Kahretsin. Tamam, onu duymamış gibi yapacağım.

Annemle babam birbirine bakıyor. “Josh’ın sitesi değil mi orası?” diyor annem hassasiyetle.

“Hatırlamıyorum,” diyorum umursamayarak. “Neyse, taksi başkasına gelmiş...”

“Bickenhall Konakları, 32 numara?” Sürücü taksiden iyice dışarı sarkıyor, sesi daha da yükseliyor. “Lara Lington? Taksi çağırdınız mı?”

Hay aksi.

“Neden Josh’ın evine gidiyorsun?” Annem kendinden geçiyor.

“Ben... Gitmiyorum!” diye kekeliyorum. “Aylar önce çağırdığım bir taksi gelmiştir, nihayet yani! Hep geç kalırlar. Altı ay geciktiniz! Gidin buradan!” Şaşkın sürücüyü kovalıyorum, adam sonunda vitesi takıp çekip gidiyor.

Gergin bir sessizlik oluyor. Babamın yüz ifadesi öyle şeffaf ki. Sevgi dolu. Benim içimdeki iyi yana inanmak istiyor. Öte yandan, kanıtların hepsi tek bir yöne işaret ediyor.

“Lara, taksinin sana gelmediğine yemin eder misin?” diyor sonunda.

“Yemin ederim.” Kafa sallıyorum. “Şey... Büyük teyzem Sadie’nin hayatı üstüne.”

Birisi nefesini tutuyor ve kafamı çevirince Sadie’nin gözlerinden alevler fışkırarak baktığını görüyorum.

“Aklıma başka biri gelmedi!” diyorum savunmaya geçerek.

Sadie bana aldırıyor ve doğruca babama yürüyor. “Aptalsınız siz,” diyor. “Hala Josh’a vurgun. Onu gözetlemek üzere. Üstelik de pis işlerini bana yaptırıyor.”

“Kapa çeneni, sinsi şey!” diye bağırıyorum kendime hakim olamayıp.

“Efendim?” Babam bana dümdüz bakıyor.

“Yok bir şey.” Boğazımı temizliyorum. “Yok bir şey. İyiyim.”

“Sen delisin.” Sadie arkasını dönüyor, bana acıyor.

“En azından ben insanlara *musallat* olmuyorum,” diye karşılık veriyorum gene dayanamayıp.

“Musallat mı?” Babam beni takip etmeye çalışıyor. “Lara... Nasıl yani...”

“Afedersin.” Ona gülümsüyorum. “Sadece dışımdan düşünüyordum. Aslında... Ben de tam zavallı büyük teyzem Sadie’yi düşünüyordum.” Acıklı acıklı kafamı sağa sola sallıyor, iç geçiriyorum. “Ne kadar yazık, çöp gibi kolları vardı.”

“Çöp gibi değiller!” Sadie de bana dimdik bakıyor.

“Oysa gerçekten çok çekici kollarım var sanıyordu. Ne büyük bir yanılsama!” Şen şakrak gülüyorum. “Kim mutfak borusu gibi kolu olsun isterdi ki?”

“Kim yastık gibi kolu olsun ister?” diye yapıştırıyor Sadie ve köpürüyorum.

“Yastık gibi değiller!”

“Lara...” diyor babam uzaklardan. “Neler yastık gibi değil?”

Annemin ağlamak istemiş gibi bir hali var. Hala lavanta yağını ve *Stressiz Yaşam: Başarabilirsiniz* yazan kitabını sıkı sıkı tutuyor.

“Neyse, işe gitmem lazım.” Anneme kocaman sarılıyorum. “Sizi görmek harikaydı. Kitabını okuyacağım ve vitamin alırım. Sonra görüşürüz baba.” Ona da sarılıyorum. “Merak etmeyin!”

İkisine de havada öpücükler gönderiyorum ve kaldırım boyunca aceleyle ilerliyorum. Köşeye ulaşınca arkamı dönüp tekrar el sallıyorum. İkisi de hala balmumundan heykeller gibi hareketsiz duruyor.

Annemle babama üzülüyorum, gerçekten. Belki onlara bir kutu çikolata hediye ederim.

Yirmi dakika sonra Josh’ın apartmanının önünde dikiliyorum, heyecandan içim içime sığmıyor. Her şey plana göre ilerliyor. Penceresini gözüme kestirdim ve dairenin genel hatlarını anlattım. Gerisi Sadie’ye kalmış.

“Duvardan yürüyüp mü geçeceksin?” diye soruyorum.

“Ne diye öyle bir şey yapayım?” Sadie bana küçümseyen bir bakış fırlatıyor. “Kendimi onun evinde hayal etmem yeter.”

“Tamam. Şey... Bol şans. Mümkün olduğunca çok veri topla. Ve dikkatli ol!”

Sadie gözden kayboluyor. Josh’ın penceresini incelemek için boynumu uzatıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Beklentiden mideme kramplar giriyor. Josh’a haftalardır bu kadar yakın olmamıştım. Şu anda içeride. Ve Sadie onu seyrediyor. Her an dışarı çıkıp...

“Orada değil.” Sadie önümde bitiyor.

“Orada değil mi?” Ağzım açık kalıyorum. “Eee, nerede? Dokuzdan önce işe gitmez.”

“Hiçbir fikrim yok.” En ufak bir ilgi bile duymuyor.

“İçerisi nasıldı?” İstemedenden de olsa ayrıntı koparmaya çalışıyorum. “Tam bir keşmekeş mi? Hani boş pizza kutuları, bira şişeleri yerlerde... Sanki kendini salmış gibi. Hani artık hayat umrunda değilmiş gibi mi?”

“Yo, gayet düzenli. Mutfakta bir sürü meyve var,” diye ekliyor Sadie. “O dikkatimi çekti.”

“Ah. Şey, demek ki kendine iyi bakıyor, öyleyse...” Omuzlarımı kamburlaştırıyorum, biraz hevesim kırılıyor. Josh’ın duygusal bir harabe olmasını istediğim için değil ama...

Şey. Anlarsınız ya. Biraz gururum okşanırdı.

“Hadi gidelim.” Sadie esniyor. “Yetti bana bunlar.”

“Ben öyle çekip gidemem. Tekrar gir içeri. İpucu ara. Mesela... Benim hiç fotoğrafım var mı?”

“Yok,” diyor Sadie hemen. “Hiç yok. Bir tane bile.”

“Daha bakmadın ki.” Sinir olarak bakıyorum. “Masasını karıştır. Belki de bana bir mektup yazıyordur, ortada kalmıştır. Hadi git!”

Hiç düşünmeden onu binaya doğru itmeye çalışıyorum ama elim vücudunun içinden geçiyor.

“İyh!” Büzüşüyorum, içim bir tuhaf oluyor.

“Yapma!” diye sesini yükseltiyor Sadie.

“Yoksa... Acıdı mı?” Sanki az önce gerçekten Sadie’nin iç organlarını deşmişler gibi ellerime bakıyorum.

“Pek sayılmaz,” diyor istemeye istemeye. “Ama birinin elinin midene dalması çok da tatlı bir duygu değil.”

Çabucak ortadan kayboluyor. Ben de sıkıntımı bastırma-ya ve sabırla beklemeye başlıyorum. Ama dayanılmaz bir durum, dışarıda böyle kalakaldım. Arayan ben olsaydım, bir şeyler bulurdum. Kesin bulurdum. Mesela Josh’ın aklından geçenlerle dolu bir günlük. Ya da yarısı yazılmış, gönderilmemiş bir e-posta. Ya da... Ya da bir şiir. Bir düşünün...

Sadie’nin kıyıda köşede kalmış bir kağıt parçasına karalanmış bir şiirle döndüğünün hayalini kuruyorum. Gayet basit ve açıksözlü bir şey, sadece Josh’ın kalbi.

Hepsi Bir Hataydı

Of seni çok özledim Lara.

En sevdiğim yanım...

Lara’yla kafiyeli bir şey bulamıyorum.

“Uyan! Lara?” Yerimden zıplayıp gözlerimi açıyorum ve karşımda yine Sadie. “Bir şey buldun mu?” diye nefesimi tutuyorum.

“Evet, aslına bakarsan buldum!” Sadie zafer kazanmış gibi görünüyor. “Oldukça ilginç ve son derece konuyla alakalı bir şey buldum.”

“Aman Tanrım. Ne?” Akıl almaz olasılıklar beynimde yanıp sönerken nefes bile alamıyorum. Yastığının altında bir resmim... Benimle yeniden konuşma kararlarıyla dolu bir günlük...

“Cumartesi günü başka bir kızla öğle yemeğine çıkıyor.”

“Ne?” Tüm fantezilerim yavaşça eriyip yok oluyor. Ağzım açık bakakalıyorum. “Ne demek başka bir kızla öğle yemeği yiyor?”

“Mutfakta bir hatırlatma panosu var. ‘12:30, Marie’yle öğle yemeği.’”

Marie diye birini tanımıyorum. Josh da Marie adında birini tanımıyor.

“Marie kim?” Sıkıntımı içimde tutamıyorum artık. “Marie kim?”

Sadie omuz silkiyor. “Yeni kız arkadaşı?”

“Sakin öyle deme!” diye bağıyorum dehşetle. “Yeni kız arkadaşı falan yok! Olamaz! Başka biri yok demişti! Dedi ki...”

Susuyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor. Josh’ın şimdiden başka birileriyle görüşeceği hiç aklıma gelmemişti. Aklımın ucundan bile geçmiyordu. Ayrılma mesajında, yeni bir şey için acele edemeyeceğini yazmıştı. Bir süre ‘bütün hayatını gözden geçirip düşünmek’ istediğini söylemişti. Eh, fazla uzun düşünmedi, değil mi? Ben kendi hayatımı gözden geçirseydim, altı haftadan çok daha uzun sürerdi.

Mesela... Bir yıl falan! En azından. Ya da iki, hatta üç.

Erkekler düşünme olayına da seks gibi davranıyor. Yirmi dakika sürdüğünü, işinizin bittiğini ve konuşmanın bir anlamı olmadığını sanıyorlar. Hiçbir şey bildikleri yok.

“Nerede ögle yemeği yiyecekleri yazıyor muydu?”

Sadie başıyla onaylıyor. “Bistro Martin.”

“Bistro Martin mi?” Sanırım boğulacağız. “Biz de ilk randevumuzda oraya gitmiştik. Hep oraya giderdik.”

Josh bir kızı Bistro Martin’e götürüyor. Marie adında bir kızı.

“Tekrar gir.” Acı çekerek ellerimi binaya doğru sallıyorum. “Etrafa bakın! Daha fazla şey bul!”

“Bir daha girmem!” diye karşı çıkıyor Sadie. “Sana yetecek kadar şey öğrendim.”

Aslında, mantıklı.

“Haklısın.” Hızla arkamı dönüp evden uzaklaşmaya başlıyorum. Ama kafam o kadar dolu ki neredeyse yaşlı bir adama çarpacaktım. “Evet, haklısın. Hangi restoranda olacaklarını biliyorum, saatini biliyorum, o yüzden gidip kendim göreceğim.”

“Hayır!” Sadie hemen önümde bitiyor ve şaşırıyorum. “Öyle demek istemedim. Onları gözetlemeyi düşünemezsin.”

“Mecburum.” Şaşkın şaşkın bakıyorum. “O zaman Marie’nin yeni kız arkadaşı olup olmadığını nasıl öğreneceğim?”

“Öğrenmeyeceksin. ‘Hele şükür kurtuldum!’ diyeceksin, kendine yeni bir elbise alacak ve başka biriyle çıkacaksın. Ya da birileriyle.”

“Ben bir sürü sevgili istemiyorum,” diyorum inatla. “Ben Josh’ı istiyorum.”

“Eh, ona sahip olamazsın. Pes et.”

İnsanların bana artık Josh’tan ümidi kesmemi, pes etmemi söylemelerinden o kadar bıktım ki! Annemler, Natalie, bir kere otobüste sohbet ettiğim o yaşlı teyze...

“Neden pes etmeliyim?” Sözcüklerim bir protesto gibi havaya kalkıyor. “Neden herkes bana pes etmemi söylüyor? Tek bir hedefe kenetlenmenin nesi yanlış? Hayatın diğer tüm alanlarında, azimli olmak teşvik edilir, ödüllendirilir. Yani, Edison’a ampulden ümidi kesmesi söylenmedi, değil mi? Scott’a Kuzey Kutbu’nu unut gitsin denmedi! ‘Boşver Scotty ya, dışarıda daha bir sürü karlı alan var,’ demediler. O da denemeye devam etti. İşler ne kadar zorlaşırsa zorlaşırsın, asla pes etmedi. Ve başardı!”

Lafımı bitirdiğimde konudan bayağı sapmış durumdayım. Sadie uzun uzun, embesilmişim gibi beni süzüyor.

“Scott başaramadı,” diyor. “Donarak öldü.”

Üzüntüyle Sadie’ye bakıyorum. Bazı insanlar çok negatif.

“Eh, her neyse.” Topuğumun üstünde dönüyorum ve sokakta rap rap yürümeye başlıyorum. “O öğle yemeğine gideceğim.”

“Bir kızın yapabileceği en kötü şey, aşkı ve ilişkisi öldükten sonra o erkeğin peşinden koşmaktır,” diyor Sadie tiksintiyle. Adımlarımı daha sert atıyorum ama tabii onun bana yetişmekle ilgili bir sıkıntısı yok. “Bizim orada Pony diye bir kız vardı, manyak kovalardı. Desmond denen adamın tekinin ona hala aşık olduğuna inanırdı ve nereye gitse, adamın peşindeydi. Böylece biz de ona çok ağır bir şaka yaptık. Ona Desmond bahçede, seninle konuşmaya utandığı için çalıların arkasında saklanıyor dedik. Sonra Pony bahçeye çıktığında bizden bir çocuk ona yüksek sesle bir aşk mektubu okudu, Desmond yazmış gibi. Tabii kendimiz yazmış-

tık tahmin edersin ki. Herkes çalının arkasında saklanıyordu ve gülmekten yerde yuvarlanıyorduk.”

İster istemez hikayesi ilgimi çekiyor.

“Diğer çocuğun sesi değişik gelmedi mi kıza?”

“Çocuk çok gerildiği için sesinin farklı çıktığını söyledi. Pony’ye, varlığının onu titreyen bir yapraktan farksız kıldığını söyledi. Pony de cevap olarak onu anladığını, çünkü kendi bacaklarının da donmuş et suyu gibi titrediğini söyledi.” Sadie kıkırdamaya başlıyor. “Ondan sonra senelerce kızın adı ‘Et Suyu’ kaldı.”

“Çok haince!” diyorum dehşetle. “Eee, kız numara olduğunu anlamadı mı peki?”

“Bahçedeki bütün çalılar sallanmaya başlayınca anladı. Sonra arkadaşım Bunty çalıların arkasından çimlere yuvarlanarak düştü. Öyle bir katılarak gülüyordu ki oyun sona erdi. Zavallı Pony.” Sadie aniden kıkırdıyor. “Köpürüyordu. Bütün yaz bizimle bir daha konuşmadı.”

“Hiç şaşırmadım!” diye sesimi yükseltiyorum. “Bence de hepiniz gerçekten çok zalimmişsiniz! Ayrıca da ya aralarındaki ilişki ölmediyse? Ya kızın gerçek aşkı yakalama şansını mahvetmişseniz?”

“Gerçek aşk!” diye yineliyor Sadie deli gibi kahkaha atarak. “Ne kadar eski kafalısın.”

“*Eski kafalı mı?*” diye tekrar ediyorum inanamayarak.

“Aşk şarkıların ve iç geçirişlerinle babaannemden farkın yok. Çantanda sevgilinin minyatürünü taşıyorsun, değil mi? Sakın inkar etme. Seni ona bakarken gördüm.”

Neden bahsettiğini çözmek birkaç saniyemi alıyor.

“Minyatür değil aslında. Ona cep telefonu deniyor.”

“Her neyse işte. Sürekli ona bakıyorsun, sonra da o ufacık şişedeki koklama tuzundan çıkarıyorsun...”

“Rescue Remedy, sakinleştirici sprey ol!” diyorum sinirlenerek. Tanrım, beni çileden çıkartacak. “Kısacası sen aşka inanmıyorsun, öyle mi? Hiç aşık olmadın? Evlendiğin zaman bile?”

Yanımdan geçen bir postacı bana garip garip bakıyor ve çabucak elimi kulağıma götürüp kulaklığımı düzeltiyormuş gibi yapıyorum. Kamuflej olsun diye bir tane takmaya başlamalıyım.

Sadie bana cevap vermiyor. Metroya ulaştığımızda ona bakmak için duruyorum, birdenbire hakikaten aksi görünüyor. “Demek hiç kimseye gerçekten aşık olmadın?”

Kısacık bir duraklama oluyor, sonra Sadie bileziklerini şingırdatarak kollarını havaya kaldırıyor ve başını arkaya atıyor. “Ben eğlendim. Buna inanırım. Oyun, gönül eğlendirme, o fişirtisi...”

“Ne fişirtisi?”

“Bunty’yle ben öyle derdik.” Hatırladığı şeyle ağzı neşeyle kavrılıyor.

“Bir titreme olarak başlar, bir erkeği ilk gördüğün zaman. Sonra adam seninle göz göze gelir ve o titreme sırtından aşağı kadar iner, midende bir fişirtiyi dönüşür ve içinden şöyle düşünürsün. Bu adamla dans etmek istiyorum.”

“Sonra ne olur?”

“Dans edersin, birkaç kokteyl içersin, flört edersin...” Gözleri parlıyor.

“Peki...”

Peki onunla yatar mısın, diye sormak istiyorum ama insanın 105 yaşındaki büyük teyzesine soracağı türden bir soru olduğundan emin değilim. Sonra huzurevindeki ziyaretçiyi hatırlıyorum.

“Hey.” Kaşlarımı kaldırıyorum. “İstediyini söyle ama hayatında özel biri olduğunu biliyorum.”

“Nasıl yani?” Birdenbire gerilerek bana dik dik bakıyor. “Neden bahsediyorsun?”

“Bir beyefendiden... Adı sakın Charles Reece olmasın?”

Bir kızarma, nefes kesilmesi ya da öyle bir tepki bekliyorum fakat Sadie boş bakıyor. “Adını ilk kez duyuyorum.”

“Charles Reece. Huzurevinde seni ziyarete gelmiş. Birkaç hafta önce.”

Sadie başını iki yana sallıyor. “Hatırlamıyorum.” Gözünde yanan ışık sönüyor ve ekliyor. “Orası hakkında pek bir şey hatırlamıyorum.”

“Evet, hatırlamayabilirsin...” Ne diyeceğimi bilemeyerek duraklıyorum. “Felç geçirdin, seneler önce.”

“Biliyorum.” Bana dik dik bakıyor.

Tanrım, bu kadar alıngan olmak zorunda mı? Benim hatam değil ki. Birden telefonumun titrediğini farkediyorum. Cebimden çıkarıp bakıyorum. Kate anyor.

“Merhaba Kate!”

“Lara? Merhaba! Hmmm, şey, merak ettim de... Bugün işe gelecek misin?” diye soruyor tereddüt ederek, sanki bunu sorarak beni kırmaktan çekiniyor. “Yani, gelsen de gelmesen de sorun değil, her şey yolunda...”

Kahretsin. Kendimi iyice Josh'a kaptırdım, işi gücü unuttum. "Yoldayım, geliyorum," diyorum çabucak. "Ben sadece biraz... Eee... Evden araştırma yapıyordum. Bir şey mi oldu?"

"Shireen. Köpek konusunda ilerleme kaydettin mi diye soruyor. Sesi üzgün geliyordu. Hatta işi reddetmekten sözettii."

Of Tanrım. Shireen ve köpeği bir kere bile aklıma gelmedi.

"Onu arayıp olay üstünde çalıştığımı ve gerçekten en kısa zamanda onu arayacağımı söyler misin? Sağol Kate."

Cep telefonumu kaldırıp şakaklarımı ovuşturuyorum. Çok kötü. Ben burada sokaklarda eski sevgilimi gözetleyeyim diye işyerindeki krizleri tamamen başıboş bırakmışım. Önceliklerimi tekrar sıraya dizmeliyim. Hayatta neyin önemli olduğunu farketmeliyim. Josh'ı haftasonuna kadar askıya alıyorum.

"Gitmeliyiz." Metro kartıma uzanıp trene doğru koşturuyorum. "Bir sorun çıktı."

"Yine mi erkeklerle ilgili?" diye soruyor Sadie. En ufak bir çaba göstermeden yanımda süzülüyor.

"Hayır, bu seferki bir köpekle ilgili."

"Köpek mi?"

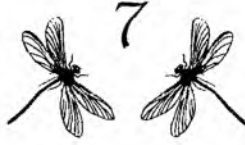
"Müşterimle ilgili." Merdivenleri ikişer üçer iniyorum. "Köpeğini işyerine getirmek istiyor ve onlar da yasak olduğunu söylüyor. Ama kız, başka birinin köpeğinin binaya geldiğinden emin."

"Neden?"

“Çünkü havlamaları duymuş, hem de birden fazla sefer. Ama yani, ben ne yapabilirim ki?” Artık neredeyse kendi kendime konuşuyorum. “Arada kaldım. İnsan kaynakları departmanı binada köpek olduğunu kabul etmiyor ve yalan söylediklerini kanıtlamamın hiçbir yolu yok. Binaya girip bütün odaları arayamam ya...”

Sadie tam önümde beliriverince şaşırarak duruyorum.

“Sen arayamazsın.” Gözleri parlıyor. “Ama ben yapabilirim.”

Macrosant şirketi, Kingsway’de devasa bir blok boyunca uzayan binada; kocaman merdivenleri, çelik bir küre heykeli ve dışarıdan bakınca içerisi görünmeyen camları var. Yolun karşısındaki Costa Kafe’den manzaram oldukça iyi.

“Köpeğimsi her şey,” diye talimat veriyorum Sadie’ye. “Havlama sesi, masaların altındaki sepetler, köpek oyuncakları...” Kapuçinomdan bir yudum içiyorum. “Ben burada beklerim. Teşekkürler!”

Bina o kadar büyük ki bir süre burada bekleyebilirim. Gazetemi açıyorum, yavaşça çikolatalı kekimi ısıtıyorum ve yeni bir kapuçino sipariş ediyorum. O sırada Sadie önümde belirveriyor. Yanakları kıpkırmızı, gözlerinin içi gülüyor, hatta her yanı parlıyor.

“Eee?” diye soruyorum. “Köpek buldun mu?”

“Ah, evet,” diyor tamamıyla aklından çıkmış gibi. “Evet, bir köpek var ama bil bakalım ne oldu?”

“Nerede?” diye lafını kesiyorum heyecanla. “Köpek nerede?”

“Yukarıda.” Eliyle gösteriyor. “Masanın altında bir sepette duruyor. Çok şirin bir Pekines...”

“İsim öğrenebildin mi? Ofis numarası? Ona benzer bir şey? Teşekkürler!” Yeni kapuçinomunu yudumlarırken kendime sarılıyorum. Shireen başından beri haklıydı. Jean bana yalan söyledi. Onu bir telefonla arayayım da görsün. Durun bakalım. Ondan adamakıllı bir özür isteyecek, Flash’in ofis haklarını sonuna kadar talep edeceğim, hatta belki de bir iyi niyet göstergesi olarak ona köpeği için yeni bir sepet hediye ederler.

Camdan dışarı bakıyorum ve birden Sadie’nin kaldırımında takıldığını, tekrar kafeye döndüğünü görüyorum. Hafiften hayalkırıklığına uğruyorum. Hiç acelesi yok gibi. Durumun ne kadar önemli olduğunu anlamıyor mu?

“Her şey yolunda mı?” diye soruyorum içeri girdiğinde. “Köpeği tekrar buldun mu?”

“Ah,” diyor hayal aleminde gibi. “Evet, köpek. On dördüncü katta, 1416 numaralı odada ve sahibinin adı Jane Frenshew. Az önce hayatımda gördüğüm en hoş adamlardan biriyle tanıştım.” Kendine sarılıyor.

“Ne demek tanıştın?” Bu arada da bilgileri sessizce kağıda yazıyorum. “Sen kimseyle tanışamazsın. Ölüsün. Tabii eğer...” Aniden içim ürpererek kafamı kaldırıp bakıyorum. “Aaa. Başka bir hayaletle mi tanıştın?”

“Adam hayalet değil.” Sabrı taşmış gibi kafasını sallıyor Sadie. “Ama ilah gibi bir şey. İçinden geçtiğim odalardan

birinde konuşuyordu. Tıpkı Rudolph Valentino'ya benziyor.”

“Kim?” diyorum boş boş.

“Film yıldızı tabii ki! Uzun boylu, esmer ve nefes kesici. Anında fışırta.”

“Kulağa hoş geliyor,” diyorum dalgın dalgın.

“Ayrıca da boyu boyuma uygun,” diye devam ediyor Sadie bacaklarını bir bar taburesinden sallandırarak. “Yanına gidip ölçtüm. Birlikte dans ederken başımı tam omzuna yaslamalık.”

“Harika.” Yazmayı bitiriyorum, çantamı alıp ayaklanıyorum. “Tamam. Şimdi ofise geri dönüp şu işi çözmeliyim.”

Kapıdan dışarı çıkıyorum ve alelacele metroya yöneliyorum ama Sadie yolumu kesiyor.

“Onu istiyorum.”

“Anlamadım?” Öylesine bakıyorum.

“Az önce tanıştığım adam. Tam burada hissettim. Fışırta.” Karnını tutuyor. “Onunla dans etmek istiyorum.”

Dalga mı geçiyor?

“Eh, çok hoş olurdu,” diyorum sonunda sakın bir ses tonuyla. “Ama gerçekten ofise dönmem gerek.”

Öne doğru ilerlediğim sırada Sadie çıplak koluyla yolumu kesiyor ve duruyorum, neye uğradığımı şaşırdım.

“En son ne zaman dans ettim biliyor musun?” diyor aniden tutkuyla. “En son ne zaman *koptum*, biliyor musun? Uzun yıllar boyunca yaşlı bir kadının vücuduna hapsoldüm. Müziksiz, hiç hayat olmayan bir yerde...”

Sadie'nin pembe şalının içinde ihtiyar, buruşuk yüzlü resmini hatırlıyorum ve içim burkuluyor.

“Tamam,” diyorum çabucak. “Hakkın var. O zaman evde dans edelim. Müziği açarız, ışıkları kısar, ufak bir parti yaparız.”

“Ben evde banttan gelen müzikle dans etmek istemiyorum!” diyor burun kıvrarak. “Ben bir erkekle çıkıp eğlencenin tadına varmak istiyorum.”

“Biriyle çıkmak istiyorsun,” diyorum inanamayarak ve gözlerinin içi gülüyor.

“Evet! Kesinlikle! Bir erkekle randevu. Onunla.” Eliyle biniyi gösteriyor.

Hayalet olmanın tam olarak neresini anlamıyor acaba?

“Sadie sen *ölüsün*.”

“Biliyorum,” diyor bozularak. “Hatırlatıp durmak zorunda mısın?”

“O yüzden de biriyle çıkamazsın. Kusura bakma. Durum bu.” Omuz silkiyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum. İki saniye sonra Sadie yine önümde. Çenesini sıkmış, kararlı.

“Sen benim adıma teklif et.”

“Ne?”

“Tek başıma yapamam.” Hızlı hızlı ve kararlı konuşuyor. “Bir aracıya ihtiyacım var. Eğer onunla sen çıkarsan, ben de çıkmış olurum. Eğer sen onunla dans edersen, ben de dans edebilirim.”

Ciddi. Neredeyse patlayıp kahkahalar atacağım.

“Senin için biriyle çıkmamı istiyorsun,” diyorum durumu açıklığa kavuşturmak için. “Tanımadığım herhangi biriyle. Sırf sen dans edebilesin diye.”

“Hala şansım varken son bir kez yakışıklı bir erkekle eğlenmek istiyorum.” Sadie başını öne düşürüyor ve ağzı ge-

ne ufak bir 'o' şeklinde açılıyor. "Dans pistinde son bir ke-recik dönmek... Bu dünyadan yok olmadan önce tek iste-diğim bu." Sesi kısık, alçak bir fısıltıya dönüşüyor. "Son di-leğim. Son arzum."

"Son arzun değil!" diyorum kafa tutarak. "Sen son dileği-ni harcadın bile! Kolyeni aramaktı, hatırladın mı?"

Sadie bir saniye kapana kısılmış gibi duruyor.

"Bu da diğer son arzum," diyor sonunda.

"Bak Sadie." Mantıklı olmaya çalışıyorum. "Bir yabancı-nın yanına gidip ona çıkma teklif edemem. Üzgünüm, bu olmadan idare etmek zorundasın."

Sadie beni sessiz, titrek ve yaralı bir ifadeyle süzüyor, acaba bir şekilde hislerini hiçe sayıp onu incittim mi diye merak ediyorum.

"Sahiden hayır diyorsun yani," diyor nihayet. Sesi üzün-tüyle çatlıyor. "Beni gerçekten geri çeviriyorsun. Son bir masum dilek. Minik bir rica."

"Bak..."

"Yirmi sekiz yıl o huzurevinde yaşadım. Bir kere bile zi-yaret edilmeden. Bir kere bile kahkaha atmadan. Hayattan uzak. Sadece ihtiyarlık... Ve yalnızlık... Ve sefalet..."

Of Tanrım. Bunu bana yapamaz. Haksızlık.

"Her Noel bir başıma oturdum. Ne gelen vardı... Ne he-diye getiren..."

"Benim suçum değil ki," diyorum zayıfça ama Sadie be-ni duymazdan geliyor.

"Şimdiyse ufak bir mutluluk kırıntısına ulaşma şansı ya-kalıyorum. Bir lokma zevk. Ancak öz be öz yeğenim, duy-gusuz, bencil büyük yeğenim..."

“Tamam!” Yürümeyi kesip alnımı ovuşturuyorum. “Tamam! Neyse! Olur! Yaparım.”

Zaten hayatımdaki herkes beni deli sanıyor. Bir yabancıya çıkma teklif etmek de bir şey değiştirmez, hatta babam duyunca sevinir bile.

“Sen bir meleksin.” Sadie’nin ruh hali anında değişiyor, heyecanlanıyor, ayakları yerden kesiliyor. Kaldırımında dönüyor, elbisesinin tülleri uçuşuyor. “Sana nerede olduğunu göstereyim. Hadi gel.”

Kocaman merdivenleri onun peşi sıra çıkıyorum ve devasa, yüksek tavanlı lobiye giriyorum. Bu işi yapacaksam, elimi çabuk tutmalıyım, her an fikrimi değiştirebilirim.

“Eee, nerede?” Yankı yapan mermer zeminde etrafıma bakıyorum.

“Yukarıda bir odada! Hadi gel!” Tasmaşını çekiştiren bir köpek yavrusu gibi.

Kocaman elektronik güvenlik turnikelerine bakarak “İnsanların ofisine elimi kolumu sallayarak giremem,” diye tıslıyorum. “Plan yapmalıyım. Bir bahane uydurmalıyım. Bir... Hah!”

Köşede bir stant var, üstünde ‘Küresel Strateji Semineri’ yazıyor. Sıkıntıdan patlayan iki kız isim kartlarının olduğu bir masada oturuyor. İşe yarar.

“Merhaba.” Yanlarına yaklaşıyorum. “Afedersiniz, geciktim.”

“Sorun değil. Yeni başladılar zaten.” Kızlardan biri ayağa kalkıp listesini eline alıyor, diğeriye gözlerini tavana dikeyor. “İsim neydi?”

“Sarah Conney,” diyorum elime gelen ilk isimliğı kapıp. “Teşekkürler. Ben girsem iyi olur...”

Güvenlik turnikelerine doğru koşturuyorum, kartı görevliye gösteriyorum ve duvarlarda pahalı sanat eserlerinin durduğu, geniş koridora dalıyorum. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Binada yaklaşık yirmi farklı şirket çalışıyor ve benim daha önce ziyaret ettiğim tek yer Macro-sant, o da 11-17. katlar arasında. “Nerede bu adam peki?” diye mırıldanıyorum Sadie’ye ağzımın kenarından.

“20. katta.”

Asansörlere yöneliyorum ve kendimi gene koskocaman bir girişte buluyorum. Durduğum yerden beş-altı metre ileride granit renkli bir masa, masada da korkunç görünümlü, gri pantolon ceketli bir kadın var. Duvardaki tabelada Turner Murray Danışmanlık yazıyor.

Vay canına. Turner Murray şirketi büyük işyerlerinin aradığı, gerçekten de çok zeki tiplerin şirketi. Bu adam da oldukça nüfuzlu biri olmalı, her kimse.

“Hadi gel!” Sadie güvenlik paneli olan bir kapının önünde dans ediyor. Takım elbiseli iki adam önümden geçip gidiyor ve biri bana garip garip bakıyor. Cep telefonumu çıkarıyorum, kimse benimle konuşmasın diye kulağıma koyuyorum ve adamları takip ediyorum. Geniş ahşap bir kapıya ulaşıyoruz, gene bir güvenlik paneli var, adamlardan biri şifreyi giriyor.

“Teşekkürler,” diyerek en işkadını havamla kafamı sallıyorum ve onlarla birlikte içeri giriyorum. “Gavin, söyledim ya sana Avrupa rakamları hiçbir şey ifade etmiyor.”

Uzunca boylu adam tereddüt ediyor, sanki bana bir şey soracakmış gibi. Kahretsin. Hızımı artırıyorum ve yanlarından yürüyüp gidiyorum.

“İki dakika içinde bir toplantım var Gavin,” diyorum aceleyle. “O güncellenmiş rakamları Blackberry’md e görmek istiyorum. Şimdi gidip... Eee... Oranlar hakkında konuşmam gerek.”

Sol tarafta bir kadınlar tuvaleti görüyorum. Koşmamaya özen göstererek hızlı adımlarla kendimi mermer kabinlerden birine atıyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye bilmek istiyor Sadie hemen yanımda, kabinde belirerek. Nasıl yani, mahremiyet kavramı da yok mu acaba?

“Sence ne yapıyorum?” diye cevap veriyorum çok kısık bir sesle. “Bir süre beklememiz gerek.”

Üç dakika boyunca oturuyorum, sonra da tuvaletten çıkıyorum. İki adam ortadan kaybolmuş. Koridor boş ve sessiz. Upuzun bir gri halı, orada burada su makineleri ve her iki tarafta da geniş ahşap kapılar var. Mırıl mırıl konuşmalar ve arada bir gelen bilgisayarla yazma sesleri duyuyorum.

“Evet, hangi oda?” Sadie’ye dönüyorum.

“Hımmm.” Etrafa bakıyor. “Şu kapılardan biriydi...”

Koridorda ilerliyor ve yavaşça onu takip ediyorum. Gerçeküstü bir olay yaşıyorum. Ben ne yapıyorum? Tanımadığım bir ofis binasında, bir yabancıyı mı arıyorum?

“Evet!” Sadie yüzünde güller açarak ortaya çıkıyor. “İçeride! İnsanı delip geçen gözleri var. Kesinlikle içimi titreti-

yor.” Masif ahşap kapıyı işaret ediyor, kapıda 2012 yazıyor. Ne pencere, ne de ufacık bir cam var. İçerideki hiçbir şeyi göremiyorum.

“Emin misin?”

“Şimdi içerideydim. Orada. Hadi git. Çıkma teklif et.” Elleri beni içeri itmeye çalışıyor.

“Bir dakika!” Birkaç adım geriliyorum, durumu enine boyuna düşünmek istiyorum. İçeri elimi kolumu sallaya sallaya dalamam ya. Plan yapmalıyım.

1. Kapıyı tıklatıp yabancı adamın odasına gir.
2. Gayet doğal, tatlı bir tavırla merhaba de.
3. Ona çıkma teklif et.
4. Adam güvenliği çağırırken utançtan yerin dibine gir.
5. Hızla orayı terk et.
6. Hiçbir koşul altında adını verme. Böylece koşup uzaklaşabilir ve tüm olan biteni hafızamdan silebilirim, hiç kimse ben olduğumu bilmez. Hatta belki de adam olayı hayalgücünün bir oyunu zanneder.

Her şey maksimum otuz saniye sürecek, sonra da Sadie başımın etini yemeyi kesecek. Tamam, hadi bitirelim şu işi. Kalbimin birdenbire anın gerilimiyle dörtmala atmasını umursamayarak kapıya yaklaşıyorum. Derin bir nefes alıyorum, elimi kaldırıp kapıyı yavaşça tıklatıyorum.

“Hiç ses çıkarmadın ki!” diye bağılıyor arkamdan Sadie. “Daha sert vur. Sonra da içeri gir. Adam içeride. Hadi!”

Gözlerimi yumuyorum, kapıya sertçe vuruyorum, kolu çevirip içeri adımımı atıyorum.

Bir toplantı masasının etrafına dizilmiş, yirmi takım elbise adam dönüp bana bakıyor. Uzak uçtaki bir adam PowerPoint sunumunu durduruyor.

Ben de onlara bakıyorum, donakalmış vaziyetteyim.

Burası bir ofis değil. Toplantı odası. Ait olmadığım bir şirketteyim ve herkes konuşmamı bekliyor.

“Afedersiniz,” diye kekeliyorum nihayet. “Lafınızı bölmek istemem. Lütfen devam edin.”

Göz ucuyla boş bir sandalye kestiriyorum. Ne yaptığımı bilincinde olmaksızın sandalyeyi çekip oturuyorum. Hemen yanımdaki kadın beni tepeden tırnağa süzüyor, bir an emin olamıyor, sonra da uzun bir not defteri ve kalem çıkarıyor. “Teşekkürler,” diye mırıldanıyorum.

Kendime inanamıyorum. Kimse bana dışarı çıkmamı söylemedi. Buraya ait olmadığımı farkında değiller mi? En öndeki adam konuşmasına kaldığı yerden devam ediyor ve birkaç insan not alıyor. Ben de çaktırmadan masaya göz atıyorum. Odada yaklaşık on beş erkek var. Sadie’ninki içlerinden herhangi biri olabilir. Oldukça tatlı görünen, kumral bir adam var sağ tarafta. Sunumu yapan adam da gayet yakışıklı. Dalgalı saçlı, mavi gözlü ve Josh’a doğum gününde aldığım kravatın aynısını takıyor. Önündeki grafiği gösteriyor ve canlı bir sesle anlatıyor.

“Ve müşteri memnuniyeti oranı gittikçe arttı, her yıl—”

“Tam orada dur.” Pencere kenarında ayakta duran bir adam yan dönüyor. Adam daha önce dikkatimi çekmemişti. Amerikan aksanıyla konuşuyor, koyu renk takım elbise giymiş, koyu kestane saçlı ve saçları dümdüz arkaya taran-

muş. İki kaşının ortasında derin, V şeklinde bir çizgi var ve dalgalı saçlı adama sanki onda çok derin ve kişisel, büyük bir hayalkırıklığı yaratmış gibi bakıyor. “Bizim amacımız müşteri memnuniyeti oranı değil. Ben müşterinin A kalite diye nitelendirdiği bir iş yapmak istemiyorum. Ben kendim A kalite diye nitelendirdiğim işi yapmak isterim.”

Dalgalı saçlı adam dengesini yitirmiş görünüyor. İçimde ona karşı bir yakınlık duyuyorum.

“Tabii,” diye mırıldanıyor.

“Bu odadaki vurgu tamamen yanlış.” Amerikan aksanlı adam masa başındakilere kaşlarını çatarak bakıyor. “Biz burada taktiksel acil çözümler için toplanmadık. Stratejiyi etkilememiz gerek. Yenilik yaratmalıyız. Buraya geldiğimden bu yana...”

Sadie’nin yanımdaki sandalyeye kaykıldığını görünce dikkatim dağılıyor. Not defterimi önüme çekip “HANGİ ADAM?” yazıyorum.

“Rudolph Valentino’ya benzeyen,” diyor, sanki sormam çok şaşırtıcıymış gibi.

Tanrı aşkına.

“BEN RUDOLPH VALENTİNO’NUN NEYE BENZEDİĞİNİ NEREDEN BİLEYİM?” diye karalıyorum. “HANGİSİ?”

Tahminim dalgalı saçlı adam olduğu. Tabii eğer tam ön tarafta oturan sarışın adam değilse, çok şeker bir tip. Belki de keçisakallı heriftir?

“O tabii ki!” Sadie odanın ters tarafını işaret ediyor.

“SUNUMU YAPAN ADAM MI?” yazıyorum doğrulamak isteyerek.

“Hayır salak!” diye kıkırdıyor. “O!” Masanın üstünden uçuyor, doğruca çatık kaşlı Amerikalı adamın yanına gidip hasretle adama bakıyor. “Muhteşem değil mi?”

“O mu?”

Ah, dışımdan konuştum. Herkes dönüp bana bakıyor ve hemen boğazımı temizliyormuş gibi yapıyorum. “Ohhoo, ohooo.”

Sadie yanıma dönünce “CİDDEN, O MU?” yazıyorum kağıda.

“Ağzımın suyu akıyor!” diyor kulağıma gücenerek.

Şüpheli şüpheli inceliyorum Amerikalı adamı. Adil olmaya çalışıyorum. Evet, sanırım oldukça yakışıklı. Şu kolejli tiplerden. Saçları geniş, kare şeklindeki alnından gür bir şekilde fışkırıyor. Biraz yanık tenli, jilet gibi ütülü beyaz manşetlerinin altından kol kılları görünüyor. Ve gözleri de insanın içine işliyor. Liderlerde bulunan o manyetik özelliğe sahip. Güçlü eller ve jestler. Konuşurken dikkat istiyor.

Ama cidden... Hiç benim tarzım değil. Çok yoğun. Çok çatık kaşlı. Ve odadaki herkesin ondan ödü kopuyor.

“Yeri gelmişken.” Plastik bir dosya alıyor, hünerli ellerle masada keçisakallı adama doğru tutuyor. “Dün gece Morris Farquar Danışmanlık’la ilgili bazı noktaları bir araya getirip yazdım. Sadece bir özet. İşe yarayabilir.”

“Ah.” Keçisakallı adam afallıyor. “Şey... Teşekkürler. Çok sağolun.” Hayran hayran sayfaları çeviriyor. “Bunu kullanabilir miyim?”

“Amaç o zaten,” diyor Amerikalı adam yamuk ve kısa bir gülüşle. O an gözünüzü kırpsanız görmeyebilirsiniz. “Evet, son noktayla ilgili...”

Arkalardaki yerimden keçisakallı adamın bilgisayar çıkış-lı sayfalara hayretler içinde göz attığını görüyorum. “Bunu hazırlamaya ne ara vakit bulmuş?” diye mırıldanıyor yanın-dakine, yanındaki de omuz silkiyor.

“Gitmem gerek.” Amerikalı adam birden kol saatine ba-kıyor. “Trene yetişeceğim. Sunumu b ld ğ m için özgü-n m. Simon, devam et.”

“Bir sorum var.” Kumral adam aceleyle el kaldırıyor. “Yenilik yaratma sürecinden sözederken kastettiğiniz...”

“ abuk ol!” Sadie’nin sesi birden kulağımı tırmalıyor ve hopluyorum. “Ona  ıkma teklif et! Gidiyor! Söz verdin! Yap hadi! Yap-hadi-yap-hadi-yap-hadi—”

“Tamam!” yazıyorum yüzümü ekşiterek. “B R SAN YE.”

Sadie odanın diğer tarafına kaçıyor ve beni umutla bek-liyor. Bir süre sonra sabırsızca “Hadi gel!” hareketleri yapı-yor elleriyle. Bay Amerikalı  atık Kaş, kumral adamın soru-sunu cevaplamayı bitirdi.  antasına kağıtlarını koyuyor ve lacivert paltosuna uzanıyor.

Yapamam. Tam maskaralık.

“Hadi! Hadi! Hadi!” Sadie beni itip kakmaya  alışıyor. “Sor!”

Kan beynime akın ediyor. Bacaklarım masanın altında titriyor. Bir şekilde kendimi zorlayıp el kaldırıyorum.

“Afedersiniz?” diye utana sıklıla cırlıyorum.

Bay Amerikalı  atık Kaş dönüp bana bakıyor. Bir ada-mın yanındakine “Kim bu?” diye fısıldadığını duyuyorum.

“Tamam.” Nefes veriyor. “Kısacık bir soru daha. Ney-miş?”

“Ben... Eee... Ben sadece... Sormak istediğim şey...” Sesim diken üstünde biri gibi çıkıyor, boğazımı temizliyorum. “Benimle çıkmak ister misiniz?”

Bocalama, şaşkınlık ve sersemliğin getirdiği bir sessizlik oluyor, odada sadece birinin kahvesini höpürdetme sesi kalıyor. Yüzümü ateş basıyor ama kımıldamıyorum. Masadaki insanların şaşkın bakışmalarını görüyorum.

“Efendim?” diyor Amerikalı adam. Ağzı açık kaldı.

“Yani... Randevu gibi?” Utanmayıp bir de hafifçe gülümşüyorum.

Birdenbire Sadie’nin, adamın yanında bittiğini farkediyorum. “*Evet de!*” diye haykırıyor kulağına cadı gibi, o kadar avaz avaz bağırıyor ki ben suratımı buruşturuyorum. “*Evet de! Evet de!*”

Tüm şaşkınlığımı karşısında Amerikalı adamın tepki gösterdiğine tanık oluyorum. Sanki uzaktan bir radyo sinyali duyuyormuş gibi başını yana kırıyor. Sadie’yi duyabiliyor mu?

“Genç hanım,” diyor gri saçlı bir adam kısaca. “Şimdi ne yeri, ne zamanı.”

“Lafınızı kesmek istemem,” diyorum alçakgönüllü bir şekilde. “Fazla vaktinizi almayacağım. Sadece cevabı bekliyorum, evet mi, hayır mı?” Gene Amerikalı adama dönüyorum. “Benimle çıkmak ister misiniz?”

“*Evet de! Evet de!*” Sadie’nin bağırırları dayanılmaz bir seviyeye ulaşıyor.

Gerçekdışı bir durum. Amerikalı adam kesinlikle bir şey duyuyor. Başını iki yana sallıyor, birkaç adım atıyor ama Sa-

die peşinde, hala bağıyor. Adamın gözleri donuyor, sanki bir transta gibi bakıyor.

Odada başka kimse kımıldamıyor ya da ağzını açmıyor. Herkes şok içinde olduğu yere mihlanmış vaziyette. Kadının teki elini ağzına götürmüş, adeta bir tren kazasını izler gibi bakıyor.

"Evet de!" Sadie'nin bağırmaktan sesi kısılmaya başlıyor.
"Hemen! Evet de! EVET DE!"

Çok komik, Sadie'nin kendini paralayarak bağırması ve sadece ufacık bir tepki alması çok komik. Ama izlerken ona acıyorum. Çok güçsüz görünüyor, tıpkı bir camın arkasından bağıyor gibi ve onu tek düzgün duyabilen benim. *Sadie'nin dünyası hüsrana dolu olmalı*, diye düşünüyorum birden. Hiçbir şeye dokunamıyor, kimseyle iletişim kuramıyor, bu adamı etkileyemeyeceği belli...

"Evet." Amerikalı adam çaresizce kafa sallıyor.

Merhametimi kayboluyor.

Evet mi?

Masadaki herkesten nefes tutma, şaşırma sesleri ve bastırılan kıkırdamalar geliyor. Herkes bir anda dönüp bana bakıyor ama benim de nutkum tutuldu, cevap verecek halde değilim.

Adam kabul etti.

Acaba bunun anlamı... Onunla gerçekten çıkacak mıyım?

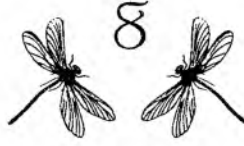
"Harika!" Kendimi toparlamaya çalışıyorum. "O halde... Sana e-posta atarım, olur mu? Adım Lara Lington bu arada, kartım burada..." Çantamı karıştırıyorum.

"Ben de Ed." Adam hala şaşkın. "Ed Harrison." İç cebine uzanıyor, kartını çıkarıyor.

“O halde... Hmmm... Hoşçakal Ed!” Çantamı alıyorum, aceleyle kaçıyorum ve arkamda büyüyen bir uğultu bırakıyorum. Birinin şöyle dediğini duyuyorum, “O da kimdi öyle ya?” ve bir kadın acele acele “Gördünüz mü işte? İnsanda yürek olacak biraz. Erkeklerle dobra olacaksınız. Oyunları bırakacaksınız. Açılacaksınız. O kızın yaşındayken ben bunu bilseydim...”

Ben ne biliyorum ki?

Buradan bir an önce çıkmam gerektiği dışında hiçbir şey.

Hala şok geçiriyorum. Sadie bana yetişt i, zemin katın lobisine indim artık. Beynim olayı inanamayarak tekrar tekrar oynatıyor.

Sadie bir adamla iletişim kurdu. Adam onu resmen duydu. Ne kadar duydu emin değilim ama...

Ama yeteri kadar duyduğu kesin.

“Ne şeker şey, değil mi?” diyor Sadie rüyada gibi. “Evet diyeceğini biliyordum.”

“Orada ne oldu öyle?” diye mırıldanıyorum inanamayarak. “O bağırıp çağırma da neydi? Benden başka kimseyle konuşamıyorsun sanıyordum.”

“Konuşmanın faydası yok,” diye onaylıyor. “Ama farkettim ki manyak ç ığlıklar atarsam ço ğ u insan bo ğ uk bir şey duyar gibi oluyor. Fakat acayip zor bir iş .”

“Yani daha önce de yaptın mı? Baş ka biriyle konuştun mu?”

Çok saçma biliyorum ama başka insanlara da ulaşabilmesini azıcık kıskanıyorum. Sadie *benim* hayaletimdi.

“Ah, Kraliçe’ye iki çift laf ettim,” diyor havalı havalı. “Sırf eğlencesine.”

“Ciddi misin?”

“Olabilir.” Bana zalimce gülüyor. “Ancak ses tellerime cehennem azabı çektiriyor. Her seferinde bir süre sonra pes etmek zorunda kalıyorum.” Öksürüyor, boğazını ovuşturuyor. Sonra da kafasını kaldırıyor, gözleri ışıltılı. “Sence bizi nereye götürür? Savoy? Savoy’a bayılırım.”

Dikkatimi içinde bulunduğum duruma çeviriyorum. Sadie ciddi ciddi üçümüzün birlikte çıktığını mı hayal ediyor? Tuhaf, korkutucu ve hayaletli bir üçlü randevu?

Tamam Lara. Mantıktan uzaklaşma. Adam gerçek bir randevu istemeyecek. Kartımı yırtıp atacak ve olayı akşamdan kalmalık / uyuşturucu bağımlılığı seviyesine bağlayacak ve onu bir daha hiç görmeyeceğim. Daha kendinden emin adımlarla çıkışa doğru yürüyorum. Bir güne bu kadar çılgınlık yeter. Yapacak işlerim var.

Ofise döner dönmez Jean’i arıyorum, dönen sandalyemde arkama yaslanıp anın tadını çıkarmaya hazırlanıyorum.

“Jean Savill.”

“Ah, merhaba Jean,” diyorum tatlı tatlı. “Ben Lara Lington. Köpek yasağı ilkeniz hakkında konuşmak için aradım, sizi çok iyi anlıyor ve alkışlıyorum. İşyerinizi hayvan barındırmayan bir mekan olarak tutma temenninizi anlıyorum. Ama acaba bu kuralın 1416 numaralı odadaki Jane Frenshew’a ne kadar yansıdığını öğrenebilir miyim?”

Hah!

Jean'i hiç böyle kıvranıırken görmemiştim. Başta inkar ediyor. Sonra özel koşullara bağlı olduğunu anlatmaya çalışıyor ve örnek veremiyor. Ancak avukatlar ve insan haklarını bir kere ağzıma almam yetiyor, hemen yelkenler suya iniyor. Shireen, Flash'i ofise götürebilecek! Yarın kontratına o maddeyi ekleyecekler ve bir köpek sepeti hediye ediyorlar! Telefonu kapatıp Shireen'in numarasını çeviriyorum. Çok sevinecek.

Nihayet, şu işte azıcık eğleniyorum.

Hatta hattın diğer ucunda kulaklarına inanamayan Shireen'in nefesi kesilince daha da çok eğleniyorum.

"Sturgis Curtis'te hiç kimsenin aynı zahmete gireceğini sanmıyorum," deyip duruyor. "İşte daha ufak çapta bir şirketle çalışmanın farkı da bu."

"Butik," diye düzeltiyorum. "Biz şahsen temas kurarız. Bütün arkadaşlarına anlat."

"Kesinlikle. Çok etkilendim. Bu arada diğer köpeği nasıl buldun?"

Kısa bir an tereddüt ediyorum.

"Bizim de yöntemlerimiz var," diyorum sonunda.

"Ah, çok zekisiniz."

Nihayet telefonu kapatıyorum, yüzüm ıslıl ıslıl ve kafamı kaldırıp baktığımda Kate'in de merakla beni izlediğini görüyorum.

"Diğer köpeği nasıl buldun?" diyor.

"İçgüdü." Omuz silkiyorum.

"İçgüdü mü?" diye tekrar ediyor Sadie alaycı alaycı. Tüm konuşmalar boyunca ofiste turluyordu. "İçgüdü'n falan yok-

tu! Benim sayemde buldun. ‘Muhteşem büyük teyzem Sadie bana yardım etti ve ona minnettarım,’ demeliydin.”

“Biliyorsun, Natalie olsa asla bir köpeğin izini sürmekle uğraşmazdı,” diyor Kate birdenbire. “Hayatta. Dünyanın sonu gelse bile.”

“Ah.” İşıltım sönüyor. Aniden Natalie-tipi-iş gözüyle bakınca kendimi hiç profesyonel hissetmiyorum. Belki de bir köpek için bu kadar zaman ve gayret harcamam biraz saçmaydı. “Eh, sadece durumu kurtarmak istedim, bana en iyi yol bu gibi göründü.”

“Hayır, anlamıyorsun.” Kate lafı ağzıma tıkıyor, kızarıp bozarıyor. “İyi anlamda söyledim.”

O kadar hayrete düşüyorum ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha önce kimse beni gözde Natalie’yle kıyaslamamıştı.

“Kutlamak için kahve almaya çıkıyorum!” Kate ansızın masasından kalkıyor. “Bir şey ister misin?”

“Sorun değil.” Gülümsüyorum. “Bunu yapmana gerek yok.”

“Aslında...” Kate bir garip bakıyor. “Biraz karnım acıktı. Daha öğle tatiline çıkmadım.”

“Of Tanrım!” diyorum şaşırarak. “Hadi git! Yemek ye! Açlıktan öleceksin!”

Kate ayağa fırlıyor, kafasını açık dosya çekmecesine çarpıyor ve yüksekteki raftan çantasını indiriyor. Kapıyı arkasından kapattığı anda Sadie masama geliyor.

“Evet.” Kenara tüneyip beklenti dolu gözlerle beni süzüyor.

“Ne var?”

“Onu arayacak mısın?”

“Kimi?”

“Onu!” Bilgisayarımın tepesinden eğiliyor. “Onu!”

“Ed Bilmem-Kim’i mi? Onu aramamı mı istiyorsun?” Sadie’ye acıma dolu bir bakış fırlatıyorum.

“Sen bu işler nasıl yürür bilmiyor musun? Aramak isterse, arar.” *Ki aramayacak, kırk yıl geçse bile*, diye ekliyorum içimden.

Birkaç e-posta siliyorum, birine ‘cevap ver’ tuşuna basıyorum, sonra tekrar kafamı kaldırıyorum. Sadie dosya dolabının en tepesinde gözlerini telefona dikmiş oturuyor. Baktığımı görünce yerinden sıçırıyor ve bir anda başka tarafa bakıyor.

“Şimdi kim kafayı bir erkeğe taktı acaba?” Biraz sataşıyorum.

“Kafayı takmıyorum,” diyor somurtarak.

“Telefonu izleyerek çalmasını sağlayamazsın. Hiç fikrin yok mu senin?”

Sadie bana kızgın bakışlar atsa da başka tarafa dönüyor ve boş bir kabloyu sanki her bir elektrik telini görmek istercesine inceliyor. Sonra tam karşıdaki pencereye gidiyor ve tekrar telefona bakıyor.

Çalışmaya çalışırken etrafımda aşk acısı çeken bir hayatlet volta atmasa daha mutlu olurum.

“Neden gezmeye gitmiyorsun?” diye öneriyorum. “Gherkin binasına bakarsın, ya da Harrods’ı gezersin...”

“Harrods’a gittim.” Burnunu buruşturuyor. “Bugünlerde çok garip görünüyor.”

Hyde Park'ta uzun, upuzun bir yürüyüşe çıkmasını önerecekken cep telefonum titreşiyor. Sadie şimşek gibi yanımda bitiyor, ben ekrana bakarken o da hevesle izliyor.

"O mu? O mu?"

"Tanımadığım bir numara." Omuz silkiyorum. "Herkes olabilir."

"O!" Sadie kendine sarılıyor. "Ona kokteyl içmek için Savoy'a gitmek istediğimizi söyle."

"Deli misin nesen? Öyle bir şey diyemem."

"Benim randevum ve canım Savoy'a gidip kokteyl içmek istiyor," diyor inatçı inatçı.

"Kapa çeneni, yoksa telefonu açmam."

Birbirimize uyuz uyuz bakıyoruz, telefon bir daha çalıyor, Sadie yanaklarını şişirip bir adım geri gidiyor.

"Alo?"

"Lara'yla mı görüşüyorum?" diyor tanımadığım bir kadın.

"O değil, tamam mı?" diye tıslıyorum Sadie'ye. Onu elimle başımdan savıyorum, sonra telefona dönüyorum.

"Evet, ben Lara. Kim arıyor?"

"Ben Nina Martin. Yaşlıların kermesindeki bir kolyeyle ilgili mesaj bırakmışsınız."

"Ah evet!" Birden dikkat kesiliyorum. "Aldınız mı?"

"O gün iki kolye aldım. Siyah incili ve bir tane de kırmızı. İyi durumda. İsterseniz size ikisini de satabilirim. eBay'e koymayı düşünüyordum ama..."

"Hayır." Sönüyorum. "Aradığım kolye onlar değil. Yine de teşekkürler."

Listeyi çıkarıp Nina Martin'in adının üstünü çiziyorum, Sadie de eleştirir gibi izliyor.

“Neden bütün isimleri aramadın?” diye bilmek istiyor.

“Bu akşam biraz daha telefon edeceğim. Şimdi çalışmam gerek,” diye ekliyorum. “Üzgünüm ama öyle.”

Sadie derinden bir nefes veriyor. “Şu bekleme işi çok sıkıcı.” Masama yaklaşıyor ve telefonu kesiyor yan gözle. Sonra cama geri gidip tekrar telefona dönüyor.

Bütün gün oradan oraya dolanıp iç geçirirse bu öğleden sonra asla geçmez. Ona karşı dürüst olmalıyım, buna mecburum.

“Bak Sadie.” Yanıma dönmesini bekliyorum. “Ed hakkında. Gerçeği bilmelisin. Aramayacak.”

“Ne demek aramayacak?” diye karşı çıkıyor Sadie. “Tabii ki arayacak.”

“Aramayacak.” Başımı sağa sola sallıyorum. “Kesinlikle toplantısına damdan düşer gibi giren bir kızın numarasını aramaz. Kartımı fırlatıp atacak ve unutacak. Üzgünüm.”

Sadie bana azarlar gibi bakıyor, sanki bilerek bütün umutlarını söndürüyormuşum gibi.

“Benim ne suçum var!” diyorum savunmaya geçerek. “Ben sadece sana tatlı dille anlatmaya çalışıyorum.”

“Arayacak,” diye azimle bağırıyor. “Ve de biz çıkacağız.”

“Tamam. İstediyini düşün.” Bilgisayarıma dönüyorum ve kararlı bir edayla tuşlara basmaya koyuluyorum.

Kafamı kaldırıp baktığımda Sadie gitmiş. İster istemez rahat bir oh çekiyorum dışımdan. Nihayet. Bir mola. Biraz sü-kunet.

Tam Jean’e, Flash hakkında bir mesaj yazarken telefonum çalışıyor. Dalgın dalgın ahizeyi kaldırıp çenemin altına sıkıştırıyorum.

“Merhaba, ben Lara.”

“Merhabalar.” Ne diyeceğini bilmiyormuş gibi konuşan bir erkek sesi duyuluyor hattın diğer ucunda. “Ben Ed Harrison.”

Donuyorum. Ed Harrison mı?

“Hmm... Merhaba!” Ofiste gözlerim çılgın gibi Sadie’yi arıyor ama buralarda değil.

“Eee... Sanırım çıkacağız,” diyor Ed kaskatı bir sesle.

“Evet... Sanırım.”

Sanki randevuyu bir çekilişte kazanmışız ve altından nasıl kalkacağımızı bilemiyor gibiyiz.

“St Christopher’da bir bar var,” diyor Ed. “Crowe Bar. Orada bir şey içmek ister misin?”

Anında zihnini okuyorum. İçki içmeyi teklif ediyor, çünkü en kısa randevu budur. Gerçekten yapmak istemiyor. O halde niçin aradı? Beni reddedemeyecek kadar eski kafalı ve kibar mı, ben bir seri katil bile olsam erkek sözü mü verdi?

“İyi fikir,” diyorum neşeli neşeli.

“Cumartesi akşamı, sekizde?”

“Orada görüşürüz.”

Telefonu yerine koyarken kendimi gerçeklikten kopmuş hissediyorum. Ciddi ciddi Bay Amerikalı Çatık Kaş’la çıkıyorum. Ve Sadie’nin hiçbir fikri yok.

“Sadie.” Etrafıma bakıyorum. “Sa-die! Beni duyuyor musun? Asla inanmayacaksın. Aradı!”

“Biliyorum,” diyor Sadie’nin sesi hemen arkamdan ve kafamı çevirip bakınca pencerenin pervazında oturduğunu görüyorum. Hala durgun.

“Kaçırdın!” diyorum heyecanla. “Seninki aradı. Biz onunla çı...” Bu sefer durumu çakıp susuyorum. “Aman Tanrım. Sen yaptın, değil mi? Gidip adamın kulağına bağırdın.”

“Tabii ki bağırdım,” diyor gururla. “Aramasını beklemek çok sıkıcıydı, o yüzden onu azıcık dürtükledim.” Onaylamayarak kaşlarını düşürüyor. “Bu arada haklıydın. Kartı fırlatıp atmıştı. Çöp kutusunda buruşturulmuştu. Seni aramayacaktı.”

Şu aklını oynatmış görüntüsü karşısında kahkahalarımı bastırmak zorunda kalıyorum.

“21’inci yüzyıl randevu dünyasına hoşgeldin. Peki, nasıl fikir değiştirdi?”

“Çok zor oldu.” Sadie alınmış gibi bakıyor. “İlk başta ona sadece seni aramasını söyledim ama beni duymazdan geldi. Benden kaçıp durdu ve daha hızlı bastı tuşlara. Sonra cidden dibine girdim ve eğer seni arayıp randevu ayarlamazsa Tanrı Ahab’ın lanetine uğrayıp hastalanacağını söyledim.”

“Tanrı Ahab kim?” diye soruyorum kulaklarıma inanamayarak.

“Okuduğum bir hikayede geçiyordu.” Sadie kendinden memnun görünüyor. “Uzuvlarını kullanamayacağını, her tarafını feci siğillerin kaplayacağını söyledim ona. İradesi zayıflıyordu ama hala beni görmezden geliyordu. Ben de daktilosuna baktım...”

“Bilgisayarına mı?” diye araya giriyorum.

“Her neyse işte,” diyor sabrı taşarak. “Seni aramazsa, makinenin çökeceğini ve işini kaybedeceğini söyledim.” Hatırlayınca gülümsüyor. “Bunun üstüne bayağı hızlı hareket et-

ti. Gerçi biliyorsun, kartı eline alırken bile kafasını tutup kendi kendine ‘Bu kızı niye arıyorum? Bunu neden yapıyorum?’ diyordu. Ben de kulağına ‘Onu aramak istiyorsun! Çok güzel!’ diye bağırdım.” Sadie zafer kazanmış gibi başını geriye atıyor. “Böylece sana telefon etti. Etkilenmedin mi?”

Dut yemiş bülbül gibi bakıyorum. Benimle çıksın diye adama şantaj yapmış. Akıyla oynamış. Adamı aslında hiç istemediği romantik bir ilişkiyi kovalamaya zorlamış.

Bir erkeği aramaya ikna edebilen, tanıdığım tek kadın. Tüm ömrüm boyunca!

Tamam, doğaüstü güçler kullandı ama yaptı mı yaptı.

“Sevgili büyük teyzeciğim,” diyorum yavaşça. “Muhteşemsin.”

Bazen uyuyamadığım zamanlarda, eğer dünyayı ben yönetseydim hangi kuralları koyardım diye düşünürüm. Eski erkek arkadaşları da ilgilendiren birkaç kuralım var ve şimdi de yeni bir kural buldum:

Eski erkek arkadaşların, bir önceki kızla özel anlar paylaştığı restorana başka bir kızı götürmeleri yasaktır.

Josh'ın bu kızı Bistro Martin'e götürdüğüne hala inanmıyorum. Nasıl yapar? Orası bizim mekanımız. İlk orada buluştuk, Tanrı aşkına. Hatıramıza ihanet ediyor. Sanki ilişkimiz bir yazı tahtası, üstündekini siliyor ve yeni bir resim çiziyor. Eski resmi, çok daha güzel ve ilginç olan resmi ise tümüyle unutuyor.

Ayrıca da daha yeni ayrıldık. Altı hafta sonra nasıl hemen başka biriyle çıkar? Hiç mi kafası çalışmıyor? Yeni bir ilişkiye körü körüne dalmak doğru cevap değil, hatta büyük ihtimalle daha mutsuz olacak. Bana sorsaydı söylerdim.

Cumartesi günü, öğlen 12:30 ve yirmi dakikadır burada oturuyorum. Restoranı avcumun içi gibi bildiğimden kusursuz bir plan yaptım. Köşede, gözlerden ırakım. Ne olur ne olmaz diye bir de beysbol şapkası taktım. Restoran vızır vızır çalışan, küçük bir yer. Bir sürü masa, bitkiler ve paltoları asmak için askılar var. Böylece arka planda kaynamam kolay.

Rezervasyon listesine çaktırmadan göz attım. Josh cam kenarındaki büyük, ahşap masalardan birini ayırmış. Köşedeki sandalyemden orayı gayet güzel görüyorum, o yüzden de bu sözde Marie denen kızı ve vücut dillerini rahat rahat inceleyebileceğim. Daha da iyisi konuşmalarını dinleyebileceğim, çünkü masaya alıcı yerleştirdim.

Şaka değil, hakikaten yerleştirdim. Üç gün önce internete girip kendime 'İlk Casusluk Setim' adını taşıyan ufacak bir mikrofon satın aldım. Kutu eve geldiğinde yetişkin eski kız arkadaşlar yerine, daha çok on yaşındaki çocuklar için tasarlandığını farkettim, çünkü yanında bir de 'Casus'un Defteri' ve 'Havalı Şifre Kırıcı' geldi.

Olsun, ne var? Test ettim, çalışıyor! Sadece altı metrelik bir kapsama alanına sahip ama bana yeter. On dakika önce gayet sıradan bir şekilde masanın yanından geçtim, bir şey düşürmüş gibi yaptım ve minik mikrofonun yapışkanlı kağıdını masanın alt yüzüne yapıştırıverdim. Kulaklık beysbol şapkamın altında gizli. Hazır olduğum zaman açmam yeterli.

Tamam, insanları böyle casus gibi takip etmemeliyim. Biliyorum, ahlaki açıdan yanlış bir şey yapıyorum. Hatta Sa-

die ile bu konuda enikonu tartıştık. İlk önce buraya hiç gelmem gerektiğini söyledi. Beni bundan vazgeçiremeyeceğini anlayınca, eğer Josh'ın neler konuştuğunu bu kadar çaresizce öğrenmek istiyorsam yan masaya oturup kulak kabartmam gerektiğini iddia etti. Ne farkedebilir ki? Dinlemek dinlemektir. İster beş metre ötede olun, ister iki...

Mesele şu ki konu aşk olunca ahlak kuralları tamamen değişir. Aşkta ya da savaşta her şey mubahtır. Tıpkı Bletchley'deki insanların Almanlar'ın şifrelerini kırmaları gibi. Düşünülecek olursa, o da özel hayata saldırıydı. Ama kimse umursamadı, değil mi?

Birden kendimi hayal ediyorum. Josh ile evlenmişim, bir pazar günü öğle yemeği sofrasında oturmuş çocuklara "Biliyorsunuz, bir gün babanızın masasına dinleme cihazı yerleştirmiştik. Yoksa hiçbiriniz olmayacaktınız!" diye anlatıyorum.

"Galiba geliyor!" Sadie birden yanımda bitti. Nihayet onu yardımcım olmaya ikna ettim. Gerçi şu ana kadar tek yaptığı restoranda dolanıp insanların kıyafetleri hakkında küçümseyen yorumlarda bulunmaktı.

Kapıya doğru göz ucuyla bakıyorum ve hız treninde gidiyormuş gibi oluyorum. Tanrım, Tanrım. Sadie haklı. İşte o. Birlikteler. Neden birlikteler?

Tamam, kafayı yeme. İkisini aynı yatakta uyanıp uyku mahmuru gözlerle ve seks tatmini içinde birbirlerine bakarken hayal etme!

Daha bir sürü mantıklı açıklaması olabilir. Belki de metroda falan karşılaştılar. Şarabımdan koca bir yudum mide-

me indiriyorum, tekrar gözlerimi kaldırıyorum. İlk önce hangisini incelesem, karar veremiyorum. Josh'ı mu, yoksa kızı mı?

Kızı.

Bir kere sarışın. Oldukça ince. Turuncu bir bermuda ve yağsız yoğurt reklamlarındaki kadınların giydiği gibi yakası açık, beyaz bir bluz giymiş. Eğer iyi ütü yapmayı beceriyorsanız giyebileceğiniz türde bir bluz. Bu da kızın ne kadar titiz olduğunu gösteriyor. Kolları yanık tenli ve saçında gölgeler var. Sanki tatilden yeni dönmüş gibi.

Şimdi bakışlarımı Josh'a kaydırıyorum ve midemin çalkalandığını hissediyorum. O çok... Josh işte. Aynı açık renk, ince telli saçlar, garsona selam verirken aynı şaşkın, yamuk gülüş, aynı soluk kot pantolon, aynı kanvas ayakkabılar (hiçbir zaman adını düzgün söyleyemediğim, havalı bir Japon markası), aynı gömlek...

Bir dakika. Şok geçirerek ve inanamayarak bakıyorum. Ona doğum gününde aldığım gömlek. Bunu nasıl yapar? Hiç mi kalbi yok? Bizim mekanımızda, benim gömleğimi giymiş. Ayrıca da kıza dünya bir yana, sen bir yana dercesine gülümsüyor. Şimdiyse kızın koluna girdi ve duyamadığım bir espri yapıyor. Kız da kafasını geriye atıp diş macunu reklamlarından fırlama bembeyaz dişlerle gülüyor.

"Birbirlerine çok yaklaşıyorlar," diyor Sadie kulağımın dibinde.

"Hayır, yakışmıyorlar," diye mırıldanıyorum. "Sessiz ol."

Garson onları cam kenarındaki masaya götürüyor. Başımı önde eğik tutarak cebime uzanıyorum ve mikrofonun

uzaktan kumandasına basıyorum. Ses uzak ve cızırtılı ama duyabiliyorum.

“...hiç dikkatimi vermiyordum. Anlaşılan salak navigasyon beni yanlış Notre Dame’a yönlendirmiş.” Kıza cazibeli bir gülüş çakıyor ve kız da kıkırdıyor.

Neredeyse masamdan fırlayacağım, kan beynime sıçradı. Bu olay bizim başımızdan geçti! Bizim anekdotumuz! Paris’teyken kendimizi yanlış Notre Dame’da bulduk ve gerçeğini hiç göremedik. Benimle birlikte olduğunu unuttu mu yoksa? Beni hayatından çıkarıp yokmuşum gibi mi yapıyor?

“Mutlu görünüyor, sence?” diye gözlemliyor Sadie.

“Mutlu değil!” Ona zehirli sarmaşık gibi bakıyorum. “Tamamen inkar halinde.”

Oturup bir şişe şarap sipariş ediyorlar. Harika. Şimdi de çakırkeyif oluşlarını izlemek zorundayım. Ağzıma birkaç zeytin atıyorum ve sinirli sinirli çiğniyorum. Sadie tam karşıdaki koltuğa geçiyor, beni acıyarak seyrediyor.

“Seni uyardım, asla peşine düşüp izleme.”

“Ben kimsenin peşine düşmedim! Sadece... Onu anlamaya çalışıyorum.” Şarabımı bardakta birkaç kez döndürüyorum. “Çok ani bitti ilişkimiz. Beni kestirip atıverdi. İlişkimizi çözümllemek istiyorum, anlıyor musun? Olayları karşılıklı konuşmak istiyorum. Mesela bağlilik olayı mıydı? Yoksa başka bir sorun mıydı? Asla konuşmadı. Bana hiç şans tanımadı.”

Bakışlarımı Josh’a kaydırıyorum. Şu anda Marie’ye gülümsüyor ve garson da şişeyi açıyor. İlk buluşmamızı da izliyor olabilirdim. Her şey aynı, kahkahalar, eğlendirici kü-

çük hikayeler ve şarap. Nerede yanlış yaptık? Ben nasıl günün sonunda bir köşede oturmuş, dinleme cihazıyla onu izliyor oldum?

Birden çözüm kafama dank ediyor, berraklaşıyor. Aniden Sadie'ye eğiliyorum.

"Git ona sor."

"Ne sorayım?" Sadie surat asıyor.

"Nerede yanlış yaptığımızı. Josh'a, benim neyimi istemediğini sor. Yüksek sesle anlatır. Ed Harrison'a yaptığın gibi."

"Yapamam!" diye hemen karşı çıkıyor.

"Evet, yaparsın. Kafasının içine gir. Onu konuştur. Onu geri almanın tek yolu bu." Derken susuyorum, çünkü garson kız masama geliyor ve sipariş almak için bekliyor. "Ah, merhaba. Ben bir... Hmm... Çorba alayım. Teşekkürler."

Garson kız uzaklaşınca Sadie'ye gözlerimle yalvarıyorum. "Lütfen. Bunca yolu geldim. Bu kadar emek verdim."

Bir an sessizlik oluyor, sonra Sadie gözlerini deviriyor. "İyi."

Ortadan kayboluyor, bir saniye sonra Josh'ın masasında bitiyor. Birden yüreğim ağzıma gelerek izliyorum. Kulaklığımı kulağıma iyice bastırıyorum, uğultuyu duymazdan geliyorum ve Marie'nin at binmeyle ilgili bir şey anlatırken kulak tırmalayan kahkahasını dinliyorum. İnceden İrlandalı aksanı var gibi, daha önce farketmemiştim. Gözlerimi ayırmadan bakarken Josh'ın kızın şarabını yenilediğini görüyorum.

"Çocukluğun çok komikmiş," diyor. "Bana daha fazla anlatmalısın."

“Ne öğrenmek istiyorsun ki?” diye kahkaha atıyor ve bir parça ekmek koparıyor Marie ama ağzına götürmüyor.

“Her şeyi.” Josh gülümsüyor.

“Uzun sürer.”

“Acelemin yok.” Josh’ın sesi bir nebze derinleşiyor. Dehşetle izliyorum. Aralarında göz göze gelmenin heyecanı var. Her an Josh kızın elini tutabilir ya da daha kötüsü olabilir. Sadie nerede?

“Eh, ben Dublin’de doğmuşum.” Kız gülümsüyor. “Üç çocuktan en küçükleriyim.”

“*Lara’dan neden ayrıldın?*” Sadie’nin sesi kulaklığımda öyle bir yükseliyor ki sandalyemde yerimden sıçıyorum. Josh’ın sandalyesinin arkasına yanaştığını farketmemiştim.

Josh onu duydu, anlıyorum. Eli bardağa su koyarken havada kaldı.

“İki ağabeyim de benimle uğraşırdı, bütün çocukluğum boyunca.” Marie hala anlatıyor, belli ki olan bitenden habersiz. “Çok kötüler...”

“*Lara’dan neden ayrıldın? Sorun neydi? Marie’ye anlat! Konuş Josh!*”

“...yatağımda kurbağalar bulurdum, hatta bir kere kahvaltı gevreğimin kasesine koymuşlardı!” Marie kahkaha atıyor, Josh’a bakıyor, bir tepki bekliyor. Ama Josh heykel gibi donmuş ve Sadie kulağında avaz avaz bağıyor. “*Söyle, söyle, söyle!*”

“Josh?” Marie elini Josh’ın yüzünün önünde sallıyor, kahkahalar atıyor. “Anlattıklarımın tek kelimesini duydu mu?”

“Afedersin!” Josh yüzünü gözünü ovuşturuyor. “Bana ne olduğunu bilmiyorum. Sen ne diyordun?”

“Ah... Hiç.” Kız omuz silkiyor. “Sadece ağabeylerimi anlatıyordum.”

“Ağabeylerin! Tamam!” Josh bariz bir gayretle tekrar dikkatini ona veriyor ve etkileyici bir şekilde gülümsüyor. “Eee, küçük kızkardeşlerini çok mu koruyorlar?”

“Eh, dikkat etsen iyi olur!” Marie gülümseyerek şarabını yudumluyor. “Senin hiç kardeşin var mı?”

Josh’ın tekrar bakakaldığını görüyorum. Sanki bir vadi-de, uzaklardan duyduğu bir bülbülün sesini yakalamaya çalışıyor gibi.

“Josh?” Marie öne eğiliyor. “Josh!”

“Afedersin!” Josh kendine geliyor ve başını iki yana sallıyor. “Afedersin. Çok garip. Aklıma birden eski kız arkadaşım Lara geldi.”

“Ah.” Marie gülümsemeye devam ediyor. Aynı şekilde gülüyor ama çenesindeki kasların kasıldığını görebiliyorum. “Ne olmuş ona?”

“Bilmiyorum.” Josh allak bullak olmuş gibi yüzünü buruşturuyor. “Tam da onunla benim aramda neyin yanlış gittiğini düşünüyordum.”

“İlişkiler biter.” Marie ona rahatça gülümsüyor ve suyunu içiyor. “Sebebini kim bilir? Olur böyle şeyler.”

“Evet.” Josh’ın gözlerinde hala mesafeli bir bakış var. Buna hiç şaşırıyorum, çünkü Sadie hala kulağının dibinde siren gibi bağılıyor. “*Söyle, ne yanlış gitti! Dışından söyle!*”

“Eee.” Marie gülümsüyor. “Hafta nasıl geçti? Benim o müşteri canıma okudu. Hani sana anlatıyordum ya.”

“Sanırım fazla yoğundu,” diye yumurtluyor Josh.

“Kim?”

“Lara.”

“Ah, sahi mi?” Marie’nin ilgilenme numarası yaptığını görüyorum.

“Bana sürekli aptal bir dergiden kestiği ‘ilişki sorunları’ gibi yazılar okurdu ve başka bir çifte ne kadar benzediğimizi konuşmak isterdi. Saatlerce. Sinirimi bozuyordu bu. Neden her şeyi çözümlemek zorundaydı ki? Her bir konuşmayı ve cümleyi didik didik irdelemek zorunda mıydı?”

Josh şarabını içip yutkunuyor ve elim ayağım tutularak ona bakakalıyorum. Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum.

“Kulağa sinir bozucu geliyor.” Marie anlayışla başını sallıyor. “Neyse, sizin büyük toplantı nasıl gitti? Patronunun yeni bir duyuru yapacağını söylemiştin?”

“*Başka ne vardı?*” Sadie, Josh’a çığırıyor, Marie’yi bastırıyor. “*Başka?*”

“Banyoyu kremleriyle, ıvır zıvırıyla doldururdu.” Josh hatırlayarak dalgın dalgın kaşlarını çatıyor. “Ne zaman tıraş olmaya çalışsam, o kutularla savaşmak zorunda kalırdım. Deli olurdum.”

“Ne gıcık!” diyor Marie abartılı bir neşeyle. “Neyse...”

“Ve başka küçük şeyler vardı. Banyoda şarkı söylemesi mesela. Yani, şarkı söylemek tamam da her Tanrı’nın günü aynı şarkı olur mu? Ve de vizyonunu genişletmek istemezdi. Seyahat etmeyi sevmezdi. İlgi alanlarımız aynı değildi...”

Mesela bir keresinde ona bir William Eggleston fotoğraf kitabı aldım, oturup konuşuruz falan dedim. Ama sıfır ilgiyle öylesine sayfaları çevirdi...” Josh birden Marie’yi farketmişe benziyor, kızın yüzü kibarca dinleme çabasıyla kaskatı kesilmiş. “Kahretsin. Marie. Çok üzgünüm!” Josh iki eliyle yüzünü ovuşturuyor. “Neden aklıma Lara gelip duruyor, anlamadım. Hadi konuyu değiştirelim.”

“Evet, hadi.” Marie kaskatı gülümsüyor. “Ben de sana müşterimi anlatacaktım, hani şu Seattle’lı beni kurutan adam var ya? Hatırladın mı?”

“Tabii ki hatırladım.” Josh şarabına uzanıyor. Sonra fikrini değiştirip su bardağını alıyor.

“Çorba? Afedersiniz hanımefendi, çorbayı siz mi söylediniz? Bakar mısınız?”

Birden garsonun tekinin çorba ve ekmek dolu bir tepsiyle masamın yanında durduğunu görüyorum. Ne zamandır dikkatimi çekmeye çalışıyor, hiçbir fikrim yok.

“Ah, evet,” diyorum çabucak arkamı dönerek. “Evet, teşekkürler.”

Garson yiyeceklerimi masaya bırakıyor, ben de kaşığımı alıyorum ama yiyemiyorum. Josh’ın söylediklerinden o kadar afallamış durumdayım ki. Nasıl tüm bunları hissetti ve bir kere bile lafını etmedi? Madem şarkı söylemem onu sinir ediyordu, neden söylemedi? Fotoğraf kitabına gelince de... Kendine aldığını sanmıştım! Bana değil! Onun için bu kadar önemli olduğunu nereden bilebilirdim?

“Eh!” Sadie yanıma yanaşıyor ve tam karşıma oturuyor. “Oldukça ilginçti. Şimdi nerede yanlış yaptığınızı biliyorsun.

Şarkı söyleme konusunda ona katılıyorum,” diye ekliyor. “Sende hiç kulak yok.”

Ah, bir gıdım empati de mi kuramıyor?

“Ah, sağol.” Kısık sesle konuşuyorum ve süngüsü düşük vaziyette çorbama bakıyorum. “En kötüsü ne biliyor musun? Bunların hiçbirini yüzüme söylemedi. Hiçbirini. Düzeltibilirdim. Düzeltirdim.” Ekmeği lokma lokma bölmeye başlıyorum. “Bana bir şans tanısaydı...”

“Gidelim mi artık?” Sadie canı sıkılmış gibi konuşuyor.

“Hayır! Daha bitmedi!” Derin bir nefes alıyorum. “Git ona, hangi yönlerimi sevdiğini sor.”

“Hangi yönlerini sevdiğini mi?” Sadie bana kuşkulu bir bakış atıyor. “Öyle bir şey olduğuna emin misin?”

“Evet!” diye inatla tıslıyorum. “Tabii ki vardı. Git!”

Sadie konuşmak için ağzını açıyor, sonra omuz silkip tekrar yola çıkıyor. Ben de kulaklığımı iyice bastırıyor ve Josh’a bir bakış atıyorum. Şarabını içiyor ve Marie konuşurken metal kürdanla zeytin yiyor.

“...üç sene uzun bir zaman.” Marie’nin ezgili sesini duyuyorum, uğultu ve cızırtı arasında. “Ve evet, bitirmek zordu ama o doğru kişi değildi, hiç de pişmanlık duymadım ve arkama bakmadım. Sanırım söylemek istediğim şey... İlişkiler bitiyor ama insan hayatına devam etmeli.” Kız şarabını içiyor. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Josh otomatige bağlamış gibi kafa sallıyor ama tek kelime duymadığını anlıyorum. Yüzünde şaşkın bir ifade var ve kafasını Sadie’den ters yana çeviriyor, çünkü kulağında Sadie “*Lara’nın nesini seviyordun? Anlat! Anlat!*” diye bağıriyor.

“Çok enerjik oluşunu seviyordum,” diyor Josh çaresizce ve alelacele. “Ve de kendine hastı. Her zaman tatlı bir kol-ye takar, saçına bir kalem tuttururdu... Kıymet bilirdi bir de. Biliyorsun, bazı kızlara bir şey yaparsın ya da onlara bir şey verirsin, bunu hemen bir işaret olarak algılarlar, Lara öyle değildi. Gerçekten şekerdi. Canlıydı.”

“Şans eseri konu gene mi eski kız arkadaşına döndü?” Marie’nin sesinde çelik gibi bir sinir olma tınısı duyuyorum ve suratımı buruşturuyorum. Josh ayılıyor.

“Kahretsin ya! Marie. Bana ne olduğunu anlamıyorum. Neden ondan bahsettiğimi bilmiyorum.” Josh alnını ovuşturuyor, kafayı yemiş gibi görünüyor, haline acıyorum.

“Bana sorarsan, sen hala ona takıksın,” diyor Marie gergince.

“Ne?” Josh şok olmuş gibi kahkaha atıyor. “Takık değilim! Ondan hoşlanmıyorum bile artık!”

“O zaman neden bana ne kadar harika bir insan olduğunu anlatıyorsun?” Ağzım açık kalarak izliyorum; Marie peçetesini atıyor, sandalyesini geri itip ayağa kalkıyor. “Onu aştığın zaman beni ara.”

“Onu çoktan aştım!” diye bağılıyor Josh kızarak. “Tanrım ya! Çok saçma bir durum. Bugüne kadar aklımın ucundan geçmiyordu.” Sandalyesini geri itiyor, Marie’nin dikkatini çekmeye çalışıyor. “Dinle beni Marie. Lara ve benim bir ilişkimiz vardı. İyiymi ama harika değildi. Ve bitti. Son.”

Marie sadece başını sağa sola sallıyor.

“O yüzden beş dakikada bir o konuyu açıyorsun.”

“Açmıyorum!” Josh neredeyse hayalleri yıkılmış gibi bağıyor ve yandaki masalardaki insanlar dönüp bakıyor.

“Normalde açmam yani! Haftalardır ondan bahsetmedim, onu düşünmedim! Bugün bana ne bok oldu bilmiyorum!”

“Sen önce kafanı toplamalısın,” diyor Marie kabalaşmadan. Çantasını alıyor. “Görüşürüz Josh.”

Masaların arasından çabuk çabuk yürüyüp restorandan çıkarken Josh sandalyesine çöküyor, savaş mağduru gibi bir hali var. Canı sıkırken, mutlu olduğu zamandan daha yakışıklı görünüyor. Kollarına koşup ona sarılma ve hiçbir zaman bu kadar gergin, dış macunu reklamından fırlamış gibi bir kızla birlikte olmak istemeyeceğini söyleme dürtümü bir şekilde bastırmayı başarıyorum.

“Şimdi rahatladın mı?” Sadie yanıma dönüyor. “Gerçek aşkın yoluna taş koydun. Senin inanış biçimine aykırı sanıyordum.”

“O gerçek aşk değildi.” Surat asıyorum.

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte. Kapa çeneni.”

İkimiz de Josh’ın sessizce hesabı ödeyip ceketine uzanışını ve ayağa kalkıp gidişini izliyoruz. Çenesi sınıksız ve o rahat adımlarından eser kalmamış. İçim sızlıyor ama bu hisleri susturuyorum. Doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Sadece kendim için değil, Josh için de. İkimizin arasını yapabilirim, biliyorum bunu.

“Öğle yemeğini ye! Çabuk ol!” Sadie beni düşlerimden uyandırıyor. “Artık eve gitmeliyiz. Hazırlanmaya başlaman lazım.”

“Ne için?” Kafam karışarak bakıyorum.

“Randevumuz için!”

Of Tanrım. Doğru ya.

“Altı saat var daha,” diye belirtiyorum. “Ayrıca da sadece bir içki içmeye gidiyoruz. Aceleye gerek yok.”

“Eskiden bütün gün akşamki partiye hazırlanırdım.” Bana suçlayıcı bir bakış fırlatıyor. “Bu benim randevum. Sen de beni temsil ediyorsun. İlah gibi görünmen lazım.”

“Elimden geldiğince ilah olacağım, tamam mı?” Bir kaşık çorba içiyorum.

“Ama daha tuvaletini seçmedin.” Sadie sabırsızlıkla hoplayıp zıplıyor. “Saat iki olmuş. Eve gitmeliyiz. Hemen!”

Tanrı aşkına.

“İyi. Neyse.” Çorbamı itiyorum, zaten soğumuş. “Gidelim hadi.”

Eve dönüş yolunda derin düşüncelere dalıyorum. Josh hassas bir durumda, kafası da karışık. Aşkımızı yeniden alevlendirmem için mükemmel bir zaman. Ama öğrendiklerimi kullanmalıyım. Kendimi değiştirmeliyim.

Ağzından çıkan her kelimeyi tekrar tekrar hatırlıyorum, hiçbir ayrıntıyı atlamamaya çalışıyorum. Ama ne zaman aklıma bir cümle gelse suratımı buruşturup büzüşüyorum. *İyiydi ama harika değildi.*

Şu anda her şey kör gözüm parmağına şeklinde açık ve ortada. İlişkimiz harika değildi, çünkü Josh bana karşı dürüst olmadı. Bana içini sıkın şeylerin hiçbirini anlatmadı. Bunlar zamanla kafasında büyüdü ve beni bu yüzden terketti.

Ama önemli değil, çünkü artık sorunun ne olduğunu biliyorum ya, çözebilirim demektir. Hepsini! Yeni bir eylem

planı hazırladım ve ilk iş olarak banyoyu toplamakla başlıyorum. Evime geri döndüğüm anda büyük bir iyimserlikle içeri koşuyorum ve elbette Sadie hep tepemde.

“Bu gece ne giyeceksin?” diye bilmek istiyor. “Göster.”

“Sonra.” Onu aşırıp geçmeye çalışıyorum.

“Sonra olmaz! Şimdi! Şimdi!”

Tanrı aşkına ya.

“Tamam!” Yatak odama giriyorum, gardırobumu saklayan ufak perdeyi çekiyorum. “Mesela... Buna ne dersin?” Öylesine bir uzun etek ve TopShop’un sınırlı sayıda ürettiği yeni korse gibi bluzumu çıkarıyorum. “Altına da bot olabilir.”

“*Korse?*” Sadie bana sanki bir domuz cesedini süslüyor-muşum gibi bakıyor. “Ve de uzun etek?”

“Uzun modası var, tamam mı? Gerçekten çok moda şu aralar. Ayrıca bu da korse değil, büstiyer.”

Sadie büstiyerimi içi titreyerek elliyor. “Annem de teyzemin düğününe giderken bana korse giydirmeye çalışmış-tı,” diyor Sadie. “Ben de korseyi şömineye attım. Annem de beni odaya kapattı ve hizmetçilere beni çıkarmamalarını söyledi.”

“Gerçekten mi?” Onca telaşıma rağmen ilgimi çekiyor. “Düğünü kaçırdın mı yani?”

“Pencereden kaçtım, motora atladım, Londra’ya indim ve saçımı sardırdım,” diyor gururla. “Annem görünce iki gün yataktan çıkamadı.”

“Vay canına.” Kıyafetleri yatağa atıyorum ve Sadie’ye adamakıllı bakıyorum. “Gerçek bir asiymişsin. Hep öyle şeyler mi yapıyordun?”

“Annemlere işkence etmekten zevk alıyordum. Ama onlar da çok katıydı. Çok Viktoryen’di. Evimizin her yeri müze gibiydi.” İçi titriyor. “Babam pikaptan hoşlanmazdı. Çarliston, kokteyller... Hiçbirinden hoşlanmazdı. Ona göre kızlar vaktini çiçek arajmanı yaparak ve nakış işleyerek geçir-meliydi. Tıpkı kardeşim Virginia gibi.”

“Yani... Babaannem mi?” Birdenbire daha fazla dinlemek istiyorum, büyüleniyorum. Babaannemi sadece hayal meyal hatırlıyorum. Bahçeyle uğraşmayı seven, gri saçlı bir kadındı. Onun genç kızlığını hayal edemiyorum. “Nasıl biriydi?”

“Feci namuslu.” Sadie suratını asıyor. “Korse giyerdi işte. Tüm dünya vazgeçtiğinde bile Virginia kurdelelerini bağlar, saçını toplar ve her hafta kilisedeki çiçekleri düzenlerdi. Archbury’nin en sıkıcı kızıydı. Ve Archbury’nin en sıkıcı adamıyla evlendi. Annemle babam sevinçten havaya uçtu.”

“Archbury ne?”

“Oturduğumuz kasaba. Hertfordshire’da bir yer.”

Beynimde çanlar çalıyor. *Archbury*. Bir yerde duymuş-tum...

“Bir dakika!” diyorum ansızın. “Archbury Evi. 1960’larda yanan ev. Sizin ev miydi orası?”

Bir anda her şeyi hatırlıyorum. Yıllar önce babam bana eski aile evini anlatmıştı. Archbury Evi. Hatta bana 1800’lerden kalma bir siyah beyaz fotoğraf bile göstermişti. O ve Bill Amca küçükken yazları o evde geçirirmiş, sonra da büyükanneleleri ölünce oraya taşınmışlar. Harika bir yermiş. Uzun koridorlar, yüksek tavanlar ve kocaman, devasa bir merdiveni varmış. Ama yangından sonra arazi satılmış ve yerine yeni evler yapılmış.

“Evet. Virginia o zaman ailesiyle birlikte orada yaşıyordu. Hatta yangını da o çıkarttı. Mumu söndürmeden yatmış.” Bir an sessizlik oluyor ve ardından Sadie asit gibi yakıcı bir sesle ekliyor. “Sonuçta o kadar da kusursuz değil.”

“Bir keresinde köye gitmiştik arabayla,” diye sohbeti devam ettiriyorum merakla. “Yeni evleri gördük. Güzel gibiydiler.”

Sadie beni duymuyor sanki. “Her şeyimi kaybettim,” diyor dalgın dalgın. “Yurtdışındayken sakladığım her şey oradaydı. Hepsi kül oldu.”

“Çok kötü,” diyorum kendimi yetersiz hissederek.

“Ne farkeder ki?” Birdenbire kendine geliyor, bana gevrek gevrek gülüyor. “Kimin umrunda?” Dönüyor, gardıroba bakıyor ve buyurganca işaret ediyor. “Çıkar kıyafetlerini. Hepsini görmeliyim.”

“Sen bilirsin.” Bir kucak dolusu askı indirip yatağa atıyorum. “Eee, bana kocanı anlatsana. Nasıl biriydi?”

Sadie birkaç saniye düşünüyor. “Düğünümüzde kırmızı bir yelek giymişti. Onun dışında hakkında çok az şey hatırlıyorum.”

“O kadar mı? Bir yelek...”

“Bir de bıyıklıydı,” diye ekliyor.

“Seni anlamıyorum.” Yatağa bir kucak dolusu elbise daha atıyorum. “Sevmediğin biriyle nasıl evlenebilirsin?”

“Çünkü tek kaçış yolumdu,” diyor Sadie her şey bariz ortadaymış gibi. “Annemlerle çok feci kavga etmişim. Babam harçlığımı kesti, papaz her gün arıyordu, her gece beni oda ya kilitliyorlardı...”

“Ne yapmıştın?” diyorum meraklanarak. “Yine mi tutuklanmıştın?”

“Of... Boşver,” diyor Sadie bir an durakladıktan sonra. Bakışlarımdan kaçıyor ve camdan dışarıyı seyrediyor. “Gitmek zorundaydım işte. Evlilik de iyi bir yol gibi görünmüştü bana. Annemle babam uygun bir beyefendi bulmuştu. Ve inan bana, o günlerde insanlar senin için sıraya girmiyordu.”

“Ah, evet, biliyorum,” diyorum anlayışla gözlerimi devirerek. “Londra’da tek bir bekar erkek yok. Hiç. Bilinen bir gerçek bu.”

Sadie’ye bakınca ne dediğimi anlamayarak durduğunu görüyorum.

“Biz bizimkileri savaşta kaybettik,” diyor.

“Ah. Tabii.” Yutkunuyorum. “Savaş.”

Birinci Dünya Savaşı. O kısmı kavrayamamışım.

“Hayatta kalanlar da eskiden tanıdığımız aynı adamlar değildi. Yaralıydılar. Paramparça olmuşlardı. Ya da hayatta kaldıkları için vicdan azabı çekiyorlardı.” Yüzünden gölgeler geçiyor. “Benim de ağabeyim ölmüştü, biliyorsun. Edwin. On dokuz yaşındaydı. Annemler onun acısını hiç unutamadı.”

Nutkum tutularak bakıyorum ona. Edwin adında, savaşta şehit olan bir büyük amcam mı vardı? Ben neden bunlardan habersizim?

“Nasıl biriydi?” diye soruyorum utangaçça. “Edwin?”

“O çok... Komikti.” Sadie sanki gülümsemek istiyor ama kendine izin veremiyor gibi ağzını kıvırıyor. “Beni gülmek-

ten öldürürdü. Annemle babamı çekilir kılardı. Her şeyi daha çekilir kılardı.”

Odada, üst kattan gelen televizyon uğultusu hariç sessizlik hakim. Sadie’nin anılar ve düşüncelerle dolu yüzünde tek kas kıılmıyor. Neredeyse trans halinde gibi.

“Ama etrafta doğru düzgün adam olmasa da,” diye gene cesaretimi toplayıp soruyorum, “düzen kurmak zorunda mıydın? Herhangi bir adamla evlenmek zorunda mıydın? Doğru erkeği beklemek ne olacak? Aşk ne olacak?”

“Aşk ne olacak!” Birden patlayarak alaycı alaycı taklidi mi yapıyor. “Aşk ne olacakmış! Ne kadar monoton bir melodisin ya!” Yataktaki giysi yığnını inceliyor. “Hepsini şöyle ser de göreyim. Bu akşam giyeceğin elbiseyi ben seçeceğim. Ve de yerlere kadar uzanan korkunç bir etek olmayacak.”

Anlaşılan anılar denizinden çıktık.

“Tamam.” Giysilerimi yatağa yaymaya başlıyorum. “Sen seç.”

“Artı saç ve makyaj konusunda da benim sözüm geçer,” diye ekliyor Sadie kararlıca. “Her konuda benim sözüm geçecek.”

“Tamam,” diyorum sabırla.

Banyoya geri dönerken kafam Sadie’nin hikayeleriyle dolu. Daha önce soyağacımı ya da geçmişimi hiç merak etmemiştim. Ama ilginçmiş. Belki de babama eski evin fotoğraflarını buldurup çıkarttırırım. Çok sevinir.

Kapıyı kapatıyor, krem ve kozmetik kutularımı inceliyorum. Tezgahta ve lavabonun kenarında alt alta üst üs-

te duruyorlar. Hımm. Belki de Josh bir konuda haklı. Belki de kayısı, yulaflı ve deniz tuzlu maskelere ihtiyacım yoktur. Yani bir insan cildine ne kadar sık maske yapabilir ki?

Yarım saat sonra her şey düzenlenmiş durumda. Eskiden kalma, yarısı dolu şişeler ve kutular bir torbaya atılmış, çöpe gidiyor. Eylem planım yürürlükte. Josh bu banyoyu görse ne kadar etkilenirdi. Utanmasam fotoğrafını çekip telefonla göndereceğim. Mutlu mesut, kafamı tekrar yatak odama sokuyorum ama Sadie yok.

“Sadie?” diye sesleniyorum fakat cevap gelmiyor. Umarım iyidir. Onun için çok zordu anlaşılan, ağabeyini hatırlayınca üzüldü tabii. Belki bir süre yalnız kalmak istemiştir.

Kozmetik torbasını sonra uğraşmak üzere kapının yanına koyuyorum ve kendime bir fincan çay demliyorum. Listemde sıradaki madde, Josh’ın bahsettiği o fotoğraf kitabını bulmak. Buralarda bir yerde olmalı. Koltuğun altına kaçmış olabilir...

“Buldum!” Sadie’nin heyecanlı sesi aniden yükseliyor. Neredeyse kafamı sehpaye vuracaktım.

“Yapma!” Ayağa kalkıyorum ve çayıma uzanıyorum. “Dinle Sadie, merak ediyorum da... İyi misin? Konuşmak ister misin? Bazı şeyler kolay olmuyor biliyorum.”

“Haklısın, hiç kolay olmadı,” diyor kuru kuru. “Gardırobun çok yetersiz.”

“Ben kıyafetten bahsetmiyorum. Hislerden bahsediyorum.” Ona anlayışla bakıyorum. “Çok şey yaşadın, seni etkilemiş olmalı...”

Sadie bana hiç kulak asmıyor. Assa da, asmamış gibi yapıyor. “Sana bir tuvalet buldum,” diye duyuruyor. “Gel de gör! Acele et!”

Konuşmak istemiyorsa istemiyordur. Zorlayamam ya.

“Harika. Hangisini seçtin?” Ayağa kalkıp yatak odama yürümeye başlıyorum.

“Orada değil.” Sadie önüme fırlıyor. “Dışarı çıkmalıyız. Bir mağazada.”

“Mağazada mı?” Durup dimdik bakıyorum. “Ne demek mağazada?”

“Dışarı çıkmak zorunda kaldım.” Sadie kendini savunur gibi başını dik tutuyor. “Dolabından bir şey çıkmadı. Hiç bu kadar pejmürde kıyafeti bir arada görmemiştim.”

“Pejmürde değil!”

“Ben de kendimi dışarı attım ve sana harika bir elbise buldum. Onu almak zorundasın.”

“Nerede?” Nereye gitmiş olabilir diye düşünüyorum. “Hangi mağaza? Londra merkezine mi indin?”

“Sana göstereceğim. Hadi gel! Çantanı al!”

Sadie’nin benim için H&M ya da öyle bir yerde dolaştığını düşününce duyulanıyorum, bana kıyafet aramış.

“Şey, tamam,” diyorum sonunda. “Bir milyon sterlin olmasın da.” Çantanı kapıp anahtarlarımı kontrol ediyorum. “Hadi bakalım. Göster şu elbiseyi.”

Sadie’nin beni metroya bindirip Oxford Circus’a falan götürmesini beklerken o köşeyi dönüyor ve daha önce hiç keşfetmediğim arka sokaklara sapıyor.

“Bu taraftan olduğuna emin misin?” diye tereddüt ediyorum şaşkınlık içinde.

“Evet!” Beni çekiştirmeye çalışıyor. “Gel!”

Sıra sıra evlerin ve bir okulun yanından geçiyoruz. Burada mağazaya benzer bir yer yok. Sadie’ye tam yanlış yöne saptık diyecekken bir köşeyi dönüyor ve zafer kazanmış gibi çalımına gösteriyor. “İşte!”

Minicik bir sıra dükkanın önündeyiz. Bir gazete bayii ve kuru temizlemeci var ve en sağda, tahta levhanın üstünde ‘Vintage Moda Dükkanı’ yazan, ufacık bir mağaza duruyor. Penceredeki cansız mankenin üstüne uzun bir saten elbise, dirseklere kadar eldiven, peçeli bir şapka giydirilmiş ve her tarafta broşlar var. Mankenin yanında bir yığın eski şapka kutusu ve fildişi taraklarla dolu bir tuvalet masası yer alıyor.

“Sizin mahallenin en iyi mağazası,” diyor Sadie duygulanarak. “İhtiyacım olan her şeyi buldum. Gel!”

Ağzımı açmama fırsat vermeden dükkana girip gözden kayboluyor. Onu takip etmekten başka bir seçeneğim yok. Ben içeri girerken kapı hafifçe tınlıyor ve ortayaşlı bir kadın minicik bir tezgahın arkasından gülümsüyor. Canlı bir sarıya boyanmış, dağınık saçlı, üstüne de yuvarlak desenli, çılgın yeşil, yetmişlerden kalma orijinal bir kaftan giymiş. Boyunda da kehribar kolyeler sallanıyor.

“Merhaba!” Kibarca gülümsüyor. “Hoşgeldiniz. Ben Norah. Daha önce buradan alışveriş yapmış mıydınız?”

“Merhaba.” Kafa sallıyorum. “İlk kez geliyorum.”

“Özellikle ilgilendiğiniz bir ürün ya da dönem var mı?”

“Ben sadece... Bir göz atacağım.” Kadına gülümsüyorum. “Teşekkürler.”

Sadie’yi göremiyorum, o yüzden etrafta gezinmeye başlıyorum. Daha önce hiç vintage giysilere ilgi duymamıştım ama burada bayağı baş döndürücü şeyler olduğunu söyleyebilirim. Arı kovanına benzeyen bir peruğun yanında altmışlardan kalma, pembe bir elbise sergileniyor. Bir sıra dolusu orijinal görünen, balenli korseler ve jüponlar asılı. Bir terzi mankeninin üstünde krem rengi dantelli bir gelinlik duruyor. Duvağı ve minik bir çiçek buketi de var. Cam bir kutuda beyaz buz pateni botları yığılı, hepsi de kullanılmış ve buruşuk. Çeşit çeşit yelpazeler, el çantaları, ruj kutuları...

“Neredesin?” Sadie’nin sabırsız sesi kulak zarımı tırmalıyor. “Buraya gel!”

Arkalardaki bir askılığın oradan el kol hareketleri yapıyor. Aniden şüphe ve kuruntu yaparak yaklaşıyorum ona.

“Sadie,” diye fısıldıyorum. “Bunların hepsi çok havalı, kabul ediyorum. Ama ben sadece sıradan bir içki içmeye gidiyorum. Aklından geçen...”

“Bak!” diye gösteriyor zafer kazanmış bir edayla. “Mükemmel.”

Bir daha asla bir hayaletten moda tavsiyesi almayacağım.

Sadie 1920’lerden, kantocu elbisesine benzeyen, her tarafı saçaklı ve fırfırlı bir elbiseyi gösteriyor. İpek, bronz bir elbise, beli düşük, yakası hafif boncuklu ve takım şapkası da var. Mağaza etiketinde ‘Orijinal 1920’lerin elbisesi, Paris’te yapıldı,’ yazıyor.

“Harika değil mi?” Sadie ellerini birleştiriyor ve canlı bir heyecanla gözlerini fıldır fıldır döndürüyor. “Arkadaşım Bunty’nin buna çok benzeyen bir elbisesi vardı, gümüş rengi.”

“Sadie!” Sesim yükseliyor. “Buluşmaya giderken bunu giyemem! Saçmalama!”

“Tabii ki giyebilirsin. Üstüne dene.” Sıska beyaz kollarıyla beni iteklemeye çalışıyor. “Saçlarını kesmen lazım tabii ki.”

“Saçlarımı kesmeyeceğim!” Dehşete düşerek geri çekiliyorum. “Ve elbiseyi de denemeyeceğim!”

“Sana elbiseye uyan ayakkabı da buldum.” Hevesle bir rafa koşturuyor ve bana bronz rengi bir çift dans terliği gösteriyor. “Doğru düzgün bir makyaj da yaparız.”

Cam kutuya koşuyor ve hemen yanındaki Bakelite kutusunu gösteriyor. Etiketle ‘Orijinal 1920’lerden makyaj seti. Çok nadir bulunur,’ yazıyor.

“Bende de bunun aynısı bir makyaj seti vardı.” Sevgi dolu gözlerle bakıyor sete. “Bu gelmiş geçmiş en iyi rujdur. Sana doğru düzgün ruj sürmeyi öğretirim.”

Tanrı aşkına.

“Ben ruj sürmeyi biliyorum, teşekkürler.”

“Hiçbir fikrin yok,” diye lafımı kesiyor. “Ama sana öğreteceğim. Saçını da Marcel dalgası yapacağız. Burada indirimde maşa da var.” Eski bir karton kutuyu işaret ediyor. Kutunun içi tuhaf görünümlü, fi tarihinden kalma metal aletlerle dolu. “Çaba gösterirsen çok daha hoş görüneceksin.” Başını çeviriyor gene. “Sana bir de düzgün külotlu çorap bulursak...”

“Sadie, kes şunu!” diye tıslıyorum. “Delirdin galiba. Bunların hiçbirini hayatta...”

“Partiye hazırlanmanın o lezzetli kokusu hala burnumda.” Kısa bir an transa geçmiş gibi gözlerini kapatıyor. “Rujlar ve tütsülenmiş, kalıp gibi şekillenmiş saçlar...”

“Tütsülenmiş saç mı?” Dehşete uğrayarak carlıyorum. “Saçımı tütsüleyemezsin.”

“Dırdır etme!” diyor sabrı taşarak. “Sadece arada bir tütsülerdik.”

“İyi misiniz?” Norah kolyeleri şıkırdatarak yanımda bitiyor ve şaşırarak yerimden sıçıyorum.

“Ah, evet, teşekkürler.”

“Özellikle 1920’lerle mi ilgileniyorsunuz?” Cam kutuya yaklaşıyor. “Burada muhteşem orijinal parçalarımız var. Bir açık artırmadan yeni aldık.”

“Evet.” Kibarca başımla onaylıyorum. “Ben sadece bakıyordum.”

“Bunun ne işe yaradığından emin değilim...” Yuvarlak bir halkanın üstüne konmuş, ufacık taşlı bir kutuyu işaret ediyor. “Garip bir şey, değil mi? Belki de bir madalyon?”

“Ruj yüzüğü o,” diye gözlerini deviriyor Sadie. “Artık kimsenin dünyadan haberi yok galiba.”

“Galiba bir ruj yüzüğü,” diyorum ister istemez gayet sıradan bir ses tonuyla.

“Ah!” Norah çok etkileniyor. “Siz bir uzmansınız. Belki de bu eski Marcel maşasının nasıl kullanıldığını biliyorsunuzdur.” Metal aleti çıkarıyor ve dikkatlice elinde tutuyor. “Bence bu iş ustalık gerektiriyor. O döneme yetişemedim maalesef.”

“Çok kolay,” diyor Sadie burun kıvrarak. “Ben sana gösteririm.”

Kapıda bir tınlama oluyor ve iki kız “Ooo,”lar ve “Aa-a,”lar çekerek içeri girip etrafa bakıyor. “Burası manyak,” diyor kızlardan biri.

“İzninizle.” Norah gülümsüyor. “Siz bakmaya devam edin. Bir şey denemek isterseniz, haber verin.”

“Tamam.” Kadına gülümsüyorum. “Teşekkürler.”

“Ona bronz elbiseyi denemek istediğini söyle.” Sadie beni öne itmeye çalışıyor. “Hadi!”

“Kes şunu,” diye tıslıyorum kadın yanımdan kaybolurken. “Denemek istemiyorum.”

Sadie çok şaşırıyor. “Ama denemen şart. Ya üstüne olmazsa?”

“Şart değil, çünkü bu akşam onu giymeyeceğim.” Sıkıntı iyice artıyor. “Gerçekçi ol, 21. yüzyıldayız. Yıllanmış bir ruj sürüp tarih öncesi maşalarla saçımı yapamam. Randevuya giderken üstüme fırl fırl ipli, boncuklu bir elbise giyemem. Olmaz işte!”

Birkaç saniye Sadie cevap veremeyecek kadar afallıyor.

“Ama... Söz verdin.” Bana iri, incinmiş gözlerle bakıyor. “Elbiseni benim seçebileceğime söz verdin.”

“Ben normal giysileri kastediyorsun sandım,” diyorum sabrım taşarak. “21. yüzyıla ait giysileri. Bunları değil.” Elbiseyi kaldırıp havada ona doğru sallıyorum. “Çok gülünç, kokoş bir elbise bu.”

“Ama benim seçtiğim elbiseyi giymezen, o zaman bu benim randevum olmaz ki. Senin randevun olsun bari!” Sa-

die sesini yükseltiyor. Çıglıkların yaklaştığını hissediyorum. “Ben de evde otururum. Sen onunla baş başa çık.”

Derin nefes alıyorum. “Bak, Sadie...”

“O benim erkeğim! Benim randevum!” diye bağıyor tutkuyula. “Benim! Benim borum öter! Bir adamla son kez eğlenme fırsatım var ve sen çıkmış, korkunç, modası geçmiş bir şeyler giyerek limon sıkmaya çalışıyorsun.”

“Limon sıkmaya çalışmıyorum.”

“Her şeyi benim istediğim şekilde yapacağına söz verdin. *Söz verdin!*”

“Bana bağırmayı kes.” Kulaklarımı tıkayıp kaçıyorum. “Tanrım!”

“Orada her şey yolunda mı?” Norah tekrar ortaya çıkıyor ve beni şüpheli şüpheli süzüyor.

“Evet!” Kendimi toparlamaya çalışıyorum. “Ben sadece... Eee... Telefondaydım.”

“Ah.” Kadının ifadesi düzeliyor. Hala elimde tuttuğum bronz elbiseyi gösteriyor. “Denemek ister misiniz? Harika bir parça. Paris’te dikilmiş. İncilerini gördünüz mü? Çok şahaneler.”

“Ben... Hmm...”

“Söz verdin!” Sadie benden beş santim uzakta, çenesi sımsıkı, gözlerinden alevler fışkırıyor. “Bana söz verdin! Benim randevum! Benim! *Benim!*”

Amansız bir itfaiye sireni gibi. Başımı geriye atıyorum, elimden geldiğince düzgün düşünmeye çalışıyorum. Sadie’nin bütün gece başımda ciyaklamasıyla başa çıkamam. Beynim patlayabilir.

Ayrıca da kabullenelim. Ed Harrison beni zaten çatlağın teki zannediyor. Yirmilerden kalma, fırıl fırıl bir elbise giymişim giymemişim ne değişir?

Sadie haklı. Bu gece onun gecesi. Onun istediği şekilde yapsam iyi olur.

“Tamam!” diyorum nihayet, Sadie’nin ısrarcı sesini keserek. “Beni ikna ettin. Elbiseyi deneyeceğim.”

Su anda tanıdık birini görürsem düşüp ölürüm. *Ölürüm.*

Taksiden inerken sokağa hızlıca göz atıyorum. Görünürde kimse yok, çok şükür. Hayatımda hiç bu kadar kepaze görünmedim. İşte dizginleri büyük teyzenizin eline verirseniz, böyle olur.

Mağazadaki fırıl fırıl, yirmilerin sahnelerinden fırlamış elbise üstümde. Fermuarı zor kapattım. Anlaşılan yirmili yıllarda büyük göğüs revaçta değilmiş. Ayaklarım dans terliklerinin içinde. Altı uzun boncuklu kolye boynumdan sarkıyor. Kafamın tepesinde siyah bir saç bantı, hem de boncuklu, üstünden de bir tüy fırlıyor.

Bir tüy ya.

Saçlarım bir dizi işkenceden geçip eski moda dalgalı görüntüye kavuştu ve Marcel maşayla yapılması tam iki saat sürdü. Saçım bitince Sadie, vintage mağazada bulunduğu tuhaf pomatımsı şeyi kafama sürmem için tutturdu ve artık saçım dokununca taş gibi.

Makyajıma gelince... 1920'lerde cidden bu görüntünün güzel olduğunu mu düşünüyorlarmış? Suratım bembeyaz pudrayla kaplı, iki yanağım da rujla renklendirildi. Gözlerimde ağır sürmeler, gözkapaklarım Bakelite setinden çıkan macunumsu yemyeşil bir tozla kaplı. Kirpiklerimde ne olduğunuysa hala bilmiyorum. Sadie'nin 'kozmetik' dediği, garip siyah bir topak. Aldı bunu, sos tenceresinde kaynattırdı ve tüm kirpiklerime bulaştırdı. Anlatmak için çırpındım, hey, yepyeni bir Lancome maskaram var. Suyu dayanıklı, kirpik kıvrıncı vesaire ama Sadie oralı olmadı. Tüm bu yıllanmış makyaj malzemeleri onu çok sevindirdi, bana eskiden Bunty'yle ikisi nasıl partilere hazırlanır, birbirlerinin kaşlarını alıp cep şişelerinden içkilerini çekerlermiş, anlatıp durdu.

"Bir bakayım." Sadie kaldırımında hemen yanımda belirip beni süzüyor. O da altın rengi bir elbise giymiş, dirseklere kadar eldiven takmış. "Rujunu tazelemelisin."

Onun yerine tatlı, belli belirsiz bir Mac parlatıcı önermek faydasız. Derin bir nefes çekerek çantama el atıyorum, kırmızı boya kutusunu çıkarıp abartılı yüzüme biraz daha renk katıyorum.

İki kız yanımdan geçiyor, birbirlerini dürtükleyip bana garip garip gülüyorlar. Kesin kıyafet balosuna gittiğimi ve 'En Abartılı Kıyafet' kılığına girdiğimi düşünüyorlar.

"Olağanüstü görünüyorsun!" Sadie heyecandan kendine sarılıyor. "Tek ihtiyacın olan bir cıgara." Sokağı bir uçtan bir uca süzüyor. "Sigara bayii nerede? Ah, keşke sana güzel bir tabaka alsaydık."

"Ben sigara içmiyorum," diye lafını kesiyorum. "Ayrıca halka açık yerlerde sigara içilmiyor. Yasa böyle."

"Ne saçma yasa." Kabullenemiyor. "Nasıl sigara partisi veriyorsunuz o zaman?"

"Sigara partisi vermiyoruz artık. Sigara içenler kanser olur. Çok *zararlı*."

Sadie sabrı taşmış gibi cıkcıkıyor. "İyi, hadi gel!"

Sokak boyunca onu takip etmeye koyuluyorum, 'Crowe Bar' tabelasına doğru yürüyoruz ama tabii ben vintage ayakkabılarımın içinde zor adım atıyorum. Kapıya ulaştığım anda Sadie'nin yok olduğu dikkatimi çekiyor. Nereye gitti?

"Sadie?" Arkamı dönüp sokağı arıyorum. Eğer beni dımdızlak ortada bıraktıysa onu öldürürüm.

"Gelmiş bile!" Birdenbire peydahlanıyor, az öncekinden de coşkulu. "Dalyan gibi adam."

Yüreğim daralıyor. Beni eker diye umuyordum.

"Nasıl görünüyorum?" Sadie saçını başını düzeltiyor ve içimden ona karşı bir şefkat yükseliyor. Biriyle çıkmak ve görünmez olmak hiç eğlenceli olmasa gerek.

"Harika görünüyorsun," diyorum ona güvence vererek. "Seni görebilseydi, gerçekten çok ateşli olduğunu düşünürdü."

"Ateşli?" Kafası karışıyor.

"Seksi. Güzel. Sen ateşlisin. Öyle deriz."

"Ha, iyi." Gözleri gergin gergin kapıya dönüyor, sonra bana bakıyor. "Şimdi içeri girmeden önce, unutma bu gece benim randevum."

"Biliyorum, senin randevun," diyorum sabırla. "Yeterince söyleyip beynime kazıdın."

“Demek istediğim... Ben ol.” Bana acil ve önemli bir durum varmış gibi bakıyor. “Sana ne dersem onu söyle. Ne dersem onu yap. O zaman gerçekten onunla ben çıkmışım gibi hissederim. Anlıyor musun?”

“Merak etme! Anlıyorum. Sen bana cümleleri ver, ben söylerim. Söz.”

“Gir o zaman hadi!” Girişi gösteriyor eliyle.

Ağır buzlu cam kapıyı itiyorum ve kendimi süet panelli ve loş ışıklı, şık bir lobide buluyorum. Karşımda bir çift kanatlı kapı daha var, arkasında da bar görünüyor. Aradan geçerken boyalı aynada kendimi görüyorum bir anda ve içim sıkışıyor.

Nedense burada kendimi evde olduğumdan bir milyon kat daha kepaze hissediyorum. Kolyelerim her adımımla birlikte şingirdiyor. Kafamdaki tüy havaya kalkmış. Yirmi-lerden bir yaprak gibiyim. Ve de havalı insanlarla dolu, minimal bir barın ortasındayım.

Burada dikilirken ve tüm gözler üstümdeymiş gibi huzursuzken birden Ed gözüme çarpıyor. Yaklaşık on metre ileride bir masada oturuyor. Gayet gündelik bir pantolon ceket giymiş, gayet sıradan bir cin tonik içiyor. Kafasını kaldırıp bakıyor, öbür tarafa dönüp sonra afallamış gibi tekrar bana bakıyor.

“Gördün mü?” diyor Sadie zafer kazanmış gibi. “Seni görünce tutuldu.”

Evet, tutuldu. Çenesi düştü ve yüzü yeşerdi. Çok yavaş, sanki pis çamurda zorla adım atar gibi ayağa kalkıyor ve bana yaklaşıyor. Yanlarından geçtiğim bar çalışanlarının bir-

birini dürttüklediklerini görüyorum ve yakınlardaki bir masadan biri “Hi!” diye nefesini tutuyor.

“Ona gülümse.” Sadie kulağımın dibinde diyor. “Ona titreyerek yürü ve de ki *Selam babacık!*”

Babacık mı?

Benim randevum değil, diye hatırlatıyorum kendime azimle. Sadie’nin randevusu. Ben sadece rolümü oynuyorum.

Ed yanıma yaklaşınca “Merhaba babacık!” diyorum şen şakrak.

“Merhaba,” diyor cılız bir sesle. “Çok şey görünüyorsun...” Ümitsizce ellerini sallıyor. Etrafımızda konuşmalar sustu, durma noktasına geldi. Bütün bar bizi seyreliyor. Harika.

“Bir şeyler daha de!” Sadie heyecanla dört dönüyor etrafımda, içinde bulunduğum tuhaflıktan bihaber. “De ki *Sen de iki dirhem bir çekirdeksin koca çocuk*. Ve kolyeni döndür.”

“Sen de iki dirhem bir çekirdeksin koca çocuk!” Ona kaskatı kesilmiş gibi gülüyorum ve boncuklarımı çeviriyorum, öyle ki biri gözüme giriyor.

Ah. Acıdı be.

“Evet.” Ed yerin dibine girdiğinden ağzını açamıyor. “Şey. Sana... Bir içki getireyim mi? Bir kadeh şampanya?”

“Karıştırma çubuğu var mı diye sor,” diye talimat veriyor Sadie. “Ve gülümse. Daha bir kere bile kahkaha atmadın.”

“Ben bir karıştırma çubuğu alabilir miyim?” Tiz bir sesle kıkırdıyorum. “Kokteyl çubuklarına bayılırım!”

“Kokteyl çubuğu mu?” Ed kaşlarını çatıyor. “Neden?”

Ne bileyim neden. Çaresiz bir bakış fırlatıyorum Sadie’ye.

“De ki *Baloncukları karıştırmak için tatlım!*” diye tıslıyor.

“Baloncukları karıştırmak için tatlım!” Gene neşeli neşeli kıkırdıyorum ve ne olur ne olmaz diye kolyelerimi elimde çeviriyorum. Ed yer yarılrsa da içine girsem diye bekliyor. Onu suçlayamam.

“Otursana,” diyor gergin bir sesle. “Ben içkileri getireyim.”

Ed’in oturduğu masaya yürüyorum ve süet kumaşlı sandalyeyi çekip yerleşiyorum.

“Böyle otur,” diyor Sadie. Elleri dizlerinde, caka satar gibi bir poz veriyor ve ben de elimden geldiğince taklit ediyorum. “Gözlerini daha da çok aç.” Huzursuzca etrafına bakıyor, gruplar halinde barda dikilen ya da masalarda oturan insanları süzüyor. İnsanların konuşma uğultusu yeniden yükseldi ve lounge müzik çalıyor arka planda. “Müzik grubu ne zaman gelecek? Ne zaman dans başlayacak?”

“Grup falan yok,” diye mırıldanıyorum. “Dans edilmeyecek. Burası öyle bir yer değil.”

“Dans yok mu? Ama dans olmak zorunda! En mühim kısım dans!” Sadie hırsla kendini bir sandalyeye atıyor, hafif ıs-kalıyor ve sonuç olarak beş santim üstünde kalıyor. “Daha hareketli müzikleri yok mu? Yaşam dolu bir şey yok mu?”

“Bilmiyorum,” diyorum iğneleyen bir sesle. “Ona sor.” Kafamla barmeni işaret ediyorum, tam o sırada Ed önüme çıkıyor, elinde bir kadeh şampanya ve yeni bir cin tonik.

Karşıma oturuyor, içkileri masaya koyuyor ve bardağını kaldırıyor.

“Şeref.”

“Çin çin!” diyorum yıkıcı bir gülüşle ve şampanyamı bardakta kokteyl çubuğuyla hafifçe karıştırıp yudumluyorum. Sadie’nin onayını görmek için kafamı kaldırıp bakıyorum ama yok olmuş. Çaktırmadan etrafıma bakıyorum, Sadie barın arkasında, barmenin kulağına bir şeyler haykırıyor.

Of Tanrım. Gene ne olay çıkaracak?

“Eee... Uzaktan mı geldin?”

Dikkatim dağılmış. Ed benimle konuşuyor. Ve bana sufla verecek Sadie yok. Harika. Sahiden sohbet etmek zorundayım.

“Eee... Fazla değil. Kilburn.”

“Ah. Kilburn.” Sanki gerçekten çok anlamlı bir şey demişim gibi kafa sallıyor.

Ben diyecek bir şey düşünürken gözlerimle onu şöyle bir süzüyorum. Güzel füme ceket, itiraf etmeliyim. Hatırladığımdan daha uzun boylu, daha geniş, sert yapılı. Pahalı bir gömlek giymiş. Azıcık sakalları uzamış gibi. Kaşlarının ortasında aynı V şeklindeki çizgi. Tanrı aşkına ya. Haftasonu, biriyle çıkmış ama sanki herkesin birazdan kovulacağı ve ikramiyesini alamayacağı bir yönetim kurulu toplantısındaymiş gibi. Sinir oluyorum. En azından iyi vakit geçirirmiş gibi görünebilir.

“Evet, Ed.” Kahramanca bir çaba sarf ederek ona gülümsüyorum. “Aksanından anladığım kadarıyla Amerikalısın?”

“Doğru.” Kafa sallıyor ama daha fazla açılmıyor.

“Ne zamandır buradasın?”

“Beş ay.”

“Londra’yı sevdin mi?”

“Pek bir yerini görmedim.”

“Ah, görmelisin.” İster istemez doğal coşkulu hislerimi duyuyorum. “London Eye’a çıkmalı ve Covent Garden’a gitmelisin, sonra botla Greenwich’e...”

“Olabilir.” Bana kaskatı gülüyor ve içkisinden bir fırt çekiyor. “Çok yoğun çalışıyorum.”

Hayatımda duyduğum en ezik bahane. İnsan nasıl bir şehre taşınıp o şehri gezip görmez? Bu heriften hoşlanmayacağımı biliyordum.

“Eee, Lara, sen ne iş yapıyorsun?” Belli ki o da kendini konuşmaya dahil olmak durumunda hissediyor.

“Ben beyin avcısıyım.”

Ed anında temkinli yaklaşıyor. “Curtis Sturgis’ten değilsin, değil mi?”

“Hayır, kendi şirketimiz var, L&N Kariyer Danışmalık.”

“Güzel. Hakaret etmek istemezdim.”

“Curtis Sturgis’in nesi var?” diye sormadan edemiyorum.

“Cehennemden gelen akbabalar.” Yüzünde öyle bir dehşetengiz ifade var ki katıla katıla gülebilirim. “Her gün başımın etini yiyorlar. Bu işi ister miyim? Şu iş ilgimi çeker mi? Sekreterimi geçmek için türlü çeşit numaralar... Yani, iyiler.” İçti titriyor. “Hatta *Business People* yemeğinde onların masasında oturmam için davetiye gönderdiler.”

“Vay canına.” Elimden olmadan etkileniyorum. Ben hiç *Business People* yemeğine gitmedim ama dergilerde oku-

rum. Hep Londra'nın en büyük otellerinde verilir ve çok ihtişamlıdır. "Eee... Gidecek misin?"

"Konuşmacıyım."

Konuşmacı mı? Of Tanrım, demek oldukça önemli bir insan. Hiç bilmiyordum. "Sen gidiyor musun?" diye soruyor kibarca.

"Eee... Bu sene değil." Sanki geçici bir durummuş gibi yapmaya çalışıyorum. "Şirketim bu sene bir masa açamadı."

Masaların on iki kişilik olduğunu ve beş bin sterlin olduğunu hesaba katarsak... Ve L&N Kariyer Danışmanlık'ın sadece iki çalışanı, eksi beş bin sterlini var.

"Ah." Başını eğiyor.

"Ama önümüzdeki sene eminim katılırsınız," diyorum çabucak. "Hatta büyük ihtimal iki masa açarız. Biliyorsun, adam gibi yaparız. O zamana kadar genişlemiş oluruz..." Lafımı bitirmiyorum. Neden bu adamı etkilemek için çaba gösterdiğimi bilmiyorum. Söylediğim hiçbir şeyle ilgilenmediği çok belli.

İçkimi tekrar karıştırırken müziğin durduğunu farkediyorum. Barmene bakıyorum. CD çaların önünde durmuş, resmen kendi iradesi ile Sadie'nin kulağına çemkiren sesi arasında mücadele ediyor. Sadie şimdi neyin peşinde?

En sonunda gözle görünür bir teslim oluşla barmen kuttudan bir CD çıkarıyor ve yavaşça makineye sokuyor. Bir sonraki saniye eski püskü, cızırtılı bir Cole Porter şarkısı ortamı dolduruyor. Sadie, Ed'in sandalyesinin arkasına sokuluyor, yüzünde güller açıyor.

"Mükemmel. Bu adamın çekmecesinde uygun bir şeyler olacağını biliyordum. Şimdi Lara'yı dansa kaldır," diye buyuruyor Ed'in kulağına sokulup. "*Onu dansa kaldır.*"

Hayır, Tanrım, hayatta olmaz.

Ona diren, diye sessizce mesaj gönderiyorum Ed'e. *Onu dinleme. Güçlü ol*. Ona en güçlü telepatik işaretleri gönderiyorum. Ama faydasız. Sadie kulağına avaz avaz haykırıırken Ed'in yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor. Gerçekten, gerçekten kusmak istemeyen ama başka seçeneği olmayan birine benziyor.

"Lara." Boğazını temizliyor ve yüzünü ovuşturuyor. "Şey, acaba... Dans etmek ister misin?"

Eğer onu geri çevirirsem, Sadie'nin intikamı acı olur, biliyorum. İsteddiği bu. Buraya bu yüzden geldik. Ed'le dans edebilsin diye.

"Tamam."

Ne yaptığıma ben bile inanamayarak kadehimi masaya koyup ayağa kalkıyorum. Ed'in peşinden bar taburelerinin yanındaki ufacık boşluğa gidiyorum. Bana doğru dönüyor. Bir saniye ikimiz de birbirimize bakamıyoruz, durum bizi aşıyor ve tutuluyoruz.

Yüzde yüz dans edilmemesi gereken bir yerdeyiz. Dans pisti yok. Burası kulüp değil, bar. Başka kimse dans etmiyor. Cızırtılı müzik çalmaya devam ediyor ve herifin teki süslü ayakkabılarla ilgili bir şarkı söylüyor.

Ruh yok, hiçbir şey yok. Dans etmemizin imkanı yok.

"Dans edin!" Sadie aramızda cıva gibi, yerinde duramıyor, sabırsızca dönüyor. "Birlikte dans edin! *Dans edin!*"

Ed gözlerinde çaresiz bir bakışla bir o yana bir bu yana sallanmaya başlıyor, var gücüyle müziğe ayak uydurmaya çalışıyor. O kadar zavallı bir hali var ki ben de onu taklit

etmeye başlıyorum, sırf kendini kötü hissetmesin diye. Hayatımda bundan daha kötü bir dans görmedim.

Gözümün ucuyla herkesin dönüp bize baktığını görüyorum. Elbisem öne arkaya savruluyor, kolyelerim şangır şungur zaten. Ed gözlerini uzakta bir noktaya dikmiş, sanki kendi bedeninden kopmuş, bambaşka bir alemde.

"Afedersiniz." Bir bar çalışanı aramızdan elinde tepsiyle geçiyor. Yalnızca dans pistinde olmamakla kalmıyoruz, bir de milletin yolunu tıkıyoruz. Hayatımda yaşadığım en ıstırap verici deneyim bu.

"Düzgün dans edin!" Kafamı çevirince Sadie'nin gözlerinin yuvalarından fırladığını görüyorum. "Bu dans değil!"

Ne yapmamızı bekliyor acaba, vals mi?

"Sanki çamurun üstünde yürüyormuş gibisiniz. Böyle dans edilir."

20'lerin çarliston danslarından figürler yapmaya başlıyor, kollar bacaklar havada uçuyor gibi. Suratı çok güzel ve müziğe eşlik edip mırıldandığını duyuyorum. En azından birimiz eğleniyor.

Gözümün önünde Ed'e yaklaşıyor ve incecik kollarını adamın iki omzuna koyuyor. Şimdi eliyle yanağını okşuyor.

"Çok tatlı değil mi?" İki eliyle Ed'in göğsünü okşuyor, beline sarılıyor ve sırtını sıvazlıyor.

"Onu hissedebiliyor musun?" diye mırıldanıyorum gözlerime inanamayarak ve Sadie yüzünü buruşturuyor, sanki onu basmışım.

"Önemli olan... Bu değil," diyor savunmaya geçerek. "Ayrıca da seni ilgilendirmez."

Tamam, hissedemiyor demektir. Eh, işine nasıl geliyorsa öyle olsun. Ama ben seyretmek zorunda mıyım?

“Sadie!” diye tıslıyorum elleri daha aşağılara inerken. “Git kendine bir oda bul!”

“Afedersin, ne dedin?” Ed bariz bir gayretle bana odaklanıyor. Hala sağa sola sallanıyor ve vücudunun her yerini aç gibi elleyen 23 yaşında bir kızın varlığından bihaber.

“Dedim ki... Duralım.” Bakışlarımı, adamın kulağını ısır-maya çalışan Sadie'den kaçırıyorum.

“Hayır!” diye karşı çıkıyor Sadie öfkeyle. “Biraz daha!”

“Harika fikir,” diyor Ed anında ve sandalyelerimize doğru yöneliyor.

“Ed? Ed Harrison?” Sarışın bir kadın yolunu kesiyor. Bej rengi pantolon ve beyaz gömlek giymiş, yüzünde inanamayan bir parıltı var. Arkasındaki masada gene bir sürü iyi giyimli işadamı tip, canlı gözlerle bizi izliyor. “Sen olduğunu anlamıştım! Az önce... Dans mı ediyordun?”

Ed masadaki yüzleri tek tek incelerken yaşadığı kabusun elli kat beter olduğu belli oluyor. Haline acıyorum.

“Evet... Evet, doğru,” diyor sonunda. Sanki o da kendine inanamamış gibi. “Dans ediyorduk.” Kendine geliyor. “Lara, DFT'den Genevieve Bailey'yi tanıyor musun? Genevieve, Lara. Merhaba Bill, Mike, Sarah...” Masadaki insanlara başıyla selam veriyor.

“Elbisene bayıldım.” Genevieve kıyafetimi dudak bükerek tepeden tırnağa süzüyor. “20'lerin görünüşünü taklit etmişsin.”

“Oriijinal.” Kafamı sallıyorum.

“Hiç şüphem yok!”

En güzel gülüşümü çakıyorum ama beni gafil avladı. Ben de bir *Daily Mail* vintage bebek koleksiyonundan fırlamış gibi giyinmek istemezdim. Özellikle de önemli işadamlarının karşısına çıkarken. “Ben makyajımı tazeleyeceğim,” diye gü-lümsüyorum zorla. “Bir dakika içinde dönerim.”

Kadınlar tuvaletinde bir mendil çıkarıp ıslatıyorum ve cıl-gınlar gibi yüzüme sürüyorum. Ama hiçbir şeyin çıktığı yok.

“Ne yapıyorsun?” Sadie hemen arkamda beliriyor. “Yü-zünü bozacaksın.”

“Rengin tonunu açmaya çalışıyorum,” diyorum kısa ke-sik hareketlerle silerken.

“Ah, o ruj çıkmaz bir kere,” diyor Sadie havalı havalı. “Çıkmaz ruj. Günlerce kalıyor. Parlatici da öyle.”

Çıkmaz mı?

“Dans etmeyi nerede öğrendin?” Sadie benimle aynanın arasına giriveriyor.

“Öğrenmedim. Dans etmek öğrenilmez. Oradan buradan kaparsın.”

“Eh, belli oluyor. Çok kötüsün.”

“Eh, sen de tamamıyla abartısın,” diye karşılık veriyorum alınarak. “Orada adamın üstüne atlayacaktın neredeyse.”

“*Üstüne atlamak?*” Sadie kaşlarını çatıyor. “Ne demek is-tiyorsun?”

“Anlamı... Anlarsın ya.” Beceriksizce duruyorum. *Üstüne atlamak*, büyük teyzenizle konuşmak isteyeceğiniz bir ko-nu mudur bilmiyorum.

“Ne?” diyor Sadie sabırsızca. “Ne demek?”

“Bir erkekle yaparsın...” Kelimelerimi dikkatlice seçiyorum. “Pijama partisi gibi bir şey ama burada pijamalarını çıkarıyorsun.”

“Ha, şu.” Anlayınca suratı değişiyor. “Ona böyle mi diyorsunuz?”

“Bazen.” Omuz silkiyorum.

“Ne garip bir deyim. Biz seks derdik.”

“Ah,” diyorum rahatsız olarak. “Şey. Biz de deriz.”

“Ya da kiremit aktarmak,” diye ekliyor.

Kiremit aktarmak mı? Bir de ‘üstüne atlamak’ deyince garipsiyor.

“Neyse, her ne dersen de.” Ayakkabımın birini çıkarıp şişmiş ayak parmaklarımı ovuşturuyorum. “Adamla oracıkta, barın ortasında yapmak ister gibiydin.”

Sadie sırtıyor ve başındaki bandı düzeltiyor, aynaya bakıyor. “Yakışıklı olduğunu itiraf et.”

“Dış görünüş olarak tamam,” diyorum huysuzca. “Ama karakteri yok.”

“Evet, var!” diyor Sadie alınarak.

O nereden bilecek ki? Onunla o aptal konuşmayı yapmak zorunda kalan bendim.

“Hayır, yok. Aylardır Londra’da yaşıyor ama hiçbir şey görme zahmetine girmemiş.” Ayakkabımı tekrar ayağıma geçirirken yüzümü buruşturuyorum. “Hangi dar kafalı insan bunu yapar? Hangi insan dünyanın en harika şehirlerinden biriyle ilgilenmez?” Sesim hırsla yükseliyor. “Burada yaşamayı hak etmiyor.”

Bir Londralı olarak bunu oldukça kişisel alıyorum. Sadie'nin ne düşündüğünü görmek için kafamı kaldırıp bakıyorum ama gözleri kapalı ve içinden bir şarkı mırıldanıyor. Beni dinlemiyor bile, gıcık!

"Sence benden hoşlandı mı?" Sadie gözlerini açıyor. "Yani beni görebilseydi. Benimle dans edebilseydi."

Yüzü o kadar umut dolu ve ıslıl ıslıl ki tüm öfkem sönüyor. Aptallık ediyorum. Bu herifin neden hoşlandığı neyi değiştirir? Benimle hiçbir alakası yok. Bu gece, Sadie'nin gecesi.

"Evet," diyorum en ikna edici sesimle. "Bence seni se-verdi."

"Bence de." Sadie tatmin oluyor. "Saç bandın yamulmuş, farkında mısın?"

Bandı çekiştiriyorum ve yanaklarımı şişirerek yansımamı inceliyorum.

"Çok *gülinç* görünüyorum."

"Olağanüstü görünüyorsun. Buradaki en güzel kız sensin. Benim dışımda," diye ekliyor havalı havalı.

"Kendimi ne kadar aptal hissettiğimin farkında mısın?" Gene yanaklarımı ovuşturuyorum. "Hayır, tabii ki değilsin. Tek derdin, randevun çünkü."

"Sana bir şey söyleyeyim," diyor Sadie aynadan beni eleştirel gözlerle seyrederek. "Bir film yıldızı ağzına sahipsin. Benim zamanımda, kızlar seninki gibi ağızları olsun diye canını verirdi. Siyah beyaz filmlerde oynayabilirdin."

"Ya, evet." Gözlerimi deviriyorum.

"Kendine baksana, mızımız. Bir film kahramanı gibisin."

İsteksizce gene aynaya dönüyorum, kendimi siyah beyaz bir sahnede hayal ediyorum, tren yolu raylarına bağlanmışım, arkada korkunç bir piyano çalıyor. Aslında... Haklı. Role uygun görünüyorum.

“Ah bayım, lütfen canımı bağışlayın.” Aynanın önünde poz veriyorum, göz süzüyorum.

“Kesinlikle! Sen beyazperdenin gözdesi olurdun.” Sadie benimle göz göze geliyor ve ben de ona sırtıyırım. Hayatımda yaşadığım en garip, en salak randevuyu geçiriyorum ama her nasılsa Sadie'nin ruh hali bulaşıcı.

Tekrar bara döndüğümüzde Ed'in hala Genevieve'le konuştuğunu görüyorum. Kadın zarifçe, gayet 'rahat' bir pozla sandalyeye yaslanmış, ki anladığım kadarıyla bunu Ed'e uzun ince vücut hatlarını göstermek için yapıyor. Aynı zamanda Ed'in hiç farkında olmadığını da anlıyorum, böylece bir nebze gözüme giriyor.

Ama Sadie de kadının niyetini farkediyor. Genevieve'i dirsekleyerek yolumuzdan çekmeye çalışıyor ve kulağına “Çekil!” diye bağırıyor. Genevieve onu duymazdan geliyor. Kadın sert kabuklu herhalde.

“Lara!” Genevieve beni sahte bir gülüşle karşılıyor. “Çok üzgünüm. Ed gibi bir ilahla geçirdiğin geceyi bölmek istemem!”

“Sorun yok.” Ben de ona eşit derecede sahte bir gülücük atıyorum.

“Uzun zamandır mı tanışıyorsunuz?” Zarif, ipeklere bürünmüş bileğiyle elini benimle Ed arasında sallıyor.

“Hayır, uzun sayılmaz.”

“Eee, nasıl tanıştınız?”

Çaktırmadan Ed’e bakıyorum. Soru karşısında o kadar huzursuz oluyor ki içimden kahkahalar atmak geliyor.

“Ofiste, değil mi?” diyorum ona yardımcı olmak adına.

“Ofiste. Evet.” Ed rahatlayarak başıyla onaylıyor.

“Ne güzel!” Genevieve kahkaha atıyor, bir şey sizi gerçekten sinir ettiği zaman atılan o capcanlı, tiz kahkahalardan biri. “Ed, ne adamsın ama! Kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum.”

Yarım saniyelik bir anda Ed ve ben göz göze geliyoruz. Onun da fikre ancak benim kadar sıcak baktığını görebiliyorum.

“Kız arkadaşım değil,” diyor hemen. “Yani... Biz...”

“Kız arkadaşısı değilim,” diye araya giriyorum. “Biz sadece... Tek seferlik bir çeşit...”

“Sadece bir şeyler içiyoruz,” diye destek oluyor Ed.

“Muhtemelen bir daha görüşmeyeceğiz.”

“Muhtemelen hayır,” diye doğruluyor Ed. “Kesinlikle hayır.”

İkimiz de onaylayarak kafamızı aşağı yukarı sallıyoruz. Hatta sanırım ilk kez bir bağ kurduk.

“Hımm... Anladım.” Genevieve allak bullak görünüyor.

“Sana bir içki daha alayım Lara.” Ed bana bütün akşam attığı en sıcak gülüşü atıyor.

“Yok, yok, ben alırım.” Ona gülüyorum. Bir insana karşı cömert olmak için onunla on dakika geçirmenizin yetmesi gibisi yoktur.

“Ne demek istiyorsun?” diye cırlıyor tam arkamda bir ses ve kafamı çevirince Sadie’nin bana doğru atıldığını görüyo-

rum. Yüzündeki ısıltı kaybolmuş, öfkesi kabarmış. “Bir seferlik değil. Söz verdin.”

Ne cüretkar kız ya. Bunun yerine “Böyle giyinip şarlatan gibi gezdiğin için teşekkür ederim Lara,” demesi gerekmez mi?

Bara yaklaşırken “Ben sözümü tuttum,” diye tıslıyorum dişlerimin arasından. “Anlaşmada bana düşen kısmı yaptım.”

“Hayır, yapmadın!” Sadie çok hırslanıyor. Onunla doğru düzgün dans etmedin bile. Sadece sönük bir şekilde sağa sola sallandın.”

“Çok yazık.” Telefonu çıkarıp birisiyle konuşuyormuş gibi yapıyorum. “Bir gece çıkmak istiyorum dedin, ben de senin için çıktım. Son. Bir kadeh şampanya ve cin tonik lüt-fen,” diye ekliyorum barmene ve para çıkarmak için çanta-ma uzanıyorum. Sadie sessiz, büyük ihtimalle yine bir ölüm perisi çılgılığı öncesi... Fakat kafamı kaldırıp bakıyorum, gitmiş. Arkamı dönünce onu yine Ed’in yanında görüyorum.

Kulağına bağlıyor. Aman Tanrım. Ne yapıyor acaba?

İçkilerin parasını hemen ödüyor ve bardan ayrılıyorum. Ed gene dalgın dalgın boşluğa bakıyor, yüzünde yine aynı transa geçmiş ifade. Genevieve ise Antigua’yla ilgili bir es-prinin tam ortasında ve Ed’in mesafeli bakışını farketmemiş bile. Ya da belki de Genevieve, Ed’in ona hayranlığından dolayı tutulduğunu sanıyordur.

“Ve sonra bikini üstümü gördüm!” Genevieve kakhahadan yarılıyor. “Denizin ortasında!”

“Al bakalım Ed,” diyorum ve ona cin toniğini uzatıyorum.

“Ah, teşekkürler.” Ayılıyor.

“*Şimdi yap!*” Sadie birden öne atılıp kulağına çığırıyor.
“*Ona şimdi SOR!*”

Ne sorsun? Ne soracak? Bir daha çıkmak olmasın, çünkü böyle bir şey hayatta olmayacak, Sadie ne isterse istesin.

“Lara.” Ed bana zorlukla bakıyor, alnı her zamankinden de daha derin kırışıyor. “*Business People* yemeği gecesi benim davetlim olur musun?”

Şok geçirerek bakışlarımı Sadie’ye çeviriyorum, bana büyük bir zafer kazandığının bilincinde, kollarını göğsünde birleştirmiş, bakıyor.

“Benim için evet deme,” diyor umursamazca. “Tamamen sana kalmış. Tamamen.”

Aaa. İşinde çok iyi. Tahminimden çok daha zeki. Konuşmamıza dikkat kesildiğinin farkında bile değildim.

İmkansız. *Business People* yemeği davetini geri çevirmem olanaksız. O kadar büyük bir gece ki. Her taraf önemli işadamlarıyla dolu olacak... Çevre yapabileceğim... Temaslar kurabileceğim... Muazzam bir fırsat bu. Hayır diyemem. Hayatta diyemem.

Kahretsin ya.

“Evet,” diyorum sonunda kaskatı. “Teşekkür ederim Ed, çok nazıksın. Gelmeyi çok isterim.”

“Güzel. Harika. Sana ayrıntıları gönderirim.”

İkimiz de sanki cümlelerimizi bir karttan okuyoruz. Genevieve sırasıyla suratlarımıza bakıyor, ağzı açık kalmış.

“O halde... Siz bir çiftsiniz,” diyor.

“Hayır!” diye cevap veriyoruz bir ağızdan.

“Hayatta,” diye ekliyorum vurgulamak istercesine. “Hiç değil. Yani... Asla. Bir milyon yıl geçse de.” Şampanyamdan bir yudum içip yan yan Ed’e bakıyorum. Ben mi hayal ediyorum, yoksa azıcık alınmış gibi mi görünüyor?

Yirmi dakika daha dayanıyorum, Genevieve’in hayatında gittiği her bir tatille ilgili anlattığı anıları dinliyorum. Sonra Ed bana ve boş kadehime bir bakış atıyor ve “Ben seni tutmayayım,” diyor.

Ben seni tutmayayım. İyi ki de bu adamdan hoşlanmıyorum. Eğer bu “Senin yanında bir saniye daha durmaya katlanamayacağım,” yerine bir şifre değilse, ne? “Eminim akşam yemeği planların vardır.”

“Evet!” diyorum canlı canlı. “Var, açıkçası. Kesinlikle. Akşam yemeği planı.” Saatimi abartılı bir hareketle gözümlün dibine getiriyorum. “Vay be, zaman geçmiş! Kaçmalıyım. Akşam yemeğine bekliyorlar.” İçimden geçen “Lyle Place’te, şampanyayla,” diye ekleme dürtüsünü bastırıyorum.

“Eh, benim de planım var.” Kafa sallıyor. “O yüzden belki de artık...”

Akşam yemeği planı yapmış. Tabii yapar. Büyük ihtimalle bambaşka, benden daha iyi bir randevusu vardır.

“Evet, hadi. Çok... Eğlenceliydi.”

İkimiz de ayağa kalkıyoruz, işadamlarına genel bir hoşçakalın hareketi yapıyor, sonra da bardan çıkıp kaldırımda duruyoruz.

“Evet.” Ed duraksıyor. “Teşekkürler...” Yanağıma bir öpücük kondurmak ister gibi öne eğiliyor, sonra vazgeçip

elini uzatıyor. “Harikaydı. Sana *Business People* yemeğiyle ilgili haber veririm.”

Yüzünü okumak o kadar kolay ki. İstirap çekiyor. Şu anda başını nasıl bu belaya soktuğunu merak ediyor ama beni insanların önünde davet ettiği için artık geri adım da atamaz.

“Evet... Ben bu tarafa gidiyorum...” diye ekliyor.

“Ben de diğer tarafa,” diye hemen cevap veriyorum. “Tekrar teşekkürler. Hoşçakal!” Çabucak topuğumun üstünde dönüyorum ve sokakta yürümeye koyuluyorum. Ne fiyasko.

“Neden bu kadar erken dönüyorsun eve?” diyor Sadie kulağımın dibinde aksilenerek. “Bir gece kulübüne gitmeyi teklif etmeliydin.”

“Akşam yemeği planım var, unuttun mu?” diyorum imalı imalı. “Onun da var.” Kaldırımında duruveriyorum. Yanından ayrılmak için o kadar acele ettim ki tamamen yanlış yöne gidiyorum. Arkamı dönüp sokağa bakıyorum ama Ed’den eser yok. O da benim kadar çabuk tabanları yağlamış olmalı.

Yolda gerisin geri yürürken karnımın çok acıktığını hissediyorum ve kendime acıyorum. Gerçek bir akşam yemeği planı yapsaydım keşke. Pret a Manger’a giriyor, sandviç barını incelemeye başlıyorum. Kendime bir dürüm ve bir kutu çorba, bir de çikolatalı kek alacağım. Tam bir meyve suyuna uzanırken müşterilerin arasından tanıdık bir ses duyuluyor.

“Mike. Merhaba dostum. Nasıl gidiyor?”

Sadie ve ben şaşkınlık içinde göz göze gelip kilitleniyoruz.

Ed?

İçgüdüsel olarak büzüşüyorum, sağlıklı cips rafının arkasına saklanmaya çalışıyorum. Gözlerim kalabalığı tanıyor ve pahalı cekete odaklanıyor. İşte orada. Kendine bir sandviç alıyor, aynı anda da telefonda konuşuyor. Bu mu sözde akşam yemeği planı?

“Planı falan yokmuş!” diye mırıldanıyorum. “Yalan söylemiş!”

“Sen de söyledin.”

“Evet ama...” Sinirime dokunuyor. Neden, bilmiyorum.

“Güzel. Annem nasıl?” Ed’in sesi uğultunun arasından gayet net. Gizlice etrafıma bakınarak bir kaçış planı yapıyorum. Ama bu dükkânın her yerinde koca koca aynalar var. Beni her an görebilir. O gidene kadar burada çömel-meliyim.

“Ona söyle avukatın yazdığı mektubu okudum. Ortada bir dava yok. Bu gece anneme detaylı bir e-posta yazarım.” Bir saniye dinliyor. “Mike, sorun değil, en fazla beş dakika sürer...” Bir daha, uzunca bir sessizlik oluyor. “İyi vakit geçiriyorum. Harika. Burası...”

İç geçiriyor ve tekrar konuşmaya başladığında sesi yorgun ve bıkkın. “Yapma. Burası olduğu gibi işte. Biliyorsun. Garip bir gece geçirdim.”

Ellerim sebze cipsi torbasını sıkıyor, beklentiyle doluyorum. Acaba benim hakkımda konuşacak mı?

“Dünyanın en sevimsiz kadınıyla hayatımın çok fazla vaktini harcadım zaten.”

İster istemez içim sızlıyor, alınıyorum. Ben sevimsiz davranmadım. Tamam, belki biraz değişik giyinmiştim...

“Belki tanışmışsındır. Genevieve Bailey? DFT? Yok, randevu değildi. Ben o sırada...” Duraksıyor. “Garip bir durumdu işte.”

Sağlıklı cips rafına karışıp gözden kaybolmaya o kadar kilitlenmişim ki Ed'i izlemeyi bırakmışım. Fakat birdenbire alışverişini yaptığını ve paket torbasıyla Pret'ten çıktığını farkediyorum. Bana doğru geliyor. Tam yanımda, iki adım ötemde... Lütfen, sakın bakma...

Siktir.

Adeta düşüncelerimi duyuyormuş gibi sağ tarafa bakış atıyor ve göz göze geliyoruz. Şaşıyor ama utanmışa benzemiyor.

“Sonra anlatırım dostum,” diyor ve telefonu kapatıyor. “Merhabalar.”

“Ah. Merhaba!” Gayet rahat ve kaygısız konuşmaya çalışıyorum, sanki Pret'te elimde dürümüm ve meyve suyumla çökmüş saklanırken yakalanmam çok doğalmış gibi. “Ne hoş... Hmm... Seni burada görmek.” Boğazımı temizliyorum. “Son dakikada arkadaşlarım arayıp yemeği iptal etti, ben de uğrayıp bir şeyler alayım dedim... Buranın dürümleri nefis...” Bir şekilde gevelemekten alıkoyuyorum kendimi. Neden utanıp sıkılayım ki zaten? O neden utanmıyor? O da benim gibi yakalandı.

Kaşlarımı kaldırıp “Eee, senin de akşam yemeği planın var sanıyordum,” diyorum yumuşak bir sesle. “Planına ne oldu? O da mı iptal edildi? Yoksa çok kokoş bir yere gide-

ceğin için doğru düzgün bir şey yiyememekten mi korktun?” Hafiften kahkaha atarak paket torbasına bakıyorum, bozum olmasını bekliyorum.

Gözü bile seğirmiyor. “Planım buydu. Yiyecek bir şeyler al ve biraz çalış. Yarın sabah ilk iş Amsterdam’a gidiyorum bir konferans için. Bir rapor sunacağım.”

“Ah,” diyorum şaşırarak.

Ed’in yüzü dümdüz. İçimden bir ses onun doğru söylediğini söylüyor. Kahretsin.

“Doğru,” diyorum tekrar. “Şey...”

Garip bir sessizlik oluyor, sonra Ed kibarca başıyla selam veriyor. “İyi akşamlar.” Pret a Manger’den çıkıyor ve ben de faka basmış gibi hissederek onu izliyorum. Josh olsa asla böyle hissettirmezdi. Bu adamdan hoşlanmayacağımı biliyordum.

“*Big Issue?*” diye bir ses düşünce akışımı bölüyor.

“Ah.” Önümdeki sıksa adama bakıyorum. Tıraş olmamış, kafasında yünlü bir bere var ve yakasına resmi *Big Issue* satıcısı rozeti takmış. Birden çok üşendiğim için almadan geçtiğim onca zamandan dolayı vicdan azabı duyarak telafi etmeye karar veriyorum. “Beş tane alacağım,” diyorum kararlı bir şekilde. “Çok teşekkürler.”

“Sevgiler, tatlım.” Adam vintage kıyafetime kafa sallıyor. “Elbisen güzelmiş.”

Parayı uzatıp beş dergi alıyorum, sonra da akşam yemeğimi kucaklayıp sıraya giriyorum. Hala Ed’e nasıl zeki-ce, taşı gediğine oturtan bir laf edebilirdim diye merak ediyorum. Havalı bir kahkaha patlatmalı ve şöyle demeliy-

dim. “Bir daha akşam yemeği planı yaparken bana haber ver Ed...”

Hayır, şöyle demeliydim. “Gerçekten, Ed, akşam yemeği deyince ben de şey sandım...”

“*Big Issue* ne?” Sadie’nin sesi beni daldığım düşüncelerden çıkarıyor. Birkaç kez gözlerimi kırptıyorum, birden kendime gıcık oluyorum. Neden zihnimde o herife yer ayırıyorum? Adamın ne düşündüğü kimin umrunda?

“Bir sokak dergisi,” diye açıklıyorum. “Para, evsizlerle ilgili projelere gidiyor. Gerçekten iyi bir amaç uğruna.”

Sadie’nin bu bilgiyi sindirdiğini görüyorum.

“İnsanların sokaklarda yaşadığını hatırlıyorum,” diyor birden uzaklara dalarak. “Savaşın sonra. Sanki ülke bir daha asla belini doğrultamayacaktı.”

“Üzgünüm bayım, burada satamazsınız.” Birden üniformalı bir kızın dergi satıcısını dükkandan dışarı çıkardığı dikkatimi çekiyor. “Yaptığınız işe saygı duyuyoruz ama şirket politikası...”

Cam kapının arkasından adamı seyrediyorum. Dışarı atılmaya alışkın görünüyor. Bir saniye sonra da kaldırımın altına geçene uzatıyor dergileri, hepsi de onu geri çeviriyor.

“Yardımcı olabilir miyim?” Kasiyerin bana seslendiğini farkediyorum ve kasaya yaklaşıyorum. Kredi kartım çantamın en dibine gitmiş, o yüzden paramı ödemek biraz sürüyor, bu arada da Sadie’yi kaybediyorum.

“Nasıl ya...”

“Kahretsin! Neler oluyor?”

Birdenbire bütün kasiyerlerin heyecanlandığını ve birbirlerine baktıklarını görüyorum. Yavaşça kafamı çevirip neler olduğuna bakıyorum. Gözlerime inanamıyorum.

Dükkanındaki müşteriler çıkışa doğru gidiyor. Hepsi kaldırıma yığılıyor ve dergi satan adamın başına üşüşüyor. Bazılarının birkaç tane birden aldığını görüyorum, diğerleri adama para uzatıyor.

İçeride bir tek müşteri kalıyor. Sadie adama yaklaşıyor, yüzü gayet ciddi, ağzı adamın kulağında. Bir saniye sonra adamcağız suratında şaşkın bir ifadeyle elindeki suşi kutusunu yere bırakıyor ve alelacele cüzdanına el atarak dışarı çıkıyor. Sadie de geride durmuş, onu izliyor. Tatmin olmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Bana bir göz atıyor ve ağzım kulaklarıma varıyor.

“Yıkılıyorsun Sadie!” diye ağzımı oynatıyorum. Bir saniye sonra hemen yanımda, yine aklı karışmış.

“Bana bir şey yıkılıyor mu dedin?”

“Sen yıkılıyorsun!” Torbamı alıp yürümeye başlıyorum. “Yani... Harikasın manasında. Gerçekten iyi bir şey yaptın.” Dışarıdaki müşterileri gösteriyorum. Hepsi hala *Big Issue* satıcısının etrafında dolanıyor. Yoldan geçenler de ne var diye görmek için duruyor. Satıcı adam aklını oynatmış gibi sevinçli. Bir saniye onu izliyoruz, sonra da dönüp sokaktan aşağı yollanıyoruz, aramızda rahat bir sessizlik oluyor.

“Sen de yıkılıyorsun,” diyor Sadie aceleyle ve şaşırarak bakıyorum.

“Anlamadım?”

“Sen de iyi bir şey yaptın. Bu gece bu elbiseyi giymek istemediğini biliyorum ama giydin. Benim için.” Bakışları kararlı ve dimdik önünde. “O yüzden teşekkürler.”

“Bir şey değil.” Omuz silkiyorum ve tavuklu dürümüm-den bir parça koparıyorum. “Sonuçta o kadar da kötü değildi.”

Sadie’ye itiraf etmeyeceğim, çünkü o zaman başımın etini yer ve dayanılmaz olur. Ama aslında şu yirmiler görüntüsü beni sarmaya başladı.

Sayılır.

İşler tıkrında! İliklerimde hissediyorum. Ed'le bu ikinci randevu bile olumlu bir şey. İnsan fırsatlara dört elle sarılmalı, Bill Amca'nın dediği gibi. Hayat bundan ibaret. *Business People* yemeğine gitmek, benim için büyük bir fırsat. Üst düzey profesyonellerle tanışacağım, onlara kartımı vereceğim ve insanları etkileyeceğim. Natalie hep 'dışarıda' olması ve dikkat çekmesi gerektiğini söylerdi. Eh, şimdi de ben 'dışarıda' olacağım.

"Kate!" diyorum ertesi sabah ofise girince. "Bütün kartvizitlerim lazım ve *Business People*'ın bütün eski sayıları lazım..." Şaşırarak duruyorum. Kate bir eliyle ahizeyi tutmuş, diğer eliyle çılgınlar gibi havada daireler çiziyor. "Ne oldu?"

"Polis arıyor!" Eliyle ahizeyi kapatıyor. "Telefondalar. Seni görmeye gelmek istiyorlar."

"Ah, tamam."

Hain bir buz parçası gırtlığımdan aşağı, mideme kayıveriyor. Polis. Polisin beni tamamen unutup kaybolmasını umuyordum.

Sadie etrafta mı diye bakıyorum ama ondan eser yok. Kahvaltıda Chelsea'deki bir vintage mağazasından bahsediyordu, belki de oraya kaçmıştır.

“Bağlayayım mı?” Kate'in nutku tutulmuş.

“Evet, neden olmasın?” Kendime güvenli, hiçbir kaygım yokmuş gibi konuşmaya çalışıyorum. Sanki her gün polis molis işleriyle uğraşan biriyim. Sanki Jane Tennison falanım.

“Merhaba, ben Lara Lington.”

“Lara, ben Dedektif Davies.” Sesini duyar duymaz o gün gözümde canlanıyor. Odada oturmuş, kadına hızlı yürüyüşçüyüm ve Olimpiyatlar'a hazırlanıyorum diye sallıyorum. O da ifadesiz bir yüzle not alıyor. Aklımdan ne geçiyordu acaba?

“Merhaba! Nasılsınız?”

“İyiym, teşekkürler Lara.” Nazik ama lafı uzatmıyor. “Şu anda dışarıdayım ve konuşmak için ofisine uğrayabilir miyim diye soracaktım. Müsait misin?”

Tanrım. Konuşmak mı? Konuşmak istemiyorum ben.

“Evet, müsaitim.” Sesim cırtlak. “İple çekiyorum! Görüşürüz öyleyse!”

Telefonu kapatıyorum, yüzüm kan ter içinde. Neden bu kadar peşine düştü bu olayın? Polislerin işi bütün gün trafik cezalarını kovalamak ve cinayetleri görmezden gelmek değil mi?

Kafamı kaldırıp bakınca Kate'in kocaman açılmış gözleriyle karşılaşıyorum. "Polis ne istiyor? Başımız belada mı?"

"Ah, hayır," diyorum hemen. "Endişelenecek bir şey yok. Sadece büyük teyzemin cinayetiyle ilgili."

"Cinayet mi?" Kate elini ağzına götürüyor.

Cümlelerin içine serpiştiriliveren 'cinayet' kelimesinin nasıl feci bir etki yarattığını unutuyorum hep.

"Eee... Evet. Neyse! Haftasonu ne yapıyorsun?"

Dikkat dağıtma girişimim başarıya ulaşmıyor. Kate'in afallamış ifadesi değişmiyor, hatta daha da afallıyor.

"Bana teyzenin öldürüldüğünü söylememiştin. Hani şu cenazesine gittiğin teyzen değil mi?"

"Hımm," diye başımı sallıyorum.

"O yüzden bu kadar üzgündün demek. Ah Lara, feci bir şey bu. Nasıl öldürülmüş?"

Tanrım. Ayrıntılara girmek istemiyorum, cidden. Ama bu sohbeti başka nasıl noktalayacağımı da bilmiyorum.

"Zehirlenerek," diye mırıldanıyorum sonunda.

"Kim tarafından?"

"Eh." Boğazımı temizliyorum. "Henüz bilinmiyor."

"Bilinmiyor mu?" Kate aklını oynatıyor. "Eee, arıyorlar mı bari? Parmak izi aldılar mı? Tanrım, polisler ne kadar işe yaramaz. Bütün vakitlerini park cezaları yazarak harcıyorlar, sonra da biri gerçek cinayete kurban gidince umurlarında bile olmuyor."

"Bence ellerinden geleni yapıyorlar," diyorum çabucak. "Bana güncelleme raporu getiriyorlar sanırım. Hatta belki de katili bulmuşlardır."

Konuşurken aklıma dehşet verici bir düşünce geliyor. Ya dediğim doğruysa? Ya Dedektif Davies buraya bana yara izli ve örgülü keçisakallı adamı bulduklarını söylemeye geliyorsa? O zaman ne yapacağım?

Birden gözümün önünde gözleri deli gibi açılmış, yaralı bir adamın yüzü canlanıyor. Bir hücreye kapatılmış, kapıyı yumrukluyor ve “Bir hata yaptınız! Ben yaşlı kadını tanı mıyordum!” diye yırtınıyor. Bu arada genç bir polis de camın arkasından kollarını göğsünde bağlamış, tatmin içinde onu izliyor ve “Yakında dili çözülür,” diyor.

Bir an suçluluk duyuyorum. Ne yaptım ben?

Kapı aşağıdan çalıyor ve Kate bakmak için kalkıyor.

“Çay yapayım mı?” diyor otomatiğe bastıktan sonra. “Kalayım mı, gideyim mi? Manevi desteğe ihtiyacın var mı?”

“Hayır, sen git.” Sakin kalmaya çalışarak sandalyemi geri itiyor, dirseğimle postadan çıkan zarfları deviriyorum ve yerden kaldırırken kolumu sürtüyorum. “Ben iyiyim.”

Her şey iyi olacak, diyorum kendime hararetle hararetle. Büyütülecek bir şey yok.

Ama elimde değil. Dedektif Davies’in hantal ayakkabıları, sıradan pantolonu ve otoriter havasıyla kapıdan içeri girdiğini görür görmez sakinliğimin çocuksu bir paniğe dönüşüğünü hissediyorum.

“Katili buldunuz mu?” diye yumurtluyorum gergince. “Herhangi birini hücreye tıktınız mı?”

“Hayır,” diyor Dedektif Davies bana garip garip bakarak. “Kimseyi tıkmadık.”

“Tanrı’ya şükür.” Rahatlayarak yerime geçiyorum, sonra da ne kadar tuhaf göründüğümü farkediyorum. “Yani... Neden ki? Bütün gün ne yapıyorsunuz?”

“Ben sizi yalnız bırakayım,” diyor Kate geri geri çıkarak. Aynı zamanda da Davies’in arkasından “İşe yaramaz!” diye ağzını oynatıyor.

“Oturun.” Sandalyeyi gösterip masamın arkasına geçiyorum, profesyonel bir tavır takınmaya çalışıyorum. “Eee, ne tür gelişmeler oluyor?”

“Lara.” Dedektif Davies bana uzun, sert bir bakış atıyor. “Biraz ön araştırma yaptık ve büyük teyzenin öldürüldüğüne dair bir kanıt bulamadık. Doktor raporuna göre doğal yollardan ölmüş. Özellikle de yaşlılıktan.”

“Yaşlılıktan?” Şok olmuş bir ifadeye bürünüyorum. “Eh, bu çok... Komik.”

“Aksine işaret eden bir kanıt bulamadığımız takdirde dosya kapanacak. Elinde başka kanıt var mı?”

“Hmm...” Soruyu enine boyuna düşünür gibi duruyorum. “Kanıt denecek türde bir şey yok. Öyle sayılmaz.”

“Ya telefonda bıraktığın mesaj?” Bir kağıt parçası çıkarıp okuyor. “*Hemşireler yapmadı.*”

“Ah, o. Evet.” Birkaç kere kafa sallıyorum, zaman kazanmaya çalışıyorum. “İfademde minik bir noktayı yanlış hatırladığımı farkettim. Bazı şeyleri netleştirmek istedim.”

“Peki ya şu *sakallı adam*? Asıl ifadende yer almayan adam?” Kadının sesindeki alay ve iğneleme bariz.

“Kesinlikle.” Öksürüyorum. “Şey, birden hatırlayıverdim. Bir keresinde onu barda görmüştüm ve çok şüpheli bir ha-

li vardı...” Cümlemi tamamlayamıyorum, yüzüm yanıyor. Dedektif Davies bana coğrafya sınavında kopya çekerken yakaladığı öğrenciye bakan bir öğretmen gibi bakıyor.

“Lara, eminim ki şunun farkındasındır,” diyor sakın, kesin bir tonlamayla. “Polisin vaktini boşa harcamak diye bir suç var ve cezası hapse kadar gidebilir. Eğer kötü niyetli bir suçlamada bulunduysan...”

“Kötü niyetli değildim!” diyorum dehşetle. “Ben sadece...”

“Ne?”

Gözleri bana odaklanıyor. Beni kolay salıvermeyecek. Birden korktuğumu hissediyorum.

“Bakın, üzgünüm,” diyorum tam bir panikle. “Vaktinizi boşa harcamak istemedim. Sadece içimde güçlü bir his büyük teyzemin öldürüldüğünü söylüyordu. Ama belki de... Gündüz gözüyle mantıklı düşününce... Yanıldım. Belki de yaşlılıktan ölmüştür. Lütfen beni dava etmeyin,” diye ekliyorum aceleyle.

“Sana bu seferlik herhangi bir dava açmayacağız.” Dedektif Davies kaşlarını kaldırıyor. “Ama bunu bir uyarı olarak al.”

“Tamam.” Yutkunuyorum. “Teşekkürler.”

“Dosya kapandı. Bu formu imzalamanı, bu konuşmayı yaptığımızı onaylamanı istiyorum...”

Önüme bir sayfa uzatıyor ve üstünde bilgisayar çıkışı alınmış paragrafta şöyle yazıyor. “İsmi geçen şahıs, ben, ağzımın payını aldım, her şeyi anladım ve polisi bir daha rahatsız etmeyeceğim.” Özünde yani...

“Tamam.” Ağırbaşlılıkla kafa sallıyorum. “Peki, şimdi ne olacak... Şeye...” Dilimin ucunda, söyleyemiyorum. “Büyük teyzeme ne olacak?”

“Cesedi en kısa zamanda yakın bir akrabasına teslim edilecek,” diyor Dedektif Davies işkadını havasıyla. “Tahminen en kısa zamanda yeni bir cenaze düzenlenir.”

“Acaba bu ne kadar sürer?”

“Evrak işleri biraz vakit alır.” Çantasının fermuarını çekiyor. “Ama iki haftayı geçmez.”

İki hafta mı? Dehşetle irkiliyorum. Ya o zamana kadar kolyeyi bulamazsam? İki hafta dediğin nedir ki? Bana biraz daha zaman lazım. Sadie’ye biraz daha zaman lazım.

“Peki bu... Ertelenemez mi hiç?” Gayet sıradan bir şey sorar gibi yaklaşıyorum.

“Lara.” Dedektif Davies bana uzun uzun bakıyor ve nefes veriyor. “Eminim büyük teyzene çok düşkündün. Ben de geçen sene ninemi kaybettim, seni anlıyorum. Ama cenazesini ertelemek ve herkesin vaktini harcamak çözüm değil.” Duruyor ve sevgi dolu bir sesle ekliyor. “Kabullenmelisin bunu. O gitti.”

“Gitmedi!” diyorum kendimi tutamayıp. “Yani... Biraz daha zamana ihtiyacı var.”

“105 yaşındaydı.” Dedektif Davies nazıkçe tebessüm ediyor. “Bence yeteri kadar vakti olmuş, değil mi?”

“Ama o...” Söylenecek hiçbir şey yok. “Şey... Yardımınız için çok teşekkürler.”

Dedektif Davies çıktıktan sonra boş boş bilgisayarına bakarak oturuyorum, ta ki en sonunda Sadie’nin sesini arkamda duyuncaya kadar.

“Polis buraya mı geldi?”

Telaşla arkama dönüyorum. Sadie dosya dolabının tepesine oturmuş, üstünde düşük bel kuşaklı krem rengi bir elbise, kafasında mavi tüylü aynı renk bir şapka var. “Alışverişe çıktım! Sana mükemmel bir şal buldum. Mutlaka almalısın.” Kürklü yakasını düzeltiyor, sonra da bana gözlerini kırıştırıyor. “Polis neden buraya geldi?”

“Konuşmamızı duydun mu?” diye soruyorum sakın bir sesle.

“Hayır. Dedim ya, alışverişe çıkmıştım.” Gözlerini kısıyor. “Bir sorun mu var?”

Donakalıyorum. Ona gerçeği söyleyemem. Ona iki haftası kaldığını açıklayamam, şeyden önce... Yani onu...

“Hiç! Sıradan bir ziyaret. Birkaç ayrıntıyı kontrol etmek istediler. Şapkanı beğendim,” diye ekliyorum. “Gidip bana da ondan bulsana.”

“Sen böyle bir şapka takamazsın,” diyor Sadie kendini beğenmişçe. “Elmacık kemiklerin çıkık değil.”

“Eh, o zaman bana uyan bir şapka bul.”

Sadie’nin gözleri şaşırarak açılıyor. “Seçtiğim şeyi alacağına söz veriyor musun? Ve giyeceğine?”

“Evet! Tabii! Hadi git! Alışveriş yap!”

O yok olur olmaz çalışma masamın çekmecesini açıyorum. Sadie’nin kolyesini bulmalıyım. Hemen. Daha fazla vakit kaybedemem. İsim listesini çıkarıp en son sayfayı yırtıyorum.

“Kate,” diyorum kız içeri girer girmez. “Yeni iş. Bir kolye arıyoruz. Uzun, cam boncuklu, ucunda yusufçuk var. Şu

insanlardan herhangi biri Fairside Huzurevi kermesinde kolyeyi satın almış olabilir. Onları arayabilir misin?”

Kate’in gözlerinde hafif bir şaşkınlık oluyor, sonra listeyi önüne çekiyor ve başka soru sormadan ‘evet’ anlamında kafa sallıyor, tıpkı sadık bir teğmen gibi. “Kesinlikle!”

Üstü çizilmiş isimleri geçmek için parmağını listede gezdiriyorum ve sıradaki numarayı arıyorum. Birkaç kere çaldıktan sonra kadının teki açıyor.

“Alo? Ben Lara Lington, beni tanıımıyorsunuz ama...”

İki saat sonra nihayet telefonu kapatıyorum ve yorgun argın Kate’e bakıyorum. “Herhangi bir şey?”

“Hayır.” İç geçiriyor. “Üzgünüm. Sende durum ne?”

“Elde var sıfır.”

Sandalyemde arkaya yaslanıyorum ve telefondan kıpkırmızı olan yanaklarımı ovuşturuyorum. Bir saat önce adrenalin falan uçuğu gitti, listenin sonlarına yaklaşırken de ağır bir hayalkırıklığına dönüştü. Her bir telefon numarasını eledik. Başka tutunacak dalım yok. Şimdi ne yapacağım?

“Sandviç almaya gideyim mi?” diyor Kate yavaşça.

“Ah. Evet.” Zorla gülümsüyorum. “Tavuklu avokadolu lütfen. Çok teşekkürler.”

“Sorun değil!” Tedirgin bir şekilde dudaklarını ısırtıyor. “Umarım bulursun.”

O çıkınca ben de başımı öne atıp ağrıyan boynuma masaj yapıyorum. Huzurevine geri dönüp birkaç soru daha sormalıyım. Araştırılacak başka yerler de olmalı. Bir cevap bulunmalı. Hiç mantıklı değil. Kolye oradaydı, Sadie’nin boynundaydı, şimdiyse yok...

Birden beynimde bir ampul yanıyor. O ziyaretçi, Charles Reece. Onun izini sürmedim hiç. Bütün kutuları işaretlemeliyim. Cep telefonuyla arayıp huzurevinin numarasını buluyorum ve yorgun bir halde çeviriyorum.

“Alo, Fairside Huzurevi,” diyor bir kadın sesi.

“Merhaba! Ben Lara Lington, Sadie Lancaster’ın büyük yeğeni.”

“Efendim?”

“Ben merak ediyordum da... Acaba teyzemi ziyaret eden son kişi hakkında bana biraz bilgi verebilir misiniz? Adı Charles Reece.”

“Bir saniye.”

Beklerken kolyenin çizimini çıkarıyorum ve ipucu arar gibi inceliyorum. Bu resme o kadar çok baktım ki her bir boncuğu ezberledim. Her baktığımda kolye gözümde biraz daha güzelleşiyor. Sadie’nin onu geri almamasına dayanmam.

Belki de gizlice bir kopyasını yaptırmalıyım, diye düşünüyorum içimden. Bire bir taklidini... Sadie’ye verir, orijinali derim, o da kanar ve...

“Alo?” Neşeli bir kadın sesi beni uyandırıyor. “Lara? Ben Sharon. Hemşirelerden biriym. Charles Reece ziyarete geldiğinde Sadie’nin yanıdaydım, hatta onu ben içeri aldım. Onunla ilgili ne öğrenmek istiyorsun?”

Sadece şunu soracaktım, Sadie’nin kolyesini o mu aldı?

“Şey... O gelince ne yaptı?”

“Sadie’yle biraz oturdu, sonra da gitti. Bu kadar.”

“Sadie’nin odasında mı?”

“Ah, evet,” diyor hemen. “Sadie son haftalarda odasından pek çıkmazdı.”

“Tamam. Peki... Ondan bir kolye almış olabilir mi?”

“Eh, evet mümkün.” Şüpheli konuşuyor.

Mümkün demek. Bu da bir şeydir.

“Bana adamın tipini tarif edebilir misin? Kaç yaşlarındaydı?”

“Bence ellilerinde falandır. Hoş bir adamdı.”

Gittikçe gizem artıyor. Kim ki bu adam? Sadie’nin genç aşığı mı?

“Eğer tekrar ziyarete gelirse ya da ararsa, bana haber verebilir misin?” Not defterime ‘Charles Reece, 50’lerinde’ yazıyorum hızlı hızlı. “Ve de adresini öğrenebilir misin?”

“Denerim. Ama söz veremem.”

“Teşekkürler.” Moralsız bir halde iç geçiriyorum. Bu adamın izini nasıl süreceğim? “Peki, bana onun hakkında söyleyeceğin başka bir şey yok mu?” diye ekliyorum son bir gayret. “Ayırt edici bir özellik? Dikkatini çeken bir şey?”

“Şey.” Kahkaha atıyor. “Senin soyadının Lington olması çok komik.”

“Nasıl yani?” Şaşırarak telefona bakıyorum.

“Ginny, kahve kupalarındaki Bill Lington’la akraba olmadığınızı söyledi. Şu milyoner adamla.”

“Eee... Neden sordun?” Birden dikkat kesiliyorum.

“Çünkü adam tıpkı ona benziyordu. O zaman da demiştim kızlara. Koyu renk gözlük ve atkı taksa da Bill Lington’ın hık demiş burnundan düşmüştü.”

Hiç mantıklı değil. Hem de hiç. Hangi taraftan bakılırsa bakılsın, akıl almaz.

‘Charles Reece’ sahiden Bill Amca mıydı? Ama neden Sadie’yi ziyaret etsin ki? Neden sahte isim kullansın? Ve neden bize anlatmasın?

Ve kolyenin kaybolmasıyla bir alakası olması ihtimaline gelince de... Nasıl yani? Adam milyarder. Eski bir kolyeyi ne yapsın?

Kafamı duvardan duvara vurmak istiyorum. Bir şekilde tüm parçaları yerine oturtmalıyım. Fakat şu anda Bill Amca’nın gönderdiği pofuduk koltuklu, şoförlü arabanın içinde oturduğuma göre öyle bir şey yapamam. Buraya kadar gelmek bile büyük bir mücadeleydi. Hiçbir şeyi tehlikeye atmak istemem.

Hayatımda hiç Bill Amca’ya telefon etmemiştim. O yüzden ilk başta ona nasıl ulaşacağımdan emin olamadım. (An-

nemle babama soramazdım, hemen neden Bill Amca'yı aradığımı sorarlardı ve sonra da soru yağmuru başlardı. Sadie'nin huzurevinde ne işim vardı, ben neden bahsediyordum, ne kolyesi...) Böylece şirketi aradım, nihayet birini gerçek yeğen olduğuma ikna ettim, Bill Amca'nın asistanlarından birine ulaştım ve Bill Amca'yı görmek için randevu alabilir miyim diye sordum.

Sanki Başbakan'dan randevu istedim. Aynı bir saat içinde altı asistan bana mesaj gönderdi; saat ayarladılar, saati değiştirdiler, yeri değiştirdiler, araba ayarladılar, kimliğimi getirmemi istediler, bana ayrılan zamanı aşamayacağımı belirttiler, arabada hangi Lington içeceğini arzu edeceğimi sordular...

Hepi topu on dakikalık bir görüşme için.

İtiraf etmem gerek, araba rock yıldızı arabası gibi. Birbirine bakan iki koltuğu ve televizyonu var. İçinde çilekli *smoothie*'m beni bekliyor, tam istediğim gibi.

Çok minnettar olabiliyordim ama babamın bir lafı aklıma geldi. Bill Amca hemen başından atmak istediği insanlara araba gönderiyormuş, aynen bindirip geri yollasın diye.

"William ve Michael." Sadie birden karşımdaki koltukta bitiyor. "Vasiyetimde her şeyimi o çocuklara bıraktım."

"Ah, evet." Kafa sallıyorum. "Evet, sanırım duymuştum."

"Eh, umarım memnun olmuşlardır. Kaydadeğer bir miktar kalmıştır."

"Hem de nasıl," diye yalan söylüyorum hemen. Annemle babam arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olmuştum. Anlaşılan her şey huzurevi ücretlerine gitmiş ama Sadie bunu duymak istemez. "Gerçekten çok sevindiler."

“Sevinmeliler.” Tatmin olmuş bir şekilde arkasına yaslanıyor. Bir saniye sonra araba kenara çekiyor ve devasa giriş kapılarına yanaşıyoruz. Araba demir kapıların önünde durup bekçi kulübesinden bir görevli çıkarken Sadie benim arkamdaki malikaneyi süzüyor.

“Vay canına.” Bana emin olamayan gözlerle bakıyor, sanki biri ona şaka yapıyormuş gibi. “Burası kocaman bir ev. Nasıl bu kadar zengin oldu?”

“Sana dedim,” diyorum dişlerimin arasından şoföre kimliği uzatırken. Adam kimliği güvenlik görevlisine uzatıyor ve sanki ben bir teröristmişim gibi kafa kafaya veriyorlar.

“Kahveci dedin.” Sadie burnunu kırıştırıyor.

“Evet. Binlerce. Dünyanın her bir yanında. Gerçekten çok ünlü biri.”

Bir duraklama oluyor, sonra Sadie “Ben de ünlü olmak isterdim,” diyor. Sesinde bir keder tınısı seziliyor. “Belki günün birinde olursun!” demek için ağzımı açıyorum, sonra gerçek kafama dank ediyor ve ağzımı kapatıyorum. Çok üzgünüm. Artık onun için bir ‘günün birinde’ söz konusu değil, değil mi?

Şu anda araba içeri giriyor ve bir çocuk gibi camdan dışarı bakıyorum. Bill Amca’nın malikanesine hayatım boyunca birkaç kere geldim ama her seferinde ne kadar etkileyici ve göz korkutucu olduğunu unutuyorum. Kubbeli bir George dönemi evi. Yaklaşık on beş yatak odası ve iki kapalı havuzlu bir bodrum katı var. *İki*.

Gerilmeyeceğim, diyorum kendi kendime sertçe. Topu topu bir ev. Topu topu bir insan.

Ama Tanrım ya. Her şey aşırı gösterişli. Her taraf çimenlik, çeşmelerden sular akıyor, bahçıvan çitlerin yanında çalışıyor ve girişe yaklaştığımız sırada siyah takım elbiseli, güneş gözlüklü ve gizli kulaklıklı uzun boylu bir adam bembeyaz merdivenlerden inip beni karşılıyor.

“Lara.” Eski dostmuşuz gibi elimi sıkıyor. “Ben Damien. Bill’in yanında çalışıyorum. Seni görmeyi bekliyor. Seni ofis kanadından içeri alayım.”

Çakıllı yürüme yoluna adım attıktan sonra rahatça ekliyor. “Bill’le konuşmak istediğin konu tam olarak neydi? Kimse net bir şey söylemedi.”

“Konu... Ee... Özel. Kusura bakma.”

“Sorun değil.” Temiz bir gülüş çıkarıyor. “Harika. Yaklaşıyoruz Sarah,” diyor kulaklığına.

Yandaki bir binaya yaklaşıyoruz. Ana bina kadar etkileyici, sadece tarzı değişik. Her taraf cam ve ortalık modern sanat eserleriyle dolu. Paslanmaz çelikten sular akan bir panel de var. Sanki saatle kurulmuş gibi bir kız bizi karşılamaya çıkıyor, o da siyah takım giymiş.

“Merhaba Lara. Hoşgeldin. Ben Sarah.”

“Ben seni burada bırakıyorum Lara.” Damien bana gene dişlerini gösteriyor ve taşlar ayağının altında çatırdayarak yerine dönüyor.

“Eh, Bill’in yeğeniyle tanışmak bir şeref,” diyor Sarah beni binaya sokarken.

“Ah, şey... Teşekkürler.”

“Damien bundan sözetti mi bilmiyorum.” Sarah beni bir koltuğa götürüp karşıma oturuyor. “Ama Bill’le konuş-

mak istediğin konunun ne olduğunu bana söyleyebilir misin diye soracaktım. Bütün ziyaretçilere sorarız. Onu hazırlamak için, araştırma yapmak... Hayatı herkes için kolaylaştırıyor.”

“Damien sordu. Ama özel bir mesele, üzgünüm.”

Sarah’nın tatlı gülüşü bir an bile değişmiyor.

“Geniş hatlarıyla özetlesen? Sadece bir fikir versen?”

“Konuya girmek istemiyorum.” Kızarıp bozariyorum. “Üzgünüm. Bir çeşit... Ailevi bir durum.”

“Tabii! Sorun yok. Bir saniye izinle.”

Danışma masasının köşesine sınıyor ve kulaklığına bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Sadie, Sarah’ya sokuluyor, bir süre dinleyip tekrar yanıma dönüyor. Kahkahadan yarıldığını görünce hayretler içinde kalıyorum.

“Ne oldu?” diye soruyorum dişlerimin arasından. “Ne diyordu?”

“Senin saldırgan görünmediğini ama yine de fazladan güvenlik çağırabileceklerini söyledi.”

“Ne?” diye sesimi yükseltiyorum dayanamayıp ve Sarah anında dönüp beni inceliyor.

“Afedersin.” Ona neşeli neşeli el sallıyorum. “Sadece... Eee... Hapşırdım. Sarah gene arkasını dönünce başka ne dedi?” diye tıslıyorum.

“Anlaşılan Bill’e garzin varmış. Sana vermediği bir işle ilgili mi ne?”

Garez mi? İş mi? Afallayarak bakıyorum birkaç saniye. Derken jeton düşüyor.

Cenaze. Tabii ya.

“Bill Amca beni en son gördüğünde cenazenin ortasında cinayet var diye ortaya atılıyordum. Herkese benim tam bir psikopat olduğumu söylemiştir kesin.”

“Ne acayip.” Sadie kıkırdıyor.

“Hiç komik değil,” diyorum terslenerek. “Buraya onu öldürmeye falan geldim sanıyorlar herhalde. Hepsi senin yüzünden farkındasın, değil mi?” Birden lafımı kesiyorum, çünkü Sarah tekrar yaklaşıyor.

“Merhaba Lara!” Sesi canlı ama gergin. “Eee... Bill’in ekibinden biri görüşme sırasında yanınızda oturacak. Sadece not almak için. Olur mu?”

“Bak Sarah.” Elimden geldiğince sakın konuşmaya gayret ediyorum. “Ben deli değilim. Kimseye karşı garezim de yok. Not alınmasına ihtiyaç duymuyorum. Sadece amcamla iki çift laf etmek istiyorum. Baş başa. Beş dakika. Hepsi bu.”

Bir saniye sessizlik oluyor. Sarah hala canlı bir gülüşle duruyor ama gözleri kapıya doğru fıldır fıldır bakıp dönüyor.

“Tamam Lara,” diyor sonunda. “Senin istediğin gibi olsun.”

Yerine otururken güvence alırcasına kulaklığına dokunduğunu görüyorum.

“Eee... Trudy Yenge nasıl?” diyorum sohbet ortamı oluşturun diye. “Burada mı?”

“Trudy birkaç günlüğüne Fransa’daki eve gitti,” diyor Sarah hemen.

“Diamente? Belki onunla bir kahve içerdim.” Diamente’yle kahve falan içmek istemiyorum, sadece ne kadar dostane ve normal olduğumu ispatlamaya çalışıyorum.

“Diamente’yi mi görmek istiyorsun?” Sarah’nın gözleri iyice büyüyor. “Şimdi mi?”

“Evdeyse, bir kahve içmek için...”

“Asistanını ararım.” Ayağa fırlıyor, kulaklığına mırıldanıyor ve anında geri dönüyor. “Maalesef, Diamente şu anda manikür yaptırıyormuş. Belki bir sonraki sefere diyor.”

Hı, evet. Aramadı bile. Sarah’ya acıyorum aslında. Şu anda bir aslana bakıcılık yapıyormuş gibi gergin. İçimden birden “Eller yukarı!” diye bağırıp kendini yere atışını görmek geliyor. Onun yerine “Bileziğini beğendim,” diyorum. “Gerçekten sıradışı bir model.”

“Ah, evet.” Bıkkın bir ifadeyle kolunu uzatıyor ve zincire bağlı iki daireyi sallıyor. “Bunları görmedin mi? Yeni *İki Küçük Bozuk Para* koleksiyonundan. Ocak ayında bütün Lingtons kafelerinde bir stant olacak. Bill sana da bir tane verir. Bir de pendentif olan var, bir de tişört... Define kutusunun içinde iki bozuk para olan hediye setleri...”

“Harikaymış,” diyorum kibarca. “İyi gidiyordur.”

“Ah, İki Küçük Bozuk Para çok genişledi,” diye doğruluyor ciddiyetle. “Çok büyük. Lingtons kadar büyük bir marka olacak. Hollywood filmine çekilecek biliyor musun?”

“Hı hı.” Kafa sallıyorum. “Pierce Brosnan, Bill Amca’yı oynayacakmış diye duydum.” Sarah’nın gözleri parlıyor ve benden korkma olayını tamamen unutmuşa benziyor. “Herkes iki küçük bozuk parayla geleceğini değiştirebilir. Aynı kural, aileler, işyerleri, ekonomiye uygulanabilir... Biliyorsun, kitap çıktıktan sonra bir sürü politikacı Bill’i aradı. Hepsi de... Bu sırrı ülkeye nasıl uyarlayabileceğini öğren-

mek istiyor.” Saygıyla sesini alçaltıyor. “Amerikan Başkanı da dahil.”

“Başkan, Bill Amca’yı mı aradı?” Kendime rağmen saygı duyuyorum.

“Adamları.” Sarah omuz silkiyor ve bileziğini sallıyor. “He-pimiz Bill’in siyasete atılması gerektiğini düşünüyoruz. Dünyaya sunacak çok şeyi var. Onun için çalışmak bir ayrıcalık.”

Hayran listesinde bir numarada. Sadie’ye bakış atıyorum, Sarah’nın konuşmasının başından beri esniyor. “Ben keşfe çıkıyorum,” diye duyuruyor ve bir şey dememe kalmadan da ortadan kayboluyor.

“Tamam.” Sarah kulaklığını dinliyor. “Yoldayız. Bill seni görmeye hazır Lara.”

Ayağa kalkıp onu takip etmemi işaret ediyor. Kuşku uyandıracak derecede orijinal görünen Picasso’larla dolu duvarları olan bir koridordan geçiyor, başka bir koridorda duruyoruz. Şimdi daha ufak bir karşılama alanındayız. Eteğimi çekiştiriyorum ve birkaç kez derin nefes alıyorum. Gergin hissetmem çok komik. Yani, karşımdaki amcam. Onu görmek en doğal hakkım. Tamamen rahat olmak dışında bir şey hissetmeye gerek yok.

Elimde değil. Dizlerimin bağı çözülüyor.

Sanırım sebebi buradaki kapıların kocaman olması. Bil-diginiz kapı gibi değil. Tavana kadar kule gibi yükseliyorlar. İki muazzam cilalı ahşap blok, arada bir insanlar girip çıkarken sessizce açılıp kapanıyor.

“Bill Amca’nın odası burası mı?” Kapıyı işaret ediyorum başımla.

“Orası dış ofis.” Sarah gülümsüyor. “Sen onunla iç ofiste görüşeceksin.” Kulaklığını dinliyor tekrar, birden canlanıyor ve “İçeri getiriyorum,” diye mırıldanıyor.

Şimdi de uzun kapıları eliyle itiyor. Beni havadar, duvarları cam olan bir mekana sokuyor. İçeride iki çok havalı tip çalışıyor. Birinin üstünde İki Küçük Bozuk Para tişörtü var. İkisi de kafasını kaldırıp kibarca gülümsüyor ama bilgisayar tuşlarına basmayı kesmiyorlar. Bir başka devasa kapıya ulaşıyor ve duruyoruz. Sarah kol saatine bakıyor. Sonra tam saniyesi gelmiş gibi bir anda kapıyı tıklatıyor ve itip açıyor.

Hangar gibi, aydınlık bir oda. Kubbeli tavana, podyumda duran cam bir heykele ve basamakla inilen bir oturma alanına sahip. Takım elbiseli altı adam ayağa kalkıyor, toplantıları bitmiş gibi. Ve orada, devasa masanın arkasında Bill Amca oturuyor. Gri polo yaka tişörtü ve kotuyla, filinta gibi. Cenazede olduğundan daha yanık tenli, saçları daha parlak siyah ve bir elinde Lingtons kupası tutuyor.

“Zaman ayırdığın için teşekkürler Bill,” diyor adamlardan biri coşkulu coşkulu. “Çok minnettarız.”

Bill Amca cevap vermiyor, sadece Papa misali tek elini kaldırıyor. Adamlar sırayla odayı terk ederken üç üniformalı kız ortaya çıkıyor ve otuz saniyede kahve kupalarıyla dolu masayı temizliyor. Bu arada Sarah beni bir koltuğa yönlendiriyor.

Birdenbire o da gergin görünüyor.

“Yeğeniniz Lara,” diye mırıldanıyor Bill Amca’ya. “Baş başa görüşmek istiyor. Damien ona beş dakika tanımaya karar verdi ama hazırlık notumuz yok. Ted kapıda bekli-

yor.” Sarah sesini alçaltıyor. “Fazladan güvenlik de çağırabilirim.”

“Teşekkürler Sarah, gerek yok.” Bill Amca kızın lafını kesip dikkatini bana çeviriyor. “Lara. Otursana.”

Otururken Sarah’nın odadan çıktığını ve kapılardan birinin yumuşakça arkamdan kapandığını duyuyorum. Odada sessizlik hakim. Bill Amca, Blackberry’sine bir şeyler yazıyor. Zaman geçirmek için duvardaki, Bill Amca’nın ünlü insanlarla çekilmiş resimlerine bakıyorum. Madonna. Nelson Mandela. İngiliz Futbol Milli Takımı.

“Evet Lara.” Nihayet kafasını kaldırıyor. “Senin için ne yapabilirim?”

“Ben... Hmmm...” Boğazımı temizliyorum. “Ben...”

Bir sürü yumruk gibi açılış cümlesi hazırlamıştım oysaki. Ama artık burada olduğum için, yani iç sığınaktayım ya, dudaklarım kuruyor. Felç geçiriyorum sanki. Bahsettiğimiz kişi Bill Lington. Devasa, jet set kodaman, Başbakan’a ülkeyi nasıl yöneteceği hakkında tavsiye vermek gibi yapacak bir milyon önemli işi var. Neden bir huzurevine gidip yaşlı bir kadının kolyesini alsın? Aklımdan ne geçiyordu?

“Lara?” Soru sorar gibi kaşlarını çatıyor.

Of Tanrım. Bunu yapacaksam şimdi yapmalıyım. Tramlenden atlamak gibi bir şey. Burun dik, derin nefes al ve atla.

“Dün Sadie Teyze’nin kaldığı huzurevine gittim,” diyorum aceleyle. “Ve anlaşılan birkaç hafta önce aynı sana benzeyen biri onu ziyaret etmiş, adı Charles Reece. Bu bana hiçbir anlam ifade etmedi, o yüzden ben de gelip sana

sorayım dedim...” Duraklıyorum. Bill Amca bana sanki bir hula eteği giyip dans etmeye başlamışım gibi coşkuyla bakıyor.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldanıyor. “Lara, yoksa hala Sadie’nin cinayete kurban gittiğini mi iddia ediyorsun? Konu bu mu? Çünkü buna ayıracak vaktim yok.” Telefona uzanıyor.

“Hayır, o değil!” Yüzüm kıpkırmızı ama kendimi azimli olmaya zorluyorum. “Öldürüldüğünü düşünmüyorum. Oraya gitmemin sebebi... Kimse ona ilgi göstermediği için kendimi kötü hissetmemdi. O hayattayken yani. Ziyaretçi defterinde başka birinin ismi vardı ve hemşireler gelenin tıpkı sana benzediğini söyledi. Ben de işte... Merak ettim. Anlarsın ya. Merak.”

Lafımı bitirdiğimde nabzım kulaklarımda zonk zonk atıyor.

Bill Amca yavaşça ahizeyi elinden bırakıyor ve sessizlik oluyor. Birkaç saniye ne diyeceğini tasarlıyormuş gibi görünüyor.

“Eh, anlaşılan ikimizde de aynı içgüdüler baskın çıkmış,” diyor sonunda sandalyesine yaslanarak. “Haklısın, Sadie’yi görmeye gittim.”

Hayretler içinde çenem düşüyor.

Sonuç! Tam anlamıyla, anında sonuç! Özel dedektif olmalıymışım.

“Peki ama niçin Charles Reece ismini kullandın?”

“Lara.” Bill Amca sabırla iç geçiriyor. “Orada bir sürü hayranım var. Ben ünlü bir simayım. Davul zurna çalarak

yapmadığım bir sürü iş var. Hayır işleri, hastane ziyaretleri...” Ellerini iki yana açıyor. “Charles Reece, adımlı vermek istemediğim zaman kullandığım isim. Bill Lington’ın şahsen yaşlı bir kadını ziyarete geldiği duyulsa kopacak kıyameti hayal edebiliyor musun?”

Dostça göz kırparak gözlerime bakıyor ve bir an ben de ona gülümsüyorum. Akla yatkın aslında. Bill Amca bir rock yıldızı. Takma isim kullanması mantıklı.

“Ama neden aileden gizledin? Cenazede Sadie Teyze’yi hiç ziyaret etmediğini söyledin.”

“Biliyorum.” Bill Amca kafasını sallıyor. “Onun için de sebebim vardı. Ailenin diğer fertlerinin onu hiç ziyaret etmedikleri için suçluluk duymalarını ya da kendilerini kötü hissetmelerini istemedim. Özellikle de babanın. O çok... Asabi olabiliyor.”

Asabi mi? Babam asabi değildir.

“Babam iyi,” diyorum gergin bir sesle.

“Ah, harikadır,” diyor Bill hemen. “Tam anlamıyla muhteşem bir adam. Ama Bill Lington’ın kardeşi olmak kolay değil. Onu anlıyorum.”

Hırslanarak dikiliyorum. Haklı. Bill Lington’ın kardeşi olmak kolay değil, çünkü Bill Lington çok kibirli, kendini beğenmiş adamın teki. Ona hiç gülümsememeliydim. Hatta keşke gülümseme geri alınabilseydi.

“Babam için üzölmene gerek yok,” diyorum en kibar tavrımla. “O kendine üzölmüyor. Hayatta iyi bir yere geldi.”

“Biliyorsun, babanı seminerlerimde örnek olarak kullanıyorum.” Bill Amca düşöncelere dalmış bir ses tonu kul-

lanıyor. “İki oğlan. Aynı yetiştiriliş tarzı. Aynı eğitim. Aralarındaki tek fark, içlerinden biri istedi. Birinin bir hayali vardı.”

Sanki bir promosyon DVD’si için ezberden konuşmasını okuyor gibi. Tanrım, amma kendine dönük bir adam. Kim herkes Bill Lington olmak ister diyor ki? Bazı insanların hayali, dünyanın dört bir yanındaki bütün kahve fincanlarının üstünde resmini görmek değil.

“Eee, Lara.” Tekrar bana odaklanıyor. “Seni görmek çok güzeldi, Sarah sana çıkışı gösterir...”

Bu mu? Sürem bitti mi? Kolye kısmına değinemedim bile.

“Bir konu daha var,” diyorum çabucak.

“Lara.”

“Çok kısaca soracağım, söz. Sadece merak ediyordum da Sadie Teyze’yi ziyaret ettiğinde...”

“Evet?” Sabrı taşmak üzere, kendini zorladığını görebiliyorum. Kol saatine bakıyor ve klavyesinde bir tuşa basıyor.

Of Tanrım. Nasıl ifade etmeli?

“Acaba bir bilgin var mı...” Güç bela konuşuyorum. “Ya ni şeyi görmüş olabilir misin... Ya da kazara almış olabilir misin... Bir kolyeyi? Cam boncuklu ve ucunda yusufçuk olan bir kolye?”

Bir başka patronluk taslayan gülümseme, boş bir bakış ve başından savan bir yorum bekliyorum. Donakalmasını hiç beklemiyorum. Gözlerinin birden keskinleşmesini ve açılmasını beklemiyorum.

Amcama uzun uzun bakarken şoktan neredeyse nefesim kesiliyor. Neden bahsettiğimi biliyor. Biliyor.

Bir saniye sonra gözlerindeki ışık sönüyor, yerini tekrar nazik bir ifade alıyor. Diğer ifadeyi neredeyse hayal ettiğini sanacağım.

“Kolye mi?” Kahvesini yudumlıyor ve klavyesinde birkaç tuşa basıyor. “Sadie’ye ait bir şeyi mi kastediyorsun?”

Ensem karıncalanıyor. Neler oluyor? Gözündeki o bakışı gördüm, gördüğüme eminim. Neden şimdi hiçbir şey bilmiyormuş numarasına yatıyor?

“Evet, eski bir takının peşindeyim.” İçimdeki güdüler bana soğukkanlı ve ilgisiz davranıyor. “Huzurevindeki hemşireler ortadan kaybolduğunu söyledi. O yüzden ben de...” Bill Amca’yı bir tepki vermesi için son derece dikkatle izliyorum ama o mülayim maskesi yüzünde bozulmadan duruyor.

“İlginç. Niçin istiyorsun onu?” diye ekliyor havalı havalı.

“Ah, herhangi bir sebebi yok. Sadie’nin 105. yaşgününde o kolyeyi taktığını gördüm fotoğrafta ve bulmak güzel olurdu diye düşündüm.”

“Etkileyici.” Duraklıyor. “Fotoğrafı görebilir miyim?”

“Yanımda değil maalesef.”

Konuşma çok garip. Sanki tenis oynuyoruz. İkimiz de topu yumuşakça havaya atıyoruz ve durmuyoruz.

“Eh, neden sözettiğin hakkında hiçbir fikrim yok maalesef.” Bill Amca konuyu kapattığını gösteren bir hareketle kahvesini masaya koyuyor. “Zamanım kısıtlı, o yüzden burada keseceğiz.”

Sandalyesini arkaya itiyor ama ben kıpırdamıyorum. Bir şey biliyor kolyeyle ilgili. Bildiğine eminim. Ama ne yapabilirim? Seçeneklerim neler?

“Lara?” Amcam sandalyemin yanında ayakta duruyor, bekliyor. Ben de istemeye istemeye ayağa kalkıyorum. Kapıya yaklaştığımız sırada sanki sihirle yapılmış gibi Sarah kapıyı açıyor. Arkasında dikilen Damien’i görüyorum, Blackberry’si dışarıda.

“Tamam mı?” diyor.

“Tamam,” diye onaylıyor Bill Amca sertçe kafa sallayarak. “Babana selamlarımı ilet, olur mu Lara? Hoşçakal.”

Sarah bir elini dirseğıme koyup beni odadan çıkarmaya başlıyor. Şansım elimden kayıyor. Çaresizce kapının koluna tutunuyorum.

“Kolyeye çok yazık, değil mi?” Bill Amca’ya dümdüz bakıyorum, bir tepki uyandırmaya çalışıyorum vargücümle. “Sence ona ne olmuş olabilir?”

“Lara, yerinde olsam o kolyeyi unutturdum,” diyor Bill yumuşak bir sesle. “Muhtemelen çok eskide kalmıştır. Damien, içeri gelsene.”

Damien yanımdan hızla geçiyor ve iki adam odanın diğer tarafına yürüyorlar. Kapı kapanıyor. Bill Amca’nın arkasından bakakalıyorum. Hayalkırıklığından patlamak üzereyim.

Neler oluyor? Şu kolyenin özelliği ne?

Sadie’yle konuşmalıyım, hemen. Şu dakika. Kafamı öne arkaya çeviriyorum ama ortalıkta yok. Tipik. Büyük ihtimal içini şehvetle doldurup taşıran, gürbüz bir bahçıvan bulmuştur.

“Lara,” diyor Sarah gergin bir gülümsemeyle. “Parmaklarını kapının kolundan çeker misin lütfen? Kapıyı kapatamıyoruz.”

“Tamam,” diyorum ellerimi kaldırarak. “Panik yapma. Oturma eylemi falan yapacak değilim.”

‘Eylem’ kelimesini duyunca Sarah’nın gözleri yuvalarından fırlıyor ve sahte bir gülüşle bunu örtbas ediyor. Bill Amca için çalışmayı kesinlikle bırakması gerek. Çok gergin.

“Araban ön tarafta seni bekliyor. Seni şimdi oraya götüreceğim.”

Kahretsin. Eğer beni arabaya kadar geçirirse çekmecelele falan bakamam, etrafı karıştıramam.

“Yolculuk için bir kahve ister misin?” diye soruyor Sarah lobiden geçerken.

İçimden yükselen “Evet, lütfen Starbucks olsun,” deme isteğimi bastırıyorum.

“Hayır, teşekkürler.” Gülümsüyorum.

“Eh, seni görmek harikaydı Lara.” Sahte neşesi midemi kaldırıyor. “Gene gel.”

Hı hı, tabii. Yani *Lütfen bir daha buraya adımını bile atma!*

Limuzin sürücüsü kapıyı açıyor. Tam binmek üzereyken Sadie önümde bitiyor, yolumu kapatıyor. Saçı başı dağılmış ve zor nefes alıyor.

“Buldum!” diyor dramatik bir edayla.

“Ne?” Duruyorum, ayağım havada kalıyor.

“Evde. Üst kattaki yatak odasında gördüm, bir tuvalet masasının üstünde duruyor. Kolye burada. Kolyem burada.”

Nutkum tutularak bakakalıyorum. Biliyordum, biliyordum.

“Seninki olduğuna emin misin?”

"Tabii ki eminim!" Sesi tiz bir şekilde yükseliyor ve evi göstermeye başlıyor el kol hareketleriyle. "Tutup alabilirdim. Almaya çalıştım. Tabii ki alamadım..." Hayalkırıklığına uğramış gibi dilini damağına sürtüyor.

"Lara, bir sorun mu var?" Sarah tekrar merdivenlerden iniyor, yanıma geliyor. "Arabada bir sorun mu var? Neville, her şey yolunda mı?" diyor sürücüye.

Adam da savunmaya geçer gibi "Her şey yolunda," deyip başıyla beni işaret ediyor. "Havayla konuşmaya başladı."

"Farklı bir araba ister misin Lara?" Nazik tavırlarını sürdürmek için Sarah'nın ne büyük bir çaba harcadığını görebiliyorum. "Ya da başka bir yere gitmek? Neville seni istediğin yere götürebilir. Belki de bugün akşama kadar onu kullanmak istersin."

Gerçekten, gerçekten benden kurtulmaya can atıyor.

"Araba iyi, teşekkürler," diyorum canlı bir sesle. "Arabaya bin," diye mırıldanıyorum Sadie'ye dudağımın kenarından. "Burada konuşamam."

"Efendim?" Sarah kaşlarını çatıyor.

"Sadece... Telefondayım. Minik kulaklık." Kulağıma hafifçe vuruyorum ve çabucak arabaya geçiyorum.

Kapı çıt diye kapanıyor ve giriş kapısına doğru yol alıyoruz. Cam bölmenin kapanıp kapanmadığını kontrol ediyorum, arkama yaslanıp Sadie'ye dönüyorum. "İnanamıyorum! Nasıl buldun?"

"Aramaya çıktım işte." Omuz silkiyor. "Bütün dolaplara ve çekmecelere baktım, kasaya baktım."

"Bill Amca'nın kasasına mı girdin?" Şaşkınlık içindeyim. "Vay canına. İçinde ne var?"

“Evraklar ve mücevherler,” diyor Sadie sabrı taşmış gibi. “Tam pes etmek üzereydim ki bir tuvalet masasının önünden geçtim ve işte oradaydı.”

İnanamıyorum. Öfkeden patlayabilirim. Bill Amca karşında oturdu ve bana yusufçuklu kolye hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi. Gözü bile seğirmedi. O tam bir yalancı... Kuyruklu yalanlar uyduruyor. Bir hareket planı yapmalıyız. Çantama elimi sokup defter kalem çıkarıyorum.

“Bir şeyler dönüyor,” diyorum. Sayfanın en tepesine ‘Hareket Planı’ yazıyorum. “Almasının bir nedeni olmalı, yalan söylemesinin de bir nedeni olmalı.” Sıkıla sıkıla alnımı ovuşturuyorum. “Ama ne? Neden onun için bu kadar önemli? Kolye hakkında başka bir şey biliyor musun? Bir... Geçmişî falan var mı? Ya da antika değeri...”

“Tek yapacağın bu mu?” Sadie patlıyor. “Konuş, konuş, gevele, gevele... Kolyeyi almalıyız. Camdan tırmanıp girmeli ve kolyeyi almalısın. Hemen!”

“Eee...” Defterden kafamı kaldırıyorum.

“Çok kolay olacak,” diye ekliyor Sadie kendine güvenerek. “Ayakkabılarını çıkarabilirsin.”

“Tamam.”

‘Evet’ anlamında kafa sallıyorum. Fakat işin doğrusu, buna hazır değilim. Bill Amca’nın evine hırsız gibi girmek... Plan yapmadan...

“Tek sorun,” diyorum bir saniye sonra, “her tarafta güvenlik görevlisi, alarm falan var.”

“Ne olmuş?” Sadie gözlerini kısıyor. “Hayatımda senin kadar mızıkçı birini görmedim! Sağlığa zararlı diye sigara iç-

miyorsun. Tehlikeli diye arabada emniyet kemerini takıyorsun. Tehlikeli diye margarin yemiyorsun.”

“Margarin tehlikeli demiyorum,” diye karşı çıkıyorum kızarak. “Sadece, bilirsin işte, zeytinyağında doymamış yağ oranı daha yüksek.”

Sadie’nin yüzündeki küçümseyen ifadeye bakıp susuyorum.

“Pencereye tırmanıp içeri girerek kolyemi alacak mısınız?”

“Evet,” diyorum bir saniye durup. “Tabii ki alacağım.”

“Eh, hadi öyleyse. Arabayı durdur.”

“Bana emir vermeyi kes,” diyorum alınarak. “Tam da öyle yapacaktım zaten.”

Öne eğilip şoförle aramdaki cam bölmeyi açıyorum. “Afedersiniz. Birden araba midemi bulandırdı. Beni indirebilir misiniz? Eve metroyla döneceğim.” Dikiz aynasından kaşlarını çatıldığını görünce “Şoförlüğünüzü beğenmiyor falan değilim,” diye ekliyorum aceleyle. “Harikasınız. Gerçekten... Eee... Yumuşak manevralar.”

Araba kenarda duruyor ve şoför şüpheli şüpheli arkasına bakıyor. “Sizi evinizin kapısına kadar götürmem gerekiyor.”

“Merak etme,” diyorum dışarı çıkarken. “Cidden, biraz hava almam lazım, çok teşekkürler.”

Kaldırıma adımımı attım bile. Kapıyı dan diye kapatıyorum ve sürücüye el sallıyorum. Adam bana son bir şüpheli bakış fırlattıktan sonra u dönüşü yapıp gerisin geri Bill Amca’nın evine yollanıyor. Gözden kaybolunca ben de geriye yürümeye koyuluyorum, göze çarpmadan yolun kenarından devam ediyorum. Köşeyi dönüyorum, Bill Amca’nın

demir parmaklıklarını görüyorum ve duruyorum. Dev kapılar kapalı. Güvenlik görevlisi cam kabininin içinde oturuyor. Her tarafta kapalı devre güvenlik kameraları var. Bill Amca'nın evine elini kolunu sallayarak girilmez. Strateji belirlemeliyim. Derin bir nefes alıp gene kapılara yaklaşıyorum, en masum ifademi takınıyorum.

“Merhaba! Gene ben, Lara Lington,” diyorum yaya interkomundan içeri. “Şemsiyemi unutmuşum. Çok aptalım.” Bir saniye sonra güvenlik görevlisi benim için yaya kapısını açıyor ve candan sarkıyor.

“Sarah’yla konuştum. Şemsiyeden haberi yok ama geliyor.”

“Onunla yolda buluşurum, zahmete gerek yok,” diyorum neşeli neşeli ve adam karşı çıkamadan tabanları yağlıyorum. Tamam. Birinci engeli aştım.

“Başka tarafa baktığı anda bana haber ver,” diye mırıldanıyorum Sadie’ye ağzımın kenarından. “*Şimdi*, de.”

“Şimdi,” diyor birden ve aniden yolun kenarına atılıyorum. Çimlerde birkaç adım atıp eğiliyorum, bir çitin altından yuvarlanıp duruyorum. Adeta bir aksiyon filminden fırlamış gibiyim.

Kalbim ağzımda atıyor. Taytımın toprak olması bile umrumda değil. Çitin arasından Sarah'nın yüzünde şaşkın bir ifadeyle girişe doğru koşar adım geldiğini görüyorum.

“Nerede?” diyen sesini duyuyorum ön kapıda.

“Bir saniye önce şuradaydı...” Güvenlik görevlisi de şaşıyor.

Ha!

Aslında pek de 'ha' değil. Bir saniye sonra ellerinde Rottweiler'larla beni aramaya çıkabilirler.

"Nerede?" diye fısıldıyorum Sadie'ye. "Bana yol göster. Ve arkamı kolla."

Çimlerden eve doğru yolumuza devam ediyoruz. Çitlerden su akan şeye ve ödül kazanan heykele varıyoruz. İnsanlar yürüyüp geçerken donuyorum. Ama şu ana kadar kimsenin gözüne çarpmadım.

"Orada." Köşeyi dönüyoruz ve Sadie birinci kattaki çift kanatlı cam kapıları gösteriyor. Bahçeden merdivenle çıkılabilen bir terasa açılıyorlar. Sarmaşıkları tırmanmak zorunda kalmayacağım. Neredeyse moraliyim bozuluyor.

"Beni kolla," diye mırıldanıyorum Sadie'ye. Merdivenleri çıkıyorum, ayakkabılarımı ayağımdan atıp sessizce ve hızlı hareket ediyorum. Dikkatlice aralık duran kapıya yaklaşıyorum ve nefesimi tutuyorum.

Orada işte.

Tuvalet masasının üstünde, odanın içinde. Uzun, ıslık ıslık, iki kat sarı cam boncuk, ortasında mükemmel bir yusufçuk, incili ve taşlı. Sadie'nin kolyesi bu. Yanardönerli ve büyü gibi, tam tarif ettiği şekilde. Gerçi hayalimdekinden daha uzunmuş ve boncuklar biraz eskimiş.

Kolyeye bakarken duygulanıyorum. Bunca zaman sonra. Tüm iz sürmeler, umutlanmalardan sonra, var mı yok mu diye merak ederken... İşte burada. Birkaç metre ötemde. İstesem eğilip kolumu uzatabilir ve odaya girmeden kolyeyi alabilirim.

"Kolyen... Nefes kesici." Sadie'ye dönüyorum, sesim boğuklaşıyor. "Kesinlikle hayatımda gördüğüm en güzel şey."

“Alsana!” Sadie ellerini kollarını havada sallıyor, boncukları şingirdiyor. “Konuşmayı kes. Al hadi!”

“Tamam! Tamam!”

Camlı kapıları açıyorum, içeri hassasça bir adım atıyorum ve kolyeye uzanıyorum. Tam o sırada odaya yaklaşan ayak sesleri duyuyorum. Bir saniye geçmeden de kapı çat diye açılıyor. Kahretsin. Biri giriyor. Panikle balkona geriliyorum ve bir kenara sınıyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye bilmek istiyor Sadie aşağıda. “Kolyeyi al.”

“İçeride biri var. Gitmesini bekliyorum.”

Bir anda Sadie terasa çıkıyor ve camdan içeri kafasını sokup odaya bakıyor.

“Hizmetçi kız.” Bana dik dik bakıyor. “Kolyeyi hemen kapmalıydın!”

“Bir dakika sonra alırım, o gider gitmez. Stres yapma. Sadece beni kolla yeter.”

Duvara sırtımı veriyorum. Hizmetçi kızın ya da her kimse o kişinin aklına hava almak için dışarı çıkmak esmesin diye dua ediyorum ve olur da çıkarsa ne bahane uydurduğum diye kafayı yiyorum.

Birden kalbim duruyor, camlı kapılar hareket ediyor... Ama açılmıyorlar. Sert bir tık sesiyle kapanıyorlar. Hemen sonra da anahtarla kilitlendiklerini duyuyorum.

Hayır.

Hayır, olamaz, olamaz.

“Seni dışarı kilitledi.” Sadie odaya dalıyor, tekrar dışarı çıkıyor. “Şimdi de gidiyor. Hapis kaldın. Hapis kaldın.”

Camlı kapıları zorluyorum ama iyice ve sertçe kilitlenmişler.

“Aptal şey!” Sadie sinirden aklını oynatıyor. “Tam bir saksın! Neden elini atıp almadın?”

“Tam alacaktım,” diye karşı çıkıyorum savunmaya geçerek. “Biri geliyor mu diye kontrol etmeliydin.”

“Eee, ne yapacağız?”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum!”

Birbirimize bakıyoruz. Bir sessizlik oluyor. Sadece kesik kesik nefes alışımız duyuluyor.

“Ayakkabılarımı giymem gerek,” diyorum en sonunda. Basamaklardan aşağı iniyorum ve ayakkabılarımı giyiyorum. Yukarıda Sadie hayalkırıklığı içinde odaya girip çıkıyor, sanki kolyesini bırakmaya dayanamıyor. Sonunda pes edip çimlerde yanıma geliyor. Birkaç saniye birbirimizin yüzüne bakamıyoruz.

“Çabuk davranıp alamadığım için üzgünüm,” diye mırıldanıyorum sonunda.

“Eh,” diyor Sadie büyük bir çaba göstererek. “Sanırım tamamıyla senin hatan değildi.”

“Hadi evin çevresini dolaşalım. Belki bir yerden sıvışınız. İçeri girip güvenli mi diye bak.”

Sadie gözden kaybolurken ben de çimenlerde dikkatlice süzülüyorum, evin duvarının dibinden yürüyorum. Ağır ağır ilerliyorum, çünkü ne zaman bir pencerenin yanından geçsem eğilip yüzüstü sürünüyorum. Gerçi bir güvenlik görevlisi yanıma yaklaşırsa bu numaralar bir işe yaramaz ama...

“Buradasın demek.” Sadie birden yanımdaki duvarda bi-
tıyor. “Bil bakalım ne oldu?”

“Tanrım!” Göğsümü tutuyorum. “Ne oldu?”

“Amcan. Onu izliyordum. Yatak odasındaki kasaya gitti. İçine baktı ama aradığı şeyi bulamadı. Sonra kapağı çat di-
ye kapatıp Diamante’ye seslenmeye başladı bas bas bağırar-
ak. Kızına. Ne garip isim.” Burnunu kırıstırıyor.

“Kuzenim.” Kafa sallıyorum. “Büyük yeğenin.”

“Kız mutfaktaydı. Bill onunla özel konuşmak istediğini
söyledi ve bütün çalışanları odadan çıkardı. Sonra da kasa-
yı karıştırdı mı, bir şeyler aldı mı diye sordu.”

“Aman Tanrım.” Sadie’ye dümdüz bakıyorum. “Aman
Tanrım. Diamante ne dedi?”

“Hayır dedi ama amcan ona inanmadı.”

“Belki de yalan söylüyordur.” Zihnim hızla çalışıyor.
“Belki de orası Diamante’nin odasıdır, kolyenin durduğu
masa.”

“Kesinlikle. O yüzden kolyeyi şu anda almalıyız. Amcan
kolyenin nerede olduğunu anlamadan ve tekrar kilitleme-
den önce. Etrafta kimse yok. Bütün çalışanlar yoldan çekil-
di. Eve girebiliriz.”

İyi bir fikir olup olmadığını düşünecek vaktim yok. Kal-
bim hızla atıyor. Sadie’yi takip ederek yan kapıdan içeri, be-
nim evim kadar büyük bir çamaşırvaneye giriyorum. Sadie
bana ikili kapıları işaret ediyor, beni koridordan geçiriyor.
Sonra hole ulaşınca elini kaldırıyor, gözleri kocaman açılı-
yor. Bill Amca’nın bağırdığını duyuyorum, sesi giderek yük-
seliyor.

“Özel kasa... Kişisel güvenlik... Ne cüret! Şifre sadece acil durumlar içindi...”

“Haksızlık bu! Bana hiçbir şeyi elletmiyorsun!”

Diamente'nin sesi giderek yaklaşıyor. İçgüdüsel olarak bir koltuğun arkasına atlayıp çömeliyorum, dizlerim titriyor. Bir saniye sonra Diamente hole giriyor. Üstünde garip, asimetrik, pembe bir mini etek ve minicik bir tişört var.

“Ben sana kolye alırım.” Bill Amca peşinde koşturuyor. “Sorun değil. Ne istediğini söyle, Damien bulsun...”

“Hep aynı şeyi söylüyorsun!” diye cırlıyor Diamente. “Beni hiç dinlemiyorsun. O kolye mükemmel. Bir sonraki Tütüler ve İnciler defileminde ona ihtiyacım var. Bütün koleksiyonum kelebekler üzerine. Ben yaratıcı bir insanım, farkettin mi bilmem?”

“Madem o kadar yaratıcısın tatlım,” diyor Bill Amca iğnелейici bir ses tonuyla, “neden elbiselerin üzerinde çalışmaları için üç tasarımcı tuttum?”

Bir an ağzım açık kalıyor. Diamente başka tasarımcıları mı kullanıyor? Bir dakika sonraysa bunu neden daha önce çakmadığıma inanamıyorum.

“Onlar... Sıçtığımın... Asistanı!” diye bağılıyor cevap olarak Diamente. “Önemli olan benim vizyonum! Ve o kolyeye ihtiyacım var.”

“Onu kullanmayacaksın Diamente.” Bill Amca'nın sesi kudretli. “Bir daha asla kasama el sürmeyeceksin. Kolyeyi bana hemen geri veriyorsun.”

“Hayır, vermiyorum. Damien'a söyle siktirsin gitsin, hadi naş.” Merdivenlerden yukarı çıkıyor, hemen arkasında Sa-

die var. Bill Amca köpürüyor, sanki kendini tutamayacak bir halde. Amcam kesik kesik nefes alıyor ve ellerini saçında gezdiriyor. Bakışları büyük merdivende. O kadar soğukkanlılığını ve kontrolünü yitirmiş görünüyor ki neredeyse kendimi tutamayıp güleceğim.

“Diamente!” diye bağıyor. “Hemen buraya dön.”

“Siktir git!” diye bir çığlık geliyor.

“Diamente!” Bill Amca merdivenleri kendi çıkmaya başlıyor. “Bu kadar yeter. Daha fazla uğraşamam.”

“Kolye kızda.” Sadie’nin sesi birden kulağımın dibinde. “Kolyeyi aldı. Terastan aşağı merdivenlerle indi. Çabuk. Yetiş ona.”

Titrek bacaklarla yerimden doğruluyorum, Sadie’nin peşinden koridoru geçiyorum, çamaşırhaneden çimlere çıkıyorum. Nefes nefese evin etrafında tur atıyorum. Beni görürler mi diye umursamıyorum artık. Ve kederle duruyorum.

Kahretsin.

“Hayııııı!” diye inim inim iniyor Sadie yanımda.

Diamente siyah bir üstü açık Porsche’nin içinde, son sünat kapılara doğru gaza basıyor, güvenlik görevlisi kapıyı çabucak açıyor. Diamente kapıları beklerken durakladığında dönüp eve parmağıyla bir işaret yapıyor ve bir saniye sonra sokağa çıkıyor. Diğer elindeyse, parmaklarının arasına doladığı Sadie’nin kolyesi güneşte parlıyor.

Tek bir ihtimal var. Kolyedeki taşlar sıradan taş değil, pırlanta. Kolye nadir bulunan pırlantalarla bezeli ve milyonlarca sterlin değerinde. Öyle olmalı. Bill Amca'nın bu kadar ilgilenmesi için başka bir sebep düşünemiyorum.

Pırlanta ve mücevher üzerine bütün internet sitelerini araştırdım ve insanlar 1920'den kalma 'D' renk 10,5 karatlık bir kolyeye neler veriyor, şaşırdım kaldım.

"Kolyendeki en büyük taş ne kadar büyüktü?" diyorum Sadie'ye bir kez daha. "Yaklaşık olarak?"

Sadie gürültülü gürültülü iç geçiriyor. "Bir buçuk santim."

"Çok mu parlaktı? Kusursuz mu görünüyordu? Değerini etkileyebilir."

"Birdenbire kolyemin değeriyle ilgilenir oldun." Sadie bana içerleyerek bakıyor. "Bu kadar paragöz olduğunu bilmiyordum."

“Paragöz değilim,” diyorum hırsla. “Bill Amca neden kolyenin peşine düştü, onu anlamaya çalışıyorum. Değersiz bir şey olsa vaktini harcamazdı.”

“Kolyeye el süremedikten sonra ne değişir ki?”

“El süreceğiz.”

Bir planım var ve oldukça iyi. Bill Amca’nın evinden döndüğümüzden bu yana, hafta başından beri tüm dedektiflik yeteneklerimi kullandım. İlk önce Diamante’nin bir sonraki Tütüler ve İnciler defilesi hakkında her şeyi öğrendim. Haftaya çarşamba, Sanderstead Otel’de, 18:30’da. Sadece davetli misafirler girebiliyor. Sorun şu ki Diamante’nin beni davetli listesine yazması imkansız, ne de olsa *Hello!*’da resimlerim çıkmıyor ya da sosyetik kankalarından biri değilim ve bir elbiseye dört yüz sterlin saçamam. İşte bu noktada tokınağı indirdim. Sarah’ya son derece arkadaş canlısı bir mesaj atıp Bill Amca’yla bu konuyu konuşmaya gelebilir miyim diye sordum. ‘Geçerken eve bir uğrasam?’ diye teklif ettim. Mesela yarın. Ne olur ne olmaz diye birkaç gülen surat da ekledim. Sarah anında cevap yazıp Bill’in biraz meşgul olduğunu ve yarın gelmememi, onun yerine Diamante’nin özel asistanıyla kendisinin konuşabileceğini söyledi. Çok geçmeden de kapıma iki davetiye gönderildi. Ciddi, insanlar psikopat olduğunuzu sanıyorsa, onlara istediğinizi yaptırmak çok basit.

Tek pürüz, planımın ikinci ve hayati derecede öneme sahip kısmı, yani Diamante ile konuşmak ve defileden sonra kolyeyi bana vermesi için onu ikna etmek. Şimdilik başarısızlığa mahkum görünüyor. Asistanı bana kuzenimin nere-

de olduğunu söylemiyor, cep telefonunu da vermiyor. Sözde bir mesaj bıraktı ama arayan soran olmadı. Yani, neden Diamente milyoner olmayan, varlığını tanımadığı kuzenini arama zahmetine girsin ki?

Sadie, Diamente'nin Soho'daki ofisine gitmeye çalıştı, onu ve kolyeyi bulabilir mi diye baktı ama anlaşılan Diamente oraya adımını atmıyor. Her taraf asistanlarla dolu ve bütün giysiler Shoreditch denen bir şirket tarafından dikiliyor. Kısacası bu da işe yaramadı.

Geriye tek bir şey kaldı. Defileye gideceğim, bitmesini bekleyeceğim, sonra da Diamente'yi kenara çekip orada onunla konuşup kolyeyi isteyeceğim.

Ya da anlarsınız işte. Kapacağım.

Derin bir nefes vererek mücevher sitesini kapatıyorum ve dönüp Sadie'ye bakıyorum. Bugün üstünde gümüş rengi bir elbise var. Yirmi bir yaşındayken bu elbiseyi çok isteyip tutturmuş ama annesi ona almamış. Açık camın önünde, pervazda oturuyor ve ayaklarını sokağa sarkıtmış. Elbise omuzlarından aşağı inen iki incecik ip ve tam belinin ortasındaki gül dışında sırsız. Giydiği tüm hayalet elbiseler arasında bu benim favorim.

"Kolye bu elbiseyle nefes kesici görünecek," diyorum içimden gelerek.

Sadie kafa sallıyorsa da bir şey demiyor. Omuzları çökük, sıkkın duruyor. Ki buna hiç şaşırmıyorum. Çok yaklaştık. Kolyeyi gördük. Ve sonra kaybettik.

Bir süre endişeyle onu seyrediyorum. Sadie'nin bir şeyler hakkında 'gevelemekten' nefret ettiğini biliyorum. Ama belki de konuşursa morali düzelir. Bir nebze.

“Anlatsana bir daha... Kolye senin için neden bu kadar özeldi?”

Sadie bir süre hiçbir şey demiyor. Öyle ki sorumu duydu mu diye merak ediyorum. “Söyledim ya,” diyor sonunda. “Onu taktığım zaman kendimi güzel hissediyordum.” Çerçeveye yaslanıyor. “Senin de dolabında giydiğin zaman kendini güneş gibi hissetmeni sağlayan bir şey vardır. Tanrıça gibi.”

“Eee...” Duraksıyorum.

Kendimi hiç tanrıça gibi hissettim diyemem. Ya da güneş gibi ışık saçtığımı hissettiğimi söyleyemem.

Sadie adeta düşüncelerimi okurcasına arkasını dönüyor ve kot pantolonumu süzüyor.

“Belki de yoktur. Bir değişiklik yapıp güzel bir şeyler giymeyi denemelisin.”

“Pantolonum güzel!” diye kendimi savunuyorum. “Belki güzel değil ama...”

“Koyu mavi bir kere.” Eski ruh haline bürünüyor ve bana küçümser bir bakış fırlatıyor. “Mavi! Gökkuşağının en çirkin rengi. Bütün dünya bu korkunç mavi bacaklarla geziyor. Neden mavi?”

“Çünkü...” Omuz silkiyorum. “Bilmem.”

Kate ofisten erken çıkıp dışçıye gitti, telefonlarımız sessiz. Belki ben de çıkarım. Vakit yaklaştı. Kol saatime bakıyorum ve umutlanıyorum.

Saçıma taktığım kalemi düzeltiyorum, ayağa kalkıp kıyafetimi süzüyorum. Urban Outfitters’tan ilginç desenli tişört. Şirin bir kurbağacık kolyesi. Kot pantolon ve balerin ayakkabısı. Az makyaj. Mükemmel.

“Eee... Düşündüm de, yürüyüşe mi çıksak?” diyorum olağanüstü sıradan bir şekilde Sadie’ye. “Çok güzel bir gün.”

“Yürüyüş mü?” Garip garip bakıyor. “Nasıl bir yürüyüş?”

“Sadece... Yürüyüş işte.” Daha fazla bir şey demesine kalmadan bilgisayarımı kapatıyorum, telefonu telesekretere alıyorum ve çantamı omzuma atıyorum. Planım meyve vermeye hazır, heyecan içindeyim.

Farringdon’a ulaşmak yirmi dakika sürüyor ve metro merdivenlerinden koşarak çıkarken kol saatime bakıyorum. 17:45. Mükemmel.

“Ne yapıyoruz?” Sadie’nin şüpheli sesi beni takip ediyor. “Yürüyüşe çıkıyoruz dedin sanıyordum.”

“Evet. Sayılır.”

Bir ara Sadie’yi ekmeyi diledim. Ancak bir sorun var, ya ona ihtiyacım olursa, ya işler sarpa sararsa. Anacaddeden köşeyi dönüp duruyorum.

“Kimi bekliyorsun?”

“Kimseyi,” diyorum biraz fazla savunmaya geçerek. “Kimseyi beklemiyorum. Ben sadece... Takılıyorum. Dünyanın gelip geçişini izliyorum.” Sözlerimi kanıtlamak istercesine öylesine bir posta kutusuna yaslanıyorum, sonra kadının teki mektup atmak için yaklaşınca çabucak uzaklaşıyorum.

Sadie önümde belirip yüzümü inceliyor, sonra birden elimdeki kitabı görünce nefes alıyor. “Ne yaptığını biliyorum. Takiptesin. Josh’ı bekliyorsun. Değil mi?”

“Hayatımın kontrolünü elime alıyorum.” Sadie’nin gözlerinin içine bakamıyorum. “Ona değiştiğimi göstereceğim. Beni görünce hatasını anlayacak. Bekle.”

“Çok kötü bir fikir bu. Çok, çok kötü bir fikir.”

“Değil. Kapa çeneni.” Yansımamı kontrol ediyorum, biraz daha ruj sürüyorum, sonra da dağıtıyorum.

Sadie'nin ağzından çıkan tek kelimeye kulak asmayacağım. Kendimi ruhen hazırladım, hazırım. Güç bende. Kafasının içine sızmaya çalıştığım onca zaman, ilişkimizin nerede ters gittiğini öğrenmek istediğim onca zaman Josh benden kaçmıştı. Ama artık nihayet ne istediğini biliyorum. Durumu nasıl düzelteceğimi biliyorum.

O öğle yemeğinden beri tam anlamıyla kendimi baştan yarattım. Banyoyu dağıtmadım. Duşta şarkı söylemekten vazgeçtim. Bir daha asla hiç kimsenin ilişkisinden sözetmeye karar verdim. Hatta o William Eggleston fotoğraf kitabına bile baktım ama şu anda onu elimde tutmam biraz fazla tesadüf olurdu. O yüzden de elimde *Los Alamos* adlı başka bir toplama eseri var.

Josh beni bambaşka görecektir. Başını dönecek. Şimdi sadece iş çıkışı ona kazara-bilerek yolda rastlamam gerek. İşyeri de yaklaşık iki yüz metre ötede.

Gözlerimi girişten ayırmaksızın metroya yürüyen herkesi çok iyi görebildiğim, bir mağazanın yanındaki minik girintiye doğru yürüyorum. Josh'ın iki çalışma arkadaşı yanımdan hızlı hızlı geçiyor ve midem kasılıyor. O da birazdan burada olur.

“Dinle.” Acil durummuş gibi konuşuyorum Sadie'yle. “Bana birazcık yardım etmen gerekebilir.”

“Ne demek yardım?” diyor gururlu bir şekilde.

“Josh'ı biraz yönlendirme yardımı. Ona benden hoşlandığını söyle. Emin olmak için.”

“Neden söylenmesi gereksin ki?” diye karşı çıkıyor. “Seni görür görmez hatasını anlayacağını söyledin.”

“Anlayacak,” diyorum sabrım taşarak. “Ama hemen anında anlamayabilir. Belki de ufak bir... Dürtüklemeye ihtiyaç duyar. Vurdurma yapmak gibi. Eski motorlar vurdurulur ya,” diye ekliyorum ani bir ilhamla. “Sizin dönemdekiler gibi. Hatırladın mı? Tutacağı çevirir, çevirirsin de motor birden çalışır ya. Milyonlarca kez yapmışsındır.”

“Motorlara yaptım,” diyor. “Erkeklerle değil.”

“Aynı şey. Bir çalışıp yola çıksın, her şey düzelecek, biliyorum...” Nefesimi tutuyorum. Aman Tanrım. İşte orada.

Josh kulağında iPod’uyla uzun adımlarla yürüyor. Bir elinde su şişesi, diğerinde havalı bir yeni laptop çantası var. Saklandığım yerden dışarı adım atıyorum, sonra bir adım daha, bir adım daha, derken tam karşısındayım.

“Ah!” Şaşırmış gibi yapıyorum. “Eee... Merhaba Josh.”

“Lara.” Kulaklığını çıkarıp endişeyle bana bakıyor.

“Burada çalıştığını tamamen unutmuşum.” Yüzüme canlı bir gülüş yapıştırıyorum.

“Eveeeeet,” diyor Josh yavaşça.

Cidden. Bu kadar şüpheli görünmek zorunda mı?

“Geçen gün seni düşünüyordum,” diye devam ediyorum aceleyle. “Hani yanlış Notre Dame’a gitmiştik ya, hatırlıyor musun? Navigasyon şaşırmıştı. Ne komikti, değil mi?”

Geveliyorum. Yavaşla.

“Çok garip,” diyor Josh biraz durakladıktan sonra. “Ben de geçen gün aynı olayı düşünüyordum.” Gözleri elimdeki

kitaba kayıyor ve şaşkınlığını görüyorum. “Elindeki... *Los Alamos* mu?”

“Ah, evet,” diyorum kayıtsızca. “Geçen gün de *Democratic Camera* adlı muhteşem bir kitaba bakıyordum. Resimler olağanüstü. Bunu da almadan duramadım.” Sevgiyle kitaba vuruyorum, sonra kafamı kaldırıyorum. “Hey, sen de William Eggleston’ı severdin, değil mi?” Masumca alnımı kırıştırıyorum. “Yoksa başka biri miydi?”

“William Eggleston’ı severim,” diyor Josh yavaşça. “Sana *Democratic Camera*’yı ben vermiştim.”

“Ah, doğru ya.” Alnıma bir şaplak atıyorum. “Unutmuşum.”

Josh’ın yüzündeki bariz şaşkınlığı okuyabiliyorum. Dengesi bozuldu. Avantajı almışken bastırı.

“Josh, demek istediğim...” Ona kederli kederli gülümsüyorum. “Sana gönderdiğim o mesajlar için üzgünüm. Bana ne oldu, bilmiyorum.”

“Eh...” Josh beceriksizce öksürüyor.

“Sana çabucak bir içki ısmarlayabilir miyim? Telafi etmek için. Sert duygular olmadan.”

Bir sessizlik oluyor. Josh’ın düşünce akışını görebiliyorum. *Mantıklı bir teklif. Bedava içki. Lara oldukça akli başında görünüyor.*

“Tamam.” iPod’unu kaldırıyor. “Neden olmasın?”

Sadie’ye zafer kazanmış gibi bir bakış atıyorum, o ise başını sağa sola sallıyor, elini gırtlığının altından geçirip ölümlü çağrıştıran hareketler yapıyor. Bana ne, onun ne düşündüğü umrumda değil. Josh’la bir bara giriyoruz. Bana bir

beyaz şarap, ona da bira söylüyoruz ve bir paket cips açıyorum.

“Eee.” Josh’a gülümseyip paketi uzatıyorum.

“Evet.” Boğazını temizliyor. Kendini garip hissettiği ortada. “Nasıl gidiyor?”

“Josh.” Dirseklerimi masaya koyup ona ciddi ciddi bakıyorum. “Bak ne diyeceğim? Bırak her şeyi analiz etmeyelim. Tanrım, her şeyi en ince ayrıntısına kadar didikleleyen insanlardan nefret ediyorum. Incik cıncık konuşmalardan bıktım artık. Sadece yaşayalım. Hayatın tadını çıkaralım. Düşünmeyelim.”

Josh allak bullak olarak bana birasının üstünden bakıyor. “Ama sen de eskiden analiz etmeyi çok severdin. Hatta *Analiz* denen o dergiyi okurdun hep.”

“Artık değiştim.” Basitçe omuz silkiyorum. “Birçok açıdan değiştim Josh. Artık daha az makyaj malzemesi alıyorum. Banyom bomboş. Hatta seyahat etmeyi düşünüyorum. Nepal’e mesela.”

Bir keresinde Josh’ın Nepal’den bahsettiğini hatırlıyorum.

“Seyahat etmek mi istiyorsun?” Akli karışıyor. “Ama sen hiç...”

“Birden aklıma geliverdi,” diyorum ciddiyetle. “Neden bu kadar maceradan uzağım? Dışarıda görülecek çok şey var. Dağlar... Şehirler... Katmandu’nun tapınakları...”

“Katmandu’yu görmeyi çok isterdim,” diyor Josh canlanarak. “Biliyor musun, önümüzdeki sene oraya gitmeyi düşünüyordum.”

“Yok canım.” Ağzım kulaklarımda. “Şahane.”

On dakika boyunca Nepal’den konuşuyoruz. En azından Josh Nepal hakkında konuşuyor, ben de her dediğini onaylıyorum ve zaman akıp geçiyor. İkimizin de yüzüne renk geliyor ve kahkahalar atıyoruz, derken Josh kol saatine bakıyor. Mutlu bir çift gibi görünüyoruz. Biliyorum, çünkü aynadaki yansımamızı kontrol edip duruyorum.

“Ben kaçsam iyi olur,” diyor Josh birden, kol saatine bakıp. “Squash dersim var. Seni görmek güzeldi Lara.”

“Ah, tamam,” diyorum hiç tereddüt etmeden. “Seni görmek de çok güzeldi.”

“İçki için teşekkürler.” Josh’ın laptop çantasını alışını hafiften büyüyen bir panikle izliyorum. Böyle gitmemesi gerekiyordu.

“İyi bir fikirdi Lara.” Gülümsüyor, sonra eğilip yanağımı öpüyor. “Sert duygular olmadan. Teması koparmayalım.”

Teması koparmamak mı?

“Bir içki daha içseydin.” Çaresizmiş gibi konuşmamaya çalışıyorum. “Hadi hemen.”

Josh bir saniye düşünüyor, tekrar saate bakıyor. “Tamam, çabucak bir bira daha.” Bara yollanıyor. Duyamayacağı kadar uzaklaşınca “Sadie!” diye tıslıyorum ve çizgili gömlekli iki işadamlarının ortasına sıkışmış oturduğu bar taburesinden onu yanıma çağırıyorum.

“Ona beni sevdiğini söyle.”

“Ama seni sevmiyor,” diyor Sadie sanki çok basit bir şeyi gerzek birine açıklar gibi.

“Seviyor. Aslında seviyor. Sadece itiraf etmeye korkuyor, kendine bile. Ama bizi gördün. Şimdi ne kadar müthişiz, anlaşıyoruz. Eğer biri onu doğru yöne doğru iteklerse... Lütfen... Lütfen...” Yalvararak bakıyorum. “Senin için yaptığım onca şeyden sonra... Lütfen...”

Sadie sabrı taşmış gibi nefes veriyor. “Tamam.”

Yarım saniye sonra Josh’ın yanında, kulağına avaz avaz bağırıyor. “*Lara’yı hala seviyorsun! Hata yaptın! Lara’yı hala seviyorsun!*”

Josh’ın taş kesildiğini görüyorum, başını iki yana sallıyor, gürültüden kurtulmaya çalışıyor. Kulağını birkaç kere ovuyor, derin derin nefes alıyor, yüzünü siliyor. En sonunda dönüp bana bakıyor. O kadar akıllı karışmış duruyor ki bu kadar gergin olmasam kahkahalarla gülebilirim haline.

“*Lara’yı hala seviyorsun! Lara’yı hala seviyorsun!*”

Josh içkileri taşıyıp yanıma otururken transa geçmiş gibi. Sadie’ye minnettar bir gülüş çakıp şarabımı yudumluyorum ve Josh’ın açıklamasını bekliyorum. Ama kaskatı oturuyor, gözleri uzaklara dalmış.

“Aklında bir şey mi var Josh?” diye teşvik ediyorum yumuşak bir sesle. “Çünkü varsa söyleyebilirsin. Eski bir arkadaşınım senin. Bana güvenebilirsin.”

“Lara...” Duruyor.

Biraz daha yardım etmesi için çaresizlik içinde Sadie’ye bakıyorum. Josh neredeyse oraya ulaştı, az kaldı...

“*Lara’ya aşıksın. Savaşma Josh! Ona aşıksın!*”

Josh çatık kaşlarını düzeltiyor. Nefes alıyor. Sanırım birazdan...

“Lara.”

“Efendim Josh.” Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyor.

Hadi, hadi, hadi...

“Sanırım bir hata yaptım.” Josh güçlükle yutkunuyor.

“Galiba seni hala seviyorum.”

Bunu söyleyeceğini bilsem de kalbimde kocaman romantik bir baloncuk şişiyor ve gözlerim yaşıyor.

“Eh... Ben de seni hala seviyorum Josh,” diyorum sesim titreyerek. “Hep sevdim.”

O mu beni öpüyor, ben mi onu öpüyorum, emin değilim ama birden kollarımız birbirimize dolanıyor ve birbirimizi yiyip yutuyoruz. (Tamam, sanırım önce ben öptüm.) Sonunda ayrıldığımızda Josh öncekinden daha afallamış bakıyor.

“Eh,” diyor bir süre sonra.

“Eh.” Sevgi dolu bir şekilde parmaklarımı parmaklarına doluyorum. “İşte beklenmedik bir gelişme.”

“Lara, benim squash’a gitmem lazım.” Rahatsız görünerek saatine bakıyor. “Benim...”

“Merak etme,” diyorum cömertçe. “Git. Sonra konuşuruz.”

“Tamam.” Kafasını sallıyor. “Sana yeni numaramı gönderirim.”

“Harika.” Gülümsüyorum.

Birkaç mesaj gönderdim diye telefon numarasını değıştirerek aşırı tepki verdiğini söylemeyeceğim. Bunu başka zaman konuşuruz artık. Acelesi yok.

Josh cep telefonunu açarken omzunun üstünden bakıyorum ve hakikaten çok şaşırıyorum. Ekranda hala ikimizin

resmi var. O ve ben. Kayak giysilerimizle günbatımında bir dağın eteklerinde duruyoruz. Siluet şeklindeyiz ama o anı dün gibi hatırlıyorum. Bütün gün kayak yapmıştık ve günbatımı muhteşemdi. Yoldan geçen bir Alman'dan fotoğrafımızı çekmesini istemiştik ve adam yarım saat Josh'a telefonunun özelliklerini anlatmıştı. Josh o fotoğrafı saklamış. Bunca zaman!

"Güzel resim," diyorum ifadesizce. Gayet sakın başımla işaret ediyorum.

"Evet." Josh resme bakarken ifadesi yumuşuyor. "Bakınca kendimi iyi hissediyorum."

"Ben de," diyorum nefesim kesilerek.

Biliyordum. Biliyordum. Beni seviyor işte. Sadece ufak bir dürtme, bir desteğe ihtiyacı vardı, içinden bir ses ona sorun olmadığını söylemeliydi.

Telefonuma mesaj geliyor ve ekranda Josh'ın yeni numarası çıkıyor. Benim için bundan daha büyük bir mutluluk olamaz. Yeniden birlikteyiz. O tekrar benim!

Bardan çıkıyoruz, ellerimiz sımsıkı kenetlenmiş vaziyette köşede duruyoruz.

"Ben bir taksi çevireyim," diyor Josh. "Sen de ister misin?"

Tam ağzımdan "Harika, ben de senin taksini paylaşırım," çıkacakken yeni Lara beni durduruyor. Fazla hevesli olma. Ona biraz alan bırak.

'Hayır' anlamında kafa sallıyorum. "Hayır, sağol. Ben diğer tarafa gidiyorum. Seni seviyorum." Teker teker parmaklarını öpüyorum.

“Seni seviyorum.” Kafa sallıyor. Bir taksi duruyor ve Josh binmeden önce eğilip beni öpüyor.

“Güle güle.” Taksi giderken arkasından el sallıyorum, kendime sarılıyorum. Her yanıma zaferle titriyor. Yeniden beraberiz. Josh’la yeniden beraberim.

Insanlara iyi haberi vermek için sabırsızlanıyorum. Yani, neden başkasının hayatına da neşe katmayalım? Böylece ertesi sabah bütün arkadaşlarıma Josh'la yeniden birlikte olduğumuzu bildiren bir mesaj attım. Ayrıca onun birkaç arkadaşına da haber verdim, çünkü numaraları telefonuma kayıtlıymış. Bir de pizzacıdaki çocuğa söylemiş bulundum. (Yanlışlıkla oldu. Gerçi çocuk benim adıma sevindi.)

“Aman Tanrım, Lara!” Kate ofisten içeri girerken sesi de aynı anda patlıyor. “Josh’la barıştın mı?”

“Ah, mesajımı almışsın,” diyorum gayet umursamazca. “Evet, çok iyi, değil mi?”

“Olağanüstü. Yani... İnanılmaz.”

Bu kadar da şaşırmasına gerek yoktu canım. Ama benim için sevinen birilerinin olması da hoş doğrusu. Sadie çok surat astı. Bir kere bile sevindiğini söylemedi ve dün gece ne zaman arkadaşlarımdan mesajıma cevap gelse oflayıp

pufladı. Şu anda bile dosya dolabının tepesinden bana onaylamayan gözlerle bakıyor. Ama umrumda değil, çünkü önümde önemli bir telefon görüşmesi beni bekliyor ve bunu iple çekiyorum. Numarayı çeviriyorum, arkama yaslanıp babamın telefonu açmasını bekliyorum. (Telefona bakmak annemi geriyor, fidyeciler olabilir diye. Hiç sormayın, uzun hikaye.)

“Michael Lington.”

“Ah, merhaba baba, ben Lara,” diyorum sabahtan beri alıştırma yaptığım sıradan ses tonuyla. “Size Josh’la yeniden birlikte olduğumuzu haber vermek için aradım.”

“Ne?” diyor babam bir süre durakladıktan sonra.

“Evet, dün yolda karşılaştık,” diyorum havalı havalı. “Beni hala sevdiğini, büyük bir hata yaptığını söyledi.”

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik daha oluyor. Babam cevap veremeyecek kadar şaşırdı herhalde.

Ha! Ne kadar şeker bir an! Bu anı sonsuza dek yaşamak istiyorum. Haftalarca insanların çok üzgünsün, yanılıyorsun, hayatına devam etmelisin laflarını dinledikten sonra... Hepsi yanılıyordu.

“Haklıymışım demek ki, değil mi?” diye eklemeyi edemiyorum. “Birlikte olmak kaderimizde var diyordum.” Sadie’ye ‘içimin yağları eridi’ der gibi bakıyorum.

“Lara...” Babam tahmin ettiğim kadar mutlu konuşmuyor. Hatta oldukça gergin gibi. Sevgili kızının mutluluğu sevdiği erkeğin kollarında bulduğunu öğrenmesine rağmen. “Kesinlikle emin misin, sen ve Josh’ın...” Duraksıyor. “Öyle demek istediğinden emin misin?”

Cidden ya. Kafadan uyduruyorum mu sanıyor?

“İstersen onu arayabilirsin. Kendisine sor. Yolda rastladık birbirimize, bir kahve içtik, oradan buradan konuştuk. Sonra bana beni hala sevdiğini söyledi. Ve yeniden birlikteyiz. Tıpkı sen ve annem gibi.”

“Eh.” Babamın nefesini verdiği duyunurum. “Oldukça... İnanılmaz bir haber. Harika.”

“Biliyorum.” Halinden memnun, her şeye boşvermiş gibi gülümsüyorum. “İlişkiler karmaşıktır ve diğer insanlar burnunu sokup da her şeyi biliyormuş gibi konuşmamalıdır.”

“Evet,” diyor babam cılız bir sesle.

Zavallı babam. Galiba kalp krizi geçirmek üzere.

“Hey,” deyip onu neşelendirecek başka bir şey arıyorum. “Baba. Geçen gün aile geçmişimizi düşünüyordum. Ve aklıma geldi. Büyük teyzem Sadie’nin evinin resimleri var mı sende?”

“Efendim tatlım?” Babam bana yetismekte güçlük çekiyor sanırım.

“Yanan eski aile evimiz. Archbury’deki. Bir keresinde eski bir fotoğrafını göstermiştin. Hala sende mi?”

“Galiba.” Babam temkinli bir sesle konuşuyor. “Lara, son günlerde büyük teyzen Sadie’ye kafayı biraz fazla taktın galiba.”

“Kafayı takmadım,” diyorum alınarak. “Tek yaptığım geçmişimle biraz ilgilenmek. Sevinirsin sanmıştım.”

“Sevindim,” diyor babam çabucak. “Tabii ki seviniyorum. Sadece... Şaşırdım. Daha önce aile geçmişi hiç ilgini çekmezdi.”

Haklı. Geçen Noel eski bir fotoğraf albümünü bana gösterirken uyuyakalmıştım. (Savunma olarak çok fazla likörlü çikolata yedim diyorum.)

“Evet, şey... İnsanlar değişir. Artık ilgimi çekiyor. Yani, o fotoğraf o evden bize kalan son şey, değil mi?”

“Tam olarak değil,” diyor babam. “Biliyorsun, holdeki meşe yazı masası da o evden kalma.”

“Bizim holdeki mi?” Telefona hayretler içinde bakıyorum. “Her şey yangında yok oldu sanmıştım.”

“Çok az şey kurtarılabildi.” Babamın biraz rahatladığını seziyorum. “Hepsi bir depoya konup üç sene hiç dokunulmadı. Kimse uğraşmaya yeltenmedi. Deden öldükten sonra hepsini amcan ayıkladı. Yapacak bir işi yoktu. Bense muhasebe sınavlarıma hazırlanıyordum. Garip ama o günlerde aylak olan Bill’di.” Babam bir kahkaha atıyor ve kahvesini yudumladığını duyuyorum. “Annenle o sene evlendik. Meşe yazı masası evimizin ilk mobilyasıydı. Orijinal Art Nouveau.”

“Vay canına.”

Hikaye bende merak uyandırıyor. O masanın yanından on bin kez yürüyüp geçmişimdir ama bir kere bile nereden geldiği aklımın ucundan geçmedi. Belki de Sadie’nin masasıydı. Belki de içinde gizli kağıtları vardı. Telefonu kapattığımda Kate işlere dalmış, çalışıyor. Onu bir daha kahve almaya gönderemem. Ama Sadie’ye az önce duyduklarımı anlatmak için yanıp tutuşuyorum.

“Hey Sadie,” yazıyorum yeni bir belgeye. “Yangında her şey yok olmamış. Bazı şeyler depoya kaldırılmış. Bil baka-

lim ne öğrendim, bizim evde senin eski evinden kalma bir yazı masası varmış.”

Belki de gizli bir çekmecesinde Sadie'nin kaybettiğini sandığı serveti duruyordur, diye düşünüyorum heyecanlanarak. Ve nasıl açıldığını sadece Sadie biliyordur. Bana gizli şifreyi öğretir ve ben de nazikçe dili çekerim, tozları elimle silerim ve içinden... Gerçekten çok havalı bir şey çıkar. Ona el kol hareketi yapıp ekranı işaret ediyorum.

“O masanın kurtarıldığını biliyorum,” diyor Sadie mesajımı okuyunca. Bu haberden hiç ama hiç etkilenmişe benzemiyor. “O dönemde bir şey üstünde hak iddia etmek ister miyim diye bana eşyaların bir listesi gönderilmişti. İğrenç tabak çanaklar. Sıkıcı kalaylanmış tencereler. Korkunç mobilyalar. Hiçbiri ilgimi çekmedi.”

“Korkunç mobilyalar değil,” diye yazıyorum inatla. “Harika bir Art Nouveau mobilya.”

Kafamı kaldırıp Sadie'ye bakıyorum ve bir parmağını boğazına sokmuş, öğürüyor gibi yapıyor. “Tiksinç,” diyor. İster istemez kıkırdıyorum.

“O kelimeyi nereden öğrendin?” yazıyorum.

“Bir yerden kaptım işte.” Sadie tasasızca omuz silkiyor.

“Babama Josh'ı anlattım,” yazıyorum ve tepki vermesi için Sadie'ye bakıyorum. Ama sadece gözlerini devirip ortadan kayboluyor.

Tamam. Varsın olsun. Ne düşündüğü umrumda değil zaten. Arkama yaslanıyorum, cep telefonumu çıkarıp Josh'ın bir mesajını açıyorum. İçim ısınıyor, tatmin içindeyim, sanki az önce bir bardak sıcak çikolata içmiş gibiyim. Josh'la barıştım ve dünya tıkırında.

Belki de Josh'a bir mesaj atıp herkesin bizim adımıza ne kadar mutlu olduğunu söylerim.

Hayır. Onu boğmak istemiyorum. Yarım saat falan bekleyeceğim.

Odanın karşısında telefon çalışıyor ve o mu acaba diye merak ediyorum. Ama bir saniye sonra Kate "Bağlıyorum," diyor ve endişeli endişeli suratıma bakıyor. "Lara, Leonidas Spor'dan Janet arıyor. Bağlayayım mı?"

Sıcak çikolata midemde kaynamaya başlıyor.

"Evet. Tamam, onunla konuşurum. Bana otuz saniye müsaade et." Kendimi hazırlıyorum, sonra telefonu en havalı, üst-düzey-yönetici-avcısı tavrıyla açıyorum. "Merhaba Janet. Nasılsın? Kısa listeyi aldın mı?"

Kate kısa listemizi dün gece Janet'a e-postayla gönderdi. Arayacağını tahmin etmeliydim. Bugün izin yapmalı ya da sesim kısıkmiş numarasına yatmalıyım. "Umarım sen de benim kadar heyecanlısındır," diye ekliyorum canlı canlı.

"Hayır, değilim," diyor Janet her zamanki çatlak, kati sesiyle. "Lara, anlamıyorum. Clive Hoxton niçin listede?"

"Ah, Clive," diyorum kendime güvenen bir sesle konuşmaya çalışarak. "Ne adam. Ne yetenek."

Tamam, durum şu. Clive ile öğle yemeğim müthiş geçmedi biliyorum. Ama doğrusu, bu iş için biçilmiş kaftan o. Mülakattan önce onunla konuşup ikna edebilirim belki. O yüzden de adını listeye yazdım, altına da 'kesin değil' diye ufak harflerle not düşmüştüm.

"Clive gerçekten zeki bir yönetici Janet." Hemen konuşmaya girişiyorum. "Pazarlama sektöründe deneyimli, çok dinamik, yeni fikirlere açık..."

“Bunları biliyorum.” Janet lafımı kesiyor. “Ama dün gece bir davette ona rastladım. İşle ilgilenmediğini açıkça belirttiğini söyledi. Hatta adının listede yer aldığını duyunca çok şaşırdı.”

Siktir ya.

“Gerçekten mi?” Hayretler içindeymiş gibi konuşuyorum. “Ne kadar... Garip. Çok garip. Ben başka bir izlenim almıştım oysa. Benim gördüğüm kadarıyla harika bir toplantı yaptık, çok coşkulu ve hevesliydi...”

“Bana toplantıdan çekip gittiğini söyledi,” diyor Janet dümdüz bir sesle.

“Clive... Toplantıdan kalkıp gitti elbette.” Öksürüyorum. “İkimiz de gittik. İkimiz de kalkıp gittik diyebiliriz.”

“Bana tüm toplantı boyunca senin telefonda başka bir müşteriyle konuştuğunu ve seninle bir daha asla iş yapmak istemediğini söyledi.”

Kıpkırmızı oluyorum. Clive Hoxton amma kötü kalpli ve sinsi bir adammış.

“Eh.” Boğazımı temizliyorum. “Janet, şaşkınlık içindeyim. Tek diyebileceğim mesajların karışmış olduğu...”

“Ya Nigel Rivers?” Janet bir diğer adaya devam ediyor. “Kepekli adam değil miydi o? Daha önce de başvurmuştu bize.”

“Bugünlerde kepek sorunu iyiye gidiyormuş,” diyorum aceleyle. “Sanırım Head&Shoulders kullanıyormuş.”

“Biliyorsun biz kişisel hijyene çok önem veririz.”

“Eee... Farkında değilim Janet. Hemen notumu alıyorum.”

“Peki, ya şu Gavin Mynard?”

“Çok, çok yeteneklidir,” diye yalan söylüyorum anında. “Çok yetenekli ve yaratıcı bir adam... Kesinlikle hafife alınmış. CV’si adamın gerçek deneyim zenginliğini yansıtmıyor.”

Janet iç geçiriyor. “Lara.”

Durumu çakarak kaskatı kesiliyorum. Ses tonu yanlış anlaşılmayacak kadar açık. Beni kovacak, şu anda. İzin veremem, olmaz, işim bitemez...

“Ve tabii ki... Bir adayım daha var,” dediğimi duyuyorum telaş içinde.

“Bir aday daha mı? Yani, listede olmayan biri mi?”

“Evet. Diğerlerinden çok daha iyi! Bu adayın tam aradığınız kişi olduğunu söyleyebilirim hatta.”

“Eee, kimmiş?” diyor Janet şüpheli şüpheli. “Neden ayrıntıları bende yok?”

“Çünkü... Önce bazı şeyleri kesinleştirmeliyim.” Parmaklarımı üst üste koyup öyle sert bastırıyorum ki acıyorlar. “Çok gizli. Burada çok önemli birinden söz ediyoruz Janet. Çok üst düzey, çok deneyimli... İnan bana, çok heyecanlıyım.”

“Bana bir isim gerek,” diye havlıyor sinirlenerek. “Bana CV gerek. Lara, tüm bunlar hiç profesyonelce değil. Şirket toplantımız cuma günü. Natalie’yle görüşebilir miyim lütfen?”

“Hayır,” diyorum panikleyerek. “Yani... Cuma. Kesinlikle. Bütün bilgiler cumaya kadar elinize geçmiş olacak. Söz veriyorum. Ve tek diyebileceğim, bu adayın ağırlığını gö-

rünce başınız dönecek. Janet, kapatmalıyım, konuştuğumuza sevindim..." Telefonu kapatıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Kahretsin. Sıçtım. Ne yapacağım?

"Vay canına!" Kate kafasını kaldırıp bakıyor, gözleri parlıyor. "Lara, sen bir yıldızsın. Başaracağını biliyordum. Kim bu baş döndürücü çok önemli aday?"

"Öyle biri yok," diyorum çaresizce. "Birini bulmak zorundayız."

"Tamam." Kate acilen ofise bakınmaya başlıyor, sanki dosya dolabının çekmecesinde saklanan mühim bir yönetici var mıdır diye düşünüyor. "Eee... Nereden?"

"Bilmiyorum." Parmaklarımı saçımın arasında gezdiriyorum. "Hiç kimse yok!"

İnce bir titreşimle telefonuma mesaj geliyor. Çılgın bir an içimden üst düzey bir pazarlama yöneticisinin mesaj atıp kendisine uygun iş var mı diye sorduğunu hayal ediyorum. Ya da belki de Josh bana evlenme teklif ediyordur. Veya babam başından beri haklı olduğumu şimdi farkettiğini söylüyor ve benden şüphelendiği için özür diliyordur. Hatta Diamente bile olabilir, o yusufçuklu kolyeye aslında hiç ihtiyacı olmadığını haber verip kuryeyle göndersin mi diye soruyordur.

Ama hiçbiri değil. Natalie.

Selam bebek! Sahilde yoga yapıyorum. Burası çok keyifli. Sana bir resim gönderiyorum. Manzaraya bak. Muhteşem ha? Natalie

Not: Ofiste her şey yolunda mı?

İçimden telefonu camdan dışarı fırlatmak geliyor.

Saat yedi olduğunda sırtım tutulmuş, gözlerim kıpkırmızı. Eski *Business People*'ları, interneti ve gidip Kate'e alırdığım *Marketing Week*'in son sayısını kullanarak yeni bir acil aday listesi hazırladım. Ama hiçbir aday telefonunu açmıyor. Nerede kaldı iş konuşmak, nerede kaldı onları çabucak kısa listeye almak. Kırk sekiz saatim var. Üst düzey bir pazarlama müdürü icat etmek zorundayım. Ya da yaratmak.

İyi yanından bakarsak Oddbins'te Pinot Grigio'lar yarı fiyatına inmiş.

Eve girer girmez televizyonu açıyorum ve şarabımı son sürat yudumlamaya başlıyorum. *EastEnders* başladığında şeyi yanılamış vaziyetteyim, oda sağa sola sallanıyor ve iş sıkıntılarım hafifliyor.

Sonuçta, yani, asıl önemli olan sevgi, değil mi?

Olayları belli bir açıdan görmek şart. Bir ölçüde. Asıl önemli olan sevgidir, iş değil. Pazarlama müdürleri değil. Janet Grady ile korkunç görüşmeler değil. Bu fikre tutunmalıyım, o zaman iyi olurum.

Telefonumu kucağımda tutuyorum ve arada bir mesajlarımı açıp tekrar tekrar okuyorum. Bütün gün Josh'a mesaj çektim, moralim düzelsin diye. O da iki tane cevap attı! Bayağı kısa ama olsun. Amsterdam'da korkunç bir konferans-taymış ve eve dönmeyi iple çektiğini yazdı. Demek ki beni görmeyi de iple çekiyor.

Ona hafif, dostça bir mesaj daha gönderip ne yapıyor diye sorsam mı fikrini kafamda tartışıyorum, o sırada kafamı kaldırıp bakınca Sadie'nin uçuk gri bir şifon elbiseyle şömine rafında oturduğunu görüyorum.

"Ah, merhaba," diyorum. "Nereye gittin?"

"Sinemaya. İki film izledim." Bana suçlayarak bakıyor. "Biliyorsun, gündüzleri çok yalnız kalıyorum. Sen sürekli işle meşgulsün."

Janet Grady onun da yakasına yapışsaydı, o da meşgul olurdu.

"Ah, çok üzgünüm hayatımı kazanmak zorunda olduğum için," diye cevap veriyorum biraz iğneleyici bir sesle. "Keyif kadını olmayıp bütün gün film izleyemediğim için üzgünüm."

"Kolyeyi aldın mı?" diyor bana kulak asmayarak. "O konuda bir şey yaptın mı?"

"Hayır Sadie," diyorum huysuzca. "Yapmadım. Bugün bazı başka sorunlarım vardı maalesef." Hangi sorunların vardı diye sormasını bekliyorum ama oralı olmadan omuz silkiyor. Bana ne oldu diye sormayacak mı? Anlamaya çalışmayacak mı? Bu nasıl koruyucu melek ya?

"Josh bana mesaj gönderiyor, harika değil mi?" diye ekliyorum onu gıcık etmek için.

Mırıldanmayı kesip bana haince bakıyor. "Harika değil. Olay baştan sona kesinlikle yanlış."

Bana dümdüz bakıyor, ben de ona dik dik bakıyorum. Belli ki ikimiz de bu akşam günlük güneşlik bir ruh hali içinde değiliz.

“Yanlış değil. Gerçek. Beni öptüğünü gördün, söylediklerini duydun.”

“O bir kukla,” diyor Sadie başından savarak. “Benim ona söylediklerimi aynen tekrar etti. Ona git ağaçla seviş deseydim de aynısını yapacaktı. Hayatımda hiç bu kadar iradesiz birini görmedim! Kulağına fısıldamam bile onu yerinden sıçratmaya yetti.”

Ne kadar kaba. Kendini ne sanıyor, Tanrı mı?

“Saçmalık,” diyorum soğukça. “Tamam, biliyorum, onu biraz dürttün. Ama bir gerçeklik temeline dayanmasa asla söylemezdi. Belli ki derinlerde hissettiklerini açıkladı.”

Sadie alaycı alaycı kahkaha atıyor. “*Derinlerde hissettiklerini açıkladı*. Hayatım, çok komiksin. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyor.”

“Hissediyor,” diye tükürüyorum. “Tabii ki hissediyor. Telefonunda benim resmim duruyordu, değil mi? Bunca zaman yanında taşımış. Bu sevgidir.”

“O sevgi değil. Saçmalama!” Sadie kendinden o kadar emin ki öfkeyle dolup taşıyorum, patlayacağım.

“Ah, sen hiç aşık olmadın ki! Nereden biliyorsun? Josh gerçek bir erkek, gerçek hisleri ve gerçek bir aşkı var, senin hiç bilmediğin bir şey. Ne düşünürsen düşün ama ben her şeyi idare edeceğime inanıyorum, Josh’ın derinlerde bir yerde bana karşı bazı duyguları olduğuna inanıyorum.”

“*İnanmak yetmez!*” Sadie’nin sesi birden tutkuyla yükseliyor, hatta vahşileşiyor. “Bunu anlamıyor musun aptal kız? Bütün hayatını umut ederek ve inanarak geçirebilirsin. Eğer bir ilişki tek taraflıysa, o zaman hep bir sorudur,

asla yanıt haline gelemmez. Hayatını bir yanıtı bekleyerek geçiremezsin.”

Kıpkırmızı oluyor ve arkasını dönüyor.

Keskin bir sessizlik yaşanıyor, bir tek ekranda birbirinin üstüne çullanan iki dizi karakterinin sesi duyuluyor. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı, birden şarabı koltuğa dökmek üzere olduğumu farkediyorum. Elimi düzeltip şarabımdan bir yudum içiyorum. Olamaz ya. Bu patlama da neydi böyle?

Sadie'nin aşka meşke değer vermediğini sanırdım. Tek derdi eğlenmek, boşver gitsin ve o fıırtı sanıyordum. Ama öyle bir konuştu ki...

“Sana öyle mi oldu Sadie?” diyorum dikkatli bir tonla arkasından. “Sen bütün hayatını bir cevabı bekleyerek mi geçirdin?”

Anında ortadan kayboluyor. Hiçbir uyarı yapmaksızın, hiçbir ‘Sonra görüşürüz,’ olmadan. Yok oluyor.

Bana bunu yapamaz. Daha fazla şey öğrenmeliyim. Burada uzun bir hikaye var. Televizyonu kapatıp havaya sesleniyorum. Tüm sinirim uçuyor, meraktan çatlamak üzereyim.

“Sadie! Anlat hadi. Olanlar hakkında konuşmak iyidir.” Oda sessiz ama nedense burada olduğunu biliyorum. “Hadi,” diyorum ısrarla. “Ben sana kendimle ilgili her şeyi anlattım. Ben senin büyük yeğenimim. Bana güvenebilirsin. Kimseye söylemem.”

Hala çıt yok.

“Neyse.” Omuz silkiyorum. “Seni daha cesur sanırdım.”

“Cesurum.” Sadie önümde bitiyor, çok sinirli.

“O zaman anlat.” Kollarımı göğsümde birleştiriyorum.

Sadie'nin yüzü hareketsiz ama bana dikilen gözlerinin çakmak çakmak olduğunu görüyorum, sonra bakışlarını kaçırıyor.

Nihayet “Anlatacak bir şey yok,” diyor kısık bir sesle. “Sadece aşık olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum, o kadar. Tüm saatlerini cömertçe harcamayı, bütün gözyaşlarını ve bütün kalbini... Sonradan bir hiç olduğunu anladığın bir şeye feda etmenin ne olduğunu biliyorum. Hayatını boşa harcama. Hepsi bu.”

Hepsi bu mu? Dalga mı geçiyor? Orada bırakamaz. Bir şey olmuş. O şey neymiş işte?

“Ne oldu? Bir ilişkin mi vardı? Yurtdışında yaşarken bir adam mı vardı? Sadie, anlat bana.”

Sadie bir saniye cevap vermeyecekmiş ya da tekrar ortadan kaybolacakmış gibi duruyor. Sonra iç geçiriyor, arkasını dönüyor ve şömine rafına doğru yürüyor.

“Çok uzun zaman önceydi. Yurtdışına çıkmamdan önce, evlenmemden önceydi. Birisi vardı.”

“Annenlerle yaşadığın büyük kavga!” Birdenbire parçaları yerine oturtuyorum. “Onun yüzünden miydi?”

Sadie doğrularcasına kafasını bir santim yana kırıyor. Bir erkek yüzünden olduğunu anlamalıydım. Sadie'yi erkek arkadaşıyla birlikte hayal etmeye çalışıyorum. Hasır şapkalı, yirmilerden bir erkek. Şu eski moda bıyıklardan bırakmış.

“Annenler ikinizi birlikte falan mı yakaladı? Yoksa... Yoksa kiremit mi aktarıyordunuz?”

“Hayır!” Kahkahalarla gülüyor.

“Ne oldu öyleyse? Anlat bana. Lütfen.”

Sadie'nin bir zamanlar aşık olduğunu kafam hala almıyor. Bana Josh konusunda bu kadar gıcıklık ettikten sonra. Hiçbir şey umrunda değilmiş gibi davrandıktan sonra.

“Bazı karalama resimler buldular.” Kahkahası sönüyor ve sıska göğsüne sarılıyor. “O ressamdı. Benim resmimi çizmeyi severdi. Annemle babam kafayı yedi.”

“Senin resmini çizmesinin nesi yanlış?” diyorum şaşkınlık içinde. “Sevinmeleri lazım. Yani, bu bir iltifattır, bir ressam seni çizmek istiyor...”

“Çıplak.”

“*Çıplak mı?*”

Nutkum tutuluyor. Ve bir yandan da etkileniyorum. Hayatta bir resim için çıplak poz vermezdim. Hayatta! Ressam birkaç fırça numarası yapmadığı sürece. Bulanıklaştırma. Ressamlar ne yapıyorsa işte ondan.

“Üstümde bir kumaş vardı. Ama gene de işte annemle babam...” Sadie dudaklarını birbirine bastırıyor. “Resimleri buldukları gün çok dramatik bir gündü.”

Elimle ağzımı kapatıyorum. Kahkaha atmamalıyım, biliyorum, hiç komik değil, hiç...

“Yani seni gördüler, seni...”

“Tam anlamıyla sinir krizine bağladılar.” Burnundan homurtu gibi bir ses çıkıyor, neredeyse bir kahkaha. “Çok komikti... Ama aynı zamanda korkunçtu. Onun annesiyle babası da benimkiler kadar kızgındı. Onun hukuk okumasını istiyorlardı.” Sadie başını iki yana sallıyor. “Ondan hayatta avukat olmazdı. Bütün gece sabaha kadar resim çizer, şa-

rap içer, sigaranın birini söndürür, öbürünü yakardı, izmaritleri paletine atardı... İkimiz de öyle yapardık. Bütün geceyi onun atölyesinde geçirirdim o zamanlar. Anne babasının bahçedeki yıkık dökük kulübesinde. Ona Vincent dedim, Van Gogh'un adı. O da bana Mabel derdi." Gene hafif bir homurtu çıkıyor.

"Mabel?" Burnumu buruşturuyorum.

"Onların evinde Mabel diye bir hizmetçi çalışıyordu. Bir keresinde ona bu kadar çirkin bir isim duymadım, mutlaka değiştirtmelisiniz demiştim. O yüzden anında bana Mabel demeye başladı. Çok haindi."

Sesi şakacı gibi ama gözlerinde garip bir ışık yanıyor. Tüm bunları hatırlamak istiyor mu, istemiyor mu, emin değilim.

"Peki, sen..." diye başlıyorum, sonra soruyu bitirmekten tırsıyorum. Sormak istediğim şey, onu gerçekten sevip sevmediği. Ama Sadie zaten kendi düşüncelerine gömülmüş, dalmış gitmiş.

"Herkes uyurken gizlice evden kaçardım. Sarmaşıktan aşağı asılırdım..." Cümlesini tamamlamıyor, birden gözleri uzaklara dalıyor. Ansızın gerçekten çok üzgün görünüyor. "İkimizi öğrendikleri zaman her şey değişti. Onu Fransa'ya gönderdiler, amcasının yanına. 'Her şeyi bünyesinden atsın diye.' Sanki insan resim yapmayı bırakabilirmiş gibi."

"Adı neydi?"

"Adı Stephen Nettleton'dı." Sadie derin derin nefes veriyor. "Bu adı... Yetmiş senedir anmıyordum. En az."

Yetmiş *sene*?

“Sonra ne oldu peki? Bunlardan sonra?”

“Bir daha birbirimizi ne gördük, ne de konuştuk, hiç,” diyor Sadie gerçekçi bir sesle.

“Neden?” diye soruyorum dehşete düşerek. “Ona mektup yazmadın mı?”

“Ah, yazdım.” Gevrek bir gülüş çıkıyor ve birden içim büzüşüyor. “Fransa’ya peş peşe mektuplar yolladım. Ama ondan hiç cevap almadım. Annemler bana saf diyordu. Bana seni kullanıp attı diyorlardı. İlk başta onlara inanmadım, öyle dedikleri için nefret ettim. Ama sonra...” Sadie başını kaldırıyor, dimdik, sanki ona acımamam için bana meydan okuyor. “Aynen senin gibiydim. *Beni seviyor, gerçekten seviyor!*” Alaycı, tiz bir sesle söylüyor bunu. “*Bana yazacak! Benim için geri dönecek. Beni seviyor!* Gerçekler kafama dank ettiğinde neler hissettim biliyor musun?”

Gergin bir sessizlik oluyor.

“Sonra ne yaptın peki?” Konuşamıyorum.

“Evlendim tabii ki.” Bir çeşit kafa tutma seziyorum sesinde. “Stephen’ın babası yönetti töreni de. Rahibimiz oydu. Stephen da duymuştur muhakkak ama bir kart bile atmadı.”

Sessizliğe bürünüyor ve garip düşünceler içinde, olduğum yerde oturuyorum. Sırf intikam almak için şu yelekli tiple evlenmiş. Çok belli. Berbat bir şey. Neden uzun sürmediği anlaşıldı.

Tüm heyecanım söndü. Keşke Sadie’nin bu kadar üstüne gitmeseydim. Acı dolu anıları uyandırmak istemezdim. Ben de bana eğlenceli, ağız sulandıran bir hikaye anlatacak

ve ben de 1920'lerde seks hayatı nasıldı diye öğreneceğim sanıyordum.

"Stephen'ın peşinden Fransa'ya gidip onu takip etmek aklından geçmedi mi hiç?" diye sormadan edemiyorum.

"Gururluydum." Bana manalı manalı bakıyor ve *Eee, en azından ben erkeğimi geri kazandım*, diye karşı çıkmak geliyor içimden.

"Resimlerden hiç sakladığın oldu mu?" Çaresizce iyi bir yan arıyorum.

"Hepsini sakladım." Sadie başıyla onaylıyor. "Bir de kocaman bir resim vardı. Fransa'ya gitmeden hemen önce bana getirmişti. Onu da tavanarasına sakladım. Annemlerin ruhu bile duymamıştı. Ama sonra, tabii ev yanınca onu da kaybettim."

"Ah Tanrım." Hüsrana uğrayarak çöküyorum. "Çok yazık."

"Yok canım. Umrumda değildi. Neden olsun ki?"

Bir dakika teyzemi izliyorum. Eteğini elinde dalgalandırıyor, gözleri anı denizine dönüşmüş.

"Belki de mektuplarını hiç almadı," diyorum umutla.

"Ah, aldığından eminim." Sesinde bir sinir var. "Posta kutusuna gittiklerini biliyorum. Evden gizlice çıkarıp posta kutusuna kendi ellerimle atıyordum."

Buna dayanamam. Tanrı aşkına, mektupları evden gizlice kaçırmak mı? 1920'lerde neden insanların cep telefonu yokmuş? Düşünsenize, dünyada kim bilir kaç yanlış anlaşılma düzelirdi. Arşidük Ferdinand adamlarına mesaj çeker, "Galiba manyağın teki beni takip ediyor," derdi ve suikasta kurban gitmezdi. Birinci Dünya Savaşı yaşanmamış olurdu. Sadie de erkeğini arayabilir, konuşarak halledebilirlerdi.

“Stephen yaşıyor mu?” Birden içime umut doğuyor. “İzini sürebiliriz. Google’dan ararız, Fransa’ya gideriz, bahse girerim onu bulabilirim.”

“Genç yaşta öldü.” Sadie mesafeli bir sesle lafımı kesiyor. “İngiltere’den ayrıldıktan on iki yıl sonra. Cenazesini eve getirdiler ve kasabada bir tören yapıldı. Ben o dönemde yurtdışındaydım. Zaten davet de edilmedim. Edilsem de gitmezdim.”

O kadar dehşete düşmüş haldeyim ki cevap veremiyorum. Adam onu terk etmekle kalmamış, bir de ölmüş. Feci bir sonla biten, iğrenç bir hikaye bu. Keşke hiç sormasaydım.

Sadie camdan dışarı bakıyor, suratı dümdüz. Cildi önceki halinden daha soluk görünüyor ve gözlerinin altında halkalar oluştu. Gümüşü elbisesinin içinde ufacık, tehlikelere açık bir balarısı gibi görünüyor. Birdenbire gözlerimin yaşardığını hissediyorum. Sadie ressamı sevmiştii. Apaçık ortada. Tüm o cesaret gösterileri, küstah cevaplar ve yiğitliğin altında, onu gerçekten sevmiştii. Belki de bütün hayatı boyunca.

Adam nasıl bu sevgiye karşılık vermez? Piç herif. Şu anda hayatta olsaydı, gidip onu bulur ve bir temiz döverdim. Yirmi torunlu, bin yaşında, titrete bir ihtiyar olsa bile.

“Çok üzücü.” Burnumu ovuşturuyorum. “Çok acıklı bir hikayeymiş.”

“Acıklı değil,” diye yapıştırıyor o eski uçarı havasına bürünerek. “Hayat bu. Başka erkekler var, başka ülkeler var, yaşanacak başka hayatlar var. Bunu bilme sebebim bu.”

Birdenbire bana doğru dönüyor. “Bunu biliyorum ve sen de bana inanmalısın.”

“Neyi biliyorsun?” Söylediklerini takip edemiyorum. “Ne-ye inanmalıyım?”

“Arkadaşınla hiçbir şeyi halledemeyeceksin. Josh’ınla.”

“Nedenmiş?” Savunmaya geçerek dimdik bakıyorum. Hemen de Josh’ı lafa soktu.

“Çünkü istediğin kadar iste, iste, iste.” Arkasını dönüyor, dizlerine sarılıyor. Elbisenin altından kemikli sırtını görüyorum. “Ama o seni sevmiyorsa... Keşke gökyüzü kırmızı olsa diye dilemekten bir farkı yoktur.”

Panik yapmıyorum. Günlerden perşembe, hala bir çözümüm yok ve Janet Grady savaş meydanında beni bekliyor...

Artık panik ötesi bir yerdeyim. Bambaşka bir boyuta geçtim. Yogi gibi bir şeyim.

Bütün gün Janet'in aramaları bitmek bilmedi. Kate ona tuvalette olduğumu, yemeğe çıktığımı, tuvalette mahsur kaldığımı söyledi ve en sonunda artık çaresizce şöyle diyor: "Onu rahatsız edemem, gerçekten edemem... Janet, adayın kim olduğunu bilmiyorum. Janet, lütfen beni tehdit etme..."

Titreyerek telefonu kapatıyor. Belli ki Janet feci bir ruh hali içinde. Bence bu listeye taktı. Ben de öyle. Gözlerimin önünde CV'ler uçuşuyor ve telefon sanki kulağıma yapışık.

Dün ani bir ilham geldi. En azından, ilhamımsı bir şeydi. Belki de sadece çaresizlikti. Tonya! Sert, çetin ceviz ve

çelik gibi biri ve diğer tüm korkutucu özelliklere sahip. Janet Grady'ye harika bir aday olur.

Böylece onu arayıp gayet sıradan bir şekilde, ikizler iki yaşına bastı ya işe geri dönmeyi düşünüyor mu diye sordum. Hatta belki pazarlama sektörüne geçebilir miydi? Spor giyim mesela? Tonya oğlanları doğurmadan önce Shell'de yöneticiydi. Bahse girerim, CV'si çok etkileyicidir.

"Ama ben kariyerime ara verdim," diye karşı çıkıyor. "Mag-da! O balık kroketler değil! Buzluğun en altına bak."

"Bence yeterince ara verdin. Senin gibi yetenekli bir kadın... İşe dönmek için yanıp tutuşuyorsundur."

"Pek sayılmaz."

"Beynin uyuşacak."

"Uyuşmaz." Hakarete uğramış gibi alınıyor. "Biliyorsun, her gün çocuklarla Suzuki müziği yapıyoruz. Hem çocuklar hem de anne babalar için yatıştırıcı bir müzik ve orada harika annelerle tanıştım."

"Yani bana üst düzey bir pazarlama müdürü olmaktansa Suzuki müzik yapıp kapuçino içmeyi yeğlerim diyorsun, öyle mi?" Sesime inanamayan bir ton katmaya çalışsam da ben bile şu anda bunlarla uğraşmaktansa Suzuki müziği yapıp kapuçino içmeyi yeğlerdim.

"Evet," diyor dümdüz bir sesle. "Öyle. Hem neden üstüne geliyorsun Lara?" Birden uyanıyor. "Neler oluyor? Bir sorun mu yaşıyorsun? Çünkü benimle paylaşabilirsin, biliyorsun, işler ters gidiyorsa..."

Of Tanrım. Şimdi sahte anlayış gösterilerini çekemem.

"Hiçbir şey ters gitmiyor. Sadece ablama bir iyilik yapmaya çalışıyorum." Birkaç saniye bekleyip ekliyorum. "Eee,

peki müzik dersinde tanıştığın o anneler. Aralarında eskiden pazarlama müdürü olan yok, değil mi?”

Bir zamanlar profesyonel çalışan seksen annenin arasından işe bir an önce geri dönmek isteyen, eski bir mağaza pazarlama müdürü çıkabileceğini düşünüyor insan. Öyle sanıyor.

Neyse. Parlak fikir de buraya kadarmış. Hatta tüm fikirlerim buraya kadarmış. Tek olasılık, Birmingham’da bulduğum adam. Leonidas Spor her gün işe gelmesi için helikopterinin parasını derse teklifi seve seve kabul ediyor. Bu da bir milyon yıl geçse de olmayacak bir şey. Ayvayı yedim. Sonuç olarak giyinip süslenip bir partiye gitmenin hiç sırası değil.

Ne var ki taksideyim, giyinip sslendim, bir partiye gidiyorum.

“Geldik! Park Lane!” Sadie camdan dışarı bakıyor. “şoföre parasını de. Hadi gidelim.”

Kameraların parlak ışıkları arabanın içine süzülüyor ve dışarıda birbiriyle selamlaşan insanların uğultusunu duyabiliyorum. Camdan dışarı bakınca gece elbisesi giymiş on kişinin *Business People* yemeğinin yapıldığı Spencer Otel’e giden kırmızı haliya adım attığını görüyorum. *Financial Times*’a göre Londra iş dünyasının en üst düzey 400 yetenekli siması bu gece burada toplanıyor.

O yeteneklerden biri olarak birçok, birçok nedenden ötürü daveti iptal etmeye niyetliydim:

1. Josh’la yeniden birlikteyim ve başka bir erkekle akşam yemeğine katılmamalıyım.

2. İş beni çok yordu, çok stresliydi.
3. Hakikaten stresliydi.
4. Janet Grady burada olup bana bağırabilir.
5. Aynı şekilde Clive Hoxton da.
Şunu saymıyorum bile:
6. Bütün gece Bay Amerikalı Çatık Kaş'la konuşmak zorundayım.

Ancak son anda kafama dank etti. Dört yüz işadımı, hepsi bir arada, aynı salonda. Bazıları üst düzey yönetici, pazarlama müdürü. Bazıları da yeni iş arıyor. Kesin.

Evet, son planım, Leonidas Spor için bu gece yemekte bir aday bulmak.

Gece çantam kartvizitlerimle dolu mu diye bir kez daha kontrol ediyorum ve aynadan yansımadıma bakıyorum. Söylemeye gerek yok, dış görünüşüm gene Sadie'nin elinden çıkma. Simsiyah, vintage pullu bir elbise giydim, kollar fırfırlı ve omuzlar Mısırlı tarzı madalyonlar ve boncuklarla süslü. Üstüne de bir pelerin giydim. Gözlerim ağır sürmeli, bileğime kalın bir yılan şeklinde altın bileklik taktım. Hatta Sadie'nin eskiden giydiği tarzda, orijinal çorap bile giydim. Kafamda da sımsıkı, elmas şekilli örgü bere var. Sadie bunu bir eskicide buldu.

Ancak bu gece kendime güvenim daha yüksek. Bir kere herkes tuvalet giymiş olacak. Kafamdaki örgü bereye itiraz ettiysem de içten içe havalı durduğunu düşünüyorum. Çok retro ve şık görünüyorum.

Sadie de süslenip püslendi, türkuazlı yeşilli püsküllü bir elbise giydi, tavuskuşu tüyünden bir şal aldı. Boynunda on

kolye ve kafasında da kulağından aşağı dökülen taşlı şelaleli komik bir başlık var. Çantasını açıp açıp kapıyor ve manik bir modda. Hatta bana ölü sevgilisini anlattığından bu yana manik. Ona diğer ayrıntıları da sormaya çalıştım ama öyle anlarda hemen kaçıp gidiyor, yok oluyor ya da konuyu değiştiriyor. Ben de artık pes ettim.

“Hadi gidelim!” Bacakları dans etmeye başladı bile. “Dansa başlamak için sabırsızlanıyorum.”

Tanrı aşkına. Amma saplantılı kadın. Eğer gene salonun ortasında Ed’le dans edeceğimi sanıyorsa çok yanlışyor.

“Sadie, dinle,” diyorum kararlı bir sesle. “Bu bir iş yemeği. Dans edilmeyecek. Buraya çalışmaya geldim.”

“Biz bir şeyler buluruz,” diyor kendine güvenerek. “Dans her zaman bulunur.”

Aman. Neyse.

Taksiden indiğimde her tarafta gece elbiseli insanlar, özgüvenle tokalaşıyor, kahkahalar atıyor ve objektiflere poz veriyorlar. Çoğunu *Business People*’ın resimli haberlerinden tanıyorum. Bir an sinirlerim geriliyor ama Sadie’ye bir bakış atıp doğruluyorum, tıpkı onun gibi. Bu insanlar önemliyse ne olmuş? Ben de onlar kadar iyiyim. Kendi şirketimin ortağım. Her ne kadar iki kişiden ve alelade bir kahve makinesinden oluşsak da.

“Merhaba Lara.” Ed’in sesini arkamda duyup dönüyorum. İşte yanımda, tam beklediğim gibi temiz, yakışıklı. Ceketini üstüne kusursuz bir şekilde oturmuş ve koyu renk saçları kusursuz bir şekilde arkaya taranmış.

Josh asla böyle giyinmez. Her zaman kot pantolon üstüne bir Hint ceketini gibi bir şey giyer. Gerçi Josh çok havalıdır.

“Merhaba.” Ed’in elini tutuyorum, beni öpme fikrine kapılmasına mahal vermeden. Hoş, öyle yapacağını sanmam ya. Kıyafetimi tepeden tırnağa süzüyor, gözünde soru sorar gibi bir bakış var.

“Çok... Yirmiler olmuşsun.”

İyi tespit Einstein. “Evet, şey.” Omuz silkiyorum. “20’lerin giysilerini seviyorum.”

“Dalga geçme,” diyor şaşırarak.

“Çok lezzetli görünüyorsun,” diyor Sadie, Ed’e neşeli neşeli. Kendini Ed’in kucığına atıyor, kollarıyla göğsüne sarılıp burnunu gıdısına sürtüyor.

İy. Bütün gece böyle yapmayacak umarım.

Ufak bir fotoğrafçı grubuna yaklaşıyoruz, kulaklıklılı bir kadının işaretiyle birlikte Ed hafiften gözlerini deviriyor. “Üzgünüm, bunu yapmak zorundayım maalesef.”

“Kahretsin!” diyorum objektif çakıp gözümü kör edince. “Ben ne yapayım?”

“Yanımda dur,” diye mırıldanıyor güvence vererek. “Çeneni yukarıda tut ve gülümse. Merak etme, kafayı yemek doğaldır. Ben bunu aşmak için medya eğitimi aldım. İlk seferinde öyle bir kasılmışım ki Thunderbirds kuklası gibi çıkmışım.”

Gülmeden edemiyorum. Hatta gerçekten o Thunderbird çizgi filmindekilere benziyor, kare çenesi ve kaşları falan.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” diyor flaşlar patlarken. “Zaten benziyorum o kuşa. Tamam. Gerçeği kabullenebilirim.”

“Öyle düşünmüyordum,” diyorum hiç de ikna edici olmayan bir sesle. Yeni bir grup fotoğrafçıya doğru ilerliyoruz. “Hem sen Thunderbird’leri nereden biliyorsun?”

“Dalga mı geçiyorsun? Çocukken izlemiştim. Kafayı takmıştım. Scott Tracy olmak istiyordum.”

“Ben de Lady Penelope.” Kafamı kaldırıp bakıyorum. “En azından İngiliz kültürünün bir parçasıyla ilgilisin.”

Bir çocuk programı ‘kültür’ sınıfına girer mi emin değilim ama ne demek istediğim belli. Ed şaşıyor ve cevap verecekmiş gibi nefes alıyor ama o sırada kulaklıklı kadın yanımıza geliyor ve o an geçiyor.

Otele girerken etrafıma bakıyor, herkesi tarayıp Leonidas Spor işiyle ilgili yaklaşılabileceğim biri var mı diye değerlendiriyor. Hemen yeni birileriyle tanışmaya başlamalıyım, herkes yemeğe oturmadan önce.

Bu arada Sadie, Ed’e yapışmış vaziyette. Saçını okşuyor, suratını suratına sürüyor ve ellerini göğsünde gezdiriyor. Bir danışma masasının önünde duruyoruz, o sırada birden eğilip kafasını Ed’in ceketinin cebine sokuyor.

“Sadie!” diye mırıldanıyorum deli gibi Ed’in arkasından. “Ne yapıyorsun?”

“Eşyalarına bakıyorum,” diyor doğrularak. “İlginç bir şey yoktu. Sadece birkaç kağıt ve bir deste kart. Pantolonunun cebinde ne var acaba? Himm...” Gözleri bacak arasına odaklanıyor ve şeytani bir ışık yanıyor.

“Sadie!” diye tıslıyorum dehşetle. “Hayır!”

“Bay Harrison.” Şık, deniz mavisi bir kokteyl elbisesi giymiş bir kadın Ed’in üstüne atlıyor. “Ben Sonia Taylor, Dewhurst Yayıncılık’ın halkla ilişkiler müdürüyüm. Konuşmanızı dört gözle bekliyoruz.”

“Burada olduğuma çok memnunum.” Ed kafasını sallıyor. “Sizi Lara Lington ile tanıştırayım, benim...” Şüpheli

şüpheli bana bakıyor, sanki kelimeyi arıyor. “Bu akşamki randevum.”

“Merhaba Lara.” Sonia sıcak bir gülüşle bana dönüyor. “Sen hangi sektördensin?”

Vay anasını. Dewhurst Yayıncılık’ın Hİ müdürü.

“Merhaba Sonia.” En profesyonel tavrımla tokalaşıyorum. “Ben Lara Lington. İşe alma sektöründeyim. Sana kartımı vereyim... Hayır!” İstemdışı bir çığlık atıyorum.

Sadie aşağı eğilmiş, suratını Ed’in pantolonunun ön kısmına sokuyor.

“İyi misin?” Sonia Taylor bana endişeyle bakıyor.

“İyiyim.” Gözlerim fıldır fıldır dönüyor, önümdeki manzara dışında her yere bakıyorum. “İyiyim. Gerçekten iyi...”

“Güzel.” Sonia bana hafiften garip bir bakış fırlatıyor. “İsim rozetinizi bulayım.”

Sadie’nin kafası bir an geri çıkıyor ve tekrar içeri dalıyor. Orada ne yapıyor?

“Lara, bir sorun mu var?” Ed şaşkın şaşkın kaşlarını çatarak bana dönüyor.

“Eee... Yo,” diyebiliyorum. “Her şey iyi, güzel...”

“Tanrım!” Sadie’nin suratı tekrar ortaya çıkıyor. “Manzara iyiymiş.”

Elimi ağzıma götürüyorum. Ed bana şüpheyle bakıyor.

“Afedersin,” diyorum. “Sadece... Öksürük tuttu.”

“Buyrun!” Sonia masadan geri dönerek ikimize de birer isim rozeti uzatıyor. “Ed, izninle bir saniye seni tutabilir miyim, akışı bir gözden geçirelim.” Bana donuk bir şekilde gülümsüyor, sonra da Ed’i başka tarafa yönlendiriyor.

Hemen kamuflej olarak telefonumu çıkarıyorum ve Sadie'ye dönüyorum.

"Sakın bir daha yapma. Dikkatimi dağıttın. Nereye bakaçağımı bilemedim."

Sadie zalimca kaşlarını kaldırıyor. "Merakımı gidermek istedim."

Ne demek istediğini sormayacağım bile.

"Eh, isteme. Artık şu Sonia denen kadın beni çatlak sanıyor. Kartvizitimi bile almadı."

"Eee, ne olmuş?" Sadie kaygısızca omuz silkiyor. "Onun ne düşündüğü kimin umrunda?"

Sanki içimde bir şalter atıyor. Ne kadar ümitsiz durumda olduğumu anlamıyor mu? Kate ve benim günde on üç saat çalıştığımızın farkında değil mi?

"Benim umrumda!" Öfkeyle ona doğru dönüyorum ve siniyor. "Sadie, sence buraya niçin geldim? İşimi geliştirmeye çalışıyorum. Önemli insanlarla tanışmaya çalışıyorum." Etrafta dolanan insanları gösteriyorum. "Yarına kadar Leonidas Spor için bir aday bulmak zorundayım. Hemen bir şey yapmazsam iflas edeceğiz. Stresten geberiyorum ve sen farkında bile değilsin." Sesim ansızın titremeye başlıyor, bugün içtiğim o yoğun kahvelerden herhalde. "Neyse. Boşver. İstediyini yap. Benden uzak dur sadece."

"Lara..." Sadie konuşmaya başlıyor ama ana yemek salonuna açılan çift kanatlı kapılara ilerliyorum. Ed ve Sonia podyumda ve kadının ona mikrofonun nasıl çalıştığını gösterdiğini görüyorum. Çevremdeki masalar dinamik görünümlü adamlar ve kadınlarla doluyor yavaş yavaş. Piyasalar,

perakende sektörü, televizyon reklamı üzerine konuşmalar kulağıma çalınıyor.

Bu gece benim son şansım. Hadi Lara. Tüm cesaretimi toplayıp yanımdan geçen bir garsondan bir kadeh şampanya alıyorum ve bir grup işadamına yaklaşıyorum, hep birlikte neşeyle bir şeye gülüyorlar.

“Merhaba!” diye canlı bir sesle aralarına katılıyorum. “Ben Lara Lington, L&N Kariyer Danışmanlık. Size kartımı vereyim.”

“Merhaba,” diyor kızıl saçlı, dost canlısı bir tip. Grupla tanıştırıyor beni ve herkese kartımı uzatıyorum. İsim rozetlerinden anlaşıldığı kadarıyla hepsi de yazılım şirketleri için çalışıyor.

“Eee, burada pazarlama sektöründe çalışan var mı?” diye soruyorum öylesine sorarmış gibi. Bütün gözler sarı saçlı bir adama dönüyor.

“Suçlu.” Gülümsüyor.

“Yeni bir iş ister miydiniz?” diye yumurtluyorum. “Spor malzemeleri satan bir şirket, olanakları müthiş, gerçekten olağanüstü bir fırsat.”

Sessizlik oluyor. Umutla nefes alıyorum. Derken herkes kopuyor.

“Stilini beğendim,” diyor kızıl saçlı adam ve yanındaki ne dönüyor. “Asya’daki ayağımız ilgini çeker mi, bu işte on yıllık.”

“Dikkatli bir işyeri sahibi,” diyor başka bir adam ve biraz daha gülüyorlar.

Şaka yaptığımı sanıyorlar. Elbette!

Ben de çabucak kahkahalara katılıyorum. Ama içimden kendimi moron gibi hissediyorum. Asla bir aday bulamayacağım. Çok saçma bir fikirdi. Kısa bir süre sonra müsaade isteyip uzaklaşıyorum ve Ed bana doğru geliyor.

“Nasıl gidiyor? Seni yalnız bıraktığımız için üzgünüm.”

“Dert değil. Ben de... Bilirsin işte. Yeni insanlarla tanışıyordum.”

“Bir numaralı masadayız...” Beni sahneye doğru yönlendiriyor ve bozuk moralime rağmen hafiften gururlanıyorum. *Business People* yemeğinde bir numaralı masa! “Lara, sana bir şey soracağım,” diyor Ed yürürken. “Lütfen yanlış anlama.”

“Anlamam, emin ol,” diyorum. “Sor.”

“Sadece bir şeyi oturtmak istiyorum. Kız arkadaşım olmak istemiyorsun, yanılıyor muyum?”

“Hayır,” diye baş hareketimle belirtiyorum. “Sen de benim erkek arkadaşım olmak istemiyorsun.”

“Hayır,” diyor aynı duygularla kafa sallayarak. “İ-h.” Masaya ulaşıyoruz. Ed kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bir gizeme takılmış gibi. “O halde burada birlikte ne arıyoruz?”

“Eee... Evet. İyi soru.”

Ne cevap vereceğime emin değilim. Gerçek şu ki mantıklı bir cevap yok.

“Arkadaşız?” diye öneriyorum sonunda.

“Arkadaş,” diye yineliyor şüpheyle. “Sanırım arkadaş olabiliriz.”

Sandalyemi çekip oturuyorum. Her tarafta program duruyor ve en altta *Misafir Konuşmacı: Ed Harrison* yazıyor.

“Gergin misin?”

Ed’in gözleri seğiriyor, sonra gülümsüyor. “Olsam bile söylemezdim.”

Programın arka sayfasını çeviriyorum ve kendi adımları görünce ufaktan seviniyorum. Lara Lington, L&N Kariyer Danışmanlık.

“Tipik bir beyin avcısı değilsin,” diyor Ed bakışlarımı takip ederek.

“Gerçekten mi?” Ne tepki vereceğime emin olamıyorum. İyi bir şey mi, kötü bir şey mi?

“Başlangıç olarak tek saplantın para değil.”

“Biraz daha para kazanmak isterdim,” diyorum dürüstçe. “Çok daha fazla. Ama sanırım benim için asıl mesele bu değil. Ben hep beyin avcılığını biraz şey görürüm...” Utanarak duruyorum, şampanyamı yudumluyorum.

Bir keresinde beyin avcılığıyla ilgili teorimi Natalie’ye anlatmıştım ve bana deli olduğumu, çenemi kapamamı söylemişti.

“Ne?”

“Şey. Çöpçatanlık gibi görüyorum. Kusursuz insanı kusursuz işe ayarlıyorsun.”

Ed şaşırıyor. “Farklı bir bakış açısı. Buradaki çoğu insanın işleriyle aşk ilişkisi yaşadığını düşündüklerini söyleyemem.” Eliyle kalabalık salonu gösteriyor.

“Belki de doğru işte olsalar düşünürlerdi,” diyorum hevesle. “Eğer insanları tam olarak istedikleri şeyle eşleştirebilirsen...”

“Eros olurdun.”

“Bana gülüyorsun.”

“Hayır.” Kararlı bir şekilde başını iki yana sallıyor. “Teoriyi sevdim. Pratikte nasıl işliyor?”

İç geçiriyorum. Ed’in öyle bir havası var ki gardımı düşürmek istiyorum. Belki de cidden hakkımda ne düşündüğü umrumda olmadığı içindir.

“Harika değil. İşin aslı, şu aralar bok gibi.”

“O kadar kötü ha?”

“Daha da kötü.” Şampanyamdan bir yudum daha içiyorum, kafamı kaldırıncı Ed’in hayretle beni izlediğini görüyorum.

“Bir ortağın var, değil mi?”

“Evet.”

“O halde... Kiminle ortaklık kuracağına nasıl karar verdin?” diye soruyor yavaşça. “Nasıl oldu yani?”

“Natalie mi?” Omuz silkiyorum. “Çünkü o en yakın arkadaşım, çocukluktan beri tanışıyoruz ve çok yetenekli bir beyin avcısı. Eskiden Price Bedford grubunda çalışıyordu, bilirsin. Büyük bir şirket.”

“Biliyorum.” Bir süre düşünüyor. “Meraktan soruyorum, sana onun çok yetenekli, iyi bir beyin avcısı olduğunu kim söyledi?”

Ed’e bakakalıyorum, biraz rahatsız ve mahcup oluyorum. “Kimsenin söylemesine gerek yok. Öyle işte. Yani...” Ed’in kuşkulu bakışları üstümde. “Ne?”

“Beni ilgilendirmez tabii. Ama sen ve ben ilk...” Gene tereddüt ediyor, sanki kelimeyi arıyor. “Tanıştığımız zaman...”

“Evet,” diye sabırsızca kafa sallıyorum.

“Biraz sordum soruşturdum. Kimse senin adını duymamıştı.”

“Harika.” Şampanyamdan bir fırt çekiyorum. “Al işte.”

“Ama Price Bedford’da bir tanıdığım var ve bana Natalie’den bahsetti. İlginç.”

Yüz ifadesi içimde kötü hisler doğuruyor. “Ah, gerçekten mi?” diyorum savunmaya geçerek. “Çünkü onu kaybettikleri için çok sinirlendiler. O yüzden her ne dediyse...”

Ed ellerini havaya kaldırıyor. “Bu konuya girmek istemiyorum. Senin ortağın, senin arkadaşın, senin seçimin.”

Tamam. Şimdi içim kararıyor.

“Anlatsana.” Bardağımı elimden bırakıyorum, yiğitliği de bir kenara bırakıyorum. “Lütfen Ed. Anlat bana. Ne dedi?”

“Evet.” Ed omuz silkiyor. “Dinlediğim hikayeye göre Natalie bir sürü üst düzey yöneticiyi adı sanı belli olmayan ve de var olmayan bir ‘birinci sınıf işte’ çalışmaya ikna etmiş. Sonra da onlara hiç de birinci sınıf olmayan işler teklif etmiş ve başından beri o işi kastettiğini öne sürmüştü. İşler çığırından çıkmış, hem de feci şekilde. Büyük ortak araya girmek, ortalığı yatıştırmak zorunda kalmış. Natalie de o yüzden kovulmuş.” Ed duraksıyor. “Ama sen bu olayı zaten biliyordun, değil mi?”

Dut yemiş bülbül gibi duruyorum. Natalie işten kovulmuş mu? *Kovulmuş?*

Bana Price Bedford’dan ayrılmaya karar verdiğini, çünkü orada değerinin bilinmediğini ve kendisi için çalışarak daha çok para kazanabileceğini söylemişti.

“Bu gece burada mı?” Ed salonda etrafına bakıyor. “Onunla tanışacak mıyım?”

“Hayır.” Nihayet sesim geri dönüyor. “Şu aralar... Ortalıkta değil.”

Ed’e, Natalie’nin beni dımdızlak ortada bıraktığını ve şirketi tek başına yönetmeye çalıştığını anlatamam. Durumun tahmininden de kötü olduğunu itiraf edemem. Duyduklarımı sindirmeye çalışırken kan beynime sıcıyor.

Natalie bana kovulduğunu hiç söylemedi. Hiç! Bana şirket kurma fikrini ilk açışını hatırlıyorum, barda şampanya içiyorduk. Bana sektördeki herkesin onunla iş yapmaya can attığını ama gerçekten güvendiği biriyle birlikte çalışmak istediğini anlattı. Eski bir dostla mesela. Birlikte eğlenebileceği biriyle. Öyle bir gözümü boyadı ki. Büyük büyük isimler attı ortaya, ben de kandım. Bir hafta sonra işimi bıraktım, bütün birikimimi ortaya serdim. Çok kekoyum... Salağım. Kırpiklerimin altında yaşların oluştuğunu hissediyorum ve çabucak bir yudum şampanya içiyorum.

“Lara?” Sadie’nin tiz sesi kulağımda patlıyor. “Lara, çabuk gel! Seninle konuşmalıyım.”

Şimdi hiç Sadie’yle konuşma havamda değilim. Ancak Ed bana böyle endişeli gözlerle bakarken kımıldamadan da oturamam. Sanırım tüm bunların benim için tam bir şok olduğunun farkında.

“Bir saniye sonra dönerim,” diyorum abartı canlı bir tonla ve sandalyemi geri itiyorum. Kalabalık salonda yürüyorum, peşimden koşan, kulağıma bir şeyler geveleyen Sadie’yi duymazdan geliyorum.

“Çok üzgünüm,” diyor. “Düşündüm de, sen haklısın, çok bencil ve düşüncesiz davrandım. O yüzden de sana yardım

etmeye karar verdim ve işte ediyorum. Sana bir aday buldum. Harika, mükemmel bir aday.”

Sözcükleri, beni girdap gibi içine çeken düşüncelerimden koparıyor.

“Ne?” Arkamı dönüyorum. “Ne dedin?”

“İşlerinle ilgilenmiyorum sanabilirsin ama ilgileniyorum,” diye duyuruyor. “Sana bir zafer gerek ve ben buldum. Çok akıllıyım, değil mi?”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Herkesin konuşmalarına kulak misafiri oldum,” diyor gururla. “Umutsuz bir durum olduğunu düşünmeye başlamıştım ama o sırada Clare diye bir kadının bir köşede arkadaşına fısıldadığını duydum. Mutlu değil. Güç oyunları, anlarsın ya.” Sadie etkileyici bir edayla gözlerini açıyor. “İşyerinde durum çok kötüymüş, işini bırakmayı düşünü-yormuş.”

“Tamam. Sadede gelirsek...”

“Kadın pazarlama müdürü tabii ki!” diyor Sadie zafer kazanmış gibi. “Rozetinde yazıyordu. Aradığının o olduğunu biliyordum, pazarlama müdürü. Geçen ay ödül kazanmış, biliyor musun? Ama yeni şefi onu tebrik bile etmemiş. Tam bir domuz,” diye ekliyor Sadie kendine güvenle. “O yüzden işten ayrılmak istiyor.”

Birkaç kere yutkunarak sakın durmaya çalışıyorum. İş değiştirmek isteyen bir pazarlama müdürü. İş değiştirmek isteyen, ödül kazanmış bir pazarlama müdürü. Oh Tanrım. Öldüm de cennete düştüm.

“Sadie... Doğru mu söylüyorsun?”

“Tabii ki. İşte orada.” Sadie salonun diğer tarafını işaret ediyor.

“Spora meraklı mı? Egzersiz falan?”

“Adaleli bacaklar,” diyor Sadie bir kupa kazanmışçasına. “Hemen gözüme çarptı.”

Yakınlardaki bir panoya koşturup davetli listesine göz atıyorum. Clare... Clare... ‘Clare Fortescue, Shepherd Homes’un Pazarlama Müdürü’ Heyecanlanıyorum. “Yeni uzun aday listemdeydi. Onunla konuşmak istiyor fakat ulaşamıyordum.”

“Eh, kendisi burada. Hadi gel, seni ona götürüyorum.”

Kalbim ağzımdan fırlayacak gibi geçiyorum salonu baştan başa, insanlara Clare’e benzeyen birini arayarak bakıyorum.

“Orada.” Sadie asil görünümlü, mavi elbiseli gözlüklü bir kadını işaret ediyor. Kısacık, koyu renk saçlı, burnunda et beni var ve kısa boylu sayılır. Sadie bana göstermese onu görmezdim herhalde.

“Merhaba!” Derin bir nefes alıyorum. “Clare Fortescue?”

“Evet?” diyor kısa ve öz.

“Bir dakikanızı alabilir miyim?”

“Eee... Tamam.” Clare Fortescue biraz kafası karışarak içinde bulunduğu gruptan uzaklaşmayı kabul ediyor.

“Merhaba.” Gergince gülümsüyorum. “Adım Lara ve işe alma danışmanıyım. Bir süredir sizinle temasa geçmeye çalışıyordum. Ününüz sizi aşmış gitmiş.”

“Gerçekten mi?” Kadın şüpheli bakıyor.

“Tabii ki. Hatta... Son dönemde aldığınız ödülün dola-
yı sizi tebrik ederim.”

“Ah.” Clare Fortescue kulaklarına kadar kızarıyor. “Çok teşekkürler.”

“Şu anda bir pazarlama müdürü pozisyonu için birini arıyorum.” Gizli bir işmiş gibi sesimi alçaltıyorum. “Ve söylemek isterim, gerçekten heyecan verici bir spor markası, büyük potansiyele sahipler ve oraya çok yakışacaksınız. Bir numaralı adayımsınız.” Duraklıyorum ve havalı havalı ekliyorum. “Ama tabii eğer şu an çalıştığınız şirkette mutluysanız...”

Sessizlik oluyor. Clare Fortescue’nin gözlüğünün arkasında neler döndüğünü kestiremiyorum. Bedenim kaskatı kesiliyor, nefes bile alamıyorum.

“Aslında... Ben de bir değişiklik düşünüyordum,” diyor nihayet. O kadar alçak sesle konuşuyor ki onu zor duyuyorum. “İlgilenebilirim. Ama doğru pozisyon olması gerek.” Bana dik dik bakıyor. “Kendimi feda edemem. Bazı standartlarım var.”

Bir şekilde oley diye havaya yumruklar sallamamayı başarıyorum. İşle ilgileniyor, üstelik de zor biri!

“Harika!” Gülümsüyorum. “Sizi yarın sabah arasam? Ya da isterseniz birkaç dakikanız varsa, şimdi de anlatabilirim.” Fazla çaresiz konuşmamaya çalışıyorum. “Sohbet ederiz. Hemen?”

Lütfen... Lütfen lütfen lütfen...

On dakika sonra zevkten dört köşe olarak dönüyorum masaya. Yarın CV’sini gönderecek. Eskiden hokey oynuyormuş. Kusursuz bir eşleştirme olacak.

Masaya geri dönerken Sadie de göbek atıyor.

“Biliyordum,” deyip duruyor. “Haklı çıkacağımı biliyordum.”

“Sen bir yıldızsın,” diyorum neşeyle. “Biz bir ekibiz. Hadi çak!”

“Ne çakayım?” Sadie’nin aklı karışıyor.

“Çak işte! Nasıl çakacağını bilmiyor musun? Kaldır elini...”

Tamam. Bir hayaletle beşlik çakmak hataydı. Kırmızılı kadın ona vurmaya çalışıyorum sandı. Çabucak yürümeye devam ediyorum. Masaya geri dönüp Ed’e sırtıyorum. “Geldim!”

“Evet.” Bana şaşkın şaşkın bakıyor. “Nasıl gidiyor?”

“Madem sordun, olağanüstü.”

“Olağanüstü!” diye tekrarlıyor Sadie de Ed’in kucağına atlayarak. Şampanya kadehime uzanıyorum. Parti başlasın!

Bu gece yavaş yavaş hayatımın en güzel gecelerinden birine dönüşüyor. Akşam yemeği leziz. Ed'in konuşması harika. Sonrasında insanlar yanına gelip tebrik ediyor, o da beni herkesle tanıştırıyor. Bütün kartvizitlerimi dağıttım ve önümüzdeki haftaya iki görüşme ayarladım. Ayrıca Clare Fortescue'nun bir arkadaşı yanıma gelip onun için yapabileceğim bir şey var mı diye sordu çaktırmadan.

Başım dönüyor, sarhoş gibiyim. Sonunda ortama girdiğimi hissediyorum.

Tek ufak sıkıntı Sadie. İş konuşmalarından çok sıkıldı ve gene dans etmeye başladı. Dışarı çıkıp keşif yapmış ve söylediğine göre köşe başında muhteşem bir kulüp varmış, buradan çıkıp hemen oraya gitmeliymişiz.

Yine başımın etini yemeye başlayınca "Hayır," diye mırıldanıyorum. "Şşşş! Sihirbaz yeni bir numaraya başladı."

Hep birlikte kahvemizi yudumlarken bir masa sihirbazı da masaları dolaşıp numaralar yapıyor. Az önce bir şişe şa-

rabı masada hareket ettirdi, oldukça etkileyiciydi. Şimdiyse Ed'e karttaki şekillerden birini seçmesini, aklını okuyacağını söylüyor.

"Tamam," diyor Ed bir kart seçerek. Omzunun üstünden bakıyorum, kartta kargacık burgacık bir şey yazıyor. Ya yamuk yazı, ya kare, ya üçgen, ya daire, ya da çiçeği seçecek.

"Şekle odaklan, sadece şekle odaklan." Taşlı bir ceket giymiş, bronzlaştırıcı sürmüş, yelpazeli sihirbaz bakışlarını dimdik Ed'in üstüne odaklıyor. "Bırak da Büyük Firenzo gizemli gücünü kullanıp aklından geçeni okusun."

Sihirbazın ismi Büyük Firenzo. Bu gerçeği de yaklaşık seksen sekiz kez belirtti. Arkadaki bütün panellerde kocaman, yuvarlak kırmızı harflerle 'Büyük Firenzo' yazıyor zaten.

Masadakilere susuyor. Büyük Firenzo iki elini de sanki transtaymış gibi başına götürüyor.

"Zihninle iletişime geçiyorum," diyor kısık ve gizemli bir sesle. "Mesaj geliyor. Seçtiğin şekil... Şu!" Havalı bir hareketle Ed'in elindeki kartın aynısını çıkarıyor.

"Doğru." Ed başıyla onaylıyor ve kartı masadakilere gösteriyor.

"Olağanüstü!" diye nefesi kesiliyor karşıda oturan sarışın kadının.

"Oldukça etkileyici." Ed kartı elinde evirip çeviriyor, inceliyor. "Ne seçtiğimi görmesi imkansızdı."

"Beynin gücü bu," diye anlatıyor sihirbaz, Ed'in elindeki kartı çabucak toplayarak. "İşte bu... Büyük Firenzo'nun gücü!"

“Bana da yap,” diye yalvarıyor sarışın kadın heyecanla. “Zihnimi oku.”

“Pekala.” Büyük Firenzo yüzünü kadına çeviriyor. “Ama dikkatli ol. Zihnini bana açtığın zaman tüm sırlarını okuyabilirim. Her bir karanlık, derin sırrını.” Sihirbazın gözlerinde bir kıvılcım çakıyor ve kadın kıkırdıyor.

Büyük Firenzo’dan adamakıllı hoşlanıyor, çok belli. Muhtemelen şu anda en derin, en karanlık sırlarını döküyor ona.

“Hanımların zihinlerinin *içine girmek* her zaman daha kolay nedense.” Büyük Firenzo davetkar bir edayla kaşlarını kaldırıyor. “Daha zayıflar, daha yumuşaklar... Ama içleri daha lezzetli.” Sarışın kadına dişlerini göstererek sırtıyor ve kadın da utanmış gibi kahkaha atıyor.

Iyh. Adam iğrenç. Ed’e bir bakış atıyorum, onun da yüzünde bir tiksinti ifadesi var.

Hep birlikte sarışın kadının kart seçişini izliyoruz, karta iki saniye bakıyor ve sonra “Karar verdim,” diyor.

“Üçgen,” diyor Sadie ilgiyle. Sarışın kadının hemen arkasından eğilmiş, karta bakıyor. “Ben de çiçeği seçer sanmıştım.”

“Rahatla.” Büyük Firenzo yoğun bakışlarını sarışın kadına odaklıyor. “Doğu’da yıllar süren çalışmalarım sonucu beynim, insan zihninin düşünce dalgalarına açık hale geldi. Sadece Büyük Firenzo bir insan beynine bu derece nüfuz edebilir. Direnme tatlı hanım. Bırak Firenzo düşüncelerine yön versin. Söz veriyorum...” Gene dişlerini göstererek gülüyor. “Nazik olacağım.”

Uuu. Kendini çok çapkın sanıyor ama tam bir pislik. Ve de seksist.

“Sadece Büyük Firenzo böyle güçlere sahiptir,” diyor dramatik bir edayla masada tek tek hepimize bakarak. “Sadece Büyük Firenzo böyle bir beceriye sahiptir. Sadece Büyük Firenzo...”

“Aslında, ben de yapabilirim,” diyorum neşeli neşeli. Bakalım kimin beyni zayıfmış, görsün.

“Ne?” Büyük Firenzo bana gıcık gıcık bakıyor.

“Ben de zihinle iletişime geçebilirim. Hangi kartı seçtiğini biliyorum.”

“Lütfen genç hanım.” Büyük Firenzo bana vahşice gülüyor. “Büyük Firenzo’nun işine mani olmayın.”

“Sadece söylüyorum yani.” Omuz silkiyorum. “Hangi şekli seçtiğini biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun,” diyor sarışın kadın biraz agresifçe. “Saçmalama. Herkesin eğlencesini bozuyorsun. Çok mu içti?” Ed’e dönüyor.

Ne cüret.

“Biliyorum işte,” diyorum inatla. “İstersen aynısını çizebilirim. Kalem olan var mı?”

Yakınlardan bir adam tükenmez kalem uzatıyor ve peçetemin üstüne çizmeye koyuluyorum.

“Lara,” diyor Ed kısık sesle. “Ne yapıyorsun?”

“Sihir,” diyorum büyük bir özgüvenle. Üçgenimi bitirip kadının suratına atıyorum. “Doğru mu?”

Sarışın kadının çenesi düşüyor. Önce bana, sonra da peçeteye inanamayan gözlerle bakıyor.

“Doğru söylüyor.” Kartı çeviriyor ve masada herkes nefesini tutuyor. “Nasıl yaptın?”

“Dedim sana sihir yapabilirim. Benim de Doğu’da öğrendiğim gizemli güçlerim var. Bana ‘Büyük Lara’ derler.” Sadie ile göz göze geliyorum, bilmiş bilmiş sırıtıyor.

“Yoksa Sihir Grubu’nun bir üyesi misin?” Büyük Firenzo canlı ve heyecanlı. “Çünkü bizim protokole göre...”

“Hiçbir gruba dahil değilim,” diyorum kibar bir tonla. “Ama beynim oldukça güçlüdür, anlamışsınızdır. Bir kadına göre.”

Büyük Firenzo faka basmış gibi bakıyor ve eşyalarını toplamaya başlıyor.

Yan gözle Ed’e bakıyorum, koyu kaşlarını kaldırıyor. “Çok etkileyici. Nasıl yaptın?”

“Sihir.” Masumca omuz silkiyorum. “Söylemiştim.”

“Büyük Lara, ha?”

“Evet. Takipçilerim bana öyle der. Ama sen kısaca Büyük diyebilirsin.”

“Büyük.” Ağzı birden yana kayıyor ve köşeden kıvrıldığını görüyorum. Gerçek, hakiki bir tebessüm.

“Aman Tanrım!” Zafer kazanmış gibi işaret ediyorum. “Güldün. Bay Amerikalı Çatık Kaş sahiden de güldü.”

Ooo. Belki de gerçekten içkiyi fazla kaçırmışımdır. Ona dışımdan Bay Amerikalı Çatık Kaş demek istememişim. Ed bir an afallıyor, sonra her zamanki ifadesizliğiyle omuz silkiyor.

“Yanlışlıkla olmuştur. Bu konuyu birisiyle konuşmalıyım. Bir daha olmaz.”

“Ah, iyi bari. Çünkü yüzün yaralanabilir, öyle gülersen.”

Ed cevap vermiyor ve bir an espriyi fazla mı ileri götürdüm diye korkuyorum. Aslında oldukça şeker biri. Onu incitmek istemem.

Birden beyaz smokinli, tumturaklı bir adamın arkadaşına iddia ederek anlattığını duyuyorum. “Basit bir olasılık hesabı, başka bir şey değil. Hepimiz bir üçgen seçme ihtimalini kafa yorsak buluruz, biraz pratikle...”

“Hayır, bulamazsınız,” diye inatla lafını kesiyorum. “Tamam, başka bir numara yapacağım. Kağıda bir şey yaz. Herhangi bir şey. Bir şekil, isim, sayı. Ben de zihnini okuyup ne yazdığını söyleyeceğim.”

“Olur.” Adam masadakilere hafiften kaşlarını kaldırıp gülümsüyor. ‘Ona gününü göstereceğim,’ der gibi bir ifadeyle cebinden bir kalem çıkarıyor. Sadie’ye anlamlı bir bakış atıyorum, o da hemen adamın arkasına geçip eğilerek izliyor.

“Yazıyor... *Pusların mevsimi ve mülayim meyvesellik.*” Suratını buruşturuyor. “Ne garip bir şey yazdı. Tuhaf adam.”

“Tamam.” Kendini beğenmiş adam peçetesini eliyle kapatıp suratına bakıyor. “Söyle bakalım ne çizdim.”

Ah, sinsî şey.

Tatlı tatlı gülümsüyorum, ellerimi ona doğru kaldırıyorum, tıpkı Büyük Firenzo’nun yaptığı gibi. “Büyük Lara şimdi zihnini okuyacak. Bir şekil dedin. Hımmm. Hangi şekil olabilir acaba? Daire... Kare... Gözüme bir kare geliyor...”

Kendini beğenmiş adam, yanında oturan herife ukalaca gülüyor. Kendini çok zeki sanıyor.

“Zihninizi açın beyefendi.” Azarlar gibi kafamı ona doğru sallıyorum. “Kafanızdaki ‘Bu masadaki herkesten iyiyim’ düşüncesinden kurtulun. Görmemi engelliyor.”

Adamın yüzü kıpkırmızı oluyor.

“Aslında...” diye geveliyor.

“Buldum.” Aniden lafını kesiyorum. “Zihninizi okudum ve bir şekil yok. Kimse Büyük Lara’yı kandıramaz. Peçetenizde şöyle yazıyor...” Duraklıyorum, keşke davulum olsaydı da heyecan verebilseydim arkadan. “*Pusların mevsimi ve mülayim meyvesellik*. Masadakilere peçetenizi gösterin lütfen.”

Hah! Kendini beğenmiş herif az önce bir balık yutmuş gibi bakıyor. Yavaşça peçetesini kaldırıyor ve herkes nefesini tutuyor, ardından bir alkış kopuyor.

“Olamaz,” diyor adamın yanındaki herif. “Nasıl yaptın?” Masadakilere dönüyor. “Bilmesi olanaksızdı.”

“Hile var,” diyor kendini beğenmiş adam ama hiç ikna edici değil. “Bir daha yap. Başka birine daha yap.” Karşıda oturan bir adam yandaki masaya el kol hareketi yapıyor. “Hey Neil, şunu görmen lazım. Adın neydi?”

“Lara,” diyorum gururla. “Lara Lington.”

“Nerede eğitim aldın?” Büyük Firenzo hemen yanımda, ağır nefesiyle kulağıma fısıldıyor. “Sana bunu kim öğretti?”

“Hiç kimse,” diyorum. “Söyledim ya. Özel güçlerim var. Dişi güçler,” diye eklemeyen duramıyorum. “Yani özellikle de çok güçlü demek oluyor.”

“Tamam,” diye yapıştırıyor. “Boşver. Dernekle görüşeceğim senin hakkında.”

“Lara, hadi gidelim.” Sadie gene yanımda beliriyor ve eliyle Ed’in göğsünü okşuyor. “Dans etmek istiyorum. Hadi!”

“Birkaç numara daha yapayım,” diye mırıldanıyorum misafirler izlemek için masamıza toplanırken. “Şu insanlara baksana! Onlarla konuşabilir, kartımı verebilirim, birkaç bağlantı kurarım.”

“Bağlantıdan bana ne!” Sadie somurtuyor. “Ben kopmak istiyorum.”

“İki numara daha.” Şarap kadehimin altından konuşuyorum. “Sonra gidiyoruz. Söz.”

Ama o kadar büyük talep var ki nasıl olduğunu anlamadan bir saat geçiyor.

Herkes zihnini okutmak istiyor. Salondaki herkes adımı biliyor. Büyük Firenze pılsını pırtısını toplayıp gitti. Onun adına kendimi kötü hissediyorum ama o da o kadar burnu büyük olmasaydı, değil mi?

Bir sürü masa kenara çekildi, sandalyeler getirildi ve bir izleyici kitlem oldu.

Şu ana kadar numaramı öyle bir ilerlettim ki ben odadan çıkıyorum, yazan kişi istediğini yazıp herkese gösteriyor. Sonra içeri girip tahmin ediyorum. İsimler, tarihler, İncil’den alıntılar ve bir Homer Simpson resmi çıktı. (Sonuncuyu Sadie tarif etti, neyse ki anladım.)

“Şimdi de...” Ufak kalabalığa etkileyici bir edayla bakıyorum. “Büyük Lara akıllara zarar bir numara daha gerçekleştirecek. Aynı anda... Beş kişinin zihnini okuyacağım.”

İnsanlar nefesini tutuyor ve alkışlar yükseliyor.

“Ben!” Kızın teki öne atılıyor. “Ben!”

“Ben de!” Başka bir kız sandalyelerin arasından kalkıyor.

“Şu sandalyeye otur.” Caka satarak hareket ediyorum.

“Büyük Lara şimdi çıkıyor ve dönünce zihninizi okuyacak!”

Alkışlar kopuyor. birileri tezahürat yapıyor ve alçakgönüllüce gülümsüyorum. Yan odaya geçip suyumdan bir yudum içiyorum. Yüzüm ıslıl ıslıl ve tam anlamıyla ışık saçıyorum. Muhteşem bir şey bu ya. Bütün gün bu işi yapmalıyız.

“Tamam,” diyorum kapı kapanınca. “Sırayla yapacağız, kolay olmalı...” Şaşırarak susuyorum. Sadie tam önümde duruyor.

“Ne zaman gidiyoruz?” diye öğrenmek istiyor. “Ben dans etmek istiyorum. Bu benim randevum.”

“Biliyorum.” İki arada bir derede çabucak dudak parlatıcımı sürüyorum. “Dans edeceğiz.”

“Ne zaman?”

“Sadie yapma. Çok eğlenceli. Herkes çok güzel vakit geçiriyor. Sen hep dans edersin.”

“Hep dans edemem!” Sinirlenerek sesini yükseltiyor.

“Şimdi kim bencillik ediyor? Hemen gitmek istiyorum.”

“Gideceğiz. Söz. Son bir numara daha...”

“Hayır! Yeter artık, sana çok yardım ettim. Kendi başınasın.”

“Sad...” Gözümün önünde ortadan kaybolunca kalakalıyorum. “Sadie, şaka yapma.” Topuğumun üstünde dönüyorum ama ne ses, ne de görüntü. “Tamam, çok komik. Geri dön.”

Harika. Darıldı gitti.

“Sadie.” Daha uysal bir tonla konuşuyorum. “Üzgünüm. Kızmanı anlıyorum. Lütfen geri dön ve konuşalım.”

Cevap yok. Ufak odada çıt çıkmıyor. Paniğe kapılarak etrafıma bakıyorum.

Gitmiş olamaz.

Yani, beni bırakmış olamaz.

Kapı tıklatılınca yerimden sıçıyorum, Ed içeri giriyor. Ed de gayriresmi asistanım görevini üstlendi. Teklifleri alıyor, kalem ve kağıt dağıtıyor.

“Bir anda beş kişinin zihnini okuyacaksın ha?” diyor girerken.

“Ah.” Çabucak zoraki gülüyorum. “Eee... Evet. Neden olmasın?”

“Dışarıda bayağı bir kalabalık toplandı. Bardaki insanlar da izlemeye geldi. Herkes ayakta.” Kapıyı işaret ediyor. “Hazır mısın?”

“Hayır!” İçgüdüsel bir şekilde geri çekiliyorum. “Yani bir saniye. Beynimi dinlendirmem gerek. Bir nefes alayım.”

“Hiç şaşırmadım. Çok fazla dikkatini toplaman gerekiyor.” Ed kapının eşiğine dayanıyor ve bir an beni inceliyor. “Seni tüm dikkatimle izledim ama hala kavrayamıyorum. Nasıl yapıyorsan... Olağanüstü.”

“Ah. Eee... Sağol.”

“Dışarıda görüşürüz.” Kapı Ed’in arkasından kapanıyor ve hemen dönüyorum.

“Sadie,” diye sesleniyorum çaresizce. “Sadie! Sadie!”

Tamam. Başım dertte.

Kapı açılıyor ve korkudan gene ufak bir çığlık atıyorum. Ed tekrar içeri bakıyor, biraz şaşkın.

“Sormayı unuttum, içecek bir şey ister misin?”

“Hayır.” Zayıfça gülümsüyorum. “Teşekkürler.”

“Her şey yolunda mı?”

“Evet! Tabii. Ben sadece... Konsantre oluyorum. Havaya giriyorum.”

“Tabii.” Anlayışla kafa sallıyor. “Ben seni rahat bırakayım.” Kapıyı tekrar kapatıyor.

Siktir ya. Şimdi ne yapacağım? Bir dakika sonra çık, çık diye ısrar edecekler.

Zihin okumamı bekleyecekler. Sihir yapmamı bekleyecekler. Korkudan göğsüm daralıyor.

Tek bir seçenek var. Kaçmak zorundayım. Çaresizlik içinde küçücük odada etrafıma bakıyorum, burası bar taburelerini koydukları bir depo. Penceresi yok. Uzak uçta bir yangın çıkışı var ama önünde üç metrelik, upuzun, varaklı sandalyeler yığılı. Sandalyeleri kenara çekmeye çalışıyorum ama çok ağırlar. İyi. Ben de sandalyelerin üstüne tırmanırım.

Azimle bir ayağımı sandalyeye atıp kendimi yukarı çekiyorum. Sonra diğer bacak. Altın varak biraz kayganmış ama idare ediyorum. Merdiven gibi. Yamuk yumuk, sallanan bir merdiven.

Sorun şu ki yukarı çıktıkça, sandalyeler daha da çok oynuyor. İki metre yükseldiğim sırada sandalyeler korkutucu bir açıyla yamuluyor ve titriyor. Yana Yatan Altın Varaklı Sandalyeler kulesindeyim adeta. Dehşet içinde en tepede çömelmişim.

Kocaman bir adım daha atarsam zirvedeyim demektir ve oradan da çabucak diğer taraftaki yangın çıkışına inebilirim.

Ama ayağımı her kımıldatışında sandalyeler öyle bir titriyor ki korkudan geri çekiliyorum. Yana kaymayı deniyorum ama sandalyeler daha feci yamuluyor. Son bir ümitle birine tutunuyorum, aşağı bakmaya cesaretim yok. Her şey devrilmek üzere gibi ve zemin, çok çok uzaklarda kaldı.

Derin bir nefes alıyorum. Burada sonsuza dek heykel gibi oturamam. Yapacak bir şey yok. Cesur olup en tepeye çıkmalıyım. Kocaman bir adım atıp ayağımı yerden üç metre yukarıdaki sandalyeye koyuyorum. Ama ağırlığımı verirken sandalyeler öyle bir geriye yatıyor ki elimde olmadan çığlık atıyorum.

“Lara!” Kapı pat diye açılıyor ve Ed içeri dalıyor. “Nasıl ya—”

“İmdaaaaat!” Sandalyeler yığını devriliyor, çöküyor. Hiç kımıldamamalıydım, biliyorum.

“Tanrım!” Ben tepetaklak düşerken Ed yardıma koşuyor. Beni kollarına alarak tutmuyor, başıyla düşüşümü yavaşlatıyor.

“Ah!”

“Ooof!” Yere iniyorum. Ed elimi tutup beni ayağa kaldırıyor, sonra da suratını buruşturarak göğsünü ovuşturuyor. Galiba aşağı düşerken yanlışlıkla tekme attım.

“Afedersin.”

“Ne yapıyorsun?” İnanamayan gözlerle bana bakıyor. “Bir sorun mu var?”

İstirap dolu bir bakış fırlatıyorum kapıya doğru. Ed de bakışımı takip ediyor, gidip kapıyı kapatıyor. “Ne oldu?” diyor daha yumuşakça.

“Sihir yapamam ben,” diye mırıldanıyorum doğrularak.
“Ne?”

“Ben sihir yapamam.” Ümitsizce bakıyorum.

Ed bana bakıyor. “Ama... Yaptın.”

“Biliyorum. Ama daha fazla yapamam.”

Ed birkaç saniye beni sessizce süzüyor, gözlerini kırptırıyor. Ölümcül bir ciddiyete bürünüyor, sanki dünyaca ünlü dev bir şirket iflasın eşiğinde ve o da kurtarmak için büyük bir plan yapıyor.

Aynı zamandaysa kahkahalarla gülmek ister gibi bir hali var.

“Yani o gizemli Doğu’dan gelen zihin okuma yeteneğinin seni terk ettiğini söylüyorsun,” diyor sonunda.

“Evet,” diyorum cılız bir sesle.

“Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Hayır.” Ayak parmağımı sıkıyorum, ona bakmak istemiyorum.

“Eh. O zaman oraya çık ve herkese söyle.”

“Olmaz!” Dehşetle inliyorum. “Herkes beni korkak sanır. Ben Büyük Lara’ydım. Şimdi gidip de ‘Kusura bakmayın, artık devam edemeyeceğim,’ diyemem.”

“Tabii ki dersin.”

“Hayır.” Kararlı bir tavırla kafamı sallıyorum. “Olmaz. Gitmek zorundayım. Kaçmalıyım.”

Tekrar yangın çıkışına yöneliyorum ama Ed kolumdan tutuyor.

“Gitmek yok,” diyor kararlı bir sesle. “Kaçmak yok. Durumu tersine çevir. Yapabilirsin. Hadi.”

“Ama nasıl?” diyorum umutsuzca.

“Onlarla oyna. Eğlenceye dönüştür. Madem zihinlerini okuyamıyorsun, onları güldür. Sonra da oyalanmadan çıkar gideriz, sen de herkesin kafasında Büyük Lara olarak kalırsın.” Bakışları içime işliyor. “Eğer şimdi kaçarsan gerçekten de Büyük Korkak olursun.”

Haklı. Haklı olmasını istemiyorum ama öyle.

“Tamam,” diyorum sonunda. “Yapacağım.”

“Biraz daha zamana ihtiyacın var mı?”

“Hayır. Yeterince zaman kullandım. Bir an önce atlatmak istiyorum. Sonra da gidiyoruz, tamam mı?”

“Evet, gidiyoruz. Anlaştık.” Tekrar gülümsüyor. “Bol şans.”

“Teşekkürler.” *İki tebessüm oldu*, diye eklemek istiyorum. (Ama eklemiyorum.)

Ed kapıdan geçip çıkıyor ve peşinden yürüyorum, bir gayret başımı dik tutuyorum. Ben çıkınca konuşma uğultusu sona eriyor ve müthiş bir alkış kopuyor. Arkadan birilerinin kurt uluması gibi ıslık çaldığını ve birinin beni telefonuyla videoya kaydettiğini görüyorum. O kadar uzun ara verdim ki baş döndürücü bir kapanış yapmamı bekliyorlar.

Beş kurban sandalyelerde oturuyor, hepsinin elinde bir kağıt kalem duruyor. İnsanlara gülümsüyorum, sonra kalabalığa dönüyorum.

“Bayanlar baylar, gecikmemi mazur görün. Bu gece zihnim çok fazla düşünce akışına açtım. Ve açıkçası... Keşfettiklerim beni şok etti. Şok etti! Sen.” Kağıdı göğsüne kapatmış duran ilk kıza dönüyorum. “Tabii ki ne çizdiğini biliyo-

rum." Elimle havayı süpürür gibi bir hareket yapıyorum, sanki çizdiği şey ne orada, ne buradaymış gibi. "Ama daha da ilginç olan, sizin ofiste çok çekici bulduğun bir adam olması. Sakın inkar etme!"

Kız kıpkırmızı oluyor ve cevabı kahkahaların arasında kaybolup gidiyor. "Blakey!" diye bağıyor birisi ve daha çok gülüyorlar.

"Siz, bayım!" diye kısacık saçlı adama dönüyorum. "Erkeklerin her otuz saniyede bir seks düşündüğü söylenir ama sizin durumunuzda bundan çok daha sık."

Gene kahkahalar koparken sıradaki adama dönüyorum. "Sizin durumunuzdaysa her otuz saniyede bir para geçiyor aklınızdan."

Adam çok gülüyor. "Tam bir zihin okuyucu!" diye sesleniyor.

"Sizin düşüncelerinizse maalesef okuyamayacağım kadar alkole batmış." Dördüncü sandalyede oturan adama gülüyorum. "Sana gelince de..." Beşinci sandalyede oturan kıza dönüyorum. "Tavsiyem, aklından az önce geçen şeyi anne asla anlatmaman." Şaka yollu takılırcasına kaşlarımı kaldırıyorum ama kız istifini bozmuyor.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Neden bahsediyorsun?"

Kahretsin.

"Sen anladın onu." Gülüşümü bozmamaya kendimi zorluyorum. "Bilirsin..."

"Yo." Yüzünü sağa sola oynatıyor. "Neden sözettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

İzleyicilerin konuşmaları susuyor. Bütün suratlar ilgiyle bize çevriliyor.

“Dışından söylemem şart mı?” Gülümseyişim daha da bir zorlama. “O... Düşüncelerini? Az önce içinden geçirdiğin o özel düşünceleri...” Son dalıma tutunuyorum. “Hani biraz önce...”

Birdenbire kızın yüzü dehşetle uyanıyor. “Ah Tanrım. Şu. Evet, haklısın.”

Bir şekilde rahat bir ‘oh’ çekmemek için kendimi tutuyorum.

“Büyük Lara her zaman haklıdır!” Havalı bir tavırla eğiliyorum. “Elveda, tekrar görüşmek üzere.”

Alkışlayan izleyicilerin arasından sıyrılıp Ed’e yaklaşıyorum.

“Çantayı aldım,” diye mırıldanıyor. “Bir kere daha eğil, sonra dışarıdayız.”

Sokağa çıkıp güvende olana kadar nefes bile almıyorum. Hava açık ve ılık bir esinti var. Otelin kapı görevlisinin etrafı taksi çevirmek isteyen insanlarla sarılı ama yemekten birilerine yakalanma riskini göze alamıyorum, o yüzden acele acele kaldırımı yürüyorum.

“Aferin Büyük,” diyor Ed bana ayak uydurarak.

“Teşekkürler.”

“Sihirli güçlerine yazık oldu ama.” Bana soru sorar gibi bakıyor, görmezden geliyorum.

“Evet.” Gayet sıradan bir tavırla omuz silkiyorum. “Gelip gidiyorlar, Doğu’nun gizemi işte. Şimdi bu tarafa doğru yürürsek...” Sokak tabelasına gözlerimi kısıyorum. “Taksi çeirebiliriz.”

“Kendimi sana teslim ediyorum,” diyor Ed. “Bu bölgeyi bilmiyorum.”

Şu Londra’yı-bilmeme olayı sinirime dokunuyor.

“Bildiğin bir bölge var mı?”

“İşe gidiş yolunu biliyorum.” Ed omuz silkiyor. “İşyeri binasının karşısındaki parkı biliyorum. Whole Foods’a girmeyi bilirim.”

Tamam, yeter. Nasıl bu büyük şehre gelir de sıfır ilgi gösterir? “Sence de biraz dar görüşlü ve kibirli bir yaklaşım değil mi bu?” Duruyorum. “Sence de insan bir şehre gelip orada yaşıyorsa, biraz daha saygı gösterip orayı tanımaz mı? Londra dünyanın en büyüleyici, tarihi, baş döndürücü şehirlerinden biri. Ve Whole Foods ha! Orası da Amerikan dükkanı. Waitrose’u denesene?” Sesimi yükseltiyorum. “Yani, madem burayla hiç alakan yoktu, neden işi kabul ettin? Ne yapmayı planlıyordun?”

“Nişanlımla birlikte keşfetmeyi planlıyordum,” diyor Ed sakince.

Cevabıyla yelkenlerim hafiften suya iniyor.

Nişanlı. Ne nişanlısı?

“Benden ayrılana kadar tabii, buraya gelmemize bir hafta kala,” diye devam ediyor Ed sohbet havasında. “Son anda şirketten Londra’ya başka birinin gönderilmesini istedi. O yüzden ikilemde kaldım, anlıyor musun? İngiltere’ye gel, elinden gelenin en iyisini yap ya da onu her gün göreceğini bile bile Boston’da kal. Aynı yerde çalışıyorduk.” Bir saniye duraklıyor, sonra da ekliyor. “Ve yeni sevgilisi de.”

“Ah.” Üzülerek bakıyorum. “Çok üzüldüm. Ben... Bilmiyordum.”

“Sorun değil.”

Yüzü o kadar sert ki neredeyse umrunda değil diyeceğim ama o ifadesiz tavrını çözmeye başladım. Umrunda, tabii ki umrunda. Birdenbire çatık kaşları mantıklı geliyor. Ve o kapalı yüz ifadesi de. Restorandaki yorgun sesi. Tanrım, nişanlısı kaltağın teki olmalı. Onu gözümde canlandırabiliyorum. Kocaman Amerikan dişli, dalgalı saçlı ve yüksek topuklu. Bahse girerim, Ed ona kafam kadar bir yüzük almıştır. Bahse girerim, yüzük kızda kalmıştır.

Tekrar yürümeye başladığımızda “Berbat bir durum,” diyorum zayıf bir sesle.

“Rehber kitaplar almıştım.” Dümdüz ileri bakıyor. “Yol haritalarını topladım. Bir milyon tane plan yaptım. Stratford-upon-Avon, İskoçya, Oxford... Ama hepsi Corinne’le yapılmış planlardı. Tadı kaçtı.”

Birden gözümün önünde bir görüntü canlanıyor. Bir yılğın rehber kitap, hepsinin üstü karalanmış, altları çizilmiş, heyecan verici planlarla dolu. Ve hepsi kapatılmış. Onun için üzülüyorum. Bence şu anda çenemi kapamalı ve onun yarasını deşmeyi bırakmalıyım. Ama daha güçlü bir içgüdü devam etmeme sebep oluyor.

“Bu yüzden de her gün sadece işe gidip geliyorsun,” diyorum. “Sağa sola bakmıyorsun. Whole Foods’a ve parka gidip geri dönüyorsun, hepsi bu.”

“Bana uyuyor.”

“Ne kadar zamandır buradayım demiştin?”

“Beş ay.”

“Beş ay mı?” diye dehşetle yineliyorum. “Hayır. Böyle yaşayamazsın. Hayatını bir tünelde geçiremezsin. Gözlerini açıp etrafına bakmalısın. Yoluna devam etmelisin.”

“Yoluma devam etmek,” diye tekrar ediyor şaşırılmış gibi bir sesle. “Vay canına. Tabii ya. Niye daha önce kimse söylemedi bunu bana?”

Tamam, belli ki ona bu konuşmayı yapan ilk kişi değilim. Eh, yazık.

“İki ay içinde dönmüş olacağım,” diye ekliyor kısa ve öz. “Londra’yı tanımışım, tanımamışım bir şey değişmez.”

“Ne yani, sadece suya ayağını sokuyorsun, nefes alıyorsun, kendini iyi hissetmeyi bekliyorsun. Ah, hiçbir zaman hissedemeyeceksin! Bu konuda harekete geçmediğin sürece hiç!” Duyduğum tüm hüsrana bir anda patlayıp dökülüyor. “Şu haline bak, başka insanların işlerine bakıyor, anne-ne e-posta yazıyorsun, herkesin sorununu çözüyorsun, çünkü kendi sorununu düşünmek istemiyorsun.” Ed şaşırarak kafasını kaldırıncaya “Kusura bakma, Pret a Manger’da telefon konuşmanı duydum,” diye ekliyorum yüzüstü. “Eğer bir yerde yaşayacaksan, ne kadar zamanın olduğu önemli değil, oraya ayak uydurmalısın. Yoksa yaşıyor sayılmazsın. Sadece görevini yerine getiriyorsundur. Bahse girerim, eşyalarını bile boşaltmamışsındır adamakıllı, değil mi?”

“Durum şu ki...” Birkaç adım atıp duruyor. “Evdeki yardımcım benim için boşalttı.”

“Al işte.” Omuz silkiyorum. Bir süre daha sessizce yürüyoruz, adımlarımız uyum içinde. “İlişkiler biter,” diyo-

rum sonunda. “Hayat budur. Ve sen de şöyle olacaktı, böyle olacaktı diye takılıp kalamazsın. Olanı kabullenmek zorundasın.”

Sözcükler ağızımdan dökülürken garip bir deja vu yaşıyorum. Galiba babam da bir keresinde Josh’la ilgili buna benzer şeyler söylemişti bana. Hatta sanırım tam tamına aynı kelimelerle.

Ama o farklıydı. Yani, bambaşka bir senaryoydu. Josh ve ben seyahate çıkmayı planlamıyorduk. Ya da başka bir şehre taşınmayı. Ve artık yine birlikteyiz. Çok farklı canım.

“Hayat bir yürüyen merdivendir,” diye ekliyorum bilgece.

Babam bana bu lafı söyleyince sinir olurdum, çünkü beni hiç anlamadığını düşünürdüm. Ama başkasına tavsiye verirken kullandığımda daha farklı.

“Yürüyen merdiven,” diye tekrar ediyor Ed. “Ben bir kutu çikolata sanırdım.”

“Hayır, kesinlikle bir yürüyen merdiven. Ne olursa olsun, seni hep ileri taşır.” Yürüyen merdiven hareketi yapıyorum. “Sen de geçerken gördüğün manzaranın tadını çıkarmalı ve her fırsatı yakalamalısın. Yoksa çok geç olur. Ben de şu... Erkek arkadaşımdan ayrıldığımda babam bana aynısını söylemişti.”

Ed birkaç adım yürüyor. “Sen onun tavsiyesine kulak astın mı?”

“Eee... Şey...” Saçımı geri atıyorum, gözlerimi kaçırıyorum. “Sayılır.”

Ed bana ağırbaşlı bir ifadeyle bakıyor. “Sen yoluna devam ettin mi? Kolay oldu mu? Çünkü benim için hiç kolay değil.”

Boğazımı temizleyerek zaman kazanıyorum. Şimdi konumuz ben değilim.

“Biliyorsun, yoluna devam etmenin bir sürü tanımı vardır.” Bilge tonumu sürdürmeye çalışıyorum. “Birçok farklı tanımı. Herkes kendince hayatına devam etmenin yolunu bulmalıdır.” Bu konuşmaya girmek istediğimden emin değilim. Belki de taksi bulmanın tam sırası.

“Taksi!” Yoldan geçen bir arabaya elimi kaldırıyorum ama durmadan gidiyor. Bunu yapmalarından nefret ediyorum.

“İzninle.” Ed kaldırımın kenarına geliyor ve cep telefonumu çıkarıyorum. Kullandığım iyi bir taksi durağı var. Belki gelip bizi alırlar.

Bir kapı eşiğine çekiliyorum, numarayı çevirip bekliyorum ama konuştuğumda bütün taksilerin dışarıda olduğunu ve yarım saat bekleyeceğimi söylüyorlar.

“Faydası yok.” Kapının önünden çıkıyorum gene ve Ed kaldırımda kalakalmış duruyor. Taksi çevirmeye bile çalışmıyor. “Şansımız yok mu?” diyorum şaşırarak.

“Lara.” Bana dönüyor. Suratı şaşkın ve gözleri cam gibi. İlaç filan mı alıyor? “Bence dansa gitmeliyiz.”

“Ne?” Afallayarak bakıyorum.

“Bence bir yere gidip dans etmeliyiz.” Kafa sallıyor. “Akşamı tamamlamak için harika bir yol. Birden aklıma geldi.”

İnanmıyorum. *Sadie*.

Kaldırımda etrafıma bakıyorum, dönüyorum, karanlığa bakıyorum ve birden gözüme çarpıyor. Sokak lambasının altında bekliyor.

“Sen!” diye bağıryorum öfkeyle ama Ed farkında bile değil.

“Buraya yakın bir gece kulübü var,” diyor. “Hadi gel. Hemen dans edelim. Harika bir fikir. Daha önce düşünmeliydim.”

“Burada gece kulübü olduğunu nereden biliyorsun?” diye karşı çıkıyorum. “Londra’yı bilmiyorsun ki!”

“Doğru.” Kafa sallıyor. O da kendine hayret ediyor. “Ama şu sokakta bir gece kulübü olduğundan eminim.” Parmağıyla gösteriyor. “Şuradan, soldan üçüncü. Gidip bakalıyız.”

“Memnuniyetle,” diyorum tatlı tatlı. “Ama önce bir telefon görüşmesi yapmalıyım. Birisiyle konuşmam gerek de.” Kelimeleri manalı manalı Sadie’ye söylüyorum. “Eğer bu konuşmayı yapmazsam dans edemeyiz.”

Sadie somurtarak kaldırıma iniyor ve ben de hızlı hızlı bir numara çeviriyormuş gibi yapıyorum. Ona o kadar kızgınım ki nereden başlayacağımı bilmiyorum.

“Beni nasıl öyle bırakıp gidersin?” diyorum tükürür gibi. “Ortada kaldım.”

“Hayır, kalmadın. Gayet iyi idare ettin. Seni izledim.”

“Orada mıydın?”

“Kendimi kötü hissettim,” diyor Sadie omzumun üstünden ileriye bakarak. “İyi misin diye bakmaya geldim.”

“Ah, çok teşekkürler,” diyorum iğneleyici bir sesle. “Çok yardımcı oldun. Peki, şimdi bu ne?” Ed’i gösteriyorum.

“Dans etmek istiyorum,” diyor ısrarla. “Son çareye başvurmak zorunda kaldım.”

“Ona ne yaptın? Savaştan çıkmış gibi.”

“Bazı... Tehditler savurdum,” diye kaçamak cevap veriyor.

“Tehdit mi?”

“Bana öyle bakma!” Birden üstüme yürüyor. “Sen bu kadar bencil olmasaydın savurmayacaktım. Kariyerin önemli biliyorum ama ben de dansa gitmek istiyorum. İstedığimi biliyorsun. O yüzden geldik buraya. Benim gecem olması gerekiyordu. Ama sen rol çaldın ve beni kenara attın. Haksızlık bu!”

Neredeyse ağlayacak. Birden kendimi kötü hissediyorum. Onun gecesiydi ve gerçekten de mani oldum.

“Tamam. Haklısın. Hadi, dansa gidelim.”

“Harika! Çok eğleneceksin. Bu taraftan...” Morali yükselen Sadie bizi daha önce hiç geçmediğim Mayfair sokaklarından geçiriyor. “Geldik sayılır... Burası!”

Flashlight Sand Kulübü diye minicik bir yer. Adını hiç duymadım. Yarı uykulu iki görevli dışarıda bekliyor, hiç soru sormadan bizi içeri alıyorlar.

Loş tahta merdivenlerden aşağı iniyoruz ve kendimizi kocaman, kırmızı halılı, avizeli bir yerde buluyoruz. Bir bar var ve barda deri pantolonlu iki adam bayık bayık oturuyor. Ufakık bir sahnede DJ bir J-Lo şarkısı çalıyor. Kimse dans etmiyor.

Sadie'nin bulabildiği en iyi yer burası mı?

“Dinle Sadie,” diye mırıldanıyorum, Ed neon ışıklı bara doğru ilerlerken. “Bundan daha iyi kulüpler var. Gerçekten dans etmek istiyorsan daha kalabalık, havalı bir yere gidebiliriz.”

“Merhaba?” diyen bir ses lafımı keşiyor. Arkamı dönünce ellilerinde, incecik, çıkık elmacık kemikli bir kadın görüyorum. Siyah bir üst ve çorap üstü bürümcüklü kumaş etek giymiş. Soluk kızıl saçlarını topuz yapmış, göz kalemi yamuk ve tedirgin bir hali var. “Çarliston dersi için mi geldiniz?”

Çarliston dersi mi?

“Çok üzgünüm,” diye devam ediyor kadın. “Dersimiz olduğunu birden hatırladım.” Esnemesini bastırıyor. “Lara, değil mi? Kesinlikle doğru giysiyi giymişsin.”

“Afedersiniz.” Gülümsüyorum ve telefonumu çıkarıp Sadie’ye dönüyorum. “Ne yaptın sen?” diye mırıldanıyorum. “Kim bu kadın?”

“Ders alman gerek,” diyor Sadie hiç geri adım atmayaarak. “Bu da öğretmeniniz. Üst katta küçük bir odada oturuyor. Normalde dersler gündüz.”

İnanamayarak Sadie’ye bakıyorum. “Kadını uyandırdın mı?”

“Randevuyu günlüğüme yazmayı unutmuşum galiba,” diyor kadın ben ona dönünce. “Pek huyum değildir... Neyse ki hatırladım. Birdenbire aklıma geliverdi, burada bekleyeceğinizi düşündüm.”

“Evet!” Sadie’ye keskin bakışlar fırlatıyorum. “İnsan beyni işte, inanılmaz.”

“İçkin geldi.” Ed yanıma yaklaşıyor. “Kim bu?”

“Ben dans öğretmeniniz Gaynor.” Elini uzatıyor ve Ed hayretler içinde tokalaşılıyor. “Çarlistona ilginiz var mıydı daha önceden?”

“Çarlistona mı?” Ed hiçbir şey anlamıyor.

Sinir krizinin eşiğindeyim.

Doğrusu, Sadie bir şekilde sözünü geçirmenin bir yolunu mutlaka buluyor. Çarliston yapmamızı istiyor. Biz de çarliston yapacağız. Ona borçluyum. Hemen, şimdi, burada olsun da bitsin.

“Eee!” Ed’e gülümsüyorum. “Hazır mısın?”

Çarlistonun en önemli özelliği, tahmininizden de enerjik bir dans olması. Ayrıca da sahiden çok karışık. Gerçekten her yerinizin uyum içinde olması lazım. Bir saatin sonunda kollarım ve bacaklarım ağrıyor. Aman vermiyor bu dans insana. Bacak Göbek ve Basen dersimden bile zor. Maraton koşmak gibi.

“Öne ve arkaya...” diye ritmik bir şekilde yönlendiriyor dans öğretmenimiz. “Ayakları salla...”

Ayaklarımı daha fazla sallayamıyorum. Yerinden çıkıp düşecekler. Sağımı solumu karıştırmaya başladım, habire yanlışlıkla Ed’in üstüne çıkıyorum.

“Çarliston... Çarliston...” Müzik de arkada devam ediyor, ritimleri bütün kulübü dolduruyor. Deri pantolonlu iki adam derse başladığımızdan beri sersemlemiş halde sessizce bizi izliyor. Belli ki burada akşamları dans dersleri olağan. “Ama herkes salsa öğrenmek istiyor,” diyor Gaynor. On beş yıldır çarliston dersi vermemiş. Galiba burada olmamıza o da bayağı afalladı.

“Adım ve tekme... Kolları salla... Çok güzel!”

Kollarımı o kadar hızlı sallıyorum ki ellerimde his kalmıyor. Elbisemin fırırları öne arkaya savruluyor. Ed dizlerinin

üstünden ellerini öne arkaya çapraz geçiriyor. Ona bakınca bana çabucak gülüyor ama dikkatini o kadar vermiş ki konuşacak durumda değil. Ayaklarını gayet iyi kullanıyor. Et-kilendim.

Sadie'ye bakıyorum, mutluluk sarhoşu olmuş adeta, keyifle dans ediyor. Ayrıca da şahane dans ediyor. Öğretmen-den çok daha iyi. Bacakları öne ve arkaya titreyerek sallanıyor, bir milyon farklı adım biliyor ve hiç nefes nefese kalmıyor.

Eh, hadi kabul edelim, ne de olsa nefes almıyor.

“Çarliston... Çarliston...”

Sadie benimle göz göze geliyor, gülüyor ve çıldırmış gibi başını arkaya atıyor. Sanırım uzun zamandır dans pistlerinde böyle parlamadı. Bunu daha önce yapmalıydım. Kendimi şimdi gerçekten çok hain hissediyorum. *Bundan böyle her gece çarliston yapacağız*, diye karar veriyorum.

20'li yıllara has sevdiği ne varsa yapacağız.

Tek sorun yan tarafıma giren bıçak gibi kramp. Nefes nefese, dans pistinin kenarına geçiyorum. Şimdi tek yapmam gereken Ed'in Sadie'yle dans etmesini sağlamak. İkisi baş başa. Bir şekilde. İşte o zaman Sadie'nin gecesini harikulade yapmış olurum.

“İyi misin?” Ed beni takip ediyor.

“Evet. İyiyim.” Peçeteyle alnımı siliyorum. “Zor işmiş.”

“Çok iyi yapıyorsunuz.” Gaynor yanımıza geliyor ve birden ani bir duygu dalgasıyla ellerimizi tutup birleştiriyor. “Çok umut vaat eden bir çiftsiniz. Bence daha ileri dersler de almalısınız. Önümüzdeki hafta da görüşecek miyiz?”

“Eee... Olabilir.” Ed’e bakmaya cesaretim yok. “Ben sizi ararım, olur mu?”

“Müziği kapatmıyorum,” diyor kadın coşkuyla. “Pratik yapın.”

Ufak dansçı adımlarıyla pistten uçarcasına geçerken Ed’i dürtüyorum. “Hey. Seni seyretmek istiyorum. Hadi git biraz tek başına dans et.”

“Deli misin?”

“Hadi, lütfen. Kollarınla şu bir ikilik hareketi yap. Nasıl yaptığına bakmak istiyorum. Lütfen...”

Ed iyi huylu bir tavırla gözlerini devirip piste yollanıyor.

“Sadie,” diye tıslayıp Ed’i gösteriyorum. “Çabuk ol. Partnerin bekliyor.”

Sadie ne demek istediğini anlayınca gözleri yuvalarından fırlıyor. Yarım saniye sonra orada, Ed’in kaşısında, neşeyle gözlerinden ışık saçıyor.

“Evet, dans etmek isterim,” dediğini duyuyorum. “Çok teşekkür ederim.”

Ed bacaklarını öne arkaya sallamaya başlarken Sadie de ona ayak uyduruyor. Mutlu görünüyor. Yerini buldu. Elleri Ed’in omuzlarında, bilezikleri ışığın altında parlıyor, başlığı kabarıyor, müzik arkada devam ediyor, tıpkı eski bir film izlemek gibi...

“Yeter bu kadar,” diyor Ed birden gülerek. “Bana bir eş gerek.” Ve maalesef Sadie’nin içinden geçip bana doğru yaklaşıyor.

Sadie’nin yüzündeki şoku görüyorum. Ed’in pistten ayrıldığını görünce yıkılıyor. Bense yüzümü buruşturuyorum. Keşke Ed de onu görebilse, keşke bilse...

Ed beni piste sürüklerken “Üzgünüm,” diyorum Sadie’ye ağzımı oynatarak. “Çok üzgünüm.”

Bir süre daha dans edip masaya dönüyoruz. Onca çabadan sonra Ed’in de iyi bir ruh hali içinde olduğunu görünce seviniyorum.

“Ed, koruyucu meleklerle inanır mısın?” diyorum içimden gelerek. “Ya da hayaletlere? Ruhlara?”

“Hayır. Hiçbirine inanmam. Neden?”

Sır verir gibi öne eğiliyorum. “Ya sana bu odada seni çıplak görmek isteyen bir koruyucu melek olduğunu söylersem?”

Ed bana uzun uzun bakıyor. “Yoksa koruyucu melek, ‘erkek fahişe’ yerine geçen bir şifre mi?”

“Hayır!” Kahkahadan kırılıyorum. “Boşver.”

“Çok iyi vakit geçirdim.” Bardağını kafasına dikip bana gülüyor. Tam, bütün bir gülüş. Gözler kırışıyor, alın gevşiyor falan. Utanmasam ‘Başardık. Sonunda oldu,’ diye haykıracağım.

“Ben de öyle.”

“Akşamı böyle tamamlamayı hiç beklemiyordum.” Küçük kulüpte etrafına bakıyor. “Ama... Harika.”

“Farklı.” Başımlla onaylıyorum.

Ed bir paket fıstık açıp bana ikram ediyor, ben de aç aç yiyişini izliyorum. Rahat görünmesine rağmen alnındaki çizgilerin gölgesi orada.

Eh, şaşırmıyorum. Kaşlarını çatacak çok derdi var. İçimden bunları düşünürken ona acımadan edemiyorum. Nişanlısını kaybetmek, yabancı bir şehre çalışmaya gelmek, haya-

ın içinde kaynamak, haftalar haftaları kovalarken hiç zevk almamak... İyi ki dans etmeye gelmiş. Aylardır hiç bu kollar eğlenmemiştir bence.

“Ed,” diyorum içimden gelerek. “Bırak da seni bir gün turistik geziye çıkarayım. Londra’yı görmen gerek. Görmemen suç. Sana etrafı gezdireyim. Haftasonu bir ara, ne dersin?”

“Çok isterim.” Bu fikir gerçekten hoşuna gidiyor. “Teşekkür ederim.”

“Sorun değil. Birbirimize mesaj atarız.” Gülümsüyoruz ve içim titreyerek Sidecar kokteylimi bitiriyorum. (Sadie ısmarlattı zorla. İğrenç bir şey.)

Ed kol saatine bakıyor. “Eee, gitmeye hazır mısın?”

Dans pistine bir bakış atıyorum. Sadie hala enerjik. Kollar bacaklar savruluyor, en ufak bir iç geçirme, sıkılma yok. Yirmilerde kadınların neden o kadar sıksa olduğunu şimdi anlıyorum.

“Hadi gidelim.” Başımla onaylıyorum. Sadie de hazır olunca bize yetişir.

Mayfair Sokak’a çıkıyoruz. Sokaklardaki lambalar yanıyor, kaldırımlardan pus yükseliyor ve ortalıkta kimse yok. Köşeye doğru yürüyor, birkaç dakika sonra iki taksi çeviriyoruz. Titremeye başlıyorum, incecik elbisem ve yok gibi pelerininle üşüyorum. Ed beni ilk taksiye bindiriyor, sonra duraklayıp kapıyı açık tutuyor.

“Teşekkürler Lara,” diyor o resmi, kolejli çocuk tavrıyla. Gittikçe daha hoş geliyor bana. “Çok eğlendim. Oldukça... Güzel bir geceydi.”

“Değil mi?” Örgü başlığımı düzeltiyorum, dans etmekten yamulmuş. Ed de gülerek bana bakıyor.

“Eee, şehir gezisine gelirken çamurluklarımı giyeyim mi?”

“Kesinlikle.” Kafa sallıyorum. “Ve de melon şapkanı tak.”

Ed kahkaha atıyor. Sanırım ilk kez kahkaha attığını duyuyorum. “İyi geceler Yirmiler Kızı.”

“İyi geceler.” Kapıyı kapatıyorum ve taksi uzaklaşıyor.

E rtesi sabah biraz başım dönüyor. Çarliston müziği kulaklarımda çınlıyor ve Büyük Lara olduğum anlar gözümün önünde canlanıyor. Her şey sanki rüya gibi.

Ancak rüya değil, çünkü işyerine ulaştığımda Clare Fortescue'nun CV'si e-postama gelmiş bile. Semere!

E-postanın yazılı çıktısını aldığım sırada Kate'in gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Bu da kim böyle?" diyor CV'yi inceleyerek. "Baksana, MBA yapmış, ödül kazanmış."

"Biliyorum," diyorum umursamazca. "Kendisi üst düzey, ödül kazanan bir pazarlamacı. Dün gece tanıştık. Leonidas Spor'un kısa listesine giriyor."

"Peki kadının bundan haberi var mı?" diyor Kate heyecanlı.

"Evet," diye cevabı patlatıyorum hafiften kızararak. "Tabii ki var."

Saat 10:00'da liste son halini alıyor ve Janet Grady'ye gönderiliyor. Sandalyemde arkama yaslanıp Kate'e sırtıyorum. Kate dikkatini bilgisayar ekranına vermiş.

"Senin bir fotoğrafını buldum," diyor. "Dün geceki yemekte çekilmiş. Lara Lington ve Ed Harrison, *Business People* yemeğine birlikte katıldı." Duraksıyor, şaşkın şaşkın bakıyor. "O kim? Tekrar Josh'la birliktesin sanıyordum."

"Öyleyim," diyorum hemen. "Ed sadece... Bir iş arkadaşım."

"Ah, anladım." Kate ekrana biraz rüyada gibi bakıyor. "Oldukça yakışıklıymış, değil mi? Yani, Josh da yakışıklı tabii," diye düzeltiyor hemen. "Tarzları farklı."

Cidden, hiç zevkli değilmiş. Josh, Ed'den bir milyon kat daha yakışıklı. Bu arada bir süredir ondan haber almadığım aklıma geliyor. En iyisi arayayım, belki telefonu bozulmuştur, bana mesajlar atıyordur ve neden cevap vermiyorum diye meraklanmıştır.

Kate'in tuvalete gitmesini bekliyorum. Yalnız kalınca Josh'ın ofisini arıyorum.

"Josh Barrett."

"Benim," diyorum sevgi dolu bir sesle. "Yolculuk nasıldı?"

"Ah, merhaba. Harikaydı."

"Seni özledim."

Bir sessizlik oluyor. Eminim Josh da cevap olarak bir şey söylüyor ama duyamıyorum. "Telefonun mu bozuldu diye merak ettim?" diye ekliyorum. "Çünkü dün sabahtan beri hiç mesaj gelmedi. Benimkiler sana ulaştı mı?"

Gene uzaklardan belirsiz bir mırıltı. Nesi var bu hattın?

“Josh?” Ahizeye parmağımla vuruyorum.

“Alo.” Birden sesi daha açık geliyor.

“Eee, bu akşam geleyim mi?”

“Bu akşam gidemezsin,” Sadie bir anda beliriveriyor. “Bu akşam defile var. Kolyeyi alacağız!”

“Biliyorum,” diye mınıldıyorum elimle ahizeyi kapatıp. “Sonrasında. Önce bir işim var,” diye devam ediyorum Josh’a. “Ama akşam on gibi uğrayabilirim.”

“Harika.” Josh’ın aklı başka yerde gibi. “Ah, ama şöyle bir sorun var, yarın gece iş yemeğine çıkıyoruz. Haftasonu diyelim mi?”

Gene mi iş? İşkolik oldu çıktı.

“Tamam,” diyorum anlayışla. “Eee, o zaman yarın öğle yemeği yiyelim mi? O zaman konuşuruz.”

“Tabii,” diyor bir an duraksayıp. “Harika.”

“Seni seviyorum,” diyorum şefkatle. “Seni görmek için sabırsızlanıyorum.”

Sessizlik oluyor.

“Josh?”

“Eee... Evet. Ben de. Hoşçakal Lara.”

Telefonu kapatıp arkama yaslanıyorum. Hiç tatmin edici değildi ama nedenini bilmiyorum. Her şey iyi. Her şey güzel. O zaman niçin sanki bir şey eksikmiş gibi hissediyorum?

Josh’ı tekrar arayıp ‘Her şey yolunda mı? Konuşmak ister misin?’ diye sormak istiyorum. Ama aramamalıyım. Kafayı takıyorum zanneder, ki takmıyorum, sadece düşünüyorum. İnsanlar düşünebilir, değil mi?

Neyse. Boşver. Devam et.

Hareketlenip bilgisayara dönüyorum. Posta kutumda Ed'den bir mesaj var. Vay, ne kadar hızlı.

Selam Yirmiler Kızı. Dün gece harikaydı. Şirketinizin seyahat sigortasını kontrol et. Şu site ilgini çekebilir. İyi olduklarını duydum. Ed

Linke tıklıyorum ve ufak şirketler için azaltılmış sigorta oranları karşıma çıkıyor. Çok tipik: Bir sorunu dile getiriyorum, hemen çözümünü buluyor.

Duygulanarak cevaplama tuşuna basıyorum ve e-posta yazıyorum:

Teşekkürler yirmiler erkeği. Minnettarım. Umarım Londra rehberlerini karıştırıyorsa. Not: Çalışanlarına charliston gösterisi yaptın mı?

Anında cevap geliyor.

Yoksa şantaj anlayışın bu mu?

Kıkırdıyorum ve internette dans eden bir çiftin resmini aramaya başlıyorum ona göndermek için.

"Komik olan nedir?" diye soruyor Sadie.

"Hiç." Pencereyi kapatıyorum. Sadie'ye, Ed'le yazıştığımı söylemeyeceğim. Biraz fazla sahiplenici, yanlış anlayabilir. Ya da daha kötüsü, aptal yirmilerden kalma argo kelimeler yazdırıp gönderebilir.

Masamdaki açık dergiyi okumaya başlıyor ve birkaç saniye sonra emrediyor: “Çevir.” Yeni alışkanlığı. Aslında bayağı sinir bozucu. Sayfa çevirici kölesi oldum çıktım.

“Hey Lara!” Kate tekrar içeri koşuyor. “Sana özel kurye geldi.”

Bana üstü kelebekli ve ‘Tütüler ve İnciler’ yazan, pembe bir zarf uzatıyor. Zarfı açıyorum ve Diamente’nin asistanından bir not çıkıyor.

Diamente bundan hoşlanacağını düşündü. Sonra görüşmeyi iple çekiyoruz.

Defileyle ilgili ayrıntıların yazdığı, bilgisayardan çıkarılmış bir kağıt, yanında zincire takılmış bir kart var ve üstünde ‘VIP Kulis Giriş Kartı’ yazıyor. Vay canına. Daha önce hiç VIP olmadım.

Kartı parmaklarımın arasında çeviriyorum, bu akşamı düşünüyorum. Nihayet kolyeyi alabileceğiz. Bunca zaman sonra. Ve sonra da...

Düşüncelerim ansızın duruyor. Sonra... Ne? Sadie kolyesini alana kadar huzura eremeyeceğini söylemişti. O yüzden bana musallat oldu. O yüzden burada. Peki ya kolyeyi alınca ne olacak? Olamaz...

Yani, hemen öylece...

Sadie hemen gitmez, değil mi?

Birden kendimi garip hissediyorum, dümdüz Sadie’ye bakıyorum. Bunca zaman sadece kolyeyi almaya odaklandım. Kolyeden sonra ne olacağını hesap etmedim hiç.

“Çevir,” diyor Sadie sabırsızca. Gözleri ilgiyle Katie Holmes hakkındaki bir yazıya kilitlemiş. “Çevir!”

Kararlıyım, bu kez Sadie'yi hayalkırıklığına uğratmayacağım. O kolyeyi görür görmez kapacağım. İsterse birinin boynunda olsun. Birini yere devirip çekiştirmem gerekse bile. Heyecan ve gerilim dorukta, Sanderstead Otel'e yaklaşıyorum. Ayaklarım yay takılmış gibi ve ellerim yakalamaya hazır.

Bomboş, beyaz lobiye girdiğimiz sırada "Gözlerini açık tut," diye mırıldanıyorum Sadie'ye. Tam önümüzde mini etek ve topuklu ayakkabı giymiş iki sıska kız, pembe ipekler ve kelebek şeklinde uçan balonlarla süslenmiş çift kanatlı kapılara doğru ilerliyor. Orası olmalı.

Odaya yaklaşırken hoş elbiseler giymiş bir grup kızın etrafta gezindiğini, şampanya kadehlerini tokuşturduğunu görüyorum ve arka planda hafif bir müzik çalıyor. Odanın tam ortasına podyum kurulmuş, tepesine gümüş rengi balonlar asılmış. Podyumun çevresinde ipekle kaplı sandalyeler duruyor.

Önümdeki kızların isminin listede işaretlenmesini bekliyorum sabırla, sonra da pembe mezuniyet balosu elbisesi giymiş kıza yaklaşıyorum. Elinde klipsli bir dosya tutuyor, bana gülümseyerek bakıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet." Başımı sallıyorum. "Defile için gelmiştim."

Tepeden turnağa siyah giysimi şüpheli şüpheli süzüyor. (Boru paça pantolon, hırka, ufak asimetrik ceket. Özellikle seçtim, çünkü tüm moda düşkünleri siyah giyer, değil mi?)

"Adınız listede mi?"

“Evet.” Davetiyeme uzanıyorum. “Diamente’nin kuzeniyim.”

“Ah, kuzenisiniz.” Gülüşü daha da donuklaşıyor. “Ne hoş.”

“Aslında, defileden önce onunla konuşmam lazım. Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Maalesef Diamente çok meşgul,” diye başlıyor kız kibarca.

“Acil durum. Onu gerçekten, gerçekten görmem gerek. Bu arada şöyle bir şeyim var.” VIP giriş kartımı uzatıyorum. “İçeri girip bakabilirim. Ama siz yerini söylerseniz, daha kolay olur.”

“Tamam,” diyor kız bir an duraksadıktan sonra. Minicik taşlı cep telefonunu çıkarıp bir numara tuşluyor. “Bir kuzeni Diamente’yi görmek istiyormuş, oralarda mı?” Pek de saklamamakla beraber fısıldayarak ekliyor. “Hayır. Daha önce hiç görmedim. Eğer öyle diyorsan...”

Telefonu kapatıyor. “Diamente sizinle kuliste buluşacağını söylüyor. Şu taraftan buyrun.”

Koridorun sonundaki bir kapıyı gösteriyor.

“Hadi git,” diye talimat veriyorum Sadie’ye fısıltıyla. “Bak bakalım, kolye kuliste mi. Kolayca yerini bulursun.” Ben de halılı yerlere basa basa bir kasa Moet taşıyan bir adamı takip ediyorum, bekleyen görevliye VIP giriş kartımı gösteriyorum, derken Sadie yeniden ortaya çıkıyor. “Kolayca bulur muyum?” diyor titreyen bir sesle. “Dalga geçiyorsun herhalde. Asla bulamayacağız. Asla!”

“Nasıl yani?” diyorum tedirgince içeri girerken. “Sen neden bah...”

Olamaz. Kahretsin ya.

Koskocaman bir alanın ortasında'yım, her taraf aynalar, sandalyeler, saç kurutma makineleri, makyaj uzmanları ve otuz kadar mankenle dolu. Hepsi de uzun ve sıksa, sandalyelerine tünemişler ya da kulaklarında cep telefonlarıyla ortalıkta geziniyorlar. Hepsinin de üstünde şeffaf, kumaşı kıt gelmiş elbiseler var. Artı, hepsi boynuna üst üste en az yirmi kolye takmış. Zincirler, inciler, pendantsifler... Ne yana baksam kolye. Burası bir kolye samanlığı.

Sadie'yle dehşet içinde bakışırken ağzını yayarak konuşan bir ses duyuyorum. "Lara! Gelmişsin!"

Arkamı dönünce Diamente'nin topukları üstünde takır tukur bana doğru geldiğini görüyorum. Üstünde kalpli el kadar bir etek, daracık bir yelek, taşlı gümüş rengi bir kemer ve ince topuklu rugan botlar var. Elinde iki kadeh şampanya tutuyor ve birini bana ikram ediyor.

"Merhaba Diamente. Tebrikler. Beni davet ettiğin için çok teşekkürler. Olağanüstü bir ortam." Elimle etrafı işaret ediyorum, sonra da derin bir nefes alıyorum. Önemli olan fazla çaresiz ya da muhtaç konuşmamak. "Evet, neyse." Rahat, gayet sıradan bir tavır takınmaya çalışıyorum. "Senden bir ricam olacak. Babanın peşine düştüğü yusufçuklu kolyeyi biliyorsun, hani şu cam boncuklu eski kolye..."

Diamente şaşırarak gözlerini kırptırıyor. "Sen nereden biliyorsun?"

"Eee... Uzun hikaye. İşte o kolye, büyük teyzemiz Sadie'ye aitti. Annem çok severdi o kolyeyi ve ona bir sürpriz yapmak istiyorum. Şey, belki de gösteriden sonra dedim..."

Eee... Bana verebilir misin? Acaba? Eğer daha fazla ihtiyacın yoksa?"

Diamente birkaç saniye öylece bakıyor, sarı saçları dümdüz ve gözleri cam gibi.

"Babam gıcığın teki," diyor sonunda altını çizerek.

Ona ne dediğinden emin olamadan bakıyorum, sonra jeton düşüyor. Ah harika. Tam ihtiyacım olan şey. Damarına basılmış. Muhtemelen sabahtan beri şampanya içiyor.

"O gıcığın daniskası bir gıcık." Şampanyasını yuvarlıyor.

"Evet," diyorum çabucak. "Öyle. O yüzden kolyeyi bana vermelisin. Bana," diye tekrar ediyorum çok yüksek ve net bir sesle.

Diamente botlarının üstünde sallanıyor ve kolundan tutup onu durduruyorum. "Yusufçuklu kolye," diyorum. "Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Diamente yüzüme bakıp beni bir dakika kadar inceliyor, öyle dibime giriyor ki nefesindeki şampanya, sigara ve naneli şeker kokusunu alıyorum. "Hey, Lara, arkadaş değil miyiz? Yani, sen çok havalısın." Hafiften kaşlarını çatıyor, sonra karar veriyor. "Havalı değil de işte... Anladın sen. Tatlı. Neden birlikte takılmıyoruz?"

Çünkü sen çoğu zaman Ibiza'daki devasa malikanende takılıyorsun, bense Kilburn'ün yanlış mahallelerinde dolaşıyorum. Sebep bu olabilir mi?

"Eee... Bilmem. Harika olur."

"Birlikte saçımıza gölge attırırız," diyor sanki aniden ilhamla dolmuş gibi. "Harika bir yere gidiyorum. Manikür de yapıyorlar. Her şey son derece organik ve çevre dostu."

Çevre dostu röfle?

“Kesinlikle.” Mümkün olduğunca ikna edici bir şekilde kafa sallıyorum. “Muhakkak yapmalısınız. Saçımıza gölge atıralım. Harika.”

“Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum Lara.” Gözleri birden sarhoş bir keskin bakış atıyor. “Bilmediğimi sanma.”

“Ne?” Ağzım açık kalıyor. “Bir şey düşünmüyorum.”

“Babamı söğüşlediğimi düşünüyorsun. Çünkü hepsinin parasını o ödüyor. Neyse. Dürüst ol.”

“Hayır,” diyorum garip bir şekilde. “Öyle düşünmüyorum. Ben sadece... Bilirsin işte.”

“Şımarık veledin teki olduğumu mu?” Şampanyasından bir yudum daha alıyor. “Hadi. Yüzüme söyle.”

Zihnim ileri geri sarıyor. Diamente daha önce bana fikrini hiç sormadı, hiçbir konuda. Dürüst mü olmalıyım?

“Sadece şöyle düşünüyorum...” Tereddüt ediyorum, sonra arada derede bir cevap veriyorum. “Belki birkaç yıl bekleyip tüm bunları kendi başına yapsaydın, kendin çalışıp yükselseydin daha iyi hissederdin.”

Diamente, sanki sözlerimi sindirirmiş gibi yavaşça kafa sallıyor.

“Evet,” diyor sonunda. “Evet. Yapabilirdim sanırım. Sadece fazla zor olurdu, gerçekten.”

“Eee... Şey, önemli olan da bu za...”

“Sonra bir de başımda inatçı domuzun teki olan babam dikilirdi, kendini Tanrı zannedip hepimizi o aptal belgeselinde oynatırdı... Ve karşılığında da bir şey vermezdi. Bana ne faydası var?” İncecik, yanık tenli kollarını iki yana açıyor. “Ne?”

Tamam. Bu tartışmaya girmeyeceğim.

“Eminim sen de haklısın,” diyorum çabucak. “Eee, yusufçuklu kolyeye gelince...”

“Biliyor musun, babam bugün senin buraya geleceğini öğrendi.” Diamente beni duymuyor bile. “Beni aradı. Niye listede adının olduğunu sordu. Seni listeden çıkarmamı istedi. Ben de ona ha siktir çektim! O benim kuzenim muzenim.”

Kalp atışlarım hızlanıyor.

“Baban beni burada... İstemedi mi?” Kuruyan dudaklarımı yalıyorum. “Sebebini söyledi mi?”

“Ben dedim ki biraz psikopatsa kimin umrunda?” Diamente beni duymadan konuşuyor. “Biraz hoşgörülü ol. Sonra o da tutturdu kolye diye.” Gözlerini kocaman açıyor. “Bana onun yerine her türlü kolyeyi teklif etti. Ben de sakın siktiğimin Tiffany’siyle beni kandırmaya kalkma dedim. Ben bir tasarımcıyım, tamam mı? Bir vizyonum var.”

Kulaklarım zonkluyor. Bill Amca, hala Sadie’nin kolyesinin peşinde. Nedenini bir türlü anlayamıyorum. Tek bildiğim, o kolyeyi ele geçirmek zorunda olduğum.

“Diamente.” Onu omuzlarından tutuyorum. “Lütfen dinle. Bu kolye benim için gerçekten, gerçekten çok önemli. Annem için. Bir tasarımcı olarak vizyonunu falan kesinlikle takdir ediyorum... Ama defileden sonra kolyeyi bana verebilir misin?”

Diamente bir saniye bomboş bakıyor ve aynı şeyi en baştan anlatmak zorunda kalacağımı hissediyorum. Sonra bir kolunu boynuma atıp sıkıyor. “Tabii ki alabilirsin bebeğim. Gösteri biter bitmez kolye senindir.”

“Harika.” Ne kadar rahatladığımı çaktırmamaya çalışıyorum. “Harika! Cidden harika! Peki şu anda nerede? Görebilir miyim?”

Kolyeyi gördüğüm anda kaptığım gibi kaçacağım. Daha fazla şansa bırakamam.

“Tabii! Lyds?” Diamente çizgili bir üst giymiş bir kıza sesleniyor. “Yusufçuklu kolye nerede biliyor musun?”

“Efendim bebeğim?” Lyds elinde cep telefonuyla yanıma geliyor.

“Şirin yusufçuklu, vintage kolye. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“İki sıra sarı boncuklu,” diye araya giriyorum dayanamayıp. “Yusufçuk pendantsi şuraya geliyor...”

Yanımdan iki manken geçiyor, boyunlarında koca koca kolyeler var ve çaresizce gözlerimi kısarak bakıyorum.

Lyds genişçe omuz silkiyor. “Hatırlamıyorum. Bir yerde, kızların birinde.”

Samanlıkta herhangi bir iğne. Ümitsizce etrafıma bakıyorum. Her tarafta mankenler var. Her tarafta kolyeler var.

“Kendim ararım,” diyorum. “Sakıncası yoksa...”

“Hayır! Defile başlamak üzere!” Diamente beni kapıya doğru itmeye başlıyor. “Lyds, onu sen al. Ön sıraya oturt. Babam gününü görsün.”

“Ama...”

Çok geç. Dışarı çıkarıldım bile.

Kapılar kapanırken hayalkırıklığıyla ayaklarımı yere vuruyorum. Kolye içeride. O odada bir yerde. Sadie’nin kolyesi bir mankenin boynunda sallanıyor. Ama hangisinde?

“Hiçbir yerde bulamıyorum.” Sadie birden yanımda bitiyor. Ağlamaklı olduğunu görünce dehşete kapılıyorum. “Her bir kızın üstüne baktım. Her bir kolyeye baktım. Hiçbir yerde yok.”

“Olmak zorunda,” diye mırıldanıyorum koridordan geri-
sin geri yürürken. “Sadie, dinle. Kolyenin manken kızlardan
birinde olduğundan eminim. Önümüzden geçerlerken hep-
sine tek tek, dikkatlice bakacağız ve kolyeyi bulacağız.
Söz.”

Elimden geldiğince neşeli ve ikna edici konuşuyorum
ama içimden... Emin değilim. Hiç emin değilim.

Tanrı'ya şükür ön sıradayım. Gösteri başlayınca farkediyorum, içerisi o kadar kalabalık ve herkes öyle uzun ve ince ki arkalarda olsam hayatta hiçbir şey göremezdim. Bangır bangır müzik çalmaya, salonda ışıklar dönüp dans etmeye başlıyor ve Diamante'nin arkadaş grubundan tezahüratlar yükseliyor.

“Hadi Diamante!” diye bağırıyor içlerinden biri.

Podyuma kuru buz verildiğini görünce dehşete kapılıyorum. Bırakın kolyeleri, bu dumanda mankenleri bile ayırt edemem. Etrafımda insanlar öksürüyor. “Diamante, bir bok göremiyoruz!” diye bağırıyor kızın teki. “Kapa şunu!”

Nihayet sis dağılmaya başlıyor. Pembe spot ışıkları podyuma vuruyor ve bir Scissor Sisters şarkısı kolonlardan avaz avaz yayılıyor. Öne eğiliyorum, ilk mankeni heyecanla bekliyorum, tüm dikkatimi vermeye çalışırken gözüme bir şey takılıyor.

Podyumun diğer tarafında, tam karşımda Bill Amca ön sıradaki yerini alıyor. Üstünde koyu renk birtakım elbise ve yakası açık bir gömlek, yanında Damien ve bir asistanı daha var. Ben dehşete düşmüş bakakalırken o da kafasını kaldırıyor ve göz göze geliyoruz.

Midem çalkalanıyor. Donup kalıyorum.

Bir dakika sonra sakince tek elini kaldırarak selam veriyor. Uyuşmuş bir halde aynısını yapıyorum. Sonra müzik yükseliyor ve birden ilk model podyumda bitiyor, üstünde kelekli beyaz bir külot var. Tipik manken yürüyüşü yapıyor, kalça kemiği, elmacık kemikleri ve kürdan gibi kolları göze çarpıyor. Çaresizce boynunda şingirdayan kolyeleri kesiyorum ama o kadar hızlı süzülüyor ki doğru düzgün görebilmek imkansız gibi bir şey.

Bill Amca'ya yan bir bakış fırlatıyorum ve korkuya kapılıyorum. Onun gözleri de kolyeleri tanıyor.

"Faydasız!" diye bağıyor Sadie birden ve podyuma fırlıyor. Mankenin dibine girip zincirlere, boncuklara ve sallantılı kolyelere çok yakından bakıyor. "Göremiyorum. Dedim sana, burada yok!"

Sonraki manken çıkıyor ve Sadie diğer kızın kolyelerini de inceliyor.

"Burada da değil."

"Süper bir koleksiyon," diyor yanımdaki kız heyecanla. "Sence?"

"Eee... Evet," diyorum dikkatim bambaşka yerlerde. "Harika." Kolyeler dışında hiçbir yere bakamıyorum. Yalnızca boncuklar, varaklar, takılar var ve bir de içimde büyüyen, uğursuz bir başarısızlık hissi...

Aman Tanrım.

Aman Tanrım, olamaz! İşte orada. Tam önümde. Bir mankenin ayak bileğine sarılmış. Kalbim güm güm atıyor. Uçuk sarı boncuklara nefesim kesilerek bakıyorum. Sıradan bir halhala dönüştürülmüş. *Halhal!* Sadie'nin niçin bulamadığı belli. Manken süzüle süzüle yaklaşıyor, kolye podyumda bir metre ötemde. Hatta bir metreden de yakınımda. Eğilip elimle tutabilirim. Dayanılmaz bir an...

Sadie birden bakışlarımı takip ediyor ve nefesini tutuyor.

"Kolyem!" Her şeyden habersiz mankenin dibine girip bas bas bağıyor. "O benim! Benim!"

Manken podyumdan iner inmez peşinden koşup kolyeyi alacağım. Her ne pahasına olursa olsun, umrumda değil. Bill Amca'ya bakıyorum ve tüm dehşetimle görüyorum ki onun gözleri de Sadie'nin kolyesine kilitlenmiş.

Manken artık geri dönüyor. Bir dakikaya kadar podyumdan inmiş olur. İleri bakınca sağ gözüme spot ışığı vuruyor ve gözümü kısıyorum. Derken Bill Amca'nın ayaklandığını ve adamlarının ona yol açtığını görüyorum.

Ha siktir. Olamaz.

Ben de ayağa fırlıyorum ve dışarı çıkarken birilerinin ayağına basıp durduğum için habire özür diliyorum. En azından avantaj bende. Podyumun kapıya daha yakın tarafındayım. Arkama bakmaya cesaretim yok. Kendimi çift kanatlı kapılardan içeri attığım gibi koridoru geçip kulise koşuyorum, giriş kartımı kapı görevlisine gösteriyorum.

Kulis tam bir hengame. Kot pantolonlu bir kadın ona buna havlıyor, talimatlar yağıdıyor, mankenleri sahneye iti-

yor. Kızlar kıyafetleri yırtarcasına çıkarıp başka şeyler giyiyor, saçları kurutuluyor, dudaklara ruj sürülüyor...

Nefes almadan, panikle etrafıma bakıyorum. Mankenimi gözden kaybettim galiba. Hangi deliğe girdi bu? Saç yapılan masaları, kıyafet askılarını geçiyorum, kızı yakalamaya çalışıyorum... Derken kapıda çıkan bir tartışma dikkatimi çekiyor.

"Gelen Bill Lington, tamam mı?" Damien konuşuyor ve belli ki kontrolünü kaybetmek üzere. "Bill Lington. Kulis girişi yok diye..."

"Kulis girişi yoksa giriş de yok," diyor adam inatla. "Patronun kuralları."

"Patron o," diye yapııştırıyor Damien. "Bunların hepsinin parasını o ödedi moron."

"Sen bana ne dedin?" Görevli öfkeli bir sesle konuşuyor ve ben de gülüyorum ama o manzaradan kopuyorum, çünkü Sadie önümde bitiyor, bakışları karanlık ve çaresiz.

"Kız gitti!"

"Ne?"

"Kız gitti!" Sadie güçlükle yutkunuyor, kelimeler ağzından zor çıkıyor. "O manken kolyemle birlikte bir taksiye bindi."

"Taksiye mi?" Dehşet içinde bakıyorum. "Ama... Ama..."

"Onu gene kaybettik." Sadie aklını oynatmış gibi. "Elden kaçırdık!"

"Ama Diamente söz verdi." Çılgınca kafamı sağa sola oynatıyor, Diamente'yi arıyorum. "Alabileceğime söz verdi!"

Keder içindeyim. Bir kez daha elimden kayıp gitmesine izin verdiğime inanmıyorum. Kolyeyi almalıydık. Daha hızlı olmalıydım. Daha akıllı davranabilirdim...

Salondan muazzam tezahüratlar ve alkışlar yükseliyor. Gösteri sona erdi herhalde. Bir saniye sonra mankenler içeri doluşuyor, arkalarında da pembe yüzlü bir Diamente.

“Olağanüstü!” diye bağıyor herkese. “Yıkılıyorsunuz! Hepinizi çok seviyorum! Hadi partiye başlayalım!”

Tüm bu hayhuyun arasında mücadele edip kuzenime yaklaşıyorum, stilettolar ayaklarımı delerken ve tiz sesler kulak zarımı parçalarken yüzümü buruşturuyorum.

“Diamente!” diye sesleniyorum keşmekeşi bastırmaya çalışarak. “Kolye! Kolyeyi takan kız gitti!”

Diamente boş boş bakıyor. “Hangi kız?”

Tanrım. Kaç tane ilaç almış bu?

“Adı Flora,” diyor Sadie kulağıma telaşla.

“Flora! Flora’ya ihtiyacım var ama galiba gitti!”

“Ah, Flora.” Diamente alnını düzleştiriyor. “Evet, Paris’te bir baloya gitti. Babasının özel jetiyle.” Boş bakışlarıma anlatıyor. “Ona elbiseyi giyebilirsin demiştim.”

“Ama kolyeyi de götürdü!” Bağırmanın için büyük uğraş veriyorum. “Diamente, lütfen. Onu ara. Hemen ara. Onunla buluşacağımı söyle. Paris’e de giderim, ne gerekiyorsa yaparım. Kolyeye ulaşmam lazım.”

Diamente bir an anlamsız gözlerle bakıyor, sonra kaşlarını ta gökyüzüne kadar kaldırıyor.

“Babam senin hakkında haklıymış,” diyor. “Delisin.

Ama hoşuma gitti ha.” Cep telefonunu çıkarıp hızlı arama-
dan arıyor.

“Hey Flora! Bebeğim, muhteşemdin! Eee, uçağa bindin mi? Tamam, dinle. Taktığın yusufçuklu kolyeyi hatırlıyor musun?”

“Halhal,” diyorum telaşla. “Halhal olarak takmıştı.”

“Ayak bileğine doladığın şey,” diyor Diamente. “Evet, o. Çılgın kuzenim onu çok istiyor da. Paris’e gelip alacak. Ballo nerede? Seninle buluşabilir mi?” Bir süre dinliyor, bir sigara yakıp içine çekiyor. “Ah, tamam. Evet. Kesinlikle... Tabii canım...” Sonunda kafasını kaldırıp bakıyor, duman bulutunu üflüyor. “Flora, balonun nerede olduğunu bilmiyormuş. Annesinin eski bir arkadaşı mı veriyormuş, ne? Kolyeyi takmak istediğini, çünkü elbiseye çok uyduğunu söyledi ama kullandıktan sonra sana kargoyla gönderecek.”

“Yarın sabah? İlk iş?”

“Hayır, balodan sonra, tamam mı?” diyor Diamente. Sanki ben gerzek ve ağır anlayan biriymişim gibi. “Tam olarak hangi gün bilmiyorum ama işi biter bitmez sana yollayacak. Söz verdi. Mükemmel değil mi?” Sırıttıyor ve çakmam için sağ elini kaldırıyor.

İnanamayarak bakıyorum. Mükemmel mi?

Kolye bir metre ötemdeydi. Uzansam tutabilirdim. Bana söz verildi. Fakat şimdi kolye Paris yolunda ve ne zaman geri alacağımı bilmiyorum.

Neresi mükemmel bunun? Her an kayışım kopabilir.

Ama cesaretim yok. Beni şu anda kolyeye bağlayan incecik bir pamuk ipliği var arada ve en güçlü halka da Dia-

mente. Eğer onu kızdırırsam kolyeyi sonsuza dek yitirebilirim.

“Mükemmel!” Kendimi zorlayıp gülüyorum ve Diamente'ye çağıyorum. Cep telefonunu alıp Flora'ya adresimi yazdırıyorum, her kelimeyi iki kere heceliyorum.

Şimdi tek yapabileceğim, parmaklarımı üst üste geçirip şans dilemek. Ve ayak parmaklarımı da. Sonra da beklemek.

Kolyeyi geri alacağız. Buna inanmak zorundayım. Buna inanıyorum.

Ama Sadie de, ben de dün gecedan beri biraz sinirliyiz. Bu sabah ayak parmağının üstünde durunca Sadie yaygaramı kopardı. (Daha doğrusu ayak parmağından geçince.) Ve ben de makyajımı eleştirdiği için onu tersledim.

Doğrusu, onu hayalkırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Kolye neredeyse avcumdaydı, hem de iki kere. İki seferde de avcuma değmeden kaçmasına göz yumdum. İçim içimi yiyor. Gergin ve sürekli savunmadayım.

Bu sabah uyandığımda Paris trenine mi atlasam diye düşünüyordum. Ama Flora'yı nasıl bulacağım? Nereden başlarım? Kendimi güçsüz hissediyorum.

İkimiz de bu sabah pek sohbet havasında değiliz. Hatta Sadie benden kaçmaya kararlı görünüyor. İşyerinde e-postalarımı yazma işini bitirince onu izliyorum, cam kenarına

oturmuş, dışarıyı seyrediyor, sırtı kaskatı kesilmiş. Hiçbir şey demedi ama kendini çok yalnız hissediyor olmalı. Şu koca dünyada sadece benimle konuşabiliyor.

Derin bir nefes vererek bilgisayarımı kapatıyorum, kolye şu anda nerededir diye merak ediyorum. Paris'te bir yerde. Flora denen kızın boynunda belki. Ya da açık bir çantada, üstü açık bir arabada dikkatsizce bırakılmış duruyor...

Mideme gene kramplar giriyor ve midem bulanıyor. Şunu kesmeliyim, yoksa annem gibi olup çıkacağım. Ne olmuştur, ne ters gider diye kafama takmaktan vazgeçmeliyim.

Kolye geri dönecek. Buna inanmak zorundayım. Bu arada da sürdürmem gereken bir hayatım var. Öğle yemeğinde buluşmam gereken bir erkek arkadaşım var.

Sandalyemi geri itiyorum, ceketimi omzuma atıp çantamı alıyorum.

"Sonra görüşürüz," diyorum hem Kate'e hem Sadie'ye ve ikisi de cevap veremedi ofisten çıkıyorum. Kimsenin bana eşlik etmesini istemiyorum. Doğrusu Josh'ı yeniden görme olayı biraz sinirlerimi zıplatıyor. Herhangi bir şüphem falan olduğundan değil tabii...

Hiç alakası yok. Sanırım sadece biraz kuruntuluyum.

Hiç istemediğim bir şey varsa, işte o da metro istasyonuna yaklaştığım sırada Sadie'nin yanımda bitivermesi.

"Nereye gidiyorsun?" diye bilmek istiyor.

"Hiçbir yere." Onu görmezden gelmeye çalışıp acele ediyorum. "Beni rahat bırak."

“Josh’la buluşacaksın, değil mi?”

“Madem biliyorsun, niye soruyorsun?” diyorum çocuk gibi. “Afedersin...” Onu başımdan savmaya çalışarak köşeyi dönüyorum. Ama baştan savılacak gibi değil.

“Koruyucu meleğin olarak seni ısrarla mantığa davet ediyorum,” diyor gevrek gevrek. “Josh sana aşık değil. Öyle olduğunu düşünüyorsan sandığımdan da fazla kendini kandıran birisin demektir.”

“Hani koruyucu meleğim olmadığını söylemiştin,” diyorum omzumun üstünden. “O yüzden çek arabayı hanım teyze!”

“Bana *hanım teyze* deme!” diye patlıyor sinirlenerek. “Ayrıca da yüreksiz, zayıf iradeli bir kukla uğruna kendini harcamana göz yummayacağım.”

“O kukla değil,” diye yapıştırıyorum, sonra da metro merdivenlerini koşarak iniyorum. Trenin kapılarının açıldığını duyuyorum, metro kartımı çıkardığım gibi platforma fırlayıp tam vaktinde trene biniyorum.

“Onu sevmiyorsun bile.” Sadie’nin sesi peşimde. “Gerçek anlamda değil.”

İşte bardağı taşıran son damla. Öyle bir doluyorum ki cep telefonumu çıkarıp kulağıma koyuyorum ve aniden Sadie’ye doğru dönüyorum. “Tabii ki seviyorum. Yoksa neden bu kadar perişan olayım? Onu sevmesem neden onu geri isteyeyim?”

“Herkes haklı olduğunu kanıtlamak için.” Sadie kollarını göğsünde birleştiriyor.

Bu lafı beni hakikaten şaşırtıyor. Hatta birkaç saniye kafamı toplayamıyorum. “Bu tam bir... Saçmalık! İşte bu da se-

nin ne kadar az şey bildiğini gösteriyor. Onunla hiç alakası yok. Josh'ı seviyorum, o da beni seviyor..." Vagondaki bütün yolcuların kulağı bende, sesim gittikçe zayıflıyor.

Köşede bir yere oturuyorum, Sadie de peşimde. Yeni bir vaaz vermek üzere hazırlanırken ben de iPod'umu çıkarıp kulağıma takıyorum. Bir saniye sonra sesini duymuyorum.

Mükemmel. Bunu uzun zaman önce akıl etmeliymişim.

Josh'a, Bistro Martin'de buluşmayı teklif etmiştim, sırf o aptal Marie'ye dair tüm anıları içinden çıkarıp yok etmek için. Paltomu görevliye verirken Josh'ı görüyorum, çoktan gelip oturmuş. Haklı çıkmanın verdiği hisle rahat bir 'oh' çekiyorum.

"Gördün mü?" Sadie'ye hemen mırıldanıyorum. "Erken-ci. Şimdi söyle bakalım beni umursuyor mu?"

"Kendi beyninin işleyişinden haberi yok." Sadie önemsemeyerek başını iki yana sallıyor. "Karnından konuşanların kullandığı kuklalardan farksız. Ona ne söyleyeceğini söyledim. Ne düşüneceğini söyledim."

Amma da megaloman.

"Bana bak," diyorum öfkeyle. "Sandığın kadar kuvvetli değilsin, tamam mı? Josh da oldukça güçlü düşünen biridir, haberin olsun."

"Hayatım, istersem onu masanın üstüne çıkarıp *Daha Dün Annemizin*'i söyleterek dans ettirebilirim," diye cevap veriyor dudak bükerek. "Belki de yaparım. Belki o zaman mantığın sesine kulak verirsin."

Onunla tartışmanın anlamı yok. Sadie'nin itirazlarını duymazdan gelerek kasten içinden geçip Josh'ın masasına

yürüyorum. Josh da sandalyesini geri itiyor. Işık saçlarına vuruyor, gözleri her zamankinden de yumuşak ve mavi. Ona yaklaşırken midemde bir baloncuk şişiyor. Belki de mutluluk. Ya da aşk. Ya da zafer.

Hepsinin bir karışımı.

Uzanıp sarılıyorum, dudakları dudaklarımla buluşuyor ve tek düşünebildiğim, “Evettttt!”

Bir dakika sonra uzaklaşıp oturuyor ama aniden onu kendime çekip bir kez daha tutkuyla öpüyorum. Kim aşık değilmiş, Sadie’ye göstereceğim.

En sonunda Josh gerçekten geri çekiliyor ve oturuyoruz. Josh’ın benim için söylediği beyaz şarabı kaldırıyorum.

“Eee,” diyorum nefes nefese. “İşte buluştuk.”

“Evet, buluştuk,” diye kafa sallıyor Josh.

“İkimizin şerefine. Yeniden bir arada olmak harika, değil mi? En sevdiğimiz restoranda. Burayı hep seninle özdeşleştireceğim,” diye ekliyorum manalı manalı. “Başka kimseyle değil. Asla yapamam.”

Josh nezaketen de olsa rahatsız olmuşa benziyor. “İşler nasıl?” diye soruyor çabucak.

“İyi.” İç geçiriyorum. “İşin aslı... O kadar da iyi değil. Natalie alıp başını Goa’ya gitti ve şirketi yönetmek bana kaldı. Kabus gibi günler geçirdim.”

“Gerçekten mi?” diyor Josh. “Çok kötü.” Menüyü alıp sanki konu kapanmış gibi okumaya başlıyor. İçimden hayalkırıklığına uğruyorum. Daha fazla ilgilenmesini beklerdim. Gerçi, şimdi hatırlıyorum, Josh böyle şeylere pek takılmaz. Çok rahattır. *Ben de onun bu özelliğini seviyorum za-*

ten, diye kendime hatırlatıyorum. Hoş, geniş ve umursamaz doğasını. Hiç stres yapmaz. Aşırı tepki göstermez. Gerilmez. Hayata yaklaşımı: ‘Ayak uydur.’ Çok akıllıca.

“Biz de bir gün Goa’ya gitmeliyiz.” Konuyu değiştiriyorum ve Josh’ın kaşları düzeliyor.

“Kesinlikle. Harika bir yermiş. Biliyor musun, ben cidden bir süre ara vermeyi düşünüyorum. Altı ay falan.”

“Birlikte yapabiliriz,” diyorum neşeli neşeli. “İkimiz de işimizi bırakır, seyahat ederiz, Bombay’dan başlarız...”

“Her şeyi planlamaya başlama,” diyor aniden hırçınlaşıp. “Beni kısıtlama. Tanrım ya!”

Şok geçirerek bakıyorum. “Josh?”

“Afedersin.” O da kendine hayret ediyor. “Pardon.”

“Bir sorun mu var?”

“Hayır. En azından...” İki eliyle sertçe kafasını ovuşturuyor, sonra kafasını kaldırıp bakıyor, aklı karışmış gibi. “Sen ve benim tekrar birlikte olmamız harika, biliyorum. Bunu ben istedim, biliyorum. Ama bazen bir an geliyor ve... Biz birlikte ne bok yiyoruz diyorum.”

“Gördün mü?” Sadie’nin karga gibi sesi tepemde, yerimden sıçırıyorum. Azrail gibi başımızda dikiliyor.

Odaklan. Yukarı bakma. Onu büyük bir avize olarak düşün.

Josh’a bakıp “Şey... Bence bu gayet normal,” diyorum kararlılıkla. “İkimizin de alışması zaman alacak.”

“Normal değil!” diye bağırıyor Sadie sabrı taşarak. “Burada olmak istemiyor aslında. Söyledim sana, o bir kukla. Ona istediğimi yaptırabilir ve söyletebilirim. *Günün birinde*

Lara'yla evlenmek istiyorsun!" diyor Sadie, Josh'ın kulağına yüksek sesle. "Söyle ona!"

Josh'ın şaşkınlığı derinleşiyor.

"Gerçi yine de... Günün birinde... Belki sen ve ben... Evlenmeliyiz diye düşünüyorum."

"Sahilde!"

"Sahilde," diye tekrar ediyor itaatkarca.

"Ve altı çocuk yapmalısınız!"

"Çocuk da çok olsun isterim," diyor utana sıkıla. "Dört... Beş... Hatta altı. Sen ne dersin?"

Sadie'ye nefret dolu bir bakış fırlatıyorum. O aptal parti numaralarıyla her şeyi mahvediyor.

"Sözünü unutma Josh," diyorum en şeker sesimle. "Lava-boya kadar gitmem lazım."

O restoranda daha önce hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Kadınlar tuvaletine girip kapıyı güm diye çarpıyorum ve Sadie'ye dik dik bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"İddiamı kanıtliyorum. Kendi beyni işlemiyor."

"İşliyor!" diyorum öfkeyle. "Ayrıca da sırf ona bir şeyler söyletebilmen, Josh'ın beni sevmediğini kanıtlamaz. Muhtemelen derinlerde bir yerde zaten benimle evlenmek ve bir sürü çocuk sahibi olmak istiyor."

"Sen öyle san," diyor Sadie burun kıvrarak.

"Öyle! Belli bir düzeyde hakikaten inanmadığı bir şeyi ona söyletemezsin."

"Öyle mi dersin?" Sadie kafasını ansızın kaldırıyor ve gözleri parlıyor bir an. "Pekala. Meydan okumanı kabul ediyorum." Kapıya fırlıyor.

“Ne meydan okuması?” diyorum dehşetle. “Sana meydan okumadım ki.”

Koştur koştur içeri dönüyorum tekrar ama Sadie hemen önümde ok gibi gidiyor. Josh’ın kulağına haykırdığını görüyorum. Josh’ın gözleri parlıyor. Masaya hemen ulaşamıyorum, çünkü elinde beş tabak taşıyan bir garsonun arkasından takılıyorum. Ne bok yapıyor Josh’a?

Birdenbire Sadie tekrar yanımda bitiyor. Kahkaha atmak için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını bastırmış.

“Ne yaptın?” diye soruyorum.

“Görürsün. O zaman bana inanırsın.” Ben bir cevap vermeden de tamamen ortadan kayboluyorum.

Gergin gergin masaya yaklaşıyorum. Josh gözlerinde o uzak, sarhoş bakışla kafasını kaldırıyor ve göğsüme bir öküz oturuyor. Sadie belli ki esaslı bir şey işlemiş beynine. Neler diyordu kim bilir...

“Eee?” diye lafa başlıyorum canlı canlı. “Ne yiyeceğine karar verdin mi?”

Josh beni duymuyor bile. Adeta trans halinde.

“Josh.” Parmaklarımı şıklatıyorum. “Josh, uyan.”

“Afedersin. Çok uzaklara daldım. Lara, düşünüyordum da...” Öne eğilip bana yoğun bir ilgiyle bakıyor. “Sanırım bir mucit olmalıyım.”

“Mucit mi?” Ağzım açık kalıyor.

“Ve İsviçre’ye taşınmalıyım.” Josh ciddi ciddi kafa sallıyor. “Birden aklıma geldi, öylesine. Bu baş döndürücü bir şey, bir sezgi. Hayatımı değiştirmeliyim. Hemen.”

Sadie’yi öldüreceğim.

“Josh...” Sakin kalmaya çalışıyorum. “İsviçre’ye taşınmak istemiyorsun. Mucit olmak istemiyorsun. Sen reklamcısın.”

“Yo, yo.” Gözleri kutsal toprakları görmüş bir hacı edasıyla parlıyor. “Anlamıyorsun. Yanlış yoldaydım. Şimdi tüm taşlar yerine oturuyor. Cenevre’ye gidip astrofizik okumak istiyorum.”

“Sen bilimadamı değilsin.” Sesim tiz çıkıyor. “Nasıl astrofizik okuyacaksın?”

“Ama belki de bilim okumak için yaratıldım,” diyor şevkle. “Sen hiç kafanın içinde hayatını değiştirmen gerektiğini söyleyen bir ses duymaz mısın? Sana yanlış yolda olduğunu söyleyen bir ses.”

“Evet ama o sesi dinlemezsin.” Tüm soğukkanlı duruşumu yitiriyorum. “Sese kulak asmazsın. ‘Aptal ses!’ der geçersin.”

“Nasıl öyle dersin?” Josh hayretler içinde kalıyor. “Lara, insan kendini dinlemeli. Sen hep öyle derdin bana.”

“Ama ben öyle demek isteme—”

“Burada oturuyor, kendi işime bakıyordum, birden ilham geldi.” Coşkuyla dolup taşıyor. “Bir farkındalık anı. Hani seninle tekrar bir araya gelmek istediğimi anladığım zamanki gibi. Aynısı olmuştu.”

Sözcükleri kalbime buz kıymıkları gibi batıyor. Birkaç saniye konuşmıyorum.

“Yani... Tamamen aynı duygu mu?” diyorum sonunda.

“Eh, tabii ki.” Josh kavrayamayarak bakıyor. “Lara, üzülme.”

Masada bana uzanıyor. “Benimle Cenevre’ye gel. Yeni bir hayata başlayalım. Ve az önce gene birdenbire aklıma

ne geldi biliyor musun?” Yüzü mutlulukla ışıltıyor ve nefes alıyor. “Bir hayvanat bahçesi açmak istiyorum. Ne dersin?”

Ağlamak istiyorum. Galiba ağlayacağım da.

“Josh...”

“Hayır, beni dinle.” Elini masaya yapıştırıyor. “Hayvanlara yardım derneği açarız. Nesli tükenen hayvanlar için. Uzmanları işe alırız, yardım kampanyaları düzenleriz.”

Josh konuşurken gözlerim yaşlarla doluyor. *Tamam*, diyorum içimden Sadie’ye. *Anlıyorum. ANLIYORUM.*

“Josh...” Lafını kesiyorum. “Niçin benimle tekrar çıkmak istedin?”

Sessizlik oluyor. Josh’ın gözlerinde hala o transa geçmiş bakış duruyor.

“Hatırlamıyorum.” Kaşlarını çatıyor. “İçimden bir ses doğru hareketin bu olduğunu söyledi. Kafamda bir ses bana seni hala sevdiğimi söyledi.”

“Ama sesi duyduktan sonra...” Fazla çaresiz konuşmaya çalışıyorum. “Eski hislerinin yeniden canlandığını hissetmedin mi? Tıpkı eski bir araba gibi, hani kolu çevirirsin, patır patır eder, sonra motor düzgünce çalışır ya, öyle mi?”

Josh sanki ona hileli bir soru sormuşum gibi bakıyor. “Eee, kafamda bir ses duydum ve...”

“*Sesi unut!*” Neredeyse avaz avaz bağıriyorum. “Başka bir şey yok muydu?”

Josh sinir bozucu bir şekilde kaşlarını çatıp düşünüyor. “Başka ne olacaktı ki?”

“Fotoğrafımız!” Ümitsizce geveliyorum. “Telefonundaki resim. Onu neden değiştirmedin?”

“Ha. Şu.” Josh’ın yüzü yumuşuyor, tam da ikimizin o dağın tepesindeki resmine bakarken yumuşadığı zamanki gibi. “Yeryüzünde en sevdiğim manzara.”

En sevdiği manzara.

“Anlıyorum,” diyorum sonunda. Boğazım ağlamamak için kendimi kasmaktan acıyor. Galiba nihayet, gerçekten anlıyorum.

Bir süre tek kelime edemiyorum. Sadece şarap kadehimin kenarında parmağımla daireler çiziyorum. Kafamı kaldırıp bakamıyorum. O kadar inanmıştım ki. Benimle tekrar çıkınca bana aşık olduğunu farkedecekti, emindim bundan. Çok iyi anlaşıyorduk. Muhteşem olacaktı. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Ama belki de bunca zaman bambaşka bir Josh’ı düşünüyordum. Bir gerçek-yaşamdaki-Josh vardı, bir de kafamdaki-Josh. Ve ikisi neredeyse, neredeyse tamamen aynıydı. Minik bir ayrıntı hariç.

Biri beni seviyordu, diğeri sevmiyordu.

Başımı kaldırıyorum ve sanki ilk kez bakar gibi bakıyorum Josh’a. O yakışıklı yüzüne, adı duyulmamış bir grubun logosunu taşıyan tişörtüne, bileğine hep taktığı gümüş bilekliğe... O hala aynı insan. Onda bir sorun yok. Sadece... Ben onun kemanının yayı değilim.

“Hiç Cenevre’ye gittin mi?” diyor Josh ve düşüncelerim şu ana dönüyor.

Tanrı aşkına. Cenevre, hayvanat bahçesi... Sadie tüm bunları nereden akıl ediyor? Josh’ın aklını iyice karıştırdı. Çok sorumsuz biri.

Tanrı'ya şükür, sadece benim aşk hayatıma bulaşmakla yetiniyor, diye düşünüyorum ciddiyetle. Tanrı'ya şükür, dünyanın nüfuzlu siyasetçilerine dokunmuyor. Küresel savaşa bile neden olabilirdi.

“Josh, dinle,” diyorum sonunda. “Bence Cenevre'ye taşınmamalısın. Ya da astrofizik eğitimi almamalısın. Ne de hayvanat bahçesi açmalısın. Ne de...” Güçlkle yutkunuyorum, söylemek için kendimi hazırlıyorum. “Ne de... Benimle birlikte olmalısın.”

“Ne?”

“Bence her şey büyük bir hata.” Masayı gösteriyorum elimle. “Ve... Hepsi benim suçum. Bunca zaman sana musallat olduğum için özür dilerim Josh. Hayatına devam etmene izin vermeliydim. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim.”

Josh dut yemiş bülbül gibi. Ama sonra, zaten konuşmanın başından beri garip bir ifadeyle oturduğunu farkediyorum.

“Emin misin?” diyor cılızca.

“Kesinlikle.” Garson masamıza yaklaşırken elimdeki menüyü kapatıyorum. “Hiçbir şey yemeyeceğiz. Hesabı alalım lütfen.”

Metrodan inip ofise geri yürürken neredeyse uyuşmuş haldeyim. Az önce Josh'ı geri çevirdim. Birlikte olmamızın doğru olmadığını söyledim ona. Az önce olanların muazzamlığını aklım almıyor.

Doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Josh'ın beni sevmediğini biliyorum. Kafamdaki-Josh'ın bir fantezi olduğunu biliyo-

rum. Ve bunu kabullendiğimi biliyorum. Sadece itiraf etmek zor. Özellikle de onu kolayca elde edebileceksen. Çok kolayca.

“Eee?” Sadie’nin sesi beni rüyalarımından uyandırıyor. Beni beklediği belli. “Fikrimi kanıtladım mı? Söylemene gerek yok, aranızdaki her şey bitti.”

“Cenevre mi?” diyorum soğukça. “Astrofizik?”

Sadie kıkırdıyor. “Çok komikti.”

Her şeyi bir eğlenceden ibaret sanıyor. Ondan nefret ediyorum.

“Eee, ne oldu?” Yüzü zevk ve neşeyle ıslıl ıslıl. “Hayvanat bahçesi projesinden de bahsetti mi?”

Tam anlamıyla haklı olduğunu, her şeyin sona erdiğini, tüm bunların da onun sayesinde gerçekleştiğini duymak istiyor, değil mi? Eh, ona bu tatmini yaşatmayacağım. Bayram etmesine izin vermeyeceğim. Tam anlamıyla haklı olsa da, her şey sona erse de ve tüm bunlar onun sayesinde gerçekleşse bile.

“Hayvanat bahçesi?” Şaşkın bir ifade takınıyorum. “Yo, Josh hayvanat bahçesi demedi. Neden ki?”

“Ah.” Sadie gezinmeyi bırakıyor.

“Bir ara Cenevre diye geveledi ama sonra *Saçma bir fikir, boşver*, dedi. Sonra da son günlerde kafasında sinir bozucu, geveze bir ses duyduğunu anlattı. Omuz silkip eğer mantıksız konuştuyorsa kusura bakmamamı söyledi. Ama en önemlisi de benimle birlikte olmak istediğini söyledi. Sonra da her şeyi daha yavaştan almaya, mantıklı olmaya karar verdik.” Gözlerimi kaçırarak devam ediyorum.

“Yani... Hala birlikte misiniz?” Sadie afallıyor.

“Tabii ki öyleyiz,” diyorum bunu sormasına çok şaşırmış gibi. “Gerçek bir ilişkiyi bozmak için yüksek sesli bir hayal-
letten fazlası gerekiyor.”

Sadie tam anlamıyla allak bullak oluyor.

“Ciddi olamazsın.” Bir süre sonra konuşuyor. “Olamazsın.”

“Eee öyleyim,” diyorum hemen. O sırada telefonum titriyor ve mesaj geliyor. Ekranı bakıyorum, Ed göndermiş.

Selam. Yarın şehir turuna çıkıyor muyuz?

“Josh göndermiş.” Telefona sevgi dolu bir yüzle gülüm-
süyorum. “Yarın buluşuyoruz.”

“Evlenip altı çocuk yapmak için mi?” diyor Sadie iğnele-
yici bir sesle. Ama savunmaya geçmiş gibi bir hali var.

“Biliyorsun Sadie,” diye ona ukalaca gülüyorum, “insan-
ların zihnini dalgalandırabilirsin. Ama kalplerini dalgalandı-
ramazsın.”

Hah. Al bakalım hayaletçik.

Sadie bana tepeden bakıyor, verecek bir cevap düşün-
düğünü anlıyorum. O kadar huzursuz görünüyor ki nere-
deyse göbek atacağım. Köşeyi dönüyorum ve işyerimizin
binasına giriyorum.

“Bu arada ofisinde bir kız var,” diyor Sadie beni takip
ederken. “Görünüştünden hiç mi hiç hoşlanmadım.”

“Kız mı? Ne kıızı?” Merdivenleri koşarak çıkıyorum. Aca-
ba Shireen mi geldi diye merak ediyorum. Kapıyı itiyorum,
içeri dalıyorum ve şok geçirip olduğum yerde kalıyorum.

Natalie.

Natalie'nin burada ne işi var?

Tam önümde. Sandalyemde oturuyor. Telefonla konuşuyor. Yanmış, kapkara olmuş ve üstünde beyaz gömlek, lacivert kalem etekle birisine kahkahalar atıyor. Beni görünce en ufak bir şaşırma emaresi göstermeden yalnızca bir göz kırptıyor.

"Ah, teşekkürler Janet. Çalışmadan memnun kalmaya sevinirim," diyor o kendine güvenen, ağzını yayan ses tonuyla. "Haklısın, Clare Fortescue ışığını saklamış bunca zaman. Çok, çok yetenekli. Sizin için biçilmiş kaftan. Ben de ona kur yapmaya kararlıyım... Hayır, ben teşekkür ederim. İşim bu Janet, bana o yüzden komisyon ödüyorsun..." Gene o derin, gırtlaktan gelen kahkahayı atıyor.

Şok geçirerek Kate'e bakıyorum, o da çaresizce omuz silkiyor.

"Teması koparmayalım," Natalie hala konuşuyor. "Evet, Lara'yla konuşurum. Tabii ki öğrenmesi gereken bazı şeyler var ama... Eh, evet, ipin ucundan çekmem gerekti ama gelecek vaat eden bir kız. Hakkında kötü yazmayın." Bana gene göz kırptıyor. "Tamam, sağol Janet. Öğle yemeğine çıkarız. Kendine iyi bak şimdilik." Ben inanamayarak bakakalırken Natalie telefonu yerine koyuyor, sandalyede yan dönüyor ve bana tembel tembel gülümsüyor. "Eee, ne dolaplar dönüyor?"

Cumartesi sabahı oldu ve hala burnumdan soluyorum. Kendime. Nasıl bu kadar *ezik* olabildim?

Dün o kadar şok içindeydim ki bir şekilde Natalie'nin durumu ele almasına izin verdim. Onunla yüzleşmedim. Karşısına dikilip onu sorguya çekmedim. Tüm söyleyeceklerim beynimde kapana kısılmış sinekler gibi döndü durdu.

Ona söylemem gereken her şeyi şimdi çok iyi görebiliyorum. "Birden geri dönüp de hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın," demeliydim mesela. Ve "Bizi ortada dımdızlak bıraktığın için bir özür dilemeye ne dersin?" demeliydim. Ve "Sakin Clare Fortescue işinin kaymağını yemeye kalkma, hepsi benim başarım!" demeliydim.

"Demek son işinden kovulmuştun, ha? Bana bunu ne zaman anlatmayı planlıyordun?" da demeliydim hatta.

Ama hiçbirini söylemedim. Sadece nefesim kesildi ve cılızca "Natalie! Vay canına! Sen nasıl oldu da... Ne..." diye başladım.

O da upuzun bir hikaye anlatmaya girişti. Goa'daki adam meğer eşini aldatıyormuş ve insan gerçekten sinirlenmeden önce bir süre çok depresif oluyormuş ve sonra da bana sürpriz yapmaya karar vermiş, çok rahatlamamış mıyım?

"Natalie," diye başladım. "Sen gittikten sonra çok stresli günler geçirdim."

"İş hayatına hoşgeldin." Bana göz kırptı.

"İyi de sen bir anda ortadan kayboldun. Hiçbir uyarıda bulunmadan. Bütün parçaları biz toplayıp birleştirmek zorunda kaldık."

"Lara." Adeta 'sakin ol' dercesine tek elini havaya kaldırdı. "Biliyorum. Zor bir dönemdi. Ama sorun yok. Ben yokken her ne sıcış yaşandıysa hepsini düzeltmek için buradayım. Alo Graham?" Telefona döndü. "Ben Natalie Masser."

Bütün öğleden sonra telefon görüşmelerine devam ederken, birini kapatıp birini açarken araya bir kelime bile sokamadım. Akşam olup ofisten çıkarken de cep telefonuyla konuşuyordu ve Kate'le bana gayet sıradan bir şekilde el sallayıp gitti.

Hepsi bu. Natalie geri döndü. Patron oymuş gibi davranıyor. Hiçbir hata yapmamış ve geri döndüğü için ona minnettar olmalıymışız gibi.

Eğer bana bir daha göz kırparsa boğazına sarılabilirim.

Moralim bozuk. Saçımı atkuyruğu yapıyorum. Bugün pek bir çaba göstermeyeceğim. Şehir turuna çıkarken fırırlı kanto elbisesi giymeye gerek yok. Zaten Sadie de Josh'la çıktığını sanıyor, o yüzden de başımın etini yemiyor.

Allıgımı sürerken çaktırmadan Sadie'yi kesiyorum. Kendimi biraz kötü hissediyorum aslında, ona yalan söylediğim için. Ama sonra... Ne yapalım, o da o kadar uyuzluk etmeseydi.

"Gelmeni istemiyorum," diye uyarıyorum onu bir milyoncu kez. "O yüzden sakın aklından bile geçirme."

"Rüyamda bile görmek istemem," diye cevabı yapıştırıyor alınarak. "Senin ve karnından konuşan adamın kuklasının yanında dolanmak istediğimi mi sanıyorsun? Ben televizyon seyredeceğim. Bugün Fred Astaire seansı var. Edna'yla harika bir gün geçireceğiz."

"Güzel. Sevgilerimi ilet," diyorum imalı imalı.

Sadie, Edna diye yaşlı bir kadın buldu. Birkaç sokak ötede oturuyor ve bütün gün siyah beyaz film izlemek dışında hiçbir şey yapmıyor. O yüzden artık Sadie günün çoğunu orada geçiriyor, Edna'nın yanında koltuğa oturup film seyrediyor. Tek sorun, film devam ederken Edna'nın telefonunun çalması ve telefonla yüksek sesle konuşmasıymış. O yüzden de bu aralar Sadie *"Kapa çeneni! Konuşmayı sonlandır!"* diye bağırmayı alışkanlık haline getirmiş. Edna telaşa kapılıyor, hatta bazen cümlenin ortasında telefonu elinden fırlatıp atıyormuş.

Zavallı Edna.

Allıgımı sürmeyi bırakıyorum ve aynadaki görüntüme bakıyorum. Siyah skinny kot, gümüş rengi babet, bir tişört ve deri ceket. Normal, 2009 tarzı makyaj. Ed büyük ihtimalle beni tanımayacak. Saçıma bir tüy takmalıyım ki ben olduğumu anlasın. Düşününce kıkırdıyorum ve Sadie bana şüpheli şüpheli bakıyor.

“Komik olan nedir?” Beni tepeden tırnağa süzüyor. “Böyle mi çıkıyorsun? Hayatımda bu kadar sıkıcı bir kombinasyon görmedim. Josh sana bir bakış atacak ve sıkıntıdan patlayacak. Tabii eğer önce kendin patlamazsan.”

Ah, ha ha. Ama belki de haklıdır. Belki de fazla sadeyim. Elim yirmiler kolyelerimden birine uzanıyor ve boynuma doluyorum. Gümüş rengi ve simsiyah boncuklar sıra sıra sallanıyor ve ben yürüdükçe şangırdıyorlar. Bir anda kendimi daha ilginç hissediyorum. Daha gösterişli.

Dudaklarımı daha koyu bir rujla belirginleştiriyorum, biraz daha yirmiler şekli katıyorum. Sonra da elime gümüş rengi bir çanta alıp kendimi bir daha inceliyorum.

“Çok daha iyi!” diyor Sadie. “Peki ya ufak bir şapka seçmeye ne dersin?”

“Hayır, teşekkürler.” Gözlerimi deviriyorum.

“Ben olsam, kesin *clochet* şapka takardım,” diye ısrar ediyor.

“Eh, senin gibi görünmek istemiyorum.” Saçımı arkaya atıp kendime gülümsüyorum. “Kendim gibi görünmek istiyorum.”

Ed’e, turumuza Londra Kulesi’nden başlamayı önermiştim. Metrodan dışarı serin havaya çıkarken anında neşeleniyorum. Natalie’yi boşver. Josh’ı boşver. Kolyeyi boşver. Şu manzaraya bak. Muhteşem. Tarihi taş duvarlar, asırlardır olduğu gibi gökyüzüne yükseliyor. Kule muhafızları, üstlerinde kırmızı lacivert kıyafetleriyle adeta bir masaldan fırlamış gibi dolanıyor. İnsanın Londra’da doğup büyümekten gurur

duymasına sebep olan bir yer burası. Ed nasıl olur da daha önce buraya gelme zahmetine girmez? Burası, dünyanın yedi harikasıdan biri gibi.

Düşününce, ben de Londra Kulesi'ni hiç ziyaret etmedim aslında. Yani içine falan girmedim. Ama olsun, bu farklı. Ben burada yaşıyorum. Girmek zorunda değilim.

“Lara! Buradayım!”

Ed çoktan bilet kuyruğuna girmiş. Üstünde kot pantolon, gayet gündelik bir lacivert mont ve atkı var. Tıraş da olmamış, ki işte bu enteresan. Ben onu hafta sonları bile jilet gibi görünen biri sınıfına sokmuştum. Ben yaklaşırken hafiften gülümseyerek beni tepeden tırnağa süzüyor.

“Demek arada bir 21'inci yüzyıl giysileri de giyiyorsun.”

“Çok nadiren.” Sırıtiyorum.

“Kesin yirmilerden bir kokteyl elbisesiyle çıkagelirsin diyordum. Hatta ben de kendime bir aksesuar bulmuştum. Sana eşlik etmek için.” Cebine uzanıp içinden gümüş, ufak, dikdörtgen bir kutu çıkarıyor. Kutunun kapağını açıyor ve içinde bir deste kağıt görüyorum.

“Çok havalı!” diyorum etkilenerek. “Nereden buldun?”

“eBay'den satın aldım.” Omuz silkiyor. “Yanımda hep bir deste kart taşıyım. Bu da 1925'ten kalma,” diye ekliyor ufak damgayı göstererek.

Böyle bir çaba göstermesinden etkileniyorum.

“Çok sevdim.” Kafamı kaldırıp bakıyorum, o sırada kuyruğun başına ulaşıyoruz. “İki tam lütfen.” Ed cüzdanını çıkarınca “Benden,” diye ekliyorum kararlı bir sesle. “Ben ev sahibiyim.”

Biletlerle birlikte *Tarihi Londra* diye bir de kitapçık alıyorum ve Ed'i Kule'nin önündeki bir noktaya götürüyorum.

"Evet, önünüzde gördüğünüz bu bina Londra Kulesi," diye başlıyorum bilgili tur rehberi sesiyle. "En önemli ve en eski anıtlarımızdan biri. Mutlaka görülmesi gereken, çok çok harika yerlerden biri. Londra'ya gelip de bu olağanüstü miras hakkında bilgi sahibi olmamak bir suçtur." Ed'e büyük bir ciddiyetle bakıyorum. "Gerçekten dar görüşlülük. Üstelik Amerika'da böyle bir şey yok."

"Haklısın." Kule'yi incelerken yola gelmiş görünüyor. "Çok görkemli."

"Müthiş değil mi?" diyorum gururla.

Bazen İngiliz olmayı gerçekten de mükemmel kılan anlar vardır ve büyük tarihi kaleler de bunlardan biridir.

"Ne zaman inşa edilmiş?" diye soruyor Ed.

"Hmmm..." Etrafıma bakınıp bir tabela arıyorum. Yok. Kahretsin. Bir işaret, bir tabela olmalı. Rehber kitaba da dönemem şimdi. Ed beni beklenti dolu gözlerle izlerken hele hiç olmaz.

"Tarihi şeydi..." Kafamı yana çevirip uzaklara doğru bir şey mırıldanıyorum. "...ıncı yüzyılda."

"Kaçıncı pardon?"

"İlk yapıldığı tarih olarak..." Boğazımı temizliyorum. "Tudor dönemi. Eee... Stuart hatta."

"Norman mı demek istedin?" diye öneriyor Ed kibarca.

"Ah, evet. Öyle demek istedim." Ona şüpheli bir bakış fırlatıyorum. Nereden bildi? Gelmeden önce oturup çalışmadı ya?

“Eee, bu taraftan gidelim...” Kendinden emin bir şekilde Ed’i kale duvarlarından birine doğru sürüklüyorum ama beni geri çekiyor.

“Aslında, sanırım giriş bu taraftan, nehir tarafından.”

Tanrı aşkına. Belli ki ille de kontrolü ele almak isteyen türde bir erkek. Hiçbir zaman talimat almıyor galiba.

“Dinle Ed,” diyorum nazıkçe. “Sen Amerikalısın. Buraya daha önce hiç gelmedin. Yolu kimin bilme ihtimali daha yüksek, senin mi, benim mi?”

O anda yanımdan geçen bir muhafız durup bize dostça gülümsüyor. Ben de ona gülümsüyorum, tam girişi soracağım sırada adam dönüp Ed’e neşeyle selam veriyor.

“Günaydın Bay Harrison. Nasılsınız? Ne çabuk döndünüz?”

Ne?

Az önce ne oldu öyle? Ed muhafızlarla mı tanışıyor? Nereden tanışıyor?

Ed muhafızla tokalaşırken ağzım açık kalıyorum. “Seni gördüğüme sevindim Jacob. Lara’yla tanıştırayım.”

“Eee... Merhaba,” diyebiliyorum güçsüzce.

Şimdi ne olacak? Kraliçe gelip bizi çaya mı davet edecek?

“Tamam,” diye geveliyorum muhafız yanımdan uzaklaşır uzaklaşmaz. “Neler oluyor?”

Ed suratıma kaçamak bir bakış atıyor ve kahkahalarla gülmeye başlıyor.

“Söylesene!” diye bilmek istiyorum. Özür diler gibi elini havaya kaldırıyor.

“Kendimi aklayacağım. Dün buradaydım. Ekiple bir çalışma vardı. Bazı muhafızlarla sohbet etme fırsatımız oldu.

Olağanüstüydü.” Duraklıyor, sonra dudakları titreyerek ekliyor. “Kule’nin 1078’de inşa edildiğini oradan biliyorum. William the Conqueror tarafından yaptırılmış. Ve giriş de şu taraftan.”

“Baştan söyleyebilirdin.” Ona dik dik bakıyorum.

“Üzgünüm. O kadar hevesliydin ki seni bozmak istemedim. Ama başka bir yere de gidebiliriz. Burayı bir milyon defa gezmişsindir. Hadi bir daha düşünelim.” Tarihi Londra kitabını alıyor ve indeksi okumaya başlıyor.

Biletleri elimde çeviriyorum, okul gezisiyle gelen bir grup çocuğun fotoğraf çekişini izliyorum ve içim parçalanıyor. Ed haklı. Kule’yi dün gördü. Ne diye bir daha dolaşalım ki?

Öte yandan biletleri aldık. Ve Kule olağanüstü görünüyor. Ayrıca da gezmek istiyorum.

“Dümdüz St Paul Katedrali’ne inebiliriz.” Ed metro haritasını inceliyor. “Uzun sürmez...”

“Ben Saray Mücevherleri’ni görmek istiyorum,” diyorum cılız bir sesle.

“Efendim?” Ed kafasını kaldırıyor.

“Saray Mücevherleri’ni görmek istiyorum. Madem geldik.”

“Yani... Daha önce hiç görmedin mi?” Ed bana inanarak bakıyor. “Saray Mücevherleri’ni hiç görmedin mi?”

“Ben Londra’da yaşıyorum,” diyorum. Kaşları hayretle kalkıyor. “Aynı şey değil! İstedğim zaman görebilirim, elim fırsat geçince. Sadece... Hiç fırsatım olmadı.”

“Biraz dar görüşlülük olmuyor mu bu Lara?” Ed’in durumdan zevk aldığını görebiliyorum. “Muazzam şehrinin

mirasıyla ilgilenmiyor musun? Sence de bu eşsiz, tarihi anıtları görmezden gelmek bir suç değil mi? Hatta cina-yet.”

“Kapa çeneni!” Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hisse-di-yorum.

Ed yumuşuyor. “Hadi gel. Gel de sana ülkenin en iyi Sa-ray Mücevherleri’ni göstereyim. Müthişler. Hepsini biliyo-rum. En eski parçanın Restorasyon Dönemi’nden kaldığını biliyor muydun?”

“Sahi mi?”

“Ah, evet.” Kalabalıkta beni yönlendirmeye başlıyor. “Imperial Crown of State’in üstünde devasa bir elmas var, ünlü Cullinan Elması’ndan kesilmiş, gelmiş geçmiş en bü-yük elmas.”

“Vay canına,” diyorum kibarca. Belli ki Ed dün Saray Mücevherleri konuşmasını ezberlemiş.

“Hı hı.” Kafa sallıyor. “En azından 1997’ye kadar bütün dünya öyle sanıyordu. Sahte olduğu anlaşılan dek.”

“Gerçekten mi?” Kalakalıyorum. “Sahte miymiş?”

Ed’in dudakları kıvrılıyor. “Sadece dinliyor musun diye kontrol ediyordum.”

Mücevherleri görüyoruz. Kuzgunları, Beyaz Kule’yi ve Kan-lı Kule’yi görüyoruz. Hatta tüm kuleleri geziyoruz. Ed reh-ber kitabı elinde tutuyor ve yol boyunca tüm bilgileri oku-yor. Bazıları doğru, bazıları saçmalık, bazılarıysa... Ne bile-yim. Ed’in yüzü ifadesiz, gözünde ufak bir kıvılcım çakıyor ve doğrusu, emin olamıyorsunuz.

Yeoman Warder denen özel askerleri de görüp turumuzu tamamlarken kafamda hainler ve işkence görüntüleri dolaşüyor ve bir daha asla İdamlarda Problem Çıkarsa Ne Olur hakkında tek kelime duymak istemiyorum. Ortaçağ Sarayı'nda geziniyoruz, Ortaçağ'a ait kostümler giymiş, Ortaçağ'la ilgili bir şeyler yazan -tahminimce- iki adamın yanından geçiyoruz ve kendimizi minicik kule pencereleri ve muazzam bir şöminesi olan bir odada buluyoruz.

"Tamam, zeka küpü. Bana şu dolap hakkında bildiklerini anlat." Gayet sıradan ufak, göze çarpmayan bir gömme dolabı işaret ediyorum. "Walter Raleigh orada patates falan mı yetiştiriyordu?"

"Bakalım." Ed rehber kitaba başvuruyor. "Ah evet. Yedinci Marmaduke Dükü peruklarını burada saklıyormuş. İlginç bir tarihi karakter. Eşlerinin çoğunun kellesini uçurtmuş. Diğerlerini de kriyojeni tekniğiyle dondurmuş. Aynı zamanda Ortaçağ'da patlamış mısır makinesini de o icat etmiş. Ya da o zamanki adıyla *yo patalama* mısır."

"Ah, gerçekten mi?" Ciddi bir ses tonu takınıyorum.

"Herhalde 1583'ün *yo patalama* mısır çılgınlığını duymuşsundur." Ed rehber kitaba gözlerini kısarak bakıyor. "Anlaşılan Shakespeare *Kuru Gürültü* oyununun adını az kalsın *Patalama Mısır Üzerine Kuru Gürültü* koyacakmış."

İkimiz de büyük bir dikkatle minik meşe dolap kapağına bakıyoruz ve iki dakika sonra yağmurluklu, yaşlıca bir çift bize katılıyor.

"Peruk dolabı," diyor Ed kadına, kadının yüzü ilgiyle aydınlanıyor.

“Perukçubaşı bütün peruklarla birlikte bu dolapta yaşamak zorundaymış.”

“Sahi mi?” Yaşlı kadının yüzü düşüyor. “Ne feci!”

“Pek sayılmaz,” diyor Ed ağırbaşlılıkla. “Çünkü perukçubaşı zaten çok ufak tefekmiş.” Elleriyle göstermeye başlıyor. “Çok, çok minik. Zaten ‘peruk’ kelimesi de, biliyorsunuz, ‘dolaptaki ufaklık’ deyişinden türetilmiş.”

“Sahi mi?” Zavallı kadın hayretler içinde bakıyor. Ed’in kaburgalarını dürtüyorum.

“İyi turlar dileriz,” diyor Ed kibar bir şekilde ve yolumuza devam ediyoruz.

“Sende şeytan tüyü var,” diyorum duyamayacakları kadar uzaklaştığımızda. Ed bir saniye düşünüyor, sonra bana sırtıyor.

“Belki de var. Acıktığım zaman olabilir. Öğle yemeği mi yemek istersin, yoksa Fusiliers Müzesi mi?”

Tereddüt ediyormuş, iki seçeneği kafamda tartıyormuş gibi bir süre duraksıyorum. Yani, kimse tarihi mirasıyla benim kadar ilgili olamaz tabii ama tarihi yerleri gezmek de bir süre sonra insanı yorgunluktan öldürüyor ve tüm miras taş basamaklar, surlar ve uçurulan kellelerle ilgili hikayelerle dolu bulanık bir imgeden ibaret kalıyor.

“Öğle yemeği olabilir,” diyorum sonunda. “Şimdilik sana yettiyse.”

Ed’in gözleri parlıyor. İçimden rahatsız edici bir ses, aklımdan geçenleri bildiğini söylüyor.

“İlgim çok çabuk dağılıyor,” diyor ağırbaşlılıkla. “Amerikalıyım ya. O yüzden yemek yemeliyiz bence.”

George Dönemi Soğan Çorbası ve Fırında Vahşi Domuz Eti gibi yemekler sunan bir lokantaya oturuyoruz. Ed biletleri ben aldığım için hesabı ödemekte ısrar ediyor. Cam kenarında bir masa buluyoruz.

“Eee, Londra’da başka nereyi görmek istersin?” diyorum coşkuyla. “Listende başka neresi vardı?”

Ed yüzünü buruşturuyor ve birden o şekilde sorduğuma pişman oluyorum. Görülecek yerler listesi, hassas bir yara.

“Afedersin,” diyorum beceriksizce. “Hatırlatmak istemedim.”

“Hayır, sorun değil.” Bir süre çatalındaki yiyeceğe bakıyor, sanki yesem mi, yemesem mi diye sorguluyor. “Ne var biliyor musun? Bence geçen gün söylediklerinde haklıydın. Olan oluyor ve insan yoluna devam etmek zorunda. Babanın yürüyen merdiven lafı hoşuma gitti. Konuştuğumuz günden beri bunu düşünüyorum. Hep ileri ve yukarı.” Çatalındakini ağzına atıyor.

“Gerçekten mi?” İster istemez etkileniyorum. Babama söylemeliyim.

“Mmm hımmm.” Bir süre çiğniyor, sonra bana soru sorar gibi bakıyor. “Eee... Sen de yeni ayrıldığını söyledin. Ne zamandı?”

Dün. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce. Düşününce bile gözlerimi kapatıp inlemek geliyor içimden.

“Benimki... Bir süre önceydi.” Omuz silkiyorum. “Adı Josh’tı.”

“Ne oldu peki, eğer sormamın bir sakıncası yoksa?”

“Hayır, tabii ki yok. Sadece... Farkettim ki... Biz ikimiz...” Duruyorum, derin bir iç çekiyorum. “Hayatında bir kez olsun kendini gerçekten ama gerçekten aptal gibi hissettin mi?”

“Hayır.” Ed olumsuz anlamda kafasını sallıyor. “Hayır, bir kez öyle hissetmedim. Ben sık sık kendimi gerçekten, gerçekten, gerçekten aptal gibi hissediyorum.”

Elimde olmadan gülümsüyorum. Ed’le konuşmak her şeye başka bir açıdan bakmamı sağlıyor. Aptal gibi hisseden yeryüzündeki tek insan değilim. Ve en azından Josh beni başkasıyla aldatmadı. En azından yabancı bir şehirde bir başıma terk edilip kalmadım.

“Hey, hadi listende olmayan bir şey yapalım,” diyorum aklıma eserek. “Hiçbir zaman planda olmayan bir yer görelim. Öyle bir şey var mı?”

Ed bir lokma ekmek koparıyor, düşünüyor.

“Corinne, London Eye’a gitmek istemiyordu,” diyor sonunda. “Yükseklik korkusu var ve biraz salakça buluyordu onu.”

Bu kadından hoşlanmayacağımı biliyordum. İnsan London Eye’a nasıl salakça der ki?

“O zaman London Eye,” diyorum karar vererek. “Sonra da belki bizim eski Starbucks’a gideriz? Geleneksel İngiliz adetidir, çok yaygındır.”

Ed’in kahkaha atmasını bekliyorum ama bana değerimi biçer gibi bakıyor ve ekmeğini yiyor.

“Starbucks. İlginç. Sen Lingtons’a gitmiyor musun?”

Ah, doğru ya. Bunu da çakmış.

"Bazen. Duruma bağlı." Savunmaya geçercesine omuz silkiyorum. "Eee... Demek akrabam olduğunu öğrendin."

"Dedim ya, seni sorup soruşturdum."

Yüzü ifadesiz. İnsanların Bill Amca'yı öğrendiği zaman yaptığı saçmalıkları yapmıyor, "Vay be, şahane, gerçek hayatta nasıl biri?" tarzı sorular sormuyor.

Ed de büyük işler yapıyor, diye kafama dank ediyor. Belki bir yerlerde Bill Amca'yla karşılaşmıştır.

"Eee, amcam hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum rahat bir tavırla.

"Lingtons başarılı bir organizasyon," cevabını veriyor. "Çok kar getiren, etkili bir marka."

Sorudan kaçıyor. "Peki ya Bill?" diye ısrar ediyorum. "Onunla karşılaştın mı hiç?"

"Evet, karşılaştım." Şarabını yutuyor. "Ve bence *İki Küçük Bozuk Para* tam bir kandırmaca. Kusura bakma."

Hayatımda kimsenin Bill Amca hakkında böyle kaba saba konuştuğunu duymadım, hele hele yüzüme karşı. Çok rahatlatıcı bir şey.

"Kusura bakılacak bir şey yok," diyorum hemen. "Düşündüğünü söyle."

"Düşündüğüm şey şu ki... Amcan milyonda bir rastlanan bir örnek. Eminim başarısına etki eden bir milyon faktör olmuştur. Ama onun sattığı mesaj bu değil. Onun sattığı mesaj, *Çok kolay, siz de benim gibi olabilirsiniz!*" Ed kısa ve öz konuşuyor, neredeyse sinirli. "O seminerlere giden insanlar kendini kandırmaya yatkın hayalciler ve oradan para kaza-

nan tek kişi de amcan. Bir sürü üzgün, çaresiz insanı sömürüyor. Fikrim bu.”

Tüm bunları duyduğum anda hepsinin doğru olduğunu biliyorum. *İki Küçük Bozuk Para* seminerindeki insanları gördüm. Bazıları kilometrelerce uzaktan gelmişti. Bazıları çok çaresiz görünüyordu.

Ve seminer de sudan ucuz değildi.

“Ben de bir kere bir seminerine katılmışım,” diye itiraf ediyorum. “Neler olup bittiğini görmek için.”

“Ah gerçekten mi? Anında servet kazandın mı?”

“Tabii ki kazandım. Limuzinimi görmedin mi?”

“Ah, o senin miydi? Ben de helikopterle gelirsın sanmışım.”

Şimdi ikimiz de sırtıyoruz. Ed’e Bay Amerikalı Çatık Kaş dediğime inanamıyorum. O kadar çok kaşlarını çatmıyor. Çattığı zaman da çoğunlukla komik bir şey düşünüyor oluyor. Bana biraz daha şarap koyuyor ve arkama yaslanıyorum. Kule manzarasının, şarabın ve önümüzde uzayan günün beklentisinin tadını çıkarıyorum.

“Sen neden yanında hep bir deste kart taşıyorsun?” diyorum yeni bir sohbet başlatmaya karar vererek. “Sürekli kendi kendine fal mı bakıyorsun?”

“Poker. Oynayacak birini bulursam. Sen çok iyi poker oynarsın,” diye ekliyor.

“Berbat oynarım,” diye karşı çıkıyorum. “Kumarda hiç iyi değilimdir.” Ed başını iki yana sallayınca susuyorum.

“Poker kumar değildir, insanları okuyabilme yeteneğidir. Senin Doğu’dan gelen zihin okuma gücün işine yarar.”

“Ah, evet.” Kızanıyorum. “Şey... Güçlerim beni terk etti.”

Ed tek kaşını kaldırıyor. “Hile yapmıyorsun, değil mi Banya-yan Lington?”

“Hayır.” Kahkaha atıyorum. “Gerçekten terk etti. Ben tam bir çaylağım.”

“Tamam o zaman.” Ustaca desteyi karıştırıyor. “Tek bilmen gereken, diğer oyuncuların kartları iyi mi, kötü mü? Hepsi bu kadar basit. O yüzden rakibinin suratına bakarsın. Ve kendi kendine sorarsın. ‘Neler dönüyor?’ İşte oyun bundan ibaret.”

“*Neler dönüyor?*” diye tekrar ediyorum. “Nasıl anlıyorsun peki?”

Ed kendine üç kağıt dağıtıp bakıyor. Sonra da bana bakıyor. “İyi mi, kötü mü?”

Ah Tanrım. Hiçbir fikrim yok. Suratı dümdüz. Kırıksız alınını, gözlerinin çevresindeki incecik çizgileri, haftasonu hafifçe uzayan sakallarını inceliyor, ipucu arıyorum.

Gözünde bir ışık yanıyor ama her iki anlama da gelebilir.

“Bilmem,” diyorum çaresizce. “Ben... İyi diyeceğim.”

Ed çok eğleniyor. “Şu Doğu güçlerin seni cidden terk etmiş. Çok kötüler.” Bana üç düşük sayılı kart gösteriyor. “Şimdi sıra sende.” Desteyi gene karıştırıyor ve kağıtları alışımı izliyor.

Elime bir sinek üçlü, kupa dörtlü ve maça ası geliyor. Kartları inceliyorum, sonra da en anlaşılmaz ifademle ona bakıyorum.

“Rahatla,” diyor Ed. “Sakin gülme.”

Tabii böyle dedi ya, ağzım oynamaya başlıyor...

“Çok kötü bir pokerçi yüzüne sahipsin,” diyor Ed. “Biliyor muydun?”

“Zaman kazanmak için yapıyorsun.” Ağzımı sağa sola oynatıp gülme hissimi bastırıyorum. “Tamam, söyle elimde ne var?”

Ed’in koyu renk gözleri benimkilere kenetleniyor. İkimiz de sessiz ve durgunuz, birbirimize bakıyoruz. Birkaç saniye sonra midemde garip bir hoplama hissediyorum. Çok... Garip bir his.

Çok mahrem. Sanki görmesi gerekenden fazlasını görebilmiş gibi. Öksürüyormuş gibi yaparak büyüyü bozuyorum ve başka tarafa bakıyorum. Şarabımdan bir yudum içiyorum ve dönüp bakınca Ed’in de aynısını yaptığını görüyorum.

“Yüksek bir kartın var, büyük ihtimalle as,” diyor gerçekçi bir sesle. “Ve diğer ikisi de düşük sayı.”

“Hayır!” Kartları masaya atıyorum. “Nereden bildin?”

“Ası görünce gözlerin yuvalarından fırladı.” Ed eğleniyormuş gibi konuşuyor. “Çok belliydi. Adeta ‘Ooo, vay be, yüksek bir sayı!’ dedin. Sonra da kendini ele vermemek için sağa sola baktın. Sonra da elini yüksek sayının üstüne koyup bana pis bir bakış attın.” Şimdi de kahkahalarla gülmeye başlıyor. “Sana sır vermemem gerektiğini bana unutturma.”

İnanamıyorum. Ben de kendimi gerçekten anlaşılmaz sanıyordum.

“Ama cidden.” Ed tekrar kartları karıştırıyor. “Şu düşünce okuma numaran, tümüyle davranış analizi teorisine dayanıyor, değil mi?”

“Eee... Doğru,” diyorum temkinlice.

“Bu yetenek seni terk etmiş olamaz. Bir şeyi ya bilirsin ya da bilmezsin. O yüzden söyle neler oluyor Lara? Hikaye ne?”

Bir cevap beklercesine ilgiyle öne eğiliyor. Kendimi kuşatılmış gibi hissediyorum. Böylesi odaklanmış bir ilgiye alışkın değilim. Eğer karşımda Josh olsaydı lafı kolayca kaynatırdım. Josh her şeyi yüzeysel değerlendirirdi hep. Kısaca bir “Evet bebeğim,” der geçerdi ve konu değişirdi. Hiç sorgulamazdı ya da üstünde düşünmezdi...

Çünkü Josh hiçbir zaman benimle o kadar fazla ilgilenmedi.

Soğuk duş etkisi yaşıyorum. Son bir canımı acıtan içgörü, içinde kesinlikle doğruluk payı ve hissi mevcut. Birlikte olduğumuz tüm zaman boyunca Josh bana hiç meydan okumadı, beni hiç zorlamadı, hayatımın ince ayrıntılarını hatırlamadı. Ben de onu sadece rahat ve sıkmayan biri olarak görüyordum. Onu o haliyle seviyordum. Bunu bir artı olarak alıyordum. Ama şimdi daha iyi anlıyorum. Gerçek şu ki Josh rahattı, çünkü umursamıyordu. Benimle ilgili şeyleri umursamıyordu. Yeterince değil en azından.

En sonunda uykudan uyandığımı hissediyorum. Onu kovalamakla o kadar meşguldüm, o kadar çaresizdim ki, hiçbir zaman kovaladığım şeye yakından bakmadım. Cevap aslında o mu diye hiç durup düşünmedim. Ne kadar aptalmışım.

Kafamı kaldırıp Ed'in koyu, zeki gözlerinin beni incelediğini görüyorum. Ve kendime rağmen ansızın garip bir ke-

yif ve canlılıkla onun, çok az tanıdığım bu adamın benim hakkımda daha fazla şey öğrenmek istediğini farkediyorum. Yüzünden okunuyor. Sırf sormuş olmak için sormuyor. Hakikaten, samimi olarak öğrenmek istiyor.

Sadece ona anlatamam. Orası açık.

“Bunu açıklamak biraz zor. Oldukça karmaşık.” Kadehi mi kafama dikiyorum, pastanın son lokmasını ağzıma atıyorum ve dikkatim dağınık bir şekilde Ed’e bakıyorum. “Hadi, London Eye’a gidelim.”

South Bank’e ulaştığımızda her taraf cumartesi turistleri, sokak çalgıcıları, ikinci el kitap tezgahları ve bir sürü canlı heykel kaynıyor, ki bu heykellerden hep biraz korkmuşumdur. London Eye devasa bir tekerlek gibi önümüzde yükseliyor ve şeffaf baloncukların içindeki insanları görüyorum, yukarıdan bize bakıyorlar. Aslında oldukça heyecanlanıyorum. London Eye’a sadece bir kere bindim ve o zaman da iş gereği bir sürü sıkıcı, sarhoş insanla birliktedim.

Nehir kıyısında bir caz grubu, izleyenlere yirmilerden kalma eski şarkılar çalıyor. Yanlarından geçerken Ed’le göz göze geliyoruz. Birkaç çarliston hareketi yapıyor ve ben de ona boncuklarımı savuruyorum.

Sakallı, şapkalı bir adam, elinde kovayla yanımıza yaklaşıyor, “Çok güzel!” diyor. “Caz sever misiniz?”

“Sayılır,” diyorum çantamda para arayarak.

“1920’leri seviyoruz,” diyor Ed doğruca ve bana göz kırpmıyor. “Sadece yirmiler, değil mi Lara?”

“Önümüzdeki hafta Jubilee Gardens’ta bir açık hava gösterisi düzenliyoruz,” diyor adam hevesle. “Bilet almak ister misiniz? Şimdi alırsanız yüzde 10 indirimli.”

“Tabii,” diyor Ed bana kısaca bakıp. “Neden olmasın?”

Adama para uzatıyor, iki bilet alıyor ve yürümeye devam ediyoruz.

“Eee,” diyor Ed bir süre sonra. “Şu caz olayına... Birlikte gidebiliriz. İstersen tabii.”

“Eee... Tamam. Harika. Çok sevinirim.”

Bana biletlerden birini uzatıyor ve biraz beceriksizce çantama koyuyorum. Bir süre ses çıkarmadan yürüyoruz, az önce ne oldu öyle diye anlamaya çalışıyoruz. Bana çıkma mı teklif ediyor? Yoksa sadece şehir turunun bir uzantısı mı? Yoksa... Ne? Ne yapıyoruz?

Ed de aynı satırlar üzerinde geziniyor diye tahmin ediyorum, çünkü London Eye sırasına girdiğimizde birdenbire bana karmakarışık bir ifadeyle bakıyor.

“Hey, Lara. Şunu söyle bana.”

“Eee... Tamam.” Anında geriliyorum. Bana gene medyumluğumu soracak.

“Neden ofisime öyle daldın?” Espritüel bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. “Neden bana çıkma teklif ettin?”

Bir milyon kat kötüsü. Ne demem gerekiyor?

“Şey... İyi bir soru,” diye geveliyorum. “Ve... Ve benim de sana bir sorum olacak. Sen neden kabul ettin? Beni reddedebilirdin.”

“Biliyorum.” Ed gizemli duruyor. “Gerçeği bilmek ister misin? Çok bulanık bir andı. Ben bile kendi düşüncelerimin

gidişatını deşifre edemiyorum. Yabancı bir kız ofisime giriyor. Bir saniye sonra onunla çıkıyorum.” Yeniden merakla bana dönüyor. “Hadi ama. Bir sebebin olmalı. Beni bir yerlerde mi gördün?”

Sesinde bir umut var. Adeta gününü daha iyi geçirecek bir şey duymayı bekler gibi. İçimde ansızın feci bir suçluluk duyuyorum. Kullanıldığından haberi yok.

“Durum... Bir arkadaşımla iddiaya girmiştım.” Omzunun üstünden ileriye bakıyorum. “Neden yaptığımı bilmiyorum.”

“Tamam.” Sesi az önceki kadar rahat. “O zaman ben sıradan bir randevuydum. Torunlara anlatılacak havalı bir hikaye değilmiş. Ben onlara seni bana uzaylıların gönderdiğini söyleyeceğim. Marmaduke Dükü’nün perukları hikayesini arlattıktan sonra.”

Şaka yaptığını biliyorum, bunların hepsi takılma maksatlı. Ama kafamı kaldırıp bakınca yüzünden okuyorum. O sıcaklığı seziyorum. Bana aşık oluyor. Hayır, bunun hemen üstünü çizdim. Aslında bana aşık olduğunu sanıyor. Ama hepsi sahte. Her şey yanlış. Bu da bir kukla gösterisi. O da aynı Josh gibi Sadie tarafından oynatıldı. Bunların hiçbirisi gerçek değil, hiçbir şey ifade etmiyor.

Birden garip bir şekilde üzülüyorum. Hepsi Sadie’nin yüzünden. Nereye gitse bela getiriyor. Ed sahiden, sahiden tatlı biri ve zaten yeterince şaftı kaymış ve Sadie de kalkıp onunla oynadı. Haksızlık bu.

“Ed.” Yutkunuyorum.

“Efendim?”

Ah Tanrım. Ne diyeceğim? *Sen benimle çıkmadın, aslında bir hayaletle çıktın, o senin beynini etkiliyor, LSD gibi bir şey...* “Benden hoşlandığını sanıyor olabilirsin. Ama... Hoşlanmıyorsun.”

“Hoşlanıyorum.” Kahkaha atıyor. “Gerçekten senden hoşlanıyorum.”

“Hayır.” Mücadele ediyorum. “Kendi iradenle düşünmüyorsun. Yani... Bunlar gerçek değil.”

“Bana gayet gerçek geliyor.”

“Biliyorum öyle olduğunu. Ama... Anlamıyorsun.” Ümidimi yitirerek susuyorum.

Bir saniye sessizlik oluyor, sonra Ed’in yüzü aniden değişiyor.

“Ah, anladım.”

“Anladın mı?” diyorum şüpheyle.

“Lara, bahaneler bularak beni avutmak zorunda değilsin.” Gülüşü kurulaşiyor. “Eğer sana yettiyse, söylemen yeter. Öğleden sonramla tek başıma da başa çıkabilirim. Gerçekten eğlenceliydi ve bana vakit ayırdığın için çok memnun oldum, çok teşekkürler.”

“Hayır,” diyorum kederle. “Dur! Kaçmaya çalışmıyorum. Ben de bugün gerçekten çok eğleniyorum. Ve London Eye’a binmek istiyorum.”

Ed gözleriyle yüzümü tanıyor, aşağı yukarı, sağa sola bakıyor, sanki yalan makinesi çalışıyor.

“Eh, ben de öyle,” diyor sonunda.

“Şey... Güzel.”

Konuşmamıza o kadar dalmışız ki kuyrukta önümüzde açılan boşluğun farkında değiliz.

“Devam etsenize.” Arkamızdaki herif birden beni itekliyor. “Sıra sizde.”

“Ah!” Uyanıyorum. “Çabuk, sıra bizde.” Ed’in elini tutuyorum ve büyük oval baloncuga koşuyoruz. Platforma yanaşiyor ve insanlar gülüşerek, kıkırdaşarak yavaş yavaş biniyorlar. Ben de adımımı atıyorum. Hala Ed’le el eleyiz ve birbirimize gülüyoruz. Aradaki o gariplik kayboluyor.

“Tamam, Bay Harrison.” Tur rehberi sesime geri dönüyorum. “Şimdi Londra’yı göreceksiniz.”

Harika. Yani, ciddi söylüyorum *harika*.

En tepeye çıktık ve tüm şehir ayaklarımızın altında uzanıyor, a’dan z’ye her şey önümüzde canlı canlı duruyor. Etrafta karınca gibi dolaşan insanlara bakıyoruz, karınca arabalarına ve karınca otobüslerine biniyorlar. Bilgece St Paul’ü, Buckingham Sarayı’nı ve Big Ben’i gösteriyorum. Artık Tarihi Londra kitapçığı benim hakimiyetimde. London Eye’i anlatan bir bölümü yok ama gene de bazı gerçekleri okuyorum, kafadan sallaya sallaya.

“Baloncuklar kullanılmış gözlüklerden eritilerek elde edilen şeffaf titanyumdan yapılma,” diye bilgilendiriyorum Ed’i. “Suya düştüğü anda her bir baloncuk, tam donanımlı bir denizaltıya dönüşüyor.”

“Daha azını beklemezdim zaten.” Camdan dışarı bakarak kafa sallıyor.

“Her bir baloncuk suyun altında on üç saat boyunca kalabiliyor.” Cümlemi tamamlayıp susuyorum. Gerçekten dinlemediğini farkediyorum. “Ed?”

Bana dönüp yüzüme bakıyor, sırtı cam duvara çevrili. Arkasında panoramik Londra manzarası yavaşça geçiyor, uçsuz bucaksız görünüyor. Yukarıda olduğumuz sırada güneş gitti, şimdi tepemizde gri, kalın bulutlar toplanıyor.

“Bir şey söyleyeyim mi Lara?” Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafa göz atıyor ama herkes diğer tarafa toplanmış, Thames'te yüzen bir polis botunu izliyor.

“Olabilir,” diyorum. “Eğer önemli bir sır değilse ve saklamam gerekmiyorsa.”

Ed'in yüzü seğiriyor, inceden gülüyor. “Seninle niçin ilk buluşmaya gelmeyi kabul ettiğimi sormuştun.”

“Ah. O mesele. Şey, önemli değil,” diyorum aceleyle. “Kendini bana söylemek zorunda hissetme.”

“Hayır. Söylemek istiyorum. Durum... Ürkütücüydü.” Duraklıyor. “Adeta kafamın içinde bir ses bana ‘evet’ dememi emrediyordu. Direndikçe ses daha çok bağırdı. Sence mantıklı mı?”

“Hayır,” diyorum çabucak. “Hiç değil. Hiçbir fikrim yok. Belki de ses... Tanrı'ydı.”

“Belki de.” Aniden kesik kesik gülüyor. “Belki de ben yeni Musa'yım.” Tereddüt ediyor. “Olay şu ki hayatımda hiç bu kadar güçlü bir dürtü, ses ya da her neyse, hissetmemiştim daha önce.” Bir adım öne atıyor, sesini alçaltıyor. “Ve o nasıl bir içgüdüyse, hangi delikten çıkıp geldiyse, haklıydı. Seninle vakit geçirmek yapabileceğim en iyi şeydi. Kendimi adeta bir rüyadan uyanmış ya da araftan kurtulmuş gibi hissediyorum. Ve sana teşekkür etmek istiyorum.”

“Hiç gerek yok,” diyorum hemen. “Benim için zevkti. Ne zaman istersen.”

“Umarım.” Ses tonu imalı. Bana dikilen bakışlarının altında telaşlanıyorum, ateş basıyor.

“Evet... Eee... Rehberden yeni bilgiler öğrenmek ister misin?” Sayfaları karıştırıyorum.

“Elbette.” Ed gözlerini benden ayırmıyor.

“Baloncuklar... Hmm...” Söylediklerime dikkatimi vermiyorum. Kalbim çok daha hızlı atmaya başlıyor. Birdenbire her şeyin boyutu büyüyor. Yaptığım her hareketin bilincindeyim. “Dönmedolap dönüyor... Hızı yavaş...” Saçmalıyorum. Kitabı kapatıp Ed’in bakışlarına karşılık veriyorum, onun gibi ifadesiz bakmaya çalışıyorum. Sanki canımı sıkan hiçbir şey yokmuş gibi görünmeye uğraşıyorum.

Ancak birçok şey kafamı kurcalıyor. Yüzüme akın eden bu sıcaklık, enseme dikilen tüyler, Ed’in içime işleyen bakışları, direkt bakan gözleri... İçim titriyor.

Doğrusu, Ed benim içimi titretiyor.

Onu nasıl yakışıklı bulmadım, anlamıyorum. Herhalde kördüm.

“Bir şey mi oldu?” diyor Ed yumuşak bir sesle.

“Şey... Bilmiyorum.” Konuşamıyorum bile. “Ne oldu?”

Bir elini çeneme koyuyor ve bir an avcunun içine alıp keşfeder gibi tutuyor. Sonra öne eğilip iki eliyle yüzümü yüzüne yaklaştırıyor ve beni öpüyor. Ağzı sıcacık, tatlı, hafif çıkan sakalları cildimi kaşındırıyor ama umrunda değil gibi ve... Aman Tanrım. Evet, lütfen. Tüm titreşimlerim dans eden, şarkı söyleyen dürtülere dönüşüyor. Kollarını bana

dolayıp beni kendine çekerken kafamda iki düşünce takla atıyor.

Josh'tan çok farklı.

Çok iyi.

Şu anda başka düşüncelere yer bırakmıyorum. Zaten onlara pek düşünce denemez, daha çok 'aç arzu' diye adlandırılabilir.

Sonunda Ed geri çekiliyor, elleri hala boynumda.

"Biliyorsun... Bugün planda bu yoktu," diyor. "Merak ediyorsan eğer diye."

"Benim planımda da yoktu," diyorum nefesim kesilerek. "Hem de hiç."

Beni tekrar öpüyor ve gözlerimi kapatıyorum, ağzını keşfediyorum, kokusunu içime çekiyorum. Keşke o paltonun içinde olmasaydı diye diliyorum. Şu London Eye baloncuğunda daha ne kadar yolumuz var diye merak ediyorum. Zihnimi okur gibi Ed beni serbest bırakıyor.

"Belki de manzaraya son bir kez daha bakmalıyız," diyor hafifçe gülümseyerek. "İnmeden önce."

"Sanırım." İsteksizce gülümsüyorum. "Ne de olsa parasını ödedik."

Baloncuğun şeffaf duvarında kol kola dışarı doğru dönüyoruz. Ve korkudan ödüm patlayarak bir çığlık atıyorum.

Tam baloncuğun dışında havada, lazer gibi gözleriyle içeri bakan Sadie karşımda.

Bizi gördü. Bizi öpüşürken gördü.

Sıçtım. Olamaz, sıçtım. Kalbim birden bir tavşan gibi atıyor. Ben dehşetle titrerken Sadie şeffaf duvara yaklaşıyor,

burun delikleri açılıp kapanıyor, gözlerinden alevler saçıyor. Sendeleyme sendeleyme geri çekiliyorum. Sanki gerçekten de korkunç bir hayalet görmüş gibiyim.

“Lara?” Ed bana şok geçirerek bakıyor. “Lara, neyin var?”

“*Nasıl yapabildin?*” İhanete uğradığını hisseden Sadie’nin çılgılığıyla kulaklarımı kapatıyorum ellerimle. “*Nasıl yaparsın?*”

“Ben... Yapmadım... Ben...” Yutkunuyorum ama sözcükler doğru düzgün çıkmıyor. Ona hiçbirini planlamadığımı, düşündüğü gibi olmadığını söylemek istiyorum.

“*Sizi gördüm!*”

Birden çok feci bir şekilde sallanarak hıçkınıyor, arkasını dönüp ortadan kayboluyor.

“Sadie!” Öne koşuyorum ve baloncuğun şeffaf duvarına elimi uzatıyorum, dışarı bakıyorum, bulutların ya da Thames’in sularının ya da kalabalık insanların arasında onu görmeye çalışıyorum.

“Lara! Tanrım! Ne oldu?” Ed tam anlamıyla aklını kaçırmış gibi görünüyor. Birdenbire içerideki diğer tüm insanların da manzaraya bakmayı kesip beni izlediğini farkediyorum.

“Yok bir şey!” diyebiliyorum. “Afedersin. Ben... Sadece...” Ed kolunu boynuma dolayınca yüzümü buruşturuyorum. “Ed, üzgünüm, yapamam.”

Ed bir saniye durduktan sonra kolunu çekiyor. “Tabii.”

Artık yere indik. Tedirgin bakışlar fırlatan Ed beni balondan dışarı çıkarıyor ve ayaklarım toprağa basıyor.

“Eee,” derken ses tonu neşeli ama huzursuz olduğu belli. Haklı da. “Olay ne?”

“Açıklayamam,” diyorum sefil bir halde. Çaresiz gözlerle ufku tarıyorum, Sadie’den bir iz arıyorum.

“Bizim eski Starbucks’ın yardımı olur mu? Lara?”

“Üzgünüm.” Etrafa bakmayı kesip Ed’in endişeli yüzüne odaklanıyorum. “Ed, çok üzgünüm. Ben şey... Bunu yapamam. Çok güzel bir gündü ama...”

“Ama... Plana göre gitmedi, değil mi?” diyor yavaşça.

“Hayır. Öyle değil.” Yüzümü ovuşturuyorum. “Durum çok karışık. Kafamı toplamam gerek.”

Yüzüne bakıyorum, anlamasını istiyorum. Ya da anlar gibi olmasını. Ya da en azından benim tam bir deli olmadığımı düşünmesini.

“Sorun değil.” Kafa sallıyor. “Anlıyorum. Durum her zaman siyah beyaz değildir.” Tereddüt ediyor, kısaca koluma dokunuyor. “O zaman burada bırakalım. Harika bir gündü. Teşekkürler Lara. Bana cömertçe zaman ayırdın.”

Gene o eski, resmi, centilmen stiline döndü. Aramızdaki tüm sıcaklık, espriler geri çekildi. Tıpkı iki uzak arkadaş gibiyiz. Birden içim sızlayarak kendini korumaya çalıştığını farkediyorum. Tünele geri dönüyor.

“Ed, seninle bir ara tekrar görüşmek isterim,” diyorum çaresizce. “Her şey bir... Otursun.”

“Ben de isterim.” Bana bir an bile inanmadığını görebiliyorum. “Sana bir taksi çağırayım mı?” Yola bakarken çatık kaşlı ifadesinin yeniden ortaya çıktığını görüyorum. Hayal-kırıklığının çizgileri...

“Hayır. Ben biraz burada kalıp dolanacağım, kafamı toplayacağım.” Zorla gülümsüyorum. “Teşekkürler. Her şey için.”

Bana el sallayarak veda ediyor, sonra da kalabalığa karışıyor. Arkasından bakıyorum, içim eziliyor, parçalanıyor. Ondan hoşlanıyorum. Ondan gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum. Ve şimdi onu kırdım.

Ve ben de kırıldım. Sadie de kırıldı. Ne karışıklık.

“Demek arkamdan bunları yapıyorsun!” Sadie’nin sesi kulağımda çınlıyor. Yerimden fırlayıp göğsümü tutuyorum. Bunca zaman boyunca orada mıydı? “Seni yalancı yılan. Beni sırtından bıçakladın. Buraya Josh’la iyi geçiniyor musun diye görmeye geldim. Josh’la!”

Önümde dönüyor, bir ateş parçası gibi. Geri çekiliyorum.

“Üzgünüm,” diye geveliyorum. “Sana yalan söylediğim için üzgünüm. Josh’la ayrıldığımızı itiraf etmek istemedim. Ama seni sırtından bıçaklamadım. Ed’le öpüşmek için gelmedim buraya. Tüm bunların olmasını istemedim, planlamadım...”

“Planlayıp planlamaman umrumda değil!” diye bağıyor. “Ondan uzak dur!”

“Sadie, çok üzgünüm.”

“Onu ben buldum. Onunla dans ettim. O benim. Benim! *Benim!*”

O kadar kendini haklı görüyor, öyle ateşli konuşuyor ki ne dediğimi dinlemiyor bile. Birdenbire, tüm vicdan azabının altında ona kızıp güceniyorum.

“Nereden senin oluyor?” diye bağıyorum. “Sen ölüsün. Bunu daha anlamadın mı? Sen ölüsün. Senin varlığından haberi bile yok.”

“Evet, var.” Sadie yüzünü dibime sokuyor, gözlerinde korkunç bir bakış var. “Beni duyabiliyor.”

“Eee, ne olmuş? Seninle hiçbir zaman tanışamayacak ki. Sen bir hayaletsin. *Hayalet!*” İçimdeki tüm üzüntü, öfkeye dönüşüp dışarı çıkıyor. “Bir de kendini kandırmaktan bahsediyordun. Gerçeklerle yüzleşmemekten bahsediyordun. Bana yoluma devam etmemi söylüyordun. Belki de sen devam etmelisin.”

Sözcükler ağzımdan çıkarken bile kulağa nasıl geldiğinin, nasıl yanlış yorumlanabileceğinin bilincindeyim. Sözlerimi geri almayı her şeyden çok istiyorum. Sadie’nin yüzünden dehşet dolu bir ifade geçiyor. Öyle sarsıldı ki sanki suratına tokat atmışım gibi bakıyor bana. Ciddi olduğumu düşünemez...

Of Tanrım.

“Sadie, ben... Öyle demek istemedim...” Kelimeler ağzımda tıkanıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sadie birden boş boş bakıyor. Artık varlığımın farkında değilmiş gibi gözleri nehre dalıyor.

“Haklısın,” diyor nihayet. Sesindeki tüm canlılık, hırs sönüyor. “Haklısın. Ben ölüyüm.”

“Hayır, değilsin,” diyorum sıkıntıyla. “Yani... Tamam, belki ölüsün. Ama...”

“Ben ölüyüm. Her şey bitti. Beni istemiyorsun. O da beni istemiyor. Ne anlamı var ki?”

Waterloo Köprüsü’ne doğru yürümeye başlıyor ve gözden kayboluyor. Suçluluk duygusuyla dolu bir halde peşinden koşuyorum ve merdivenleri çıkıyorum. Köprünün

ortasına varıyor bile. Yetişmek için koşuyorum. Dümdüz duruyor, gözlerini St Paul Katedrali'ne dikmiş. Alacakaranlıkta titrek bir gölge. Orada olduğumun hiç farkında değil gibi.

"Sadie her şey bitmedi!" Sesim rüzgarda kayboluyor. "Hiçbir şey bitmiş değil. Düşünmeden konuştum. Sana kızmıştım. Saçma sapan laflar ediyordum."

"Hayır, haklıydın." Kafasını çevirmeden hızlı hızlı konuşuyor. "Ben de en az senin kadar kendini kandıran biriyim. Bu dünyada son bir kez eğlenebilirim sandım. Bir arkadaşlık kurabilirim sandım. Bir fark yaratabilirim sandım."

"Bir fark yarattın zaten," diyorum kederle. "Lütfen böyle konuşma. Bak, eve gel, müzik açar, eğleniriz."

"Beni avutmaya çalışma." Kafasını çeviriyor ve titrediğini görüyorum. "Aslında ne düşündüğünü biliyorum. Umrunda değilim, sana göre ben anlamsız, yaşlı kadının tekiyim."

"Sadie, kes şunu, doğru olmadığını biliyorsun."

"*Sizi cenazede duydum.*" Sadie birden tutkuyla patlıyor ve içimi ansızın soğuk bir korku kaplıyor. Bizi duymuş mu?

"Sizi cenazede duydum," diye tekrar ediyor ağırbaşlılığını koruyarak. "Bütün ailenin konuşmalarını duydum. Kimse gelmek istemedi. Kimse yasımı tutmadı. Sizin için ben *milyon yaşında bir hiç kimseydim.*"

Herkesin neler dediğini hatırlayınca utançtan yerin dibine giriyorum. Ne kadar duyarsız ve korkunçtuk. Hepimiz.

Sadie çenesini sıkıyor ve omzumun üstünden dimdik ileri bakıyor. "Kuzenin çok doğru ifade etti. Hayatım boyunca hiçbir şey başarmadım, hiçbir iz bırakmadım, özel bir şey

değildim. Neden yaşadım ki? Hiç bilmiyorum.” Keskin bir kahkaha atıyor.

“Sadie... Lütfen yapma.” Yutkunuyorum.

“Aşkım olmadı,” diye devam ediyor amansızca. “Ya da bir kariyerim. Arkamda çocuk bırakmadım. Ne bir başarı var, ne de başka bir şey. Hayatım boyunca tek sevdiğim erkek... Beni unuttu gitti.” Sesi birden titremeye başlıyor. “Yüz beş sene yaşadım ama hiçbir iz bırakmadım. Hiç. Kimse için bir şey ifade etmedim. Ve hala da etmiyorum.”

“Evet, ediyorsun. Tabii ki ediyorsun,” diyorum çaresizlik içinde. “Sadie, lütfen...”

“Tam bir aptalım. Sana kancayı taktım. Yoluna çıktım.” Dehşet içinde, gözlerinin yaşlarla dolduğunu görüyorum.

“Hayır!” Koluna yapışıyorum, her ne kadar faydasız olduğunu bilsem de. Ben de ağlamak üzereyim. “Sadie, ben sana değer veriyorum. Ve durumu telafi edeceğim. Gene çarliston yaparız ve eğleniriz, ne olursa olsun, o kolyeyi senin için ele geçireceğim.”

“Kolye artık umrumda değil.” Sesi titriyor. “Neden olsun ki? Boşunaydı. Hayatım boşu boşuna geldi geçti.”

Waterloo Köprüsü’nün kenarından kaybolup gidiyor, dehşet içinde kalıyorum.

“Sadie!” diye bağıryorum. “Sadie, geri dön. Sadieeee!” Çaresizlik içinde aşağıdaki çamurlu, dalgalı suya bakıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor. “Boşuna değildi. Sadie, lütfen, beni duyabiliyor musun?”

“Aman Tanrım!” Yanımdan geçen damalı ceketli bir kız

beni farkediyor birden ve nefesini tutuyor. “Biri nehre atıldı! Yardım edin!”

“Hayır, kimse atlamadı.” Kafamı kaldırıyorum ama kız beni dinlemiyor, el kol hareketleriyle arkadaşlarını çağırıyor. Kafamı toplayıp sakinleşmeme kalmadan insanlar parmaklıkların yanına toplanıyor ve suya bakıyorlar.

“Biri atlamış!” Millet kendi arasında konuşuyor. “Polisi arayın!”

“Hayır, atlamadı,” diyorum ama sesim boğuluyor. Kot ceketli bir çocuk cep telefonuyla nehri kaydediyor. Sağ tarafımdaki bir adam suya atlamaya hazır gibi ceketini çıkarıyor, bu arada kız arkadaşı da hayran hayran onu izliyor.

“Hayır!” diye ceketini tutuyorum. “Durun!”

“Birinin doğru hareketi yapması lazım,” diyor adam kahramanca. Bu arada kız arkadaşına bir bakış atıyor.

Tanrı aşkına ya.

“Kimse atlamadı!” diye bağıriyorum elimi kolumu sallayarak. “Bir hata oldu! Her şey yolunda! Kimse atlamadı, tekrar ediyorum, kimse atlamadı.”

Adam ayakkabılarını çıkarırken duruyor. Cep telefonlu çocuk video çekmeyi bırakıp dönüyor.

“O zaman kiminle konuşuyordun?” Damalı ceketli kız bana suçlarcasına soruyor, sanki yalan söylemişim gibi. “Suya seslenerek ağlıyordun. Hepimizin ödünü patlattın. Kiminle konuşuyordun?”

“Bir hayaletle konuşuyordum,” diyorum kısa ve öz. Kız cevap veremedi arkamı dönüyorum ve kalabalığın arasın-

da kendime yol açıyorum, arkadan gelen yorumları ve heyecanlı sesleri duymazdan geliyorum.

Geri dönecek, diyorum kendime. Sakinleşip beni afedince geri dönecek.

F

akat ertesi sabah ev boş ve sessiz. Normalde, ben kendime çay koyarken Sadie ortaya çıkar, tezgaha oturur, pijamalarını hakkında kaba saba yorumlar yapar ve bana doğru düzgün çay yapma dersi verir.

Bugünse hiç. Çay poşedimi fincandan çıkarıyorum ve etrafıma bakıyorum.

“Sadie? Sadie orada mısın?”

Cevap yok. Hava ölü ve boş.

İşe gitmeye hazırlanırken Sadie’nin sonu gelmez geveze-liği olmayınca garip bir sessizlik yaşıyorum. Sonunda eşlik etmesi için radyoyu açıyorum. İyi yanından bakarsam en azından bana patronluk taslayan biri yok. En azından mak-yajımı bugün kendi bildiğim gibi yapabilirim. Meydan okur-casına Sadie’nin nefret ettiğini bildiğim bir üst giyiyorum. Sonra kendimi kötü hissedip bir kat daha rimel sürüyorum. Hani olur ya bir yerlerden izliyordur diye.

Evden çıkmadan önce etrafa son bir kez göz atıyorum.

“Sadie? Orada mısın? Ben şimdi işe gidiyorum. Konuşmak falan istersen ofise gel...”

Elimde çayımla bütün evi dolaşıyorum, sesleniyorum ama hiç cevap gelmiyor. Kim bilir nerede, ne yapıyor, neler hissediyor... Üzgün yüzünü hatırlayınca içimde suçluluk duyuyorum. Cenazede konuştuğumuzu duyduğunu bilseydim...

Neyse. Artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Eğer beni görmek isterse nerede bulacağını biliyor.

Saat dokuz buçukta ofise vardığımda Natalie çoktan masasına yerleşmiş, saçını arkaya savurarak telefonda konuşuyor. “Evet. Ben de aynen öyle dedim ona bebeğim.” Bana göz kırpmıyor ve kol saatine parmağıyla hafifçe vuruyor. “Biraz geciktin, değil mi Lara? Ben yokken kötü alışkanlıklar mı edindin?” Tekrar telefona dönüyor. “Neyse bebeğim...”

Kötü alışkanlık mı? *Ben?*

Burnumdan soluyorum. Kendini ne sanıyor bu ya? Hindistan’a kaçan kendisi. Profesyonelce davranmayan gene o. Şimdi de bana iş deneyimi olmayan bir kızmışım gibi davranıyor.

“Natalie,” diyorum telefonu kapatınca. “Seninle konuşmalıyım.”

“Ben de seninle konuşmalıyım.” Natalie bana gözünde şeytani bir parıltıyla bakıyor. “Ed Harrison, ha?”

“Ne?” diyorum kafam karışarak.

“Ed Harrison,” diye tekrar ediyor sabırsızca. “Oldukça saklı tuttun, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?” Kafamda uzaktan alarm çanları çalmaya başlıyor. “Ed’i nereden öğrendin?”

“*Business People!*” Natalie dergiyi bana çeviriyor. Ed ve benim resmimizin olduğu sayfayı gösteriyor. “Hoş adammış.”

“Ben... Amacım iş değil,” diyorum çabucak kafamı kaldırıp.

“Ah, biliyorum, Kate söyledi. Josh’la yeniden birlikteymişsiniz falan filan...” Natalie şakadan esniyor, aşk hayatımın ona ne kadar ilginç geldiğini gösteriyor kısaca. “Demek istediğim şu. Ed Harrison büyük bir yetenek. Bir planın var mı?”

“Plan mı?”

“Onu yerleştirmek için.” Natalie öne eğiliyor ve zoraki bir sabırla konuşuyor. “Biz beyin avcısıyız Lara. İnsanları işlere yerleştiririz. Biz bunu yaparız. Böyle para kazanırız.”

“Ah!” Dehşetimi gizlemeye çalışıyorum. “Hayır. Hayır. Anlamıyorsun ki. Ed öyle bir temas değil. Yeni bir iş istemiyor.”

“O öyle sanıyor,” diye düzeltiyor Natalie.

“Hayır, unut gitsin. Beyin avcılarından nefret ediyor.”

“O öyle sanıyor.”

“İlgilenmiyor.”

“Yine de.” Natalie göz kırpmıyor ve ona bir tane patlatasım geliyor.

“Kes şunu! İlgilenmiyor işte!”

“Herkesin bir fiyatı vardır. Doğru maaşı gözünün önünde sallandırdığım zaman, inan bana hikaye farklı bir boyut kazanır.”

“Kazanmaz! Her şey para değildir, biliyorsun.”

Natalie alaycı bir şekilde kahkahadan kırılıyor.

“Ben uzaktayken neler oldu ha? Rahibe Teresa Ajansı’na mı dönüştük yoksa? Komisyon kazanmamız lazım Lara. Kar etmemiz lazım.”

“Biliyorum,” diye yapıştırıyorum. “Sen Goa’da kumsalda uzanırken ben burada bunu yapıyordum, hatırladın mı?”

“Ooo!” Natalie başını arkaya atıp gülüyor. “Miyav!”

En ufak bir utanma bile yok, yüz­süz. Daha bir kere bile özür dilemeye yanaşmadı. Nasıl onu en yakın arkadaşım sanmışım? Sanki onu hiç tanımıyor gibiyim.

“Ed’i rahat bırak,” diyorum vahşice. “Yeni bir iş bulmak istemiyor. Ciddiyim. Seninle zaten konuşmaz.”

“Konuştu bile.” Kendinden memnun, arkasına yaslanıyor.

“Ne?”

“Bu sabah aradım onu. Sen ve benim aramdaki fark bu işte, ben oyalanmam. İş bitiririm.”

“Ama o beyin avcılarının aramasından hoşlanmaz,” diyorum şaşkın şaşkın. “Nasıl...”

“Senin bir arkadaşın olduğumu söyledim,” diyor Natalie neşeli neşeli. “Gayet de güzel sohbet ettik. Josh’tan hiç haberi yoktu anladığım kadarıyla.” Kaşlarını kaldırıyor. “İlginç. Erkek arkadaşını bir sebepten ötürü gizli mi tuttun?”

Birden içimde büyük bir korku yükseliyor.

“Ne? Josh hakkında ne dedin?”

“Aaaa, Lara!” Natalie rahatsız oluşumdan keyif alıyor resmen. “Onunla ufak bir kaçamak mı planlıyordun yoksa? Planlarını mı mahvettim?” Bir eliyle ağzını kapatıyor. “Afedersin.”

“Kapa çeneni!” diye bağıyorum en sonunda kendimi kaybedip. “Kapa çeneni!”

Ed'le konuşmalıyım. Hemen. Cep telefonumu kaptığımı gibi ofisten çıkıyorum, yolda Kate'e rastlıyorum. Elinde bir kahve tepsisi taşıyor ve halimi görünce gözleri kocaman açılıyor.

"Lara, iyi misin?"

"Natalie," diyorum kısaca ve yüzünü buruşturuyor.

"Bence yanık tenliyken daha da beter," diye fısıldıyor, ister ister istemez gülümsüyorum. "Geliyor musun?"

"Bir dakika içinde. Birini aramam gerek. Şey biraz... Özel bir görüşme." Merdivenlerden aşağı yollanıyorum, sokağa çıkıyorum ve hızlı aramadan Ed'in numarasını çeviriyorum. Natalie ona kim bilir neler anlattı. Kim bilir Ed benim hakkımda ne düşünüyordur?

"Ed Harrison'ın ofisi." Bir kadın açıyor telefonu.

"Merhaba." Kaygılı halimi konuşmaya yansıtılmaya çalışıyorum. "Ben Lara Lington. Ed'le görüşebilir miyim acaba?"

Beni telefona bağladıkları sırada zihnim elimde olmadan düne kayıyor. Kollarının omzumdaki hissini hatırlıyorum. Cildi yüzüme değdiğinde nasıl hissettiğimi. Kokusunu, tadını... Sonra da feci şekilde kabuğuna çekilişini. Hatırlayınca bile suratımı buruşturuyorum.

"Merhaba Lara. Senin için ne yapabilirim?" Sesini duyuyorum. Resmi ve işadamı gibi. En ufak bir sıcaklık kırıntısı yok. Bir parça yüreğim daralıyorsa da neşeli ve tatlı konuşmaya çalışıyorum.

"Ed, anladığım kadarıyla çalışma arkadaşım Natalie bu sabah seni aramış. Çok üzgünüm. Bir daha olmayacak. Ve şunu söylemek istiyorum." Garip bir şekilde duruyorum.

“Dün akşamın öyle sona ermesinden dolayı gerçekten çok üzgünüm.”

Ve erkek arkadaşım yok, diye eklemek istiyorum. Ve keşke yeniden bir araya gelsek de London Eye'a çıksak ve sen beni öpsen. Bu sefer geri çekilmeyeceğim, ne olursa olsun, kaç tane hayalet bana bağırsa bağırsın.

“Lara, lütfen özür dileme.” Ed mesafeli. “Başından anlamalıydım senin... Daha ticari maksatların olduğunu diyelim... O yüzden beni reddetmeye çalışıyordun. O ufak düristlük girişimini her şeye rağmen takdir ediyorum.”

Birdenbire omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Öyle mi düşünüyor? Sadece iş için mi onun peşinden koştuğumu düşünüyor?

“Ed, hayır,” diyorum çabucak. “Öyle değildi. Birlikte geçirdiğimiz gün gerçekten eğlendim. Olaylar biraz garip biliyorum ama... Karmaşık faktörler vardı. Açıklayamam.”

“Lütfen uzatma artık,” diye lafımı kesiyor Ed. “Sen ve çalışma arkadaşın açıkça bir plan kurmuşsunuz. Yöntemlerinizi koşulsuz şartsız takdir edemem ama gayret ve azmine şapka çıkarıyorum.”

“Doğru değil,” diyorum dehşete düşerek. “Ed, Natalie'nin anlattıklarına inanamazsın. Güvenilmez biri olduğunu biliyorsun. Plan kurduğumuza inanamazsın, saçma bir düşünce bu.”

“İnan bana,” diyor Ed kısaca, “Natalie hakkında yaptığım ufak araştırmadan sonra onun her türlü planı kurma becerisi olduğuna inanırım, ne kadar sahtekarca ya da aptalca olursa olsun. Sen de saf mısın, yoksa onun kadar kötü müsün bilmiyorum.”

“Her şeyi yanlış anladın,” diyorum çaresizce.

“Tanrım, Lara!” Ed sabrının sınırında konuşuyor. “Zorla-
tım artık. Erkek arkadaşın olduğunu biliyorum. Josh’la yeni-
den birleştiğinizden haberim var. Hatta belki de hiç ayrıl-
madınız. Sakın maskaralığa devam ederek beni daha fazla
küçük düşürme. Ofisime daldığın anda anlamalıydım. Belki
de araştırmanı yaptın ve Google’den Corrine ve beni öğren-
din. Bu yolla bana ulaşabileceğine inandın. Siz beyin avcı-
larının nelere kadir olduğunu Tanrı bilir. Hiçbir şeye şaşır-
mam artık.”

Sesi o kadar sert, o kadar düşman ki. Olduğum yerde
büzülüyorum.

“Ben öyle bir şey yapmam. Asla, asla yapmam bunu.”
Sesim titriyor. “Ed, bizim yaşadıklarımız gerçektir. Dans et-
tik... Eğlendik... Hepsinin sahte olduğunu düşünemezsin.”

“Ve erkek arkadaşın da yok sanırım.” Mahkemede bir
avukat gibi konuşuyor.

“Hayır, tabii ki yok.” Cümlemleri düzeltiyorum. “Yani evet,
vardı ama perşembe günü ayrıldık.”

“Perşembe!” Ed espriden uzak bir kahkaha atıyor, yüzü-
mü buruşturuyorum. “Ne kadar uygun. Bununla uğraşacak
vaktim yok Lara.”

“Ed, lütfen.” Gözlerim doluyor. “Bana inanmak zorun-
dasın.”

“Hoşçakal Lara.”

Hat kesiliyor. Bir saniye kımıldamadan dikiliyorum. Her
yanımı acılar ve sancılar sarıyor. Bir daha aramanın anlamı
yok. Açıklamaya çalışmanın anlamı yok. Bana asla inanma-

yacak. Beni insanları kullanan kötü biri sanıyor ya da en iyi ihtimalle, saftirik ve zayıf olduğumu düşünüyor. Ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

Hayır. Yanılıyorum. Bir şey var.

Hiddetle gözlerimi siliyorum ve topuğumun üstünde dönüyorum. Merdivenlere ulaştığımda Natalie telefonda, tırnaklarını törpülüyor ve manyakça kahkahalar atıyor. Hiç durmadan masasına yürüyorum, uzanıp hattı kesiyorum.

“Ne oluyor be?” Natalie arkasını dönüyor. “Telefondaydım!”

“Artık değilsin,” diyorum dümdüz. “Ve beni dinleyeceksin. Artık burama kadar geldi. Bu şekilde davranamazsın.”

“Ne?” Kahkaha atıyor.

“Aldın başını Goa’ya kaçtın. Arkada kalanları bizim toparlamamızı istedin. Çok kaba bir davranış ve haksızlık.”

“Duy, duy!” diye araya giriyor Kate ve ikimiz de dönüp bakınca eliyle ağzını kapatıyor.

“Sonra da birden geri dönüyorsun ve benim bulduğum müşterinin üstüne yatıyorsun. Bunları alttan almayacağım. Daha fazla kullandırtmayacağım kendimi. Hatta... Seninle artık daha fazla çalışamam!”

Son cümleyi söylemeyi planlamıyordum. Ama ağzımdan çıktığı anda ciddi olduğumu farkediyorum. Onunla çalışamam. Hatta onunla birlikte vakit geçiremem. Zehirli biri o.

“Lara, bebeğim, çok stres altındasın.” Natalie espirtüel bir şekilde gözlerini deviriyor. “Çık bugün izin kullan.”

“İzin yapmaya ihtiyacım yok!” diye patlıyorum. “Dürüst olmaya ihtiyacım var. Son işinden kovulduğunu saklayıp bana yalan söyledin.”

“Kovulmadım.” Birden Natalie’nin yüzünde çirkin bir burun kıvrıma oluşuyor. “Karşılıklı verilmiş bir karardı. Hepsini dallamanın tekiydi zaten. Benim değerimi bilmediler.” Birden ağızından çıkan kulağı duyuyor sanki. “Lara, hadi ama. Sen ve ben, harika bir ekip kuracağız.”

“Kurmayacağız.” Başımı sağa sola sallıyorum. “Natalie, senden hoşlandığımı sanmıyorum. Ben senin gibi çalışmıyorum. Ben insanları muhteşem işlere yerleştirmek istiyorum, onlara birer et parçası gibi davranmak istemiyorum. Her şey maaştan ibaret değildir.” Birdenbire ateşlenerek Natalie’nin o aptal “Maaş, maaş, maaş,” notunu alıyorum, yırtmaya çalışıyorum ama parmaklarıma yapışıyor, sonuç olarak buruşturuyorum. “Önemli olan paket, şirket, insan... Büyük resim. İnsanları eşleştirmek. Herkesin işine geleni yapmak. Eğer öyle değilse bile, öyle olmalı.”

Hala bir şekilde Natalie’ye ulaşabileceğimi umut ediyorum. Fakat yüz ifadesi bir gıdım değişmiyor.

“*İnsanları eşleştirmek.*” Çılgınca kahkahalara boğuluyor. “Flaş haber Lara. Burası kırık kalpler bürosu değil!”

Beni hiçbir zaman anlamayacak. Ve ben de onu hiçbir zaman anlamayacağım.

“Ortaklığımızı bozmak istiyorum,” diyorum çenemi sıkarak. “Bir hataydı. Avukatla konuşacağım.”

“Neyse.” Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve oranın tek sahibiymiş gibi masasına yaslanıyor. “Ama benden hiçbir

müşteri yürütemezsin, sözleşmemizde yazıyor. O yüzden sakın beni söğüşlemek gibi uyanık fikirlere kapılma.”

“Hayal bile etmem,” diyorum gergince.

“Durma öyleyse.” Natalie omuz silkiyor. “Masanı topla. Ne yaparsan yap.”

Yan gözle Kate’e bakıyorum. Ağzı açık bizi izliyor.

“Üzgünüm,” diye ağzımı oynatıyorum. Cevap olarak cep telefonunu çıkarıp mesaj yazıyor. Bir saniye sonra telefonum ötüyor.

Seni suçlamıyorum. Yeni bir şirket kurarsan gelebilir miyim? Kx

Elbette, diye cevap yazıyorum. Ama henüz ne yapacağını bilmiyorum. Teşekkürler Kate. Lxx

Natalie masasına oturmuş, sanki ben yokmuşum gibi bilgisayarına canla başla bir şeyler yazıyor.

Ofisin ortasında öylece dikilirken biraz başım dönüyor. Az önce ne yaptım ben? Bu sabah bir işim ve geleceğim vardı. Şimdiye yok. Natalie’den paramı asla geri alamayacağım. Annemle babama ne diyeceğim?

Hayır. Şimdi bunları düşünme.

Köşeden bir karton kutu alıyorum, içindeki bilgisayar kağıtlarını boşaltıp eşyalarımı kutuya doldurmaya başlıyorum. Kağıt delgecimi, kalemliğimi...

“Ama kendi başına iş kurup benim yaptığım şeyi yapabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun.” Natalie aniden sandalyesinde arkasını dönüp atılıyor. “Hiç temasın yok. Hiçbir

uzmanlığın yok. Sadece kafanda bir ‘insanları harika işlere koymak istiyorum’ ve ‘büyük resme bak’ masalı var. Böyle iş kurulmaz. Ve sokaklarda aç süründüğünde sakın benden iş dilenme.”

“Belki de Lara iş ve yönetici bulma sektöründe kalmaz.” Kate odanın öbür tarafından lafa giriyor. “Belki de tamamen başka bir şey yapar. Başka yetenekleri de var, biliyorsun ki.” Heyecanla kafa sallıyor bana ve ben de şaşkın şaşkın bakıyorum. Yetenek mi?

“Ne mesela?” diyor Natalie uyuz uyuz.

“Mesela zihin okumak.” Kate, *Business People*’ı açıp gösteriyor. “Lara, bu konuda çok ketum davrandın. Dedi-kodu sayfasında koca bir yazı çıkmış seninle ilgili. *Lara Lington muhteşem zihin okuma yeteneğiyle kalabalığı bir saat boyunca eğlendirdi. Organizatörler Bayan Lington’ın, şirket yemeklerinde gösteri sunmasını teklif etti. ‘Hayatımda böyle bir şey görmedim,’ dedi John Crawley, Medway A.Ş.’nin başkanı. ‘Lara Lington kendi televizyon şovunu yapmalı.’*”

“Zihin okumak mı?” Natalie’nin nutku tutuluyor.

“Şey... Üstünde çalıştığım bir şey.” Omuz silkiyorum.

“Burada aynı anda beş kişinin zihnini okuduğun yazıyor.” Kate anlatmaya devam ediyor. “Lara, bence Büyük Yetenek yarışmasına katılmalısın. Gerçek bir yetenek bu.”

“Ne zamandan beri insanların zihnini okuyabiliyorsun sen?” Natalie şüpheyle gözlerini kısıyor.

“Anlatamam. Ve evet, belki birkaç iş yemeğine katılabilirim,” diye ekliyorum meydan okurcasına. “Ufak bir iş ku-

ranım. Böylece de sokaklarda açlıktan sürünmem, çok teşekkürler Natalie.”

“O zaman benim zihnimi oku, madem böyle bir yeteneğin var.” Natalie de düelloya davet eder gibi çenesini kaldırıyor. “Hadi.”

“Hayır, teşekkürler,” diyorum tatlı tatlı. “Kötü bir şeyle beynimi kirletmek istemem.”

Kate burnundan güler gibi bir ses çıkarıyor. Bugün ilk kez Natalie rahatı kaçmış görünüyor. Söyleyecek başka şey bulmasına fırsat vermeden kutumu kucaklıyorum ve Kate’in yanına gidip kızı sarılıyorum.

“Hoşçakal Kate. Her şey için teşekkürler. Sen bir yıldızsın.”

“Lara, bol şans.” Bana sımsıkı sarılıyor ve fısıldıyor. “Seni özleyeceğim.”

Kapıya yönelirken “Hoşçakal Natalie,” diyorum kısaca.

Kapıyı açıyorum ve koridordan asansöre yürüyorum, çağrı düğmesine basıp kutuyu öbür koluma geçiriyorum. Biraz uyuşmuş vaziyetteyim. Şimdi ne yapacağım?

“Sadie?” diyorum alışkanlıkla. Ama cevap gelmiyor. Tabii ki gelmiyor.

Binamızın asansörü bin yıllık ve çok yavaş. Tam uğultusu yaklaştığı sırada arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum. Bakınca Kate’i görüyorum, nefes nefese.

“Lara, çıkmadan seni yakalamak istedim,” diyor acil bir tonla. “Asistana ihtiyacın var mı?”

Ah Tanrım, çok şeker kız. Aynı *Jerry Maguire*’daki kız gibi. Benimle gelmek ve akvaryum balığını da getirmek istiyor. Tabii balığımız olsaydı.

“Eee... Şey, yeni bir şirket kurar mıyım henüz bilmiyorum ama sana haber veririm.”

“Hayır, zihin okuman için,” diye lafımı kesiyor. “Numaraları yaparken bir asistana ihtiyacın olursa... Çünkü seve seve yaparım. Kostüm de giyerim. Ve jonglörlük yaparım.”

“Jonglörlük mü?” diye tekrar ediyorum.

“Evet. Minik toplarla. Açılış gösterisi olarak.”

Öylesine heyecanlı ki umutlarını yıkmaya yüreğim dayanmaz. Ona nasıl *Ben zihin okuyamıyorum, hiçbirisi gerçek değil*, derim.

Kimsenin anlamamasından çok yoruldum. Keşke birinin karşısına geçip her şeyi anlatabilsem. *İşin aslı bir hayalet var ve...*

“Kate, o iş tutar mı emin değilim.” Onu nasıl kibarca geri çevireceğimi düşünüyorum. “Hem doğrusu, benim zaten o işte bir asistanım var.”

“Ah, gerçekten mi?” Kate’in hevesli yüzü sönüyor. “Ama gazetede asistandan bahsetmiyorlardı. Hepsini tek başına yaptığın yazıyordu.”

“O biraz... Arka plandaydı. Görülmek istemedi.”

“Peki kim o?”

“O... Bir akrabam,” diyorum sonunda.

Kate’in yüzü biraz daha düşüyor. “Ah, evet. Sanırım akrabaysanız onunla daha rahat çalışıyorsunuzdur.”

“Birbirimizi çok iyi anlamamız gerekiyor.” Dudağımı ısırarak kafa sallıyorum. “Yani, süreç içerisinde bir milyon kez tartıştık. Ama bilirsin. Birlikte çok vakit geçirdik. Çok şey yaşadık. Biz... Arkadaşız.”

Bunları söylerken bile göğsüme bir sancı saplanıyor. Belki bir zamanlar arkadaştık. Şimdi neyiz bilmiyorum. Birdenbire ağır bir çaresizliğe kapılıyorum. Her şeyi mahvettim. Sadie'yle, Ed'le, Josh'la... Artık bir işim yok. Annemle babam kafayı sıyracak. Kenarda köşede kalmış bütün paramı da vintage kokteyl elbiselerine harcadım.

"Eh, eğer o işi bırakmak falan isterse..." Kate'in birden yüzü aydınlanıyor. "Ya da o kendine bir asistan isterse?"

"Planımız nedir, bilmiyorum. Ben sadece... Her şey çok..." Gözlerim yanıyor.

Kate'in yüzü o kadar duygu dolu ve samimi ve ben de o kadar gerginim ki sözcükler ağzımdan dökülüyor. "Durum şu ki... Büyük bir kavga ettik. Ve o ortadan kayboldu. O günden beri de onu ne gördüm ne de haber aldım."

"Şaka yapıyorsun," diyor Kate üzülerek. "Kavga hangi konudaydı?"

"Bir sürü şey," diyorum perişan bir halde. "Sanırım ağırlıklı olarak... Bir erkek yüzündendi."

"Peki onun..." Kate duraksıyor. "Yani onun... İyi olduğundan emin misin?"

"Bilmiyorum. Ona ne olduğundan haberim yok. Her yerde olabilir. Yani normalde bütün gün konuşurduk. Ama şimdi... Büyük bir sessizlik var." Hiç beklemediğim bir anda gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başlıyor.

"Ah, Lara!" diyor Kate neredeyse benim kadar üzülerek. "Bir de Natalie'yle yaşadıkların. Josh yardımcı olabilir mi?" Birden seviniyor. "Onu tanıyor mu? Josh destek olur."

“Artık Josh’la birlikte değilim.” Ansızın hıçkırıyorum.
“Ayrıldık.”

“Ayrıldınız mı?” Kate nefesini tutuyor. “Ah Tanrım, hiç bilmiyordum. Çok üzgün olmalısın.”

“Doğrusu bu hayatımın en iyi haftası değil.” Gözlerimi siliyorum. “Ya da en iyi günüm. Ya da en iyi saatim.”

“Ama Natalie’den ayrılarak doğru olanı yaptın.” Kate sesini alçaltıyor. “Hem sana bir şey söyleyeyim mi, bence herkes seninle çalışmak isteyecek. Seni seviyorlar. Ve Natalie’den nefret ediyorlar.”

“Teşekkürler.” Gülümsüyorum. Asansör geliyor ve Kate bana kapıyı tutuyor. Ben de içeri girip kutumu tutunma yerine dayıyorum.

“Akrabanı arayacağın herhangi bir yer var mı?” Kate beni tedirgin gözlerle inceliyor. “İzini sürebileceğin bir yer?”

“Bilmem.” Umutsuzca omuz silkiyorum. “Yani, nerede olduğumu biliyor, bana nasıl ulaşacağını biliyor...”

“Belki de ilk hareketi senden bekliyordur,” diyor Kate hassasça. “Biliyorsun, eğer kalbi kırıldıysa, belki de senin ona ulaşmanı bekliyordur. Sadece bir fikir,” diye sesleniyor kapılar kapanırken. “Burnumu sokmak istemem...”

Asansör gacıır gucur inmeye başlıyor ve ben de birden halı kaplı duvarlara bakarken donakalıyorum. Kate bir dahi. Durumu çaktı. Sadie o kadar gururlu ki asla ilk hareketi yapmaz. Bir yerde bekliyordur. Gelip özür dilememi ve barışmamızı bekliyordur. Ama nerede?

Saatler gibi geçen bir sürenin sonunda asansör zemin kata ulaşıyor ama kıpırdamıyorum, kutu kolumu yoruyor.

İşimi bıraktım. Geleceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Hayatım, ‘incecik kıyma’ bölmesine ayarlanmış bir rendeden geçmiş gibi sanki.

Ama çamurda yuvarlanmayı reddediyorum. Ya da ağlamayı. Ya da mızızlanmayı. Sadie’nin sesi kulağımda sanki. *Hayatım, işler kötüye gittiğinde tek yapman gereken başını dik tutmak, kocaman bir gülüş çakmak, kendine bir kokteyl hazırlayıp...*

“Yallah!” diyorum dökülmüş aynadaki yansıma, tam o sırada zemin katta çalışan Sanjeev içeri giriyor.

“Afedersin?” diyor.

Ben de yüzüme en can alıcı gülüşümü takıyorum. (En azından, sıyrılmış gibi değil, can alıcı görüldüğümü umuyorum.) “Ben gidiyorum. Hoşçakal Sanjeev. Seni tanımak güzeldi.”

“Ah,” diyor şaşırarak. “Eh, iyi şanslar. Şimdi ne yapacaksınız?”

Durup düşünmüyorum bile.

“Biraz hayalet avcılığı,” diyorum.

“Hayalet avcılığı mı?” Kafası karışıyor. “O da bir çeşit... Beyin avcılığı mı?”

“Sayılır.” Tekrar gülümsüyorum ve asansörden iniyorum.

Sadie nerede? Hangi cehennemde?

Artık bu şaka amacını aştı. Üç gündür onu arıyorum. Aklıma gelen bütün vintage mağazalarına girip askıların arasında “Sadie?” diye fısıldadım. Apartmandaki bütün dairelerin kapısını tıkladıp duyabileceği kadar yüksek bir sesle “Arkadaşım Sadie’yi arıyorum!” dedim. Flashlight Kulüp’e gittim ve dans pistinde dans edenlerin arasına karıştım. Ama ondan eser yoktu.

Dün Edna’nın evine uğradım. Kedimin kaybolduğuna dair bir hikaye uydurdum ve ikimiz evde “Sadie? Gel pisi pisi!” diye gezip her yeri aradık.

Ama hiç cevap yok. Edna çok şekerdi ve buralarda başıboş bir kedi görürse hemen bana haber vereceğini söyledi. Tabii bu pek işime yaramıyor.

Hayalet aramak çok zor, bunu anladım. Onları göremiyorsunuz. Duyamıyorsunuz. Ağaca fotoğrafını iğneleyip

‘Kayıp: Hayalet’ ilanı veremiyorsunuz. Kimseye gidip de ‘Hayalet arkadaşımı gördünüz mü? Böyle uçuşan elbiseler giyer, cırtlak sesli, hatırladınız mı?’ diyemiyorsunuz.

Şimdi British Film Enstitüsü’ndeyim. Siyah beyaz bir film oynuyor ve ben arkadayım, sıra sıra kafaları arayıp tarıyorum. Ama faydasız. Zifiri karanlıkta nasıl görebilirim?

Tüm cesaretimi toplayıp koridorda yürümeye başlıyorum, çömelip sağa sola bakıyorum, loş ışıktaki profilleri süzüyorum.

“Sadie?” diye fısıldıyorum elimden geldiğince yavaşça.

“Şşş!” diyor biri.

“Sadie, orada mısın?” diye fısıldıyorum arkadaki sıraya. “Sadie?”

“Kapa çenen!”

Of Tanrım. Böyle de olmayacak. Sadece tek bir şey kalıyor. Tüm cesaretimi toplayıp dimdik duruyorum, derin bir nefes alıyorum ve tüm gücümle sesleniyorum. “Sadie! Lara burada!”

“Şşş!”

“Eğer buradaysan lütfen haber ver. Üzgün olduğunu biliyorum, ben de üzgünüm ve barışmak istiyorum ve...”

“Kapa çenen be! Bu da kim böyle? Sessiz ol!” Bütün kafalar Meksika dalgası gibi bana çevriliyor, öfkeli bağrışlar oluyor. Ama Sadie’den cevap yok.

“Afedersiniz?” Yer gösterici yanıma geliyor. “Salonu terk etmenizi rica edeceğim.”

“Tamam. Özür dilerim. Çıkıyorum.” Yer göstericiyi takip ediyorum, sonra birden tam çıkışın orada son kez arkama dönüp bir şansımı deniyorum. “Sadie! Sadie!”

“Lütfen sessiz olun,” diyor yer gösterici kızarak. “Burası bir sinema salonu.”

Ümitsizce bakıyorum karanlığa ancak Sadie’nin soluk tenli kollarından, şıkırdayan boncuklardan, kafasının tepesindeki tüylerden eser yok. Yer gösterici çocuk sert bir şekilde azarlayarak beni yan kapıdan çıkarıyor, sonra da evden kovulmuş bir köpek gibi kaldırımda bir başıma bırakıyor.

Ceketimi sırtıma geçirip çökmüş bir halde yürümeye koyuluyorum. Bir kahve içip dinleneyim. Doğrusunu söylemek gerekirse fikirlerim tükeniyor. Nehre doğru ilerlerken gökyüzüne yükselen London Eye’ı görüyorum, sanki hiçbir şey olmamış gibi dönmeye devam ediyor. Kasvetli bir ruh haliyle başımı çeviriyorum. London Eye’ı görmek istemiyorum. O akşamı anımsamak istemiyorum. Londra’nın en esaslı manzaralarından birinde en acı dolu, en utanç verici anı yaşadım. Ne diye sonradan görmekten kaçabileceğim, daha ufak ve kıyıda köşede kalmış bir mekan seçemedim ki?

Bir kafeye oturuyorum, kendime kapuçino söyleyip sandalyeye çöküyorum. Tüm bu arama tarama olayı beni bezdirmeye başlıyor. Başta bana güç kaynağı olan adrenalin giderek azalıyor. Ya onu hiç bulamazsam?

Ama böyle düşünmeye izin yok. Devam etmek zorundayım. Kısmen yenilgiyi kabul edemediğim için, kısmen de Sadie’nin gidişi üzerinden zaman geçtikçe onun için daha fazla endişelendiğim için. Ve kısmen de, itiraf etmeliyim, buna tutunduğum için. Sadie’yi aradığım zaman hayatta bir

amacım oluyor. O zaman 'Kariyerim-şimdi-nereye-gidecek?' sorusunu düşünmek zorunda kalmıyorum. Ya da 'Annemlere-ne-derim-ben?' sorusunu. Ya da 'Josh-olayında-nasıl-bu-kadar-aptal-olabildim?'i...

Ya da Ed meselesini. Ki ne zaman aklıma gelse hala üzülüyorum. O yüzden de... Aklıma getirmiyorum. Odak noktam Sadie, Kutsal Kase'm o. Sanki onu bulursam her şey yerli yerine oturacakmış gibi geliyor. Biliyorum saçma ama...

Kısa bir hareketle 'Sadie'yi bul' listemi çıkarıyorum ama çoğu maddenin üstü çizilmiş. Sinema en umut vaat eden yerdi. Geriye sadece 'diğer dans kulüpleri' ve 'huzurevi' kaldı.

Kahvemi yudumlarken bir saniye huzurevini düşünüyorum. Sadie oraya asla geri dönmez, orası kesin. Oradan nefret ediyordu. İçeri girmek bile ona ağır gelmişti. Şimdi ne diye gitsin ki?

Ama denemeye değer.

Fairside Huzurevi'ne neredeyse kılık değiştirip gidecektim, o kadar gerginim. Yani, gene buradayım, ben, bütün personeli cinayetle suçlayan kız, kapılarındayım.

Ben olduğumu biliyorlar mı, diye merak ediyorum. Polis onlara acaba "Adınızı lekeleyen kişi Lara Lington'dı," dedi mi? Çünkü eğer öyleyse öldüm demektir. Bir hemşire çetesi gibi dört yanımı sarıp beyaz takunya terlikleriyle bana tekme atarlar. Yaşlı insanlar beni yürüteçleriyle döver. Bunu hak ediyorum.

Kapıyı Ginny açıyor. ‘Sahte-suçlamayı-yapan’ olduğumu bildiğine dair herhangi bir emare göstermiyor. Yüzü sıcacık bir gülümsemeyle kırışıyor ve tabii ki bu gülümsemeyle birlikte içimdeki vicdan azabı daha da büyüyor.

“Lara! Bu ne sürpriz. Dur, yardım edeyim.”

Kucağımda kocaman iki kutu ve bir demet çiçek var, kollarımdan kayıyorlar.

Kutuları uzatarak “Ah, teşekkürler,” diyorum minnetle. “İçinde hepiniz için çikolatalar var.”

“Vay canına!”

“Çiçekler de personel için...” Peşinden balmumu kokulu koridora giriyorum ve çiçekleri masaya koyuyorum. “Büyük teyzem Sadie’ye bu kadar iyi baktığınız için hepinize teşekkür etmek istedim.”

Ve de onu öldürmediğiniz için. Bu, aklımın ucundan bile geçmedi.

“Ne hoş. Herkes çok duygulanacak.”

“Şey,” diyorum beceriksizce. “Ailem adına söylemek isterim, hepimiz büyük teyzemi pek sık ziyaret etmediğimiz için üzgünüz.”

Yani hiç.

Ginny çikolata kutusunu açarken ve sevinçle teşekkür etmeye devam ederken ben de çaktırmadan merdivenlere yanaşıp yukarı bakıyorum.

“Sadie?” Dişlerimin arasından tıslıyorum. “Burada mısın?” Üst katın parmaklıklarını inceliyorum ama hiç iz yok.

“Bu ne?” Ginny diğer kutuya bakıyor. “Daha fazla çikolata mı?”

“Hayır. Onda CD’ler ve DVD’ler var. Diğer kalanlar için.”

Kutuyu açıyorum ve içinden CD’leri çıkarıyorum. *Çarliston müzikleri. Fred Astaire’in En İyileri. 1920’ler-1940’lar Koleksiyonu.*

“Ara sıra gençken dans ettikleri şarkıların müziklerini dinlemek isterler diye düşündüm,” diyorum. “Özellikle de en yaşlı sakinlerinizin. Onları biraz neşelendirebilir.”

“Lara, inanılmaz düşüncelisin. Hemen birini koyuyorum.”

Dinlenme odasına dalıyor. İçerisi, koltuklarda ve kanepelerde oturmuş, televizyonda gündüz kuşağını izleyen bir sürü yaşlı insanla dolu. Ben de gözümle tarayıp beyaz kafaların arasında Sadie’yi arıyorum.

“Sadie?” Etrafıma bakıyorum. “Sadie, burada mısın?”

Cevap yok. Saçma bir fikir olduğunu bilmeliydim. Gitsem iyi olur.

“İşte koydum!” Ginny CD çaların önünde doğruluyor. “Bir dakika içinde başlar.” Televizyonu kapatıyor ve ikimiz de hareketsiz duruyor, müziği bekliyoruz. Derken başlıyor. Cızırtılı, 1920’lerden bir grup, bir caz melodisi çalıyor. Biraz boğuk. Bir saniye sonra Ginny sesini sonuna kadar açıyor.

Odanın diğer tarafında ekoseli battaniyesiyle ve yanında oksijen tüpüyle oturan bir adam başını çeviriyor. Herkesin gözlerinde tanıdıklarına dair bir ifade oluşuyor. Birisi titrek bir sesle mırıldanmaya başlıyor. Hatta bir kadın eliyle tempo tutuyor, acayip mutlu.

“Çok sevdiler,” diyor Ginny. “Ne güzel bir fikir. Daha önce düşünmediğimize çok yazık.”

Onları izlerken boğazım düğümleniyor aniden. Hepsi içinden birer Sadie, değil mi? Hepsi ruhen hala yirmilerinde. Bembeyaz saçları, buruşuk ciltleri sadece bir giysi. Oksijen tüplü yaşlı amca muhtemelen bir zamanlar ne yürekler yaktı. Uzaklara dalmış bakan teyze eskiden arkadaşlarıyla şakalaşan, hınzır bir genç kızdı. Hepsi gençti. Aşkları, arkadaşları, partileri ve önlerinde bitmek bilmeyen bir hayatları vardı.

Orada durup dikildiğim sırada çok garip bir şey oluyor. Adeta onları görebiliyorum, eski günlerini. Genç, ışıltılı halleri sanki vücutlarından taşıyor. Birden ihtiyarlıktan kurtulup dans etmeye başlıyorlar. Hepsi çarliston yapıyor, topuklarını vuruyor, saçları gür ve sağlıklı, kolları bacakları gene sıkı ve ince, hepsi kahkahalarla gülüyor, birbirlerinin elini tutuyor, kafalarını arkaya savuruyor, müziğin tadını çıkarıyorlar.

Gözlerimi kırıştırıyorum. Hayal yok oluyor. Bir oda dolusu hareketsiz ihtiyara bakıyorum.

Ginny'ye keskin bir bakış atıyorum. Ama o hala olduğu yerde duruyor, tatlı tatlı gülümsüyor, müziğe mırıldanarak eşlik ediyor.

Müzik çalmaya devam ediyor, tüm huzurevinde yankılanıyor. Sadie burada olamaz. Olsaydı müziği duyup neler oluyor diye bakmaya gelirdi.

“Sana ne sormak istediğimi hatırladım.” Ginny ansızın bana dönüyor. “Sadie'nin kolyesini bulabildin mi? Hani arıyordun ya?”

Kolye. Sadie de gidince kolye bir milyon yıl uzakta kaldı sanki.

"Hayır, bulamadım." Gülümsemeye çalışıyorum. "Paris'teki bir kız bana gönderecekti ama... Hala umutluyum."

"Ah, iyi," diyor Ginny.

Kafamı sallıyorum. "Neyse, ben artık gideyim. Sadece bir uğrayıp merhaba demek istemişim."

"Eh, seni görmek çok güzeldi. Sana dışarı kadar eşlik edeyim."

Koridor boyunca ilerlerken kafam hala gördüğüm o hayalde. Yaşlıların tekrar genç ve mutlu halleriyle dans ettikleri görüntü. Zihnimden atamıyorum.

Hemşire bana kapıyı açarken "Ginny," diyorum içimden gelerek. "Bir sürü yaşlı insanın... Öldüğünü görmüşsündür."

"Evet, gördüm," diyor olağan bir gerçekmiş gibi. "İşimin olumsuz yanı bu."

"Sen şeye inanır mısın?" Utanarak öksürüyorum. "Ölüm-den sonraki hayata, ruhların geri dönmesine falan inanır mısın?"

Cep telefonum cebimde çınlıyor, Ginny cevap vermiyor, başıyla telefonu işaret ediyor.

"Lütfen, aramaya cevap ver."

Telefonumu çıkarıyorum ve babamın numarasını görüyorum.

Aman Tanrım. Babam neden arıyor? Bir yerlerden işten ayrıldığımı duydu kesin. Stres içindedir. Şimdi bana bin tane soru sorar. Meşgule de alamam, Ginny bakıyor.

"Merhaba baba," diyorum aceleyle. "Tam bir şeyin ortasındaydım, bir dakika bekletebilir miyim?" Telefonu kapatıp Ginny'ye dönüyorum tekrar.

“Sorduğun şey, hayaletlere inanıp inanmadığım mı?” diyor Ginny gülümseyerek.

“Eee... Evet, sanırım.”

“Doğrusu... Hayır, inanmıyorum. Bence her şey insanın kafasında Lara. Bence insanlar buna inanmak istiyor. Ama sevdiklerini kaybeden insanları rahatlatan bir şey olduğunu anlıyorum.”

“Doğru.” Başımınla onaylayıp dediklerini sindiriyorum. “Şey... Hoşçakal. Ve teşekkürler.”

Kapı kapanıyor. Yolu yarılıyorum, o sırada aklıma babam geliyor. Hala hatta bekliyor. Telefonumu açıp ‘konuş’ tuşuna basıyorum.

“Merhaba baba, kusura bakma.”

“Hiç önemli değil tatlım. Seni iş saati içinde rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

İş saati mi? Yani haberi yok.

“Ah, tamam,” diyorum hemen. “İş. Evet. Kesinlikle. İş. Başka nerede olacağım?” Tiz bir kahkaha atıyorum. “Gerçi şu anda ofiste değilim.”

“Ah. İyi, o zaman belki de zamanlamam çok uygun.” Babam duraksıyor. “Sana biraz garip gelecek biliyorum. Ama seninle konuşmak istediğim bir şey var ve önemli bir mevzu. Buluşabilir miyiz?”

Cok garip. Neler olduğundan emin değilim.

Oxford Street'teki Lingtons Kafe'de buluşmaya karar verdik, çünkü hem merkezi bir yer hem de ikimiz de orayı biliyoruz. Ayrıca da ne zaman buluşsak babam Lingtons'ı önerir.

Babam Bill Amca'ya sadıktır, artı Lingtons Gold Kartı, bedava kahve içip yemek yiyebiliyor, nerede olursa olsun. (Benim ondan yok, sadece Arkadaşlar ve Aile kartım var. Yüzde 50 indirimli. Neyse canım, şikayet etmiyorum.)

Tanıdık kafeye, beyaz ve çikolata kahvesi ön cepheye yaklaşırken içimde bir sıkıntı var. Belki de babam çok kötü bir haber verecek. Mesela annen hasta gibi. Ya da kendisi hastaymış. Hasta değilse bile, ona Natalie bozgunumu nasıl anlatacağım? Beceriksiz kızının bir kamyon parayı işe dök-tükten sonra o işi bırakıp çıkıp gitmesine nasıl tepki verecek? Babamın yüzünün hayalkırıklığı içinde buruştuğunu

dişünmek bile -bir kez daha- acıyla büzüşmeme sebep oluyor. Yıkılacak. Ona söyleyemem. Henüz olmaz. Bir eylem planı yapmadan olmaz.

Kapıyı açıyorum ve o bildiğim kahve, tarçın ve taze çörek kokusunu içime çekiyorum. Kabarık kahverengi kadife koltuklar, cilalı ahşap masalar dünyanın her yerindeki Lingtons kafelerde aynı. Bill Amca tezgahın arkasındaki dev posterden sırtıyor. Lingtons kupaları ve termosları tezgahın arkasına dizilmiş, hepsi de markaya has çikolata kahvesi ve beyaz tonlarda. (Başka kimsenin o kahve tonunu kullanma izni yok anlaşılan. Bu renk de Bill Amca'ya ait.)

"Lara!" Babam sıranın başından bana el sallıyor. "Tam vaktinde. Ne istersin?"

Ooo, oldukça neşeli görünüyor. Belki de hasta değildir.

"Merhaba." Babama sarılıyorum. "Bana bir karamel *ling-tonçino*, bir de ton balıklı sandviç."

Lingtons Kafe'de kapuçino isteyemezsiniz, burada adı lingtonçino. Babam kahveyi ve yiyecekleri söylüyor, gold kartını uzatıyor.

"Bu ne?" diyor kasadaki çocuk şüpheyle. "Daha önce hiç görmedim."

"Taratmayı dene," diyor babam kibarca.

"Vay canına." Kasa ekranında bir şey yanınca çocuğun gözleri büyüyor. Ağzı açık kalarak babama bakıyor. "Hepsi... Bedava."

"Bu kartı ne zaman kullansam kendimi kötü hissediyorum," diye itiraf ediyor babam kahvelerimizi alıp masaya geçerken. "Zavallı Bill'i gelirinden ediyorum."

“Bence buna parası yeter.” Bill Amca’nın kahve fincanının üstündeki suratına bakıyorum.

“Büyük ihtimalle.” Babam gülümseyip kot pantolonumu süzüyor. “Bugün çok gündelik giyinmişsin Lara. Ofisine yeni yaklaşımın bu mu?”

Kahretsin. Kıyafetime hiç dikkat etmemiştim.

“Aslında... Bugün bir seminerdeydim,” diye çabucak uyduruyorum. “Gündelik giyinin dediler. Yaratıcı drama falan yapıldı.”

“Harika,” diyor babam. Öyle teşvik edici bakıyor ki vicdan azabından kızarıp bozariyorum. Şekerin paketini açıp kahvesine atıyor ve karıştırıyor.

“Lara. Sana bir şey sormak istiyorum.”

“Elbette.” Ciddiyetle kafa sallıyorum.

“İşin nasıl gidiyor? Sahiden?”

Of Tanrım. Sorulacak bir milyon soru arasında bula bula bunu buldu. “Şey... Biliyorsun işte. İşim... İyi.” Sesim biraz yükseliyor. “Çok iyi. Harika müşterilerimiz var ve Macro-sant’la iyi işler yaptık. Natalie artık geri döndü...”

“Geri mi döndü?” diye tekrar ediyor babam. “Bir yere mi gitmişti?”

Anne babanıza yalan söylemekle ilgili problem şu ki, hangi yalanı uydurduğunuzu bir köşeye not etmelisiniz.

“Kısa bir süreliğine bir yere kaçmıştı.” Gülmek için kendimi zorluyorum. “Büyütülecek bir şey yok.”

“Ama doğru kararı verdiğini hissediyorsun, öyle mi?” Babam onun için sanki gerçekten de çok önemliymiş gibi bakıyor. “Mutlusun?”

“Evet,” diyorum perişan bir şekilde. “Mutluyum.”

“İşinin geleceği de iyi.”

“Evet, gerçekten iyi.” Masaya dikiyorum gözlerimi. Anne babanıza yalan söylemekle ilgili bir diğer problem de şu ki, bazen keşke söylemeseydim diyorsunuz. Bazen sadece göz yaşlarına boğulup boşalmak ve “Baba, çok yanlış gidiyooodoor! Ne yapmalıyım?” diye sızlanmak istiyorsunuz.

“Eee, sen benimle ne konuşmak istiyordun?” diyorum konuyu kapatmaya çalışarak.

“Boşver.” Babam bana şefkatle bakıyor. “Sorumu cevapladın zaten. İşlerin iyi gidiyor. Seni tatmin ediyor. Tek duyman gereken buydu.”

“Ne demek istiyorsun?” Kafam karışarak bakıyorum. Babamsa başını iki yana sallayıp gülümsüyor.

“Seninle konuşmak istediğim bir iş fırsatı vardı. Ama yeni işine engel olmak istemem. İşine köstek olmak istemem. Sevdiğin şeyi yapıyorsun ve iyi yapıyorsun. İş teklifine ihtiyacın yok.”

İş teklifi mi?

Kalbim birden hızlı atıyor. Ama heyecanımı ele vermemeliyim.

“Gene de söyle.” Rahat konuşmaya çalışıyorum. “Ne olur ne olmaz.”

“Hayatım.” Babam gülüyor. “Kibarlık etmene gerek yok.”

“Kibarlık olsun diye demiyorum,” diyorum çabucak. “Öğrenmek istiyorum.”

“Hayatım, başarılarınla gurur duyuyorum,” diyor babam sevgi dolu bir tavrıyla. “Bu iş teklifi demek, her şeyi bırakman demek. Değmez.”

“Belki değer. Söyle işte!” Kahretsin ya. Çok çaresiz konuştum. Çabucak yüz ifademi değiştirip ‘az ilgili’ye çeviriyorum. “Yani, neden bilgi vermeyesin ki? Zararı olmaz.”

“Şey. Belki de haklısın.” Babam kahvesini yudumluyor, sonra bana bakıyor.

“Bill dün beni aradı. Büyük sürpriz.”

“Bill Amca mı?” diyorum hayretle.

“Son günlerde onu evinde ziyaret ettiğini söyledi.”

“Ah.” Boğazımı temizliyorum. “Evet, sohbet etmek için uğradım. Sana söyleyecektim de...”

Yok.

“Eh, çok etkilenmiş. Senden bil bakalım nasıl sözetti?” Babam eğlendiği zaman hep yaptığı o çarpık gülüşü çıkarıyor. “Ah, evet, ‘azimli’. Neyse, lafı uzatmayalım... Olay bu.”

Babam cebinden bir zarf çıkarıyor ve masada bana doğru itiyor.

İnanamayarak açıyorum zarfı. Lingtons antetli kağıda yazılmış bir mektup. Bana Lingtons İnsan Kaynakları’nda tam zamanlı iş teklif ediyor. Ve altı haneli bir maaş.

Biraz başım dönüyor. Kafamı kaldırıp bakıyorum, babamın yüzü parlıyor. Soğukkanlı duruşuna karşın, son derece hoşnut olduğu belli.

“Bill, kuryeyle göndermeden önce telefonda okudu bize. Az buz değil, ha?”

“Anlamıyorum.” Alnımı ovuşturuyorum. “Neden mektubu sana gönderdi? Neden doğruca bana yollamadı?”

“Bill böyle daha hoş olacağını düşünmüş.”

“Ah. Tamam.”

“Gülümse bebeğim.” Babam kahkaha atıyor. “İster kabul et, ister etme, muazzam bir kompliman.”

“Tamam,” diyorum tekrar. Ama gülümseyemiyorum. Bir yanlışlık var.

“Seni ne kadar takdir ettiğini gösteriyor,” diyor babam. “Yani, Bill’in bize borcu yok. Bu teklifi, sırf yeteneklerini takdir ettiğinden ve iyi kalpli olduğundan yaptı.”

Tamam, yanlışlık burada. Babam yutmuş. Ama Bill Amca’nın yeteneklerimi takdir ettiğine hiç inanmıyorum. Ne de iyi kalpli olduğuna.

Bakışlarımı tekrar mektuba indiriyorum, siyah beyaz yazılmış altı rakamlı sayıya. Kuşkular örümcekler gibi her tarafımı sarıyor.

Beni satın almaya çalışıyor.

Tamam, belki fazla sert oldu. Ama beni kendi tarafına çekmeye çalışıyor. Bill Amca’nın rahatını kaçırdım. Sadie’nin kolyesini andığımdan beri. O anda gördüm gözlerimde: Bir şok. Bir uyanıklık.

Şimdi de beklenmedik bir şekilde gelen bir iş teklifi.

“Ama bunun seni şaşırtmasını istemem,” diyor babam. “Annen ve ben seninle gurur duyuyoruz Lara ve eğer kendi işine devam etmek istiyorsan yüzde yüz arkadayız. Seçim kesinlikle sana kalmış. İki şekilde de baskı yok.”

Tüm doğru sözleri söylüyor babam. Ama saklamaya çalışsa da gözünde yanıp sönen umut ışığını görüyorum. Devasa, uluslararası bir şirkette, sabit bir işimin olmasını diliyor. Ve de sadece sıradan bir devasa, uluslararası şirkette değil, ailemizin şirketinde.

Bill Amca da bunun farkında. Yoksa ne diye mektubu babam aracılığıyla göndersin? İkimizi de parmağında oynatmaya çalışıyor.

“Bence amcan cenazede seni geri çevirdiği için kendini kötü hissediyor,” diye devam ediyor babam. “İsrarcılığından çok etkilenmiş. Ben de öyle. Ona gidip tekrar istemeyi planladığını bilmiyordum.”

“Ama ben ona işten bahsetmedim ki. Ona gidip başka bir şey sordum.” Umutsuzca duruyorum. Kolyeden söz edemem. Sadie’den söz edemem. Çıkmaz sokak.

“Dürüst olmam gerekirse...” Babam sesini alçaltıyor, masaya eğiliyor. “Bence Bill, Diamente ile bazı sorunlar yaşıyor. Kızını bu kadar... Savurgan yetiştirdiğine pişman. Biraz dertleştik ve ne dedi, biliyor musun?” Babamın yüzü zevkten dört köşe aydınlanıyor. “Senin kendi ayakları üstünde duran genç bir insan olarak Diamente’ye örnek olmanı istiyormuş.”

Gerçekte böyle düşünmüyor, diye bağırarak istiyorum. Neler olup bittiğini bilmiyorsun! Sadece kolyeyi kovalamayı bırakmamı istiyor!

Çaresizce başımı ellerimin arasına gömüyorum. Çok mantıksız bir hikaye bu. Gerçekçi değil. Artık kolye de yok, Sadie de yok ve ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ya da ne yapacağımı...

“Lara!” diye heyecanlanıyor babam. “Hayatım, iyi misin?”

“Ben... İyiyim.” Başımı kaldırıyorum. “Üzgünüm. Her şey biraz... Başımı döndürdü.”

“Benim hatam,” diyor babam. Gülümsemesi soluyor. “Seni zorladım. Sana tekliften hiç bahsetmemeliydim, işin gayet iyi gidiyor.”

Of Tanrım. Bu maskaralığa daha fazla devam edemeyeceğim.

“Baba.” Lafını kesiyorum. “İşlerim iyi gitmiyor.”

“Anlamadım.”

“Hatta hiç gitmiyor. Yalan söyledim. Sana anlatmak istemedim.” Şeker paketini parmaklarımın arasında mıncıkliyorum, babamın gözlerinin içine bakamıyorum. “Aslında işler... Felaket. Natalie beni ortada bırakıp gitti ve çok büyük bir kavga ettik. Ben ofisi terk ettim. Ve... Ve Josh’la da tekrar ayrıldık. Sonsuza dek.” Yutkunuyorum, söylemek için kendimi zorluyorum. “Nihayet onun hakkında ne kadar yanıldığımı, onu ne kadar yanlış anladığımı farkettim. Beni sevmiyordu. Ben sadece, sadece sevmesini istiyordum.”

“Anlıyorum.” Babam ufaktan şok geçiriyor. “Tanrım.” Tüm anlattıklarımı sindirirken bir sessizlik oluyor. “Şey... Belki de bu teklif tam da doğru zamanda gelmiş,” diyor sonunda.

“Olabilir,” diye mırıldanıyorum gözlerimi masaya diktirek.

“Sorun ne?” diye soruyor babam kibarca. “Hayatım, niçin direniyorsun? Bill’in yanında çalışmak istiyordun.”

“Biliyorum. Ama durum... Biraz karışık.”

“Lara, sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?” Babam ona bakmamı bekliyor. “Kendine karşı bu kadar acımasız olma. Rahatla. Belki de sandığın kadar karışık değildir.”

Babamın yüzünü inceliyorum. Dümdüz ifadesini, dürüst gözlerini. Eğer ona hakikati anlatırsam hiçbirine inanmaz.

Beni paranoyak, hayaller gören biri sanır ve ilaç kullandığımdan şüphelenir. Ya da her ikisi birden.

“Bill Amca bir kolyeden sözetti mi hiç?” diye soruyorum dayanamayıp.

“Kolye mi?” Babam şaşırıyor. “Yo. Ne kolyesi?”

“Hiç.” İç geçiriyorum. Lingtonçino’dan bir yudum içiyorum ve kafamı kaldırıp bakınca babamın beni izlediğini görüyorum. Gülümsüyor ama sıkıntılı olduğu belli.

“Hayatım, eline harika bir fırsat geçti.” Mektubu gösteriyor. “Hayatını tekrar rayına oturtman için bir şans. Belki de teklifi kabul etmelisin. Üstünde fazla düşünme. Var olmayan problemler arama. Sadece şansını dene.”

Beni anlamıyor. Nasıl anlasın ki? Sadie var olmayan bir problem değil. Sadie var. Gerçek. O bir insan, benim arkadaşım, bana ihtiyacı var ve...

O halde, nerede, diye soruyor kafamın içinde keskin bir ses, bir oduna vuran balta gibi. *Madem var, şu anda nerede?*

Şokla irkiliyorum. Nereden geldi o ses? Şüphe ediyor olamam. Böyle düşünüyor olamam.

Birden paniğe kapılıyorum. Sadie elbette gerçek. Elbette öyle. Saçmalama. Bunu düşünmeyi kes.

Ama birden Ginny’nin sesi tekrar zihnimde yankılanıyor. *Bence her şey beyinde Lara. İnsanlar buna inanmak İSTİYOR.*

Hayır. Yo, olamaz. Yani... Hayır.

Başım dönerek kahvemi yudumluyorum, etrafa bakıyorum, kendimi gerçekliğe döndürmeye çalışıyorum. Ling-

tons gerçek. Babam gerçek. İş teklifi gerçek. Ve Sadie de gerçek. Gerçek olduğunu biliyorum. Yani, onu gördüm. Onu duydum. Karşılıklı konuştuk. Birlikte *dans ettik*. Tanrı aşkına ya.

Neyse, onu nasıl uydurabilirim ki zaten? Onun hakkında nasıl bir şey bilebilirim? Kolyeyi nereden bilebilirim? Onunla hiç tanışmamıştım ki!

“Baba?” Gözlerimi açıyorum hızlıca. “Biz Sadie Teyze’yi hiç ziyaret etmedik, değil mi? Bir tek ben bebekken gittik.”

“Aslında, bu doğru değil.” Babam bana dikkatle bakıyor. “Annen ve ben cenazeden sonra konuştuk. Seni daha sonra bir kere ona götürdüğümüzü hatırladık. Sen altı yaşındayken.”

“Altı.” Yutkunuyorum. “O zaman... Bir kolye takıyor muydu?”

“Olabilir.” Babam omuz silkiyor.

Altı yaşındayken büyük teyzem Sadie’yle tanıştım. Kolyeyi görmüş olabilirim. Hatırlıyorumdur belki... Hatırladığımın farkında olmadan.

Düşüncelerim boşlukta düşüyor. İçim boş bir kovuk gibi ve içimde sert bir rüzgar esiyor sanki. Sanki her şey tepetaklak oluyor. İlk kez yeni bir olasılık görüyorum.

Tüm hikayeyi kafamda uydurmuş olabilirim. Onu hiç yakından tanımadığımız için öyle bir vicdan azabı duydum ki bilinçaltımda Sadie’yi yarattım. Yani, onu ilk gördüğümde öyle düşünmüştüm ya zaten. Halisünasyundu.

“Lara?” Babam yüzüme doğru eğiliyor. “İyi misin hayatım?”

Ona gülümsemeye çalışıyorum ama kafam çok meşgul. Beynimde iki ses kavga ediyor. Biri 'Sadie gerçek, biliyorsun. Dışarıda bir yerde. O senin arkadaşın ve şu an kalbi kırık, onu bulmak zorundasın!' diye avaz avaz bağırıyor. İkincisiyse sakince yanıt veriyor. 'Öyle biri yok. Hiç olmadı. Yeterince zaman kaybettin. Hayatını geri al artık.'

Kesik kesik nefes almaya başlıyorum. Düşüncelerimi dengelemeye, sakinleşmeye çalışıyorum.

Ama ne düşüneceğimi bilmiyorum. Artık kendime güvenmiyorum. Belki de sahiden deliyim.

"Baba, sence ben deli miyim?" diye yumurtluyorum çaresizce. "Cidden. Sence bir doktora görünmeli miyim?"

Babam yarılıyor. "Hayır hayatım, tabii ki hayır." Kahve fincanını masaya koyup yaklaşıyor. "Bence senin duyguların ve bazen de hayalgücün fazla kabarıyor. Annene çekmişsin. Bazen kendini duygularına fazla kaptırıyorsun. Ama sen deli değilsin. Annenden daha deli değilsin en azından."

"Tamam." Yutkunuyorum. "Anladım."

Çok teselli etti doğrusu.

Titreyen parmaklarla Bill Amca'nın mektubunu alıyorum ve en baştan okuyorum. Tamamen başka bir açıdan bakarsam içinde hiç sinsilik yok. Hiçbir sorun yok.

Yeğenine yardım etmek isteyen, zengin bir adam sadece. İşi kabul edebilirim. Ben de Lingtons Kahveleri'nin Lara Lington'ı olurum. Önümde harika bir gelecek açılır. İyi maaş, araba, umutlar. Herkes mutlu olur. Her şey çok kolaylaşır. Sadie'ye dair anılarım silinir gider. Hayatım normale döner.

Her şey çok, *çok* kolay olur.

“Ne zamandır eve gelmiyorsun,” diyor babam nazıkçe. “Bu haftasonu gelip kalsana. Annen seni gördüğüne çok sevinir.”

“Evet,” diyorum biraz durakladıktan sonra. “Çok isterim. Uzun zamandır uğramadım.”

“Moralin düzelir biraz.” Babamın yüzünde yamuk bir gülüş beliriyor. “Eğer hayatın bir duraklama noktasındaysa ve oturup düşünmen gerekiyorsa ev gibisi yoktur. Kaç yaşında olursan ol.”

“*Ev gibisi yoktur.*” Yarım bir gülümseme oluşuyor dudaklarımda.

“Şimdi, hadi ye.” Ton balıklı sandviçimi gösteriyor. Ama onu artık yarım kulak dinliyorum.

Ev. Kelime içime işliyor. Hiç düşünmemiştim.

Sadie eve gitmiş olabilir.

Eski evinin bir zamanlar bulunduğu yere. Sonuçta, orada hatıraları var. Büyük aşkını orada yaşadı. Hayatı boyunca oraya bir daha dönmemeye karar verdi ama ya yumuşadıysa? Ya şu anda oradaysa?

Israrla lingtonçino’nu karıştırıyorum. En mantıklısı, Sadie’ye dair tüm düşünceleri yok etmek, biliyorum. Bill Amca’nın iş teklifini kabul etmek, bir şişe şampanya alıp annemle babamla bunu kutlamak. Biliyorum. Ama... Yapamam. Derinlerde bir yerde Sadie’nin gerçek olmadığına inanmıyorum. Çok yol kat ettim, onu bulmak için çok uğraştım. Bir şans daha tanınmalıyım.

Ve eğer Sadie orada değilse işi kabul eder, pes derim. Sonsuza dek.

“Eee.” Babam ikolata kahvesi peçeteyle ağızını siliyor. “Daha mutlu görünüyorsun hayatım.” Başıyla mektubu gösteriyor. “Hangi yöne gitmek istediğine karar verdin mi?”

“Evet.” Kararlıca kafa sallıyorum. “St Pancras İstasyonu’na gitmeliyim.”

Tamam. Burası baktığım son yer olacak. Sadie'nin son şansı bu. Umarım çabalarımı takdir ediyordur.

Euston'dan St Albans'a bir saatte geliyorum. Oradan taksiyle Archbury'ye gitmem yirmi dakika sürüyor. Şimdi buradayım. Ufacık bir köy meydanında duruyorum. Pub, otobüs durağı ve garip, modern görünümlü bir kilise var. Dakika başı, saatte bir milyon hızla kamyonlar geçip durmasa ve üç genç çocuk otobüs durağında ağız dalaşı yapmasa, aslında kartpostallara yaraşır bir manzara. Ben hep kırsal kesimi çok sessiz zannederdim.

Çocuklardan biri cebinden bir silah falan çıkarmadan geri çekilip çimenlere doğru yöneliyorum. Köyün kocaman bir haritasının olduğu panoya bakıyorum, hemen Archbury Close'u buluyorum. Archbury Evi yandıktan sonra oraya bu siteyi yapmışlar. Eğer Sadie gerçekten eve dönmüşse, orada olması lazım.

Birkaç dakika sonra karşımda giriş kapısını buluyorum. Üstünde eğik demir harflerle Archbury Close yazan, dövme demir kapılar. Ardında, her biri kendi minik garaj yoluna ve garajına sahip olan altı tane ufacık kiremit ev var. Bir zamanlar bu bahçenin içinde sadece bir tane büyük ve güzel ev olduğunu hayal etmek çok zor.

Göze batıyormuş gibi hissederek etrafta dolaşmaya başlıyor, camlardan içeriye göz atıyorum. Çakıllara basa basa ilerlerken bir yandan da “Sadie?” diye mırıldanıyorum.

Sadie’ye ev hayatı hakkında daha fazla soru sormalıyım. Belki de çok sevdiği bir ağaç falan vardır. Ya da artık birinin çamaşır odası haline gelmiş, bahçenin en sevdiği köşesi.

Etrafta kimse yok gibi. O yüzden birkaç seferden sonra sesimi yükseltiyorum. “Sadie? Orada mısınız? Sadieeee?”

“Afedersiniz.” Birisi sırtıma dokununca yerimden fırlıyorum. Mavi anoraklı, gri saçlı, açık kahverengi pantolonlu ve lastiğimsi ayakkabılı bir kadınla karşılaşıyorum. Bana şüpheyle bakıyor.

“Ben Sadie. Ne istiyorsunuz?”

“Eee...”

“Su boruları için mi geldiniz?” diye ekliyor.

“Eee... Hayır.” Zar zor konuşuyorum. “Aslında, ben başka bir Sadie’yi arıyordum.”

“Hangi Sadie’yi?” Şüpheli bir şekilde gözlerini kısıyor. “Ben bu sitedeki tek Sadie’yim. Sadie Williams. Dört numara.”

“Tamam. Aslına bakarsanız, benim aradığım Sadie... Şey... Bir köpek,” diye uyduruveriyorum. “Kaçtı da, onu

bulmaya çalışıyorum. Ama herhalde başka yere kaçtı. Kusuruna bakmayın, rahatsız ettim...”

Yürüyüp gitmeye başlıyorum fakat Sadie Williams beklenmedik derecede güçlü parmaklarıyla kolumu yakalıyor.

“Sitede köpeğinizin tasmaını mı çıkardınız? Ne diye böyle bir şey yaptınız? Burada köpek yasağı uygulaması var, biliyorsunuz.”

“Şey... Üzgünüm. Bilmiyordum. Neyse, eminim başka yere kaçmıştır,” deyip elinden kurtulmaya çalışarak kımıldanıyorum.

“Muhtemelen çalıların arasında saklanmış, saldırıya hazırlanıyordur.” Sadie Williams bana öfkeyle dik dik bakıyor. “Köpekler tehlikeli canavarlardır, biliyorsunuz. Burada çocuklarımız yaşıyor. Siz ne sorumsuz insanlarsınız.”

“Ben sorumsuz değilim,” diye karşı çıkıyorum kendimi tutamayıp. “O son derece mükemmel, arkadaş canlısı bir köpek. Tehlikeli bir köpeği salacak halim yok.”

“Bütün köpekler vahşidir.”

“Hayır, değildir.”

Lara, kes şunu. Hayal ürünü bir köpekten bahsediyorsun.

“Neyse.” Sonunda kendimi kadının elinden kurtarıyorum. “Burada olmadığından eminim, çünkü seslendiğim zaman gelirdi. Çok itaatkardır. Hatta... Ödüllü bir hayvan o,” diye ekliyorum ne olur ne olmaz diye. “O yüzden ben yoluma devam edip onu arayayım.”

Sadie Williams beni gene yakalayamadan hızlı hızlı demir kapıya doğru yürüyorum.

Sadie'nin burada olması imkansız. Burada olsaydı ortaya çıkıp eğlenceyi izlerdi.

"Cinsi ne o zaman?" diyor Sadie Williams sinir bozucu bir tavırla. "Aradığımız köpeğin cinsi ne?"

Of Tanrım. Kendime hakim olamayacağım.

"Pitbull," diye sesleniyorum omzumun üstünden. "Ama çok arkadaşı canlısıdır."

Arkama bile bakmadan demir kapılara doğru koşturuyorum, yola çıkıp köy meydanına dönüyorum. Parlak fikir buraya kadarmış. Ne büyük zaman kaybı.

Çimenlerdeki banka yürüyorum ve bir gofret yemek için oturuyorum. Bakışlarım dimdik önümde sabit. Buraya gelmek aptalcaydı. Bunu yiyeceğim, sonra bir taksi çağırıp aynen Londra'ya geri döneceğim. Artık Sadie'yi de kafama takmayacağım, ner'de kaldı aramak. Yeterince zaman kaybettim zaten. Yani, niye onu düşünüyorum ki? Bahse gireyim, o beni düşünmüyordur bile.

Gofretimi bitiriyorum ve kendi kendime taksi durağının numarasını çeviriyorum. Gitme vakti. Tüm bunları kafamdan atma ve yeni, akli başında, hayaletsiz bir yaşama başlama vakti. Sadece...

Tanrım ya. Sürekli gözümün önüne, Sadie'nin Waterloo Köprüsü'ndeki şok geçirmiş acı dolu yüzü geliyor. Sesi kulaklarımda çınlıyor. *Senin umrunda bile değilim... Kimse-nin umrunda değilim...*

Topu topu üç gün aradıktan sonra pes edersem onu haklı çıkarmış olmaz mıyım?

Birdenbire büyük bir hayalkırıklığı kaplıyor içimi. Ona karşı, kendime karşı, tüm bu duruma karşı. Aksi aksi gofret ambalajını buruşturup bir çöp kutusuna fırlatıyorum. Tamam da şimdi ne yapacağım? Aradım, aradım, aradım. Ona seslendiğimde çıkıp gelse... Beni bir dinlese, kafasının diki-ne gitmese...

Bir dakika. Aklıma durup dururken yeni bir fikir geliyor. Ben medyumum, değil mi? Belki de medyumluk güçlerimi kullanmalıyım. Onu yeraltı dünyasından çağırmalıyım. Ya da Harrods'tan. Ya da her neredeyse oradan.

Tamam. Son denemem. Gerçekten, cidden, bu sefer son.

Ayağa kalkıp çimenliğin ilerisindeki ufak gölete yürüyorum. Eminim göletler maneviyatla dolu yerlerdir. Banklardan daha ruhanidir en azından. Ortada yosunlu, mermer bir çeşme var ve Sadie'yi içinde dans ederken, sular fırlatıp çıkışlıklar atarken hayal edebiliyorum. Yıllar yıllar önce, polisler onu oradan çıkarmaya çalışırken...

"Ruhlar." Dikkatlice kollarımı havaya kaldırıyorum. Suda bir titreşme oluyor. Belki de rüzgardandır.

Nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Doğaçlama ilerleyeceğim.

"Benim, Lara," diyorum ağırbaşlı, kasvetli bir sesle. "Ruhların dostu. Ya da en azından bir ruhun," diye düzeltiyorum çabucak.

Birdenbire önümde Sekizinci Henry'nin ruhunu görmek istemem.

"Aradığım kişi... Sadie Lancaster," diyorum görkemli bir edayla.

Sessizlik. Yalnızca gölde yüzen bir ördek vaklıyor. Belki de ‘aradığım’ o kadar kuvvetli bir kelime olmadı.

“Ben bugün burada Sadie Lancaster’ı çağırıyorum,” diyorum biraz daha buyurgan bir sesle. “Ruhlar dünyasının derinliklerinden ona sesleniyorum. Ben, Lara Lington, medyum. Sesimi duy. Çağırma gel. Ruhlar, size yakarıyorum.” Etkileyici bir şekilde kollarımı sallamaya başlıyorum. “Eğer Sadie’yi tanıyorsanız, onu bana gönderin. Onu bana şimdi gönderin.”

Hiçbir şey olmuyor. Ne bir ses, ne bir görüntü, ne bir gölge.

“İyi!” diyorum kollarımı düşürerek. “Gelme.” Belki de dinliyordur diye havaya konuşuyorum. “Umurumda değil. Zaten burada dikilip ruhlar dünyasıyla konuşmaktan başka yapacak bir sürü işim var.”

Uzun adımlarla banka geri yürüyorum, çantamı ve cep telefonumu alıyorum. Beni buraya getiren taksi durağının numarasını çeviriyorum ve hemen bir taksi göndermelerini istiyorum.

Yeter artık ya. Gidiyorum.

Taksici bana arabanın on dakika sonra kilisenin önünden beni alacağını söylüyor. Böylece o tarafa yollanıyorum. Lobide kahve makinesi falan var mıdır diye merak ediyorum. Ama her taraf kilitli. Dışarı çıkıyorum ve tam mesajlarıma bakmak için cep telefonumu çıkaracakken bir şey gözüme takılıyor. Bir giriş kapısının üstündeki tabela: Eski Papaz Evi.

Eski Papaz Evi. Tahminimce burası eski günlerde papazın oturduğu yer. Yani anlamı... Stephen'ın oturduğu yer olabilir. Papazın oğluydu, değil mi?

Meraklı meraklı eğilip bakıyorum tahta giriş kapısına. Kocaman gri bir ev. Çakıllı bir garaj yolu var ve yan tarafta birkaç araba park edilmiş. Ön kapıdan içeri giren insanlar var. Beş-altı kişilik bir grup. Burada yaşayan aile evde herhalde.

Bahçe almış yürümüş; bir sürü bodur çalılar, ağaçlar, evin kenarından giden bir yol. Uzakta ufak bir kulübe görüyorum ve içimden acaba Stephen resimlerini orada mı çiziyordu diye merak ediyorum. Sadie'nin o kenardaki yoldan elinde ayakkabılarıyla gizlice yürüdüğünü, gözlerinin ayışığında parladığını hayal edebiliyorum.

Oldukça hoş bir atmosferi var. Eski taş bir duvar, uzun çimenler ve bahçede gölgeler. Hiçbir modernlik katılmamış. Tarihi dokusunu hala koruyor. Merak ediyorum...

Hayır. Kes şunu. Pes ettim. Artık aramıyorum.

Ama belki de...

Hayır. Burada olmaz. Hayatta gelmez. Çok gururlu. Kendi ağzıyla söyledi, kimsenin peşine düşmez o. Asla, asla eski erkek arkadaşının evinde takılmaz. Özellikle de o erkek arkadaş kalbini kırdıysa ve ona hiç mektup yazmadıysa. Aptalca bir fikir...

Ellerim kapının mandalını açıyor bile.

Burası artık baktığım en, en, en son yer!

Çakıllı yolda çatır çutur yürüyorum. Bir yandan da burada olmak için bir bahane arıyorum. Kayıp köpek dışında.

Belki de eski papaz evleri hakkında bir araştırma yapıyorumdur. Belki mimarlık öğrencisiyimdir. Evet. ‘Dini binalar ve içlerinde yaşayan aileler’ hakkında tez yazıyorum. Birkbeck’te.

Yok, Harvard olsun.

Girişe yaklaşıyorum ve eski zili çalmak üzere elimi kaldırıyorum. Ama ön kapı sadece sürgülü. Belki de kimsenin dikkatini çekmeden içeri sıvışabilirim. Dikkatlice kapıyı itiyorum, kendimi panelli ve eski parkeli bir holde buluyorum. Kabarik topuzlu, açık renk hırka giymiş bir kadının kitaplar ve broşürlerle dolu bir masada oturduğunu görünce afallıyorum.

“Merhaba.” Beni gördüğüne hiç şaşırmamış gibi gülümüyor. “Tur için mi geldiniz?”

Tur mu?

Daha iyi! Böylece etrafta dolanabilirim ve bir hikaye uydurmam da gerekmez. Papaz evlerinin para verilip turla gezildiğini hiç bilmiyordum ama akla yatkın.

“Eee... Evet lütfen. Ne kadar?”

“Beş sterlin.”

Beş koca sterlin? Bir papaz evini görmek için mi? Vay anasını.

“İşte rehberiniz.” Bana bir broşür uzatıyor ama bakmıyorum bile. Evle alakam yok ki. Kadından hızlı hızlı uzaklaşıyorum. Eski koltuklar, halılarla dolu bir oturma odasına girip çevreye bakıyorum.

“Sadie?” diye fısıldıyorum. “Sadie, burada mısın?”

“Malory akşamlarını burada geçiriyordu.” Kadının sesiyle yerimden sıçıyorum. Beni takip ettiğinin farkında değildim.

“Ah, evet.” Neden sözettiği hakkında en ufak bir fikrim yok. “Harika. Ben buraya geçiyorum...” Hemen bitişikteki yemek odasına yürüyorum. Adeta bir dönem dizisi seti gibi. “Sadie?”

“Burası ailenin yemek odasıydı...”

Tanrı aşkına be. İnsanlar papaz evini, peşlerine bir görevli takılmadan gezebilmeli. Cama yürüyorum, bahçeye bakıyorum, az önce gördüğüm aile orada. Sadie'den eser yok.

Aptalca bir fikirdi işte. Burada değil. Hem zaten ne diye onun kalbini kıran adamın evinde takılsın ki? Çıkmak üzere arkamı dönüyorum. Arkamda dikilen kadını az kalsın çiğneyecektim.

“Anladığım kadarıyla eserlerinin hayranısınız.” Gülümüyor.

Eser mi? Kimin eseri?

“Eee... Evet,” diyorum aceleyle. “Tabii. Büyük hayranıyım. Çok büyük.” İlk kez elimdeki broşürü okuyorum. Başlıkta şöyle yazıyor: *Cecil Malory'nin evine hoşgeldiniz*. Hemen altında da yemyeşil tepelerden oluşan bir manzara resmi var.

Cecil Malory. Ünlü bir ressam değil miydi? Yani, Picasso gibi değil tabii ama adını duymuştum. İlk kez içimde bir ilgi uyanıyor.

“Demek Cecil Malory burada oturuyordu, öyle mi?” diye soruyorum.

"Tabii ki." Sormama çok şaşıyor. "O yüzden ev müze olarak restore edildi. Malory 1926'ya kadar burada yaşadı."

1926? Şimdi hakikaten ilginçti. Eğer 1926'da burada yaşıyorsa, Sadie onu tanıyordur kesin. Birlikte takılmışlardır.

"Papazın oğlunun bir arkadaşı mıydı? Stephen Nettleton'ın yani?"

"Canım..." Kadın beni süzüyor, soruma hayretler içinde kalıyor. "Elbette ki biliyordur, Stephen Nettleton, Cecil Malory'ydi. Eserlerini asla ailesinin verdiği isimle imzalamadı."

Stephen, Cecil Malory miydi?

Stephen... *Cecil Malory*.

Konuşamayacak kadar afallamış vaziyetteyim.

"Sonradan mahkemeye başvurarak ismini değiştirmişti," diye devam ediyor kadın. "Anne babasına karşı protesto olduğu düşünülüyor. Fransa'ya taşındıktan sonra..."

Bir kulağımdan giriyor, diğerinden çıkıyor. Beynim karman çorman. Stephen ünlü bir ressam oldu.

Hiç anlam veremiyorum. Sadie bana onun ünlü bir ressam olduğunu hiç söylemedi. Dayanılmaz derecede övünürdü bununla. Yoksa bilmiyor muydu?

"Ve genç yaştaki trajik ölümünden önce de onlarla hiç barışmadı." Kadın ağırbaşlı bir edayla cümlesini bitiriyor ve gülümsüyor. "Belki de yatak odalarını görmek istersiniz."

"Hayır. Yani... Afedersiniz." Alnımı ovuşturuyorum. "Biraz... Kafam karıştı. Steph... Yani Cecil Malory, benim büyük teyzemin bir arkadaşıydı. O da bu köyde yaşıyordu."

Onu tanıyordu. Ama o Stephen'ın ünlü olduğundan habersizdi.”

“Ah.” Kadın bilgece kafa sallıyor. “Ah, yaşadığı dönemde ünlü değildi zaten. Ölümünden çok sonraları resimleri-ne karşı bir ilgi başladı. Önce Fransa’da, sonra anayurdunda. Çok genç öldüğü için tabii ki eserleri kısıtlıydı. O yüzden de bu kadar kıymetli ve pahalılar. 1980’lerde değer biçildi. O zaman adı çok insan tarafından duyuldu.”

1980’ler. Sadie 1982’de felç geçirdi. Huzurevine yattı. Ona kimse bir şey anlatmadı. Dış dünyada neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hayallerimden uyanıp kadının bana garip bakışlar attığını görüyorum. Bahse girerim beş sterlinimi geri verip benden kurtulmak için can atıyordur.

“Eee... Afedersiniz. Sadece düşünüyordum. Acaba bahçedeki kulübede mi çalışıyordu?”

“Evet.” Kadının yüzü aydınlanıyor. “Eğer ilgileniyorsanız, Malory hakkında bir sürü kitap satıyoruz...” Dışarı çıkıyor ve incecik, sert kapaklı bir kitapla dönüyor. “Erken yaşamı hakkında ayrıntılar biraz bulanık, çünkü köy kayıtları savaş sırasında kaybolmuş ve araştırmalar başladığında onu tanıyanların çoğu ölmüş. Yine de Fransa’da geçirdiği güzel zamanlara ait anlatılar mevcut. Manzara resimlerinin en yoğun olduğu dönem...” Bana kitabı uzatıyor, üstünde bir deniz manzarası var.

“Teşekkürler.” Kitabı alıp karıştırmaya başlıyorum. Anında siyah beyaz bir fotoğrafa rastlıyorum. Bir adam bir dağ yamacında resim yapıyor, altında ‘Cecil Malory’nin çalışır-

ken çekilmiş ender bir fotoğrafı' yazıyor. Sadie ile onun neden sevgili olduklarını hemen anlıyorum.

Adam uzun boylu, esmer, güçlü kuvvetli, koyu renk gözlü ve üstünde yıllanmış, eprimiş bir gömlek var.

Piç.

Kendini çok zeki sanıyordu herhalde. Kendini sıradan bir ilişkiye ait olamayacak kadar iyi görüyordu. Uzun zaman önce ölmesine rağmen içimden ona bağırıp çağırmak geliyor.

Sadie'ye nasıl böyle kötü davranabilmiş? Nasıl Fransa'ya çekip gitmiş ve onu unutmuş?

"Yükselen bir yetenektir." Kadın bakışlarımı takip ediyor. "Erken ölümü 20'nci yüzyılın en büyük trajedilerinden biri."

"Ya, evet, belki de hak etmiştir." Kadına pis pis bakıyorum. "Belki kız arkadaşına daha iyi davranabilirdi. Hiç böyle düşündünüz mü?"

Kadın ne diyeceğini şaşıyor. Ağzını açıyor, sonra gene kapıyor.

Ben de sayfa ları karıştırıyorum. Denize ve tepelere bakıyorum. Bir tavuk çizimini görüyorum... Ve birden donakalıyorum. Kitapta bir göz bana bakıyor. Bir resimden alınmış bir ayrıntı. Sadece bir göz, uzun, upuzun kirpikli ve hınzır bir pırıltıya sahip. O gözü tanıyorum.

"Afedersiniz." Zorla konuşuyorum. "Bu ne acaba?" Parmağımla çizimi dürtüyorum. "Bu kim? Bu nereden geldi?"

"Hayatım..." Kadının sabrı taşmak üzere. "Eminim biliyorsundur, en ünlü resimlerinden birinden bir ayrıntı. Kütüphanede bir versiyonu var, bakmak istersen..."

“Evet.” Yola koyuluyorum hemen. “İsterim. Lütfen. Gösterin.”

Beni gıcırdayan bir kapıdan geçiriyor. Loş, halı kaplı bir odaya giriyoruz. Duvarları boydan boya kütüphane, ortada eski deri koltuklar var ve şöminenin üstünde koskocaman bir resim asılı.

“İşte karşınızda,” diyor kadın sevgiyle. “Gururumuz ve neşemiz.”

Cevap veremiyorum. Boğazım kuruyor. Hareket etmeden duruyorum, kitaba sarılıyorum, bakakalıyorum.

İşte orada. Süslü püslü varak çerçevenin içinden dünya ya sahipmiş gibi bakıyor. Sadie.

Onu bu resimdeki kadar ılık saçan bir halde hiç görmedim. Bu kadar rahat hiç görmedim. Çok mutlu. Çok güzel. Gözleri devasa, kopkoyu, ısıyla parlıyor.

Bir gezinti arabasına boylu boyunca uzanmış. Çıplak. Sadece omuzları ve kalçası bir kumaşla gevşekçe örtülmüş, bu da manzarayı yer yer kapatıyor. Pırıl pırıl saçları upuzun, zarif boynundan aşağı dökülüyor. Kulağında ısıldayan küpeler. Ve boynunda, soluk göğsünün ortasına sarkan, parmaklarına doladığı, kucağına kadar ılık ılık boncuk havuzu gibi düşen şey yusufçuklu kolyesi.

Birden sesini kulağımda duyar gibi oluyorum. *Onu taktığım zaman mutlu oluyorum... Kendimi bir tanrıça gibi hissediyordum...*

Çok mantıklı. Kolyeyi bu yüzden istiyordu. Onun için anlamı bu. Hayatının o döneminde mutluydu. Öncesinde ya da sonrasında ne olduğu hiç önemli değildi. Kalbinin kı-

rılması önemli değildi. O anda, o saniyede, her şey mükemmeldi.

“Olağanüstü...” Gözümden akan bir damla yaşı siliyorum.

“Şahane bir kız değil mi?” Kadın bana keyifle bakıyor. Belli ki nihayet doğru düzgün bir sanatsever gibi davranıyorum. “Ayrıntılar ve fırça darbeleri muhteşem. Kolyedeki her bir boncuk kendi içinde bir şaheser. Öyle bir sevgiyle yapılmış resim.” Kadın portreyi sevgi dolu gözlerle süzüyor. “Daha da özel olanı, tek olması.”

“Nasıl yani?” diyorum kafam karışarak. “Cecil Malory bir sürü resim çizdi, değil mi?”

“Doğru. Ama bundan başka portre çizmedi. Bütün hayatı boyunca çizmeyi reddetti. Fransa’da ünlenmeye başladığı zamanlarda çok isteyen oldu ama her zaman şu cevabı verirdi. *J’ai peint celui que voulu peindre.*” Kadın dramatik bir edayla duruyor. “Çizmek istediğim kişiyi çizdim.”

Kadına nutkum tutularak bakıyorum. Beynimde kıvılcıklar çakıyor. Sadece Sadie’yi mi çizmiş? Bütün hayatı boyunca? Çizmek istediği tek kişi oymuş.

“Ve bu boncuk da...” Kadın bilge bir gülüşle resme doğru yürüyor. “Tam şuradaki boncukta ufak bir sürpriz var. Küçük bir sır da diyebiliriz.” Beni yanına çağırıyor ve yaklaşıyoruz. “Görüyor musunuz?”

Uysalca boncuğa odaklanıyorum. Tıpkı bir boncuğa benziyor.

“Görmek neredeyse imkansız ama büyüteçle bakıldığında... Alın.” Bana mat bir kağıt uzatıyor. Resimdeki boncuk,

kocaman büyütülmüş. Kağıda bakarken büyük bir şaşkınlığa uğrayarak bir surat görüyorum. Bir erkek surati.

“Yoksa bu...” Kafamı kaldırıyorum.

“Malory.” Kadın zevkle kafa sallıyor. “Kolyedeki yansıması. Kendini de resme dahil etmiş. Minyatür, saklı bir portresi. On yıl önce keşfedildi. Gizli bir mesaj gibi.”

“Görebilir miyim?”

Birdenbire titremeye başlayan ellerimle kağıdı alıp yakından inceliyorum onu. İşte orada. Resmin içinde. Kolyenin içinde. Sadie’nin bir parçası. Bir daha da hiç portre çizmemiş. Çizmek istediği tek kişiyi çizmiş.

Sadie’yi sevmiş. Sevmiş. Biliyordum.

Tekrar kafamı kaldırıp resme bakıyorum. Gözlerim yaşlardan bulanıklaşıyor. Kadın haklı. Onu sevgiyle çizmiş. Her bir fırça darbesinde görülüyor.

“Olağanüstü bir resim.” Yutkunuyorum. “Peki... Hmm... Ressam hakkında başka kitap var mı?” Kadını odadan çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Ayak sesleri uzaklaşana kadar bekliyorum, sonra kafamı kaldırıyorum.

“Sadie!” diye sesleniyorum çaresizce. “Sadie, beni duyabiliyor musun? Resmi buldum. Çok güzel. Çok güzelsin. Müzededesin. Ve şunu biliyor musun? Stephen senden başka kimseyi çizmemiş. Hayatı boyunca, hiç. Sen tekmişsin. Kendini de kolyeye koymuş. Seni sevmiş Sadie. Seni sevdiğini biliyordum. Keşke bunu görebilseydin.”

Nefes nefese susuyorum ama oda sessiz ve ölü gibi. Her neredeyse beni duymuyor. Ayak seslerini duyunca çabucak

dönüp maske gibi gülümseyişimi takınıyorum. Kadın bana bir yığın kitap uzatıyor.

“Elimizdeki tüm kaynaklar bunlar. Sanat tarihi öğrencisi misiniz, yoksa sadece Malory’ye mi ilginiz var?”

“Ben sadece bu resimle ilgileniyorum,” diyorum açıksözlülükle. “Ve merak ediyorum. Siz... Ya da uzmanlar... Bununla ilgili bilgiye sahip misiniz? Resmin adı ne?”

“*Kolyeli Kız*. Ve tabii ki birçok insan poz veren kızın kimliğiyle ilgileniyor.” Kadın defalarca anlattığı bir konuşmaya dalıyor. “Bazı araştırmalar yapıldı ama maalesef bugüne değin, önadı olduğuna inanılan isim dışında bir yere varılamadı.” Duraklıyor, sonra da sevgiyle ekliyor. “Mabel.”

“Mabel mı?” Dehşetle bakıyorum. “Adı Mabel değildi!”

“Tatlım!” Kadın bana azarlıcasına gülümsüyor. “Modern kulaklara biraz garip geldiğini biliyorum ama inan bana, Mabel o dönemde çok yaygın bir isimdi. Ve resmin arkasında bir yazı var. Malory kendi eliyle ‘Benim Mabel’im’ yazmış.”

Tanrı aşkına.

“O bir takma isimdi. Aralarında özel bir şakaydı. Kızın adı Sadie, tamam mı? Sadie Lancaster. Yazayım. Ve o olduğunu biliyorum, çünkü...” Bir an duraksıyorum. “O benim büyük teyzemdi.”

Kadının nefesini tutmasını falan bekliyorum ama bana şüpheli bir bakış fırlatmakla yetiniyor. “Ooo, tatlım. Büyük bir iddiada bulundun. Büyük teyzen olduğunu nereden çıkardın?”

“Çıkarmadım, o olduğunu biliyorum. Burada, Archbury’de yaşıyordu. Tanıyordu Steph... Yani Cecil Malory’yi. Onlar sevgiliydi. Bu kesinlikle o.”

“Elinde kanıt var mı? Gençlik fotoğrafı falan var mı? Herhangi bir arşiv?”

“Şey... Hayır,” diyorum biraz hayalkırıklığı içinde. “Ama o olduğuna eminim, hiç şüphem yok. Ve bir şekilde ispatlayacağım. Siz de bir kağıt asıp adını yazmalı ve ona ‘Mabel’ demeyi bırakmalısınız.” Derken bir anda duruyorum, çünkü aklıma bambaşka bir şey geliyor. “Bir dakika ya. Bu Sadie’nin resmi. Stephen ona verdi. Yıllar önce kaybetmişti ama hala onun. Ya da babamın ve Bill Amca’nın. Nereden aldınız? Burada ne arıyor?”

“Anlamadım?” Kadın kafayı yemişim gibi bakıyor ve sabırsızca iç geçiriyor.

“Bu resim büyük teyzeme aitti. Ama yıllar yıllar önce kayboldu. Aile evi yanınca resmi kimse bulamadı. Kısacası nasıl bu duvarda asılı durabiliyor?” Elimde olmadan suçlayarak konuşuyorum ve kadın geri çekiliyor.

“Maalesef hiçbir bilgim yok. Ben on senedir burada çalışıyorum ve o zamandan beri burada.”

“Tamam.” İşkadını ses tonuna bürünüyor. “Evet, bu müzenin müdürü ya da sorumlusu her kimse onunla konuşabilir miyim resim hakkında? Hemen.”

Kadın bana şaşkınlıkla bakıyor. “Tatlım... Bunun sadece bir reproduksiyon olduğunun farkındasın, değil mi?”

“Ne?” Dengem bozuluyor. “Nasıl yani?”

“Orijinali boyut olarak dört kat büyük ve söylemeden geçemeyeceğim, çok daha ihtişamlı.”

“Ama...” Resme hayretler içinde bakıyorum. Bana bayağı gerçek görünüyor. “O halde, orijinali nerede? Bir kasada ya da depoda mı kilitli?”

“Hayır, tatlım,” diyor kadın sabırla. “Londra Portre Galerisi’nin duvarında.”

Muazzam. Şaşısalı. Evdekinden bin kat daha güzel.

Yaklaşık iki saattir Londra Portre Galerisi'nde Sadie'nin portresinin önünde oturuyorum. Yanından ayrılamıyorum. Galeriyeye dönmüş bakıyor, alnı açık, gözleri kadifemsi bir koyulukta, adeta hayatınızda gördüğünüz en güzel tanrıça gibi. Cecil Malory'nin ışığı vücudunda kullanışı, sanat yeteneği bakımından eşsiz. Biliyorum, çünkü bir resim öğretmenin yarım saat önce öğrencilerine bunu anlattığını duydum. Sonra da hep birlikte boncuklardan birindeki minyatür portreyi aramak için resme yaklaştılar.

Otururken Sadie'yi seyreden yüz kişi görmüşümdür. Zevkle iç geçiren. Birbirlerine gülümseyen. Ya da sadece oturup uzun uzun bakan.

"Çok güzel değil mi?" Yağmurluklu, esmer bir kadın bana gülümsüyor ve bankta yanıma oturuyor. "Koca galeride en sevdiğim portre bu."

“Benim de.” Kafa sallıyorum.

“Ne düşünüyordu acaba, merak ediyorum,” diyor kadın dalgın dalgın.

“Bence aşık.” Sadie’nin ısıldayan gözlerine, yanaklarının pembeliğine bir kez daha bakıyorum. “Ve gerçekten, gerçekten mutlu.”

“Haklısınız galiba.”

Bir süre ikimiz de sessiz kalıp sadece onu içimize çekiyoruz.

“İnsana iyi geliyor, değil mi?” diyor kadın. “Ben öğle tatlilerimde sık sık buraya gelip bakarım ona. Sırf neşelenmek için. Evde de bir posterini asılı. Kızım almıştı. Ama aslının yerini tutabilir mi hiç?”

Birden boğazım düğümlense de kadına gülümseyerek karşılık veriyorum. “Hayır. Aslının yerini asla tutamaz.”

Ben konuşurken Japon bir aile resme yaklaşıyor. Anne’nin kızına kolyeyi gösterdiğini görüyorum. İkisi de mutlu mutlu iç geçiriyor. Sonra aynı poz verip kollarını göğsünde kavuşturuyor, başlarını kırıp Sadie’ye uzun uzun bakıyorlar.

Tüm bu insanlar Sadie’ye hayran oluyor. Onlarca, yüzlerce, binlerce kişi. Ama onun hiçbir fikri yok.

Sesim kısılana kadar seslendim ona. Defalarca, defalarca çağırdım. Camdan dışarı bağırdım, sokakta adını fısıldadım... Ama duymuyor. Ya da duymak istemiyor. Hızlıca ayağa kalkıp kol saatime bakıyorum. Gitmeliyim. Saat beş. Koleksiyon Müdürü Malcolm Gledhill’le randevum var.

Fuayeye geri dönüyorum. Danışmadaki kadına ismini veriyor ve Fransız okulundan çıkmış çocukların kalabalığı arasında bekliyorum. Derken arkamdan bir ses “Bayan Lington?” diyor. Kafamı çevirip bakınca mor gömlekli, koyu kestane sakallı ve kulaklarından kıllar fışkıran bir adamla karşılaşıyorum. Pırıl pırıl gözlerle bana gülümsüyor. Yaşlanınca tam bir Noel Baba olacak diye düşünüyorum. Adama hemen kanım kaynıyor.

“Merhaba. Evet, ben Lara Lington.”

“Malcolm Gledhill. Bu taraftan gelin...” Danışma masasının arkasındaki saklı bir kapıdan içeri alıyor beni, merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve köşede, Thames’e bakan bir odaya giriyoruz. Her taraf kartpostallar, reproduksiyonlarla dolu, duvarlara iğnelenmiş, kitapların üstüne dayanmış, devasa bilgisayar süslüyor.

“Evet.” Bana bir fincan çay verip oturuyor. “Buraya benimle *Kolyeli Kız* hakkında konuşmak için gelmişsiniz.” Beni süzüyor. “Mesajınızdan konunun ne olduğunu çıkaramadım. Ama anlaşılan... Acil.”

Tamam, belki mesajım biraz abartıya kaçmış olabilir. Adını sanını bilmediğim bir danışma görevlisine tüm hikayeyi anlatmak zorunda kalmak istemedim. O yüzden de kısaca *Kolyeli Kız*’la ilgili olduğunu, hayat memat meselesi, devlet sırrı ve ulusal güvenlikle ilgili olduğunu falan söyledim. Şey, en azından sanat dünyası için bunları ifade ediyordu yani mesajım.

“Oldukça acil.” Başımla onaylıyorum. “Ve ilk söylemek istediğim şey, o sadece bir ‘kız’ değildi. O benim büyük teyzemdi. Bakın.”

Çantama uzanıp Sadie'nin huzurevinde çekilen resmini çıkarıyorum, üstünde aynı kolye var.

"Kolyeye bakın," diye ekliyorum fotoğrafı uzatırken.

Şu Malcolm Gledhill denen adamı seveceğimi biliyordum. Son derece tatmin edici bir şekilde tepki veriyor. Gözleri yuvalarından fırlıyor. Yanakları heyecanla kızarıyor. Bana keskin bir bakış atıyor, fotoğrafa dönüyor. Sadie'nin boynundaki kolyeye bakıyor. Sonra boğazına bir şey takılmış gibi öksürüyor. Sanki çok şey ele vermekten korkuyor.

"Demek istediğiniz şey..." diye başlıyor sonunda, "buradaki hanım, resimdeki 'Mabel' mi?"

Şu 'Mabel' olayını kesinlikle sonsuza dek tarihe gömmek gerek.

"Adı Mabel değildi. Mabel isminden nefret ederdi. Onun adı Sadie'ydi. Sadie Lancaster. Archbury'de yaşıyordu ve Stephen Nettleton'ın sevgilisiydi. Ressamın Fransa'ya gönderilme sebebi oydu."

Sessizlik oluyor, yalnızca Malcolm Gledhill'in nefes alışığı duyuluyor, yanakları şişip sönen iki balon gibi.

"Durumun bu olduğuna dair elinizde kanıt var mı?" diyor nihayet. "Herhangi bir belge, eski bir fotoğraf?"

"Kolyeyi takmış ya, öyle değil mi?" Küçük bir hayalkırıklığı yaşıyorum. "Bütün hayatı boyunca saklamış. Daha nasıl bir kanıtı ihtiyacınız var?"

"Kolye duruyor mu?" Gözleri yine büyüyüp açılıyor. "Elinizde mi? Sadie hala hayatta mı?" Bu yeni fikir aklına gelirken gözleri de neredeyse kafasından dışarı fırlıyor. "Çünkü o zaman gerçekten..."

“Sadie yeni öldü maalesef.” Fazla heyecanlanmadan lafını kesiyorum. “Ve kolye elimde değil. Ama izini sürüyorum.”

“Eh.” Malcolm Gledhill keten bir mendil çıkarıp terleyen alnını siliyor. “Açıkcası böyle bir durumda, daha fazla dikkatli araştırma gereklidir. Kesin bir sonuca varmadan önce...”

“Bu o,” diyorum kararlıca.

“O halde sizi, izin verirseniz, araştırma ekibimize yönlendireceğim. İddianızın üstünde dikkatlice çalışacaklar, tüm kanıtları inceleyecekler.”

Resmi oyunu kuralına göre oynamak istiyor. Haklı.

“Onlarla konuşmayı çok isterim,” diyorum kibarca. “Ve benimle aynı fikirde olacaklarından eminim. Resimdeki o.”

Birdenbire Malcolm’ın bilgisayar ekranına tak yapıştırıla tutturulmuş bir **Kolyeli Kız** kartı görüyorum. Kartı yerinden alıp Sadie’nin huzurevinde çekilmiş fotoğrafıyla yan yana koyuyorum. Bir saniye ikimiz de sessizce iki görüntüye bakıyoruz. Birinde bir çift ışık saçan, gururlu göz; diğerinde gözkapakları düşük, yaşlı gözler. Kolye ortada parlıyor ve iki resmi birbirine bağlayan bir tılsım görevi görüyor.

“Büyük teyzeniz ne zaman öldü?” diyor Malcolm Gledhill sonunda, sesi yumuşayarak.

“Birkaç hafta önce. Ama 1980’lerden bu yana bir huzurevinde yaşıyordu ve dış dünyadan pek haberdar değildi. Stephen Nettleton’ın meşhur olduğunu hiç öğrenemedi. Kendisinin meşhur olduğunu hiç öğrenemedi. Kendini bir hiç sandı. O yüzden tüm dünyanın, onun adını bilmesini istiyorum.”

Malcolm Gledhill kafasını sallıyor. “Eh, eğer araştırma ekibimiz onun portreye poz veren kişi olduğu sonucuna varırsa... O zaman inanın bana, tüm dünya adını öğrenecek. Pazarlama ekibimiz son dönemde biraz araştırdı ve anlaşılan *Kolyeli Kız* galerideki en popüler portre. Profilini genişletmek istiyorlar. Onu gittikçe artan bir değer olarak görüyoruz, çok kıymetli.”

“Gerçekten mi?” Gururla kızarıyorum. “O da bilmek istedi.”

“Bir meslektaşımı çağırıp fotoğrafı gösterebilir miyim?” Gözleri parlıyor. “Malory’ye özel bir eğilimi var ve iddianız son derece ilgisini çekecektir, eminim...”

“Bir dakika.” Elimi kaldırıyorum. “Herhangi birini çağırmadan önce, benim sizinle konuşmak istediğim başka bir konu var. Özel olarak. Resmi ilk olarak nasıl elde ettiğinizi bilmek istiyorum. Sadie’ye aitti çünkü. Nasıl aldınız?”

Malcolm Gledhill hafiften sertleşiyor, geriliyor.

“Bu konunun bir gün gündeme geleceğini tahmin ediyordum,” diyor. “Telefonla aramanızdan sonra gidip dosyayı aldım ve resmin elimize geçişinin ayrıntılarına baktım.”

Bütün konuşmamız boyunca masasında duran bir dosyayı açıyor ve eski bir kağıt parçası çıkarıp açıyor. “Resim bize 1980’lerde satılmış.”

Satılmış mı? Nasıl satılabilir ki?

“Ama yangında kaybolmuştu. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Kim size sattı resmi?”

“Maalesef...” Malcolm Gledhill duruyor. “Maalesef satıcı, satın alma işleminin tüm detaylarının saklı tutulmasını rica etmiş o zaman.”

“Saklı mı?” Öfkeden köpürerek bakıyorum adama. “Ama resim Sadie’nindi. Stephen verdi ona. Resim kimin eline geçtiyse, satmaya hakkı yoktu. Böyle şeyleri kontrol etmelisiniz!”

“Böyle şeyleri kontrol ederiz,” diyor Malcolm Gledhill biraz savunmaya geçerek. “O dönemde tüm kaynaklar doğruydur. Galeri, resmin satan satıcıya ait olduğunu araştırmak için her yola başvurdu. Hatta satıcının tüm doğru teminatları verdiği bir mektup imzalandı. İşte burada.”

Gözleri elindeki kağıdı tarıyor. Resmi satan kişi her kimse, onun adını arıyor olmalı. Tam anlamıyla çıldırtıcı bir süreç.

“Eee, size bunu her kim söylemişse, yalan söylemiş.” Adama dik dik bakıyorum. “Ben bir vergi mükellefiyim ve sizde payım var. Hatta bir şekilde sizin sahibinizim. Ve tam şu anda resmi size kimin sattığını öğrenmek istiyorum. Hem.”

“Maalesef yanlışınız var,” diyor Malcolm Gledhill uysalca. “Biz halka açık bir galeri değiliz ve bizim sahibimiz değilsiniz. İnanın bana, bu meseleyi açıklığa kavuşturmayı en az sizin kadar isterdim. Fakat gizlilik sözleşmesi beni engelliyor. Maalesef elim kolum bağlı.”

“Ya polis ve avukatlarla birlikte geri dönersem?” Ellerimi kalçama koyuyorum. “Ya resmi çalıntı eser olarak rapor edersem ve ismi açıklamanız için sizi zorlarsam?”

Malcolm Gledhill gür kaşlarını kaldırıyor. “Açıkçası, eğer bir polis araştırması olsaydı, her şeyi ifşa etmek zorunda kalırdık.”

“Eh, iyi öyleyse. Olacak. Polis arkadaşlarım var, haberiniz olsun,” diye ekliyorum karanlık bir sesle. “Dedektif James tüm bunlarla çok ilgilenecektir. O resim Sadie’ye aitti ve şimdi de babama ve kardeşine ait. Biz de el el üstüne koyup oturacak değiliz.”

İyice hararetleli bir konuşma yapıyorum. İşin derinine in-dim. Resimler öyle yoktan ortaya çıkıvermez.

“Endişelerinizi anlıyorum.” Malcolm Gledhill tereddüt ediyor. “İnanın bana, galerimiz bu haklı sahiplik konusunu son derece ciddiye alır.”

Gözlerimin içine bakmıyor. Bakışları sürekli elindeki ka-ğda kayıyor. İsim orada. Biliyorum. Masaya uzanabilir, ada-mı yere serer ve...

Hayır.

“Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim,” diyorum resmi bir tavırla. “Sizinle temasa geçeceğim.”

“Tabii.” Malcolm Gledhill dosyayı kapatıyor. “Gitmeden önce, meslektaşım Jeremy Mustoe’yu çağırabilir miyim? Si-zinle tanışmak ve büyük teyzenizin fotoğrafını görmek çok ilgisini çeker...”

Birkaç saniye sonra kalkık yakalı, ademelməsi belirgin bir şekilde çıkık, sıska bir adam odaya giriyor. Sadie’nin fo-toğrafının dibine girip “Kaydadeğer,” diyor devamlı olarak. “Bu resim hakkında bir şey keşfetmek son derece zordu,” diyor Jeremy Mustoe nihayet kafasını kaldırıp bana baka-rak. “O döneme ait çok az kayıt ya da fotoğraf vardı ve araştırmacılar köye geri döndüğünde aradan birkaç nesil geçmişti ve kimse bir şey hatırlamıyordu. Ve elbette resim-

deki kişinin isminin Mabel olduğu tahmin edildi...” Alnını buruşturuyor. “Sanırım bir tez, 1990’ların başında bir tez yayınlandı. Malory’nin resmine poz veren kişinin Nettleton’ların evindeki hizmetçi olduğu, ressamın ailesinin sınıf farkından dolayı ilişkilerini onaylamadığı ve sonuç olarak ressamın Fransa’ya gönderildiği...”

Kahkahalarla gülmek istiyorum. Biri resmen yalan yanlış bir hikaye uydurmuş ve adına da ‘araştırma’ demiş.

“Evet, Mabel diye bir hizmetçi vardı,” diye açıklıyorum sabırla. “Ama resimde poz veren kişi o değildi. Stephen, Sadie’ye onu kızdırmak için ‘Mabel’ diyordu. Onlar sevgiliydi,” diye ekliyorum. “Stephen o yüzden Fransa’ya gönderilmişti.”

“Doğrudur.” Jeremy Mustoe kafasını kaldırıp ilgiyle bana bakıyor. “Eee... O halde büyük teyzeniz aynı zamanda mektuplardaki ‘Mabel’ olabilir mi?”

“Mektuplar!” diye heyecanlanıyor Malcolm Gledhill. “Tabii ya! Onları unuttum. Bakmayalı o kadar uzun zaman oldu ki...”

“Mektuplar mı?” İki adamın yüzüne bakıyorum sırayla. “Ne mektubu?”

“Arşivimizde Malory tarafından yazılmış bir tomar mektup bulunuyor,” diye açıklıyor Jeremy Mustoe. “Ölümünden sonra kurtarılan birçok belgeden biri. Her birinin gönderilip gönderilmediği belli değil ama içlerinden biri yollanmış ve geri dönmüş. Maalesef adres siyah-mavi mürekkeple yazılmış ve en modern teknolojiye rağmen bir türlü...”

“Lafınızı kestiğim için özür dilerim.” Sıkıntımı saklamaya çalışarak adamın sözünü bölüyorum. “Ama... Acaba mektupları görebilir miyim?”

Bir saat sonra galeriden çıkarken beynim dumura uğramış durumda. Gözlerimi her kapadığımda o soluk, birbirine karışmış, ufacık kağıtlara yazılmış cümleleri görüyorum.

Mektupların hepsini okumadım. Çok mahrem, çok özel geldi. Zaten sadece birkaç dakika bakabildim. Ama yeterince öğrenecek kadarını okudum. Stephen onu seviyordu. Fransa’ya gittikten sonra bile. Sadie’nin başkasıyla evlendiğini duyduktan sonra bile.

Sadie bütün hayatını bir sorunun cevabını bekleyerek geçirdi. Ve şimdi anlıyorum ki Stephen da aynı şekilde. Aşkları yetmiş sene önce yaşanmış olsa da, Stephen ölse de, Sadie ölse de ve yapabileceğim hiçbir şey olmasa da, kaldırımda yürürken kederden içim burkuluyor. Tüm bunlar büyük haksızlık. Çok yanlış. Birlikte olmaları gerekiyordu. Belli ki birisi mektuplara Sadie’ye ulaşmadan el koyuyordu. Büyük ihtimalle Sadie’nin tutucu annesiyle babası.

Böylece Sadie hakikati hiçbir zaman öğrenemedi. Kullanıldığını zannetti. Peşinden koşup gerçeği kendisi öğrenmeyecek kadar da gururluydu. Yelekli adamın evlenme teklifini bir çeşit intikam olarak kabul etti. Belki de Stephen’ın kiliseye gelmesini umut ediyordu. Nikaha hazırlanırken bile umut etmiş olmalı. Ve Stephen onu hayalkırıklığına uğrattı.

Dayanamıyorum. İçimden zamanı geri alıp her şeyi düzeltmek geliyor. Keşke Sadie, o yelekli adamla hiç evlenmeseydi. Keşke Stephen, Fransa'ya gitmeseydi. Keşke anne babası onları hiç yakalamasaydı. Keşke...

Kes artık. Bırak 'keşke'leri. Anlamı yok. Stephen çoktan öldü. Sadie öldü. Hikaye bitti.

Waterloo İstasyonu'na giden insan güruhu önümden hızlı hızlı ilerliyor ama ben daha eve dönmeye hazır değilim. Biraz temiz hava almalıyım. Biraz kafamı toplamalı, berraklaştırmalıyım. Bir grup turistin yanından geçip Waterloo Köprüsü'ne ilerliyorum.

Burada en son durduğumda bulutlar alçak ve griydi. Sadie kenarda duruyordu. Bense çaresizce rüzgara karşı bağıryordum.

Fakat bu akşam hava ılık ve huzur verici. Thames mavi, arada beyaz köpükler var. Bir tekne yavaş yavaş geçiyor ve iki insan London Eye'a el sallıyor.

Daha önce durduğum aynı yerde yürümeyi kesip Big Ben'e bakıyorum. Ama doğru düzgün bir şey göremiyorum. Kafam geçmişe saplanıyor. Stephen'ın eski püskü, eğri büğrü yazısı gözümün önünde beliriyor. Eski moda lafları kulağımda çınlıyor. Onu kafamda canlandırıyorum. Fransa'da bir dağ yamacına oturmuş, Sadie'ye mektup yazıyor. Hatta çarliston müziği tınları duyuyorum, sanki yirmilerden fırlamış bir caz grubu çalışıyor...

Bir dakika ya.

Hakikaten yirmilerden fırlamış bir grup çalışıyor.

Birden önümdeki manzaraya odaklanıyorum. Birkaç yüz metre ötede, Jubilee Gardens'ta, insanlar koca çimenlikte

toplanmış. Ortaya bir stant kurulmuş. Grup bir caz parçası çalıyor. İnsanlar dans ediyor. Elbette.

Caz festivali yapılıyor. Ed'le buraya geldiğimiz zaman broşürlerini dağıtıyorlardı. Hatta çantamda hala bileti var.

Bir süre köprüde dikiliyor, manzarayı seyrederim. Şimdi çarliston başladı. Yirmili yıllara ait giysiler giymiş kızlar sahnede dans ediyor, fıfırlar ve boncuklar uçuşuyor. Işıl ışıl gözleri, parıldayan ayakları ve kafada uçuşan tüyleri görebiliyorum. Ve birdenbire, kalabalığın arasında bir şey... Sanırım gözüme çarpan...

Hayır.

Bir an donakalıyorum. Sonra beynimin düşünmeye çalıştığı şeyi düşünmesine izin vermeden, en ufak bir umudun hayata geçmesine göz yummadan dönüp sakince köprüde yürümeye koyuluyorum, merdivenleri iniyorum. Bir şekilde acele etmiyorum, koşturmuyorum. Sadece kararlı adımlarla müziğe doğru gidiyorum. Hızlı hızlı nefes alıyor, yumruklarımı sıkıyorum.

Sahnenin önüne gerilmiş bir afiş var. Demet demet gümüş rengi balonlar asılmış. Parlak yelekli bir trompetçi ayakta, zor bir parça çalıyor. Her tarafta insanlar toplanmış, sahnedeki çarliston dansçıları izliyor. Ve çimenlerin üstüne kurulmuş ahşap bir dans pistinde de insanlar kendi çapında dans ediyor. Kimi kot pantolonla gelmiş, kimi sözde 1920'ler kostümleriyle. Herkes hayran hayran gülümsüyor, kostümleri işaret ediyor ama bana göre hepsi çöp. Hatta sahnedeki kantocu elbisesi giymiş kızların elbiselerinin püskülleri bile. Sadece taklit. Sahte tüyler ve plastik inciler, mo-

derin ayakkabılar ve 21'inci yüzyıl makyajı. Aslını andırmıyorlar bile. Gerçek bir Yirmiler Kızı'yla hiç alakaları yok. Gerçek bir...

Diye düşünürken kalakalıyorum, yüreğim ağzımda atıyor. Haklıydım.

Grubun sahnesinin üstünde, tüm enerjisiyle dans ediyor. Uçuk sarı bir elbise giymiş, kafasına aynı renk bir bant takmış. Her zamankinden daha bir serap gibi.

Başını arkaya atıyor, gözleri kapalı, müziğe konsantre olmuş ve adeta tüm dünyayı dışlıyor. İnsanlar onun içinden geçerek dans ediyor, ayağına basıyorlar, dirsek atıyorlar ama farkında bile değil.

Şu son birkaç gündür kim bilir neler yapıyordu?

İzlemeye devam ediyorum. Deri ceketli, kahkaha atan iki kızın arkasında kayboluyor. Bir an panikliyorum. Onu tekrar kaybedemem. Bunca şeyden sonra hayatta olmaz.

"Sadie!" Kalabalığı yarıyorum. "Sadie! Benim! Lara!"

Onu tekrar görüyorum. Gözleri kocaman açılmış. Etrafına bakınıyor. Beni duydu.

"Sadie! Bu taraftayım!" Çılgınlar gibi el sallıyorum ve birkaç kişi dönüp kime sesleniyorum diye bakıyor.

Sadie birden beni görüyor ve tüm vücudu kasılıyor. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. Ona yaklaşırken aniden farkediyorum; Sadie'ye bakış açım son birkaç gündür değişti. O sıradan bir kız değil artık. Sadece benim koruyucu meleğim değil, ki koruyucu meleğim miydi? O artık sanat tarihinin bir parçası.

Meşhur biri. Ve bundan haberi bile yok.

“Sadie...” Ne diyeceğimi bilemeden susuyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. “Çok üzgünüm. Her yerde seni aradım...”

“Eh, yeterince aramamışsın demek ki!” Grup üyelerini kesmekle meşgul ve beni gördüğü için etkilenmişe benze-miyor. Kendime rağmen, gene o tanıdık haksızlığa uğrama-nın verdiği kızgınlığı yaşıyorum.

“Aradım! Günlerim seni bulmaya çalışmakla geçti. Seslendim, bağırdım, baktım... Neler yaşadım bilemezsin.”

“Aslında, biliyorum. Sinemadan atıldığını gördüm.” Pis pis sırıtıyor. “Çok komikti.”

“Orada mıydın?” Dümdüz bakıyorum. “O zaman ne diye cevap vermedin?”

“Hala moralim bozuktur.” Gururundan çenesini kaldırıyor. “Cevap vermenin bir anlamı yoktu.”

Tipik. Bana günlerce kin tutacağını tahmin etmeliydim.

“Eh, her tarafa baktım. Ayrıca da müthiş bir şey keşfettim. Sana mutlaka anlatmalıyım.” Dikkatlice Archbury ve Stephen konusuna girmeye çalışıyorum ama Sadie ansızın kafasını kaldırıyor ve gönülsüzce omuz silkiyor. “Seni özledim.”

O kadar şaşıyorum ki dengem bozuluyor. Birden bur-numun ucu kaşınıyor ve garip bir hareketle ovuşturuyorum.

“Şey... Ben de. Ben de seni özledim.” İçgüdüsel bir şekilde uzanıp ona sarılmaya kalkıyorum. Sonra bunun anlamsız olduğunu farkediyorum ve ellerimi tekrar düşürüyorum. “Sadie, dinle. Sana anlatmam gereken bir şey var.”

“Benim de sana anlatmam gereken bir şey var,” diye lafını kesiyor mutlu mutlu. “Bu gece geleceğini biliyordum. Ben de seni bekliyordum.”

Cidden. Kendini her şeye kadir bir tanrı sanıyor.

“Bilmiş olamazsın,” diyorum sabırla. “Ben bile bugün buraya geleceğimi bilmiyordum. Sadece buradan geçiyordum, müziği duydum, ayaklarımı beni getirdi...”

“Biliyordum işte,” diye ısrar ediyor. “Ve eğer ortaya çıkmısaydın, yanına gelip seni buraya getirecektim. Sebebini biliyor musun peki?” Gözleri parlamaya başlıyor ve kalabalıkta bir oraya, bir buraya bakıyor.

“Sadie.” Göz göze gelmeye çalışıyorum. “Lütfen. Beni dinle. Sana gerçekten, gerçekten çok önemli bir şey anlatacağım. Sessiz bir yere gitmeliyiz, beni dinlemen lazım, şok olacaksın.”

“Eh, benim de sana göstermek istediğim çok önemli bir şey var.” Bana hiç kulak asmıyor. “Orada!” Sadie birden zafer kazanmış gibi işaret ediyor. “Tam şurada! Bak!”

Baktığı yere dönüyorum, neden sözettiğini anlamaya çalışarak gözlerimi kısıyorum. Ve üzüntüyle kalbim sıkışıyor.

Ed.

Paltosuyla dans pistinin yanında dikiliyor. Elinde plastik bir bardakta içkisi, grubu izliyor ve sanki bir çeşit görev bilinciyle ritme uygun sağa sola sallanıyor. Hiç coşkulu görünmüyor, hatta öyle donuk ki, gülesim geliyor. Tabii aynı anda, ezilip büzülüp minicik bir kutunun içine girmek istemeseydim eğer.

“Sadie...” Başımı tutuyorum. “Sen ne yaptın?”

“Git, konuş onunla.” Beni itekliyor.

“Hayır,” diyorum dehşetle. “Saçmalama.”

“Hadi ama!”

“Onunla konuşamam. Benden nefret ediyor.” Çabucak arkamı dönüyorum ve Ed beni görmesin diye bir grup dansçının arkasına saklanıyorum. Onu görmek bile unutmayı yeğlediğim birçok anıyı su yüzüne çıkarıyor. “Neden buraya gelmesini sağladın ki?” diye mırıldanıyorum Sadie’ye. “Ne yapmak istiyorsun?”

“Suçluluk duydum.” Bana suçlayan bir bakış atıyor, sanki hepsi benim hatamış gibi. “Suçluluk duymayı hiç sevmem. O yüzden de bu konuda harekete geçmeye karar verdim.”

“Gidip kulağına bağırdın.” İnanamayarak başımı iki yana sallıyorum.

Hah, tek ihtiyacım olan şey buydu. Ed’i buraya tamamen baskı altında, zorla getirmiş. Ed muhtemelen sessiz bir gece geçirmeyi planlıyordu ve birden kendini burada, aptal bir caz festivalinin ortasında, bir sürü dansçının arasında, bir başına buldu. Büyük ihtimalle hayatının en kötü gecesi ni geçiriyor. Şimdi Sadie de kalkmış onunla konuşmamı bekliyor.

“Hem ben onun senin olduğunu sanıyordum. Her şeyi mahvetmiştim. Tüm bunlara ne oldu?”

Sadie hafifçe yüzünü buruşturuyor ama başı dik. Kalabalığın arasından Ed’e baktığını görüyorum. Gözlerinden kısa, yumuşak bir özlem geçiyor, hemen ardından kafasını çeviriyor.

“Pek tipim değil aslında,” diye kestirip atıyor. “Fazla... Canlı. Ve sen de öylesin. O yüzden de birbirinize uyuyorsunuz. Hadi git. Onu dansa davet et.” Beni gene Ed’e doğru itirmeye çalışıyor.

“Sadie.” Kafamı sağa sola sallıyorum. “Böyle çaba göstermene gerçekten çok saygı duyuyorum. Ama durup dururken onunla aramı düzeltemem. Doğru yer değil, doğru zaman değil. Şimdi bir yere gidip konuşabilir miyiz?”

“Tabii ki doğru yer ve doğru zaman,” diye karşı çıkıyor Sadie alınarak. “O yüzden buraya geldi. Sen de o yüzden buradasın.”

“Ben o yüzden burada değilim. Dikkatini vermelisin. Beni dinle. Ed’le beni unut. Konu sensin! Ve Stephen! Ve geçmişiniz! Neler olduğunu buldum! Resmi buldum!”

Orkestranın sustuğunu çok geç farkediyorum. Herkes dans etmeyi kesmiş ve sahnede adamın teki konuşma yapıyor. En azından, konuşma yapmaya çalışıyor fakat millet dönmüş bana, delinin teki gibi boşluğa seslenişime bakıyor.

“Afedersiniz.” Yutkunuyorum. “Ben... Lafınızı kesmek istemem. Lütfen devam edin.”

Olmayan cesaretimi toplayıp bakışlarımı Ed’in dikildiği yere çeviriyorum. Çoktan sıkılıp eve dönmüş olmasını diliyorum umutla. Ama hiç şansım yok. Orada duruyor, herkes gibi o da bana bakıyor.

Küçülüp yerin dibine girmek istiyorum. Dans pistinde bana doğru yürüdüğünü görünce cildim karıncalanmaya başlıyor. Ed gülümsemiyor. Onun adını andığımı da duydu mu acaba?

“Resmi buldun mu?” Sadie’nin sesi bir fısıltıdan ibaret ve gözleri birden bomboş bakıyor. “Stephen’ın resmini mi buldun?”

“Evet,” diye mırıldanıyorum bir elimle ağzımı kapatarak. “Görmen lazım, olağanüstü...”

“Lara.” Ed bana ulaşıyor. Onu tekrar yakından görünce birden London Eye gününe dönüyorum. İçimdeki tüm arzu dolu hisler kabarıyor.

“Ah. Eee, merhaba,” diyebiliyorum. Göğsüm daralıyor.

“Nerede?” Sadie kolumu çekiştiriyor. “Nerede?”

Ed de en az benim kadar rahatsız görünüyor. Elleri ceplerinde, çatık kaşlı ifadesi yerli yerinde. “Demek geldin.” Kısa bir an gözlerimin içine bakıyor, sonra bakışını kaçırıyor. “Geleceğinden emin değildim.”

“Ee... Şey...” Boğazımı temizliyorum. “Sadece düşündüm de... Bilirsin...”

Manalı konuşmaya çalışıyorum ama Sadie dikkatimi çekmek için çırpındığı sürece bu mümkün değil.

“Ne öğrendin?” Şimdi tam dibimde, sesi tiz ve acil. Adeta birdenbire uyandı da hakikaten önemli bir şey olduğunu kavradı. “Anlat hadi!”

“Anlatacağım. Bekle bir dakika.” Ağzımın kenarından, çaktırmadan konuşmaya çalışıyorum ama Ed çok tilki. Her şeyi çakıyor.

“Neyi anlatacaksın?” diyor gözlerinde derin bir ifadeyle beni süzerek.

“Eee...”

“Anlat hadi!” diye ısrar ediyor Sadie.

Tamam. Bu durumla başa çıkamam. Hem Sadie hem de Ed önümde dikilmiş, beklenti dolu yüzlerle duruyorlar. Gözlerim manyak gibi bir ona, bir öbürüne bakıyor. Ed her an benim deli olduğuma kanaat getirip yürüyüp gidebilir.

“Lara?” Ed bir adım yaklaşıyor. “İyi misin?”

“Evet. Yani, hayır. Yani...” Derin bir nefes alıyorum. “Bu-
luştüğümüz gün o kadar acele ayrıldığım için özür dilemek
isterim. Seni bir işe ayarlamaya çalıştığımı sandığın için de
üzgünüm. Ama çalışmıyordum. Gerçekten öyle değildi.
Umarım bana inanırsın.”

“Onunla konuşmayı bırak,” diye lafa giriyor Sadie. Öfke-
den patlamak üzere ama kılımı kıpırdatmıyorum. Ed’in ko-
yu renk, ciddi bakışları üstümde ve gözlerimi ondan ayıra-
mıyorum.

“Sana inanıyorum,” diyor. “Ve benim de özür dilemem
gerek. Aşırı tepki gösterdim. Sana hiç şans tanımadım. Son-
radan çok pişman oldum. Bir şeyi elimin tersiyle ittiğimi far-
kettim... Şeyi... Bir arkadaşlığı... Yani...”

“Ne?” diyebiliyorum.

“Güzel olan bir şeyi.” Yüzünde soru soran bir bakış var.
“Sanırım güzel bir şey yaşadık. Değil mi?”

Bu, kafamı sallayıp “Evet,” demem gereken an. Ama bu-
rada bırakamam. Ben iyi bir dostluk istemiyorum. O duygu-
yu geri istiyorum. Kollarını bana dolmasını, beni öpüşünü.
Onu istiyorum. Doğrusu bu.

“Benim yalnızca... Arkadaşın olmamı mı istiyorsun?”
Bunları söylemek için kendimi zorluyorum ve anında Ed’in
yüzünde bir şeylerin değiştiğini görüyorum.

“Kes artık! Benimle konuş!” Sadie, Ed’e koşup kulağına çağırıyor. “*Lara’yla konuşmayı kes! Hemen git!*” Ed bir an gözlerinde o dalgın bakışla duruyor ve duyduğunu anlıyorum. Ama kımıldamıyor. Koyu renk gözleri sıcacık, şefkatli bir gülüşle küçülüyor.

“Doğruyu bilmek ister misin? Bence sen benim koruyucu meleğimsin.”

“Ne?” Kahkaha atmaya çalışıyorum ama doğru sesler çıkmıyor.

“Birisinin hiçbir uyarı yapmadan hayatına dalmasının nasıl bir his olduğunu bilir misin?” Ed hatırlarcasına kafasını sallıyor. “Ofisime ilk girdiğinde içimden ‘Bu da kim böyle?’ demiştim. Ama sen beni sarstın. Tam da arafta olduğum bir dönemde beni hayata geri döndürdün. Tam ihtiyacım olan şeydin.” Duraksıyor, sonra ekliyor. “Tam ihtiyacım olan şeysin.” Sesi daha da alçalıyor, derinleşiyor. Gözlerinde öyle bir bakış var ki içim titriyor.

“Şey, benim de sana ihtiyacım var.” Sesim kısık çıkıyor. “O yüzden eşitiz.”

“Hayır, senin yok.” Kederli kederli gülümsüyor. “Sen gayet iyi idare ediyorsun.”

“Tamam.” Duraksıyorum. “Sana ihtiyacım olmayabilir. Ama... Seni istiyorum.”

Bir an ikimiz de konuşmuyoruz. Ed bakışlarını bana kettiriyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki Ed’in de duyduğundan eminim.

“*Git, Ed!*” Sadie yeniden Ed’in kulağına bağırıp çağırıyor. “*Bunu sonra yaparsın!*”

Ed onun sesini duyunca yüzünü buruşturuyor ve birden içime kötü bir his doğuyor. Eğer Sadie şu anımı mahvederse, onu... onu...

“Buradan ayrıl!” Sadie durmak bilmeden avaz avaz bağılıyor. *“Ona onu sonra arayacağını söyle! Hadi git! Eve dön!”*

Sinirden bir yerlerime ağırlar giriyor. Susmasını haykırmak istiyorum. Onu rahat bırakmasını... Ama gücüm yok. Sadece Sadie’yi duyan ve dediklerini anlayan Ed’in gözlerinde oluşan o ışığı izlemek zorundayım. Sanki Josh olayını en baştan yaşıyoruz. Yine her şeyi mahvediyor.

“Biliyor musun, hani bazen kafanın içinde bir ses duyarsın,” diyor Ed ansızın, sanki az önce akıl etmiş gibi. “Tıpkı... Bir içgüdü gibi.”

“Evet, biliyorum,” diyorum sefilce. “Bir ses duyarsın, sana mesaj verir, gitmeni söyler. Anlıyorum.”

“Benimki tam tersini söylüyor.” Ed bir adım daha yaklaşıyor ve bana sımsıkı sarılıyor. “Benimki bana seni bırakmamı söylüyor. Bana senin başıma gelen en güzel şey olduğunu ve bu sefer içine etmememi söylüyor.”

Nefes bile almama kalmadan eğilip beni öpüyor. Kollarını vücuduma doluyor. Güçlü, güven verici ve kararlı.

İnanamıyorum. Yürüyüp gitmiyor. Sadie’yi dinlemiyor. Ed’in kafasındaki ses her neyse... Sadie değil.

Sonunda uzaklaşıyor ve bana gülümsüyor, yüzüme düşen saçı geri itiyor nazikçe. Ben de nefesim kesilerek ona gülüyorum. Tekrar öpüşmek için onu kendime çekme dürtüme engel oluyorum.

“Dans etmek ister misin Yirmiler’in Kızı?” diyor.

Dans etmek istiyorum. Danstan ötesini yapmak istiyorum. Bütün akşamı, bütün geceyi onunla geçirmek istiyorum.

Çaktırmadan Sadie’ye bir bakış atıyorum. Birkaç metre ileriye gitmiş, ayakkabılarını inceliyor. Omuzlarını düşürmüş, parmaklarını birbirine dolamış.

“Dans et,” diyor. “Tamam. Beklerim.”

Stephen hakkındaki gerçeği öğrenmek için yıllar, yıllar, yıllar bekledi. Şimdi biraz daha beklemeyi kabul ediyor. Sırf ben Ed’le dans edebileyim diye.

“Hayır.” Kararlı bir şekilde kafa sallıyorum. “Sıra sende. Ed...” Derin bir nefes alarak Ed’e dönüyorum. “Sana büyük teyzem Sadie’yi anlatmalıyım. Yeni öldü.”

“Ah. Tamam. Tabii. Bilmiyordum.” Bir an şaşkın bakıyor. “Akşam yemeğinde konuşmak ister misin?”

“Hayır. Tam şu anda anlatmalıyım.” Onu dans pistinin kenarına sürüklüyorum. “Gerçekten önemli. Adı Sadie’ydi ve 1920’lerde Stephen denen bir adama aşıkta. Ve adamın piçin teki olduğunu, onu kullandığını, sonra da unuttuğunu sanıyordu. Oysaki adam onu sevmişti. Sevdığını biliyorum. Fransa’ya gittikten sonra bile onu sevdi.”

Sözcüklerim acil çıkış kapısı arar gibi koşturuyorlar adeta. Dümdüz Sadie’ye bakıyorum. Mesajımı iyi iletmeliyim. Bana inanmalı.

“Nereden biliyorsun?” Çenesi her zamanki gibi sıkı ama sesinde bir dehşet ve titreme gizli. “Sen neden söylediyorsun?”

“Biliyorum, çünkü Fransa’dayken ona mektuplar yazmış.” Ed aracılığıyla doğrudan Sadie’yle konuşuyorum. “Ve resimdeki kolyeye kendini de koymuş. Ve hayatı boyunca bir daha hiç kimsenin portresini çizmemiş. İnsanlar ona yalvarırmış ama o sadece *J’ai peint celui que j’ai voulu peindre,*’ dermiş. Yani ‘Çizmek istediğim tek kişiyi çizdim.’ Ve resmi görünce nedenini anlayacaksın. Çünkü Sadie’den sonra kimi çizmek istesin ki?” Birden boğazım düğümleniyor. “Hayatında görebileceğin en güzel şey. Adeta ışıltılı saçan bir güzellik. Ve boynunda bir kolye var... Resimdeki kolyeyi görünce anlayacaksın. Stephen onu seviyordu. Ama Sadie bütün hayatı boyunca bunu bilmeden yaşadı. 105 yaşına kadar.” Birden gözümde akan bir damla yaşı siliyorum.

Ed diyecek şey bulamıyor. Ki hiç şaşırmadım. Bir saniye önce öpüşüp koklaşıyorduk, bir saniye sonra adama aile geçmişimden bir dönem yüklemesi yapıyorum.

“Resmi nerede gördün? Nerede duruyor?” Sadie her tarafı titreyerek yüzü bembeyaz bana doğru bir adım atıyor. “Kaybolmuştu. Yanmıştı.”

“Eee, büyük teyzeni iyi tanıyor muydun?” diyor Ed aynı anda.

“O hayattayken pek tanımıyordum. Ama ölümünden sonra Archbury’ye gittim, eskiden oturduğu yere. Stephen ünlü olmuş.” Gene Sadie’ye dönüyorum. “Stephen çok ünlü.”

“Ünlü mü?” Sadie şaşıyor.

“Onun adına açılmış bir müze var. Adı Cecil Malory. Ölümünden seneler sonra keşfedilmiş. Ve portre de çok

ünlü. Ayrıca da kurtarılmış ve bir resim galerisinde. Herkes ona bayılıyor... Görmem lazım. Görmek zorundasın.”

“Şimdi.” Sadie’nin sesi o kadar sessiz ki onu neredeyse duyamıyorum. “Lütfen. Şimdi.”

“Kulağa muhteşem geliyor,” diyor Ed kibarca. “Bir gün gidip görmeliyiz. Galerileri gezeriz, öğle yemeği yeriz...”

“Hayır. Şimdi.” Elini tutuyorum. “Hemen şimdi.” Sadie’ye bakıyorum. “Hadi gel.”

Bankta oturuyoruz. Üçümüz yan yana sessizce sıralandık. Sadie benim yanımda. Ben Ed’in yanındayım. Sadie galeriye adımını attığından beri konuşmuyor. Portreyi ilk gördüğünde bayılacak zannettim. Sessizce orası burası seğirdi ve sadece baktı. En sonunda bir saattir nefesini tutuyormuş gibi derin bir nefes çekti.

“Gözler muhteşem,” diyor Ed. Bana durumla nasıl başa çıkacağını bilemediğinden garip bakışlar fırlatıyor.

“Muhteşem.” Kafa sallıyorum ama dikkatimi ona veremiyorum. “İyi misin?” Sadie’ye endişeli bir bakış atıyorum. “Senin için tam bir şok oldu biliyorum.”

“İyiyim, iyiyim.” Ed şaşkın şaşkın cevap veriyor. “Sağol sorduğun için.”

“Ben iyiyim.” Sadie beti benzi atmış gülüyor. Sonra da tekrar portreyi seyretmeye dönüyor. Portrenin yakınına gitti, kolye boncuğunda saklı Stephen’ı gördü, yüzü aşk ve keuderle yamuldu, öyle ki bir an başka tarafa bakıp onu rahat bıraktım.

“Galeride araştırma yapmışlar,” diyorum Ed’e. “Buradaki en popüler resimmiş. Üstünde onun resmi olan ürünler

çıkaracaklarmış. Posterler, kahve fincanları gibi. Ünlü olacak!”

“Kahve fincanı.” Sadie başını yana kırıyor. “Ne kadar sıradan.” Ama gözündeki gururu görebiliyorum. “Başka nelelerin üstünde olacağım?”

“Kurulama bezleri, yapbozlar...” diye anlatıyorum, Ed’e bilgi vermiş gibi. “Sen say. Eğer bu dünyada bir iz bırakmadım diye üzülüyorsa...” Sözcüklerimi havada asılı bırakıyorum.

“Oldukça meşhur bir akraban varmış.” Ed kaşlarını kaldırıyor. “Ailen gurur duyuyordur.”

“Pek sayılmaz,” diyorum bir süre sustuktan sonra. “Ama duyacaklar.”

“Mabel.” Ed, girişte alacağım diye tutturduğu rehberden okuyor. “Burada portredeki kadının isminin Mabel olduğu yazıyor.”

“Öyle sanıyorlardı.” Kafa sallıyorum. “Çünkü resmin arkasında ‘Benim Mabel’im’ yazıyor.”

“Mabel mı?” Sadie bana dönüyor. Öyle bozuldu ki gülüyorum. “Onlara bunun kızla Cecil Malory arasında bir şaka olduğunu anlattım,” diye hızlı hızlı açıklıyorum. “Sadie’nin takma adıymış bu ama herkes gerçek sanmış.”

“Mabel’a benzer bir halim var mı?”

Bir hareket dikkatimi çekiyor ve kafamı kaldırıp bakıyorum. Ne şaşırtıcıdır ki Malcolm Gledhill üstünde yağmurluk ve atkısıyla galeriye giriyor. Beni görünce utangaç bir şekilde gülüyor, evrak çantasını bir elinden diğerine geçiriyor.

"Ah, Bayan Lington. Merhaba. Bugünkü konuşmamızın ardından gelip ona bir kez daha bakayım dedim."

"Ben de." Kafamı sallıyorum. "Hemen tanıştırayım..." Bir anda adamı Sadie'yle tanıştırmak üzere olduğumu fark ediyorum. "Ed." Elimi birden Ed'in tarafına çeviriyorum. "Bu Ed Harrison. Malcolm Gledhill, koleksiyondan sorumlu."

Malcolm da bankta aramıza katılıyor ve bir süre resmi seyrediyoruz.

"Demek resim 1983'ten beri elinizde," diyor Ed hala rehberden okuyarak. "Aile niçin resmi elinden çıkardı? Çok garip."

"İyi soru," diyor Sadie birden ayılarak. "Bana aitti. Kimsenin satmaya hakkı yoktu."

"İyi soru," diye aynen tekrar ediyorum. "Sadie'ye aitti. Kimsenin satmaya hakkı yoktu."

"Ve bilmek istediğim şey, kim sattı?" diye ekliyor.

"Kim sattı?" diye yineliyorum.

"Evet, kim sattı?" diye tekrar ediyor Ed.

Malcolm Gledhill bankta huzursuzca kımıldanıyor.

"Bugün de söylediğim gibi Bayan Lington, gizli bir sözleşmeydi. Resmi bir hukuki iddiada bulunulmadığı sürece galerinin elinden bir şey..."

"Tamam, tamam," diye lafını kesiyorum. "Anlıyorum, bana söyleyemezsiniz. Ama öğreneceğim. O resim benim aileme aitti. Bilmeye hakkımız var."

"O zaman şu kısmı kesinleştirelim." Ed sonunda hikayeye ciddiye ilgi gösteriyor. "Biri resmi çaldı mı?"

“Bilmiyorum.” Omuz silkiyorum. “Yıllar boyunca ka-
yıptı, sonra da burada buldum. Tek bildiğim, 1980’lerin
ortasında galeriye satıldığı. Ama kimin sattığını bilmiyo-
rum.”

“Siz biliyor musunuz?” Ed, Malcolm Gledhill’e dönüyor.

“Ben... Evet.” İstemeye istemeye kafa sallıyor.

“Eee, ona söyleyemez misiniz?”

“Hayır... Şey... Olmaz.”

“Devlet sırrı mı?” diye bilmek istiyor Ed. “Kitle imha si-
lahları mı barındırıyor bu sır? Ulusal güvenliğimiz mi tehli-
kede?”

“Öyle denemez.” Malcolm her zamankinden de çok te-
laşlanıyor, kızanıp bozuyor. “Ama sözleşmede bir gizlilik
maddesi yer alıyordu.”

“Tamam.” Ed iş danışmanı, ‘duruma-el-atıyorum’ ses to-
nuna dönüyor. “Yarın sabah bir avukat gönderiyorum. Çok
saçma bir şey bu.”

“Kesinlikle saçma,” diye araya giriyorum, Ed’in kabadayı
yaklaşımından cesaret alarak. “Buna kayıtsız kalmayacağız.
Amcamın Bill Lington olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Bu-
nunla savaşmak için tüm kaynaklarını kullanacaktır. Şu saç-
ma gizlilik maddesiyle. Resim bizim resmimiz.”

Malcolm Gledhill tam anlamıyla dut yemiş bülbüle dö-
nüyor.

“Sözleşmede açıkça belirtiliyor,” diyor, sonra susuyor.
Gözlerinin sürekli çantasına kaydığını görüyorum.

“Sözleşme şu anda burada mı?” diyorum ani bir ilhamla.

“Evet, tesadüfen burada,” diyor Malcolm Gledhill savunmaya geçip. “Belgeleri eve götürüyorum, üstünde çalışmak için. Kopyalarını tabii ki.”

“O zaman sözleşmeyi bize gösterebilirsiniz,” diyor Ed sesini alçaltarak. “Sizi ihbar etmeyiz.”

“Size hiçbir şey gösteremem!” Malcolm Gledhill dehşet içinde, neredeyse banktan düşecek. “Söyleyip durduğum gibi, bu gizli bir bilgidir.”

“Tabii ki öyle.” Yatıştırıcı bir sesle konuşuyorum. “Çok iyi anlıyoruz. Ama belki de bana ufak bir iyilik yapıp resmin alındığı tarihi kontrol edebilirsiniz. O bilgi gizli değil, değil mi?”

Ed bana sorgularcasına bir bakış atıyor ama farketmemiş gibi yapıyorum. Aklıma başka bir plan geldi. Ed’in anlamayacağı bir plan.

“Haziran 1983’tü hatırladığım kadarıyla,” diyor Malcolm Gledhill.

“Ama kesin tarih için sözleşmeye çabucak bakabilir misiniz?” Masumca gözlerimi açıyorum. “Lütfen. Çok yardımcı olur.”

Malcolm Gledhill bana şüpheci şüpheci bakıyor ama belli ki ‘hayır’ demek için bir sebep bulamıyor. Eğiliyor, evrak çantasını açıyor ve içinden bir tomar kağıt çıkarıyor.

Sadie ile göz göze geliyorum ve çaktırmadan Malcolm Gledhill’e doğru kafamı sallıyorum.

“Ne?” diyor.

Tanrı aşkına. Bir de bana ağır anlıyorsun diyor.

Kafamı tekrar Malcolm Gledhill'e doğru oynatıyorum, adam şimdi kağıdı düzeltiyor.

"Ne?" diye tekrar ediyor Sadie sabrı taşarak, "Ne demeye çalışıyorsun?"

"İşte burada..." Okuma gözlüğünü takıyor. "Tarihi bulayım..."

Kafamı biraz daha sağa sola attırırsam boynum kopacak. Bir saniye daha oyalanırsa hayalkırlığından can verebilirim. İstedüğimiz bilgi orada. Tam orada. Hayaletimsi, görünmez bir doğası olanların okuyabileceği şekilde ulu orta açık. Sadie ise hala bana aval aval bakıyor.

"Bak!" diyorum ağzımın köşesinden. "Baksana! Baksana!"

"Ah!" Aniden anlayınca yüz ifadesi değişiyor. Bir saniye sonra Malcolm Gledhill'in arkasında, omzunun üstünden eğiliyor.

"Neye bakayım?" diyor Ed şaşkın şaşkın ama onu duymuyorum. Sadie'yi izliyorum, okuyor, kaşlarını çatıyor, nefesi kesiliyor. Sonra da kafasını kaldırıp bana bakıyor.

"William Lington. Beş yüz bin sterline satmış."

"William Lington?" Aptal aptal bakıyorum. "Yani... Bill Amca mı?"

Sözcüklerimin Malcolm Gledhill üstündeki etkisi uç noktada ve çok tesirli. Şiddetle yerinden sıçırıyor, kağıdı göğsüne kapatıyor, kızarıyor, belgeye bakıyor, tekrar kapatıyor. "Ne? Ne dediniz?"

Bu bilgiyi sindirmekte güçlük yaşıyorum.

"William Lington sattı resmi galeriye." Kararlı bir sesle konuşmaya çalışıyorum ama sesim boğuk. "Sözleşmede o isim yazıyor."

"Dalga geçiyorsun." Ed'in gözleri parlıyor. "Öz amcan mı?"

"Yarım milyon sterline."

Malcolm Gledhill gözyaşlarına boğulmak ister gibi duruyor. "Bu bilgiyi nasıl aldınız bilmiyorum." Ed'e dönüyor. "Bayan Lington'a hiçbir bilgi sızdırmadığıma şahitsiniz."

"Haklı mı yani?" diyor Ed kaşlarını kaldırarak. Malcolm Gledhill hepten panik oluyor.

"Olumlu ya da olumsuz bir şey diyemem." Susuyor ve alnını siliyor. "Hiçbir durumda sözleşmeyi gözümün önünden ayırmadım, hiçbir şekilde ona göstermedim."

"Göstermene gerek yok," diyor Ed güvence verircesine. "O müneccim."

Şokumu yenmeye ve tüm bunları kafamda düşünmeye çalışırken beynim havalanıyor adeta. Resim Bill Amca'nın elindeydi. Onu amcam sattı. Babamın sesi kulaklarımda çınlıyor: *Seneler boyunca bir depoda tutuldu... Kimse uğraşmaya yeltenmedi... Her şeyi Bill çıkarıp ayıkladı... Garip gelecek ama o yıllarda Bill aylaktı.*

Her şey ortada. Yıllar önce resmi buldu, değerli olduğunu anladı ve gizli bir sözleşmeyle Londra Portre Galerisi'ne sattı.

"İyi misin?" Ed koluma dokunuyor. "Lara?"

Ama kıpırdayamıyorum. Bu bilgi beynimde dönüp duruyor. Çıldırıcı. Parçaları yerine oturtuyorum. Çarpma bölme işlemleri beynimde dans ediyor.

Bill, Lingtons Kahveleri'ni 1983 yılında kurdu.

Aynı yıl gizli bir şekilde Sadie'nin resminden yarım milyon sterlin kazandı. Ve şimdi nihayet, nihayet... Her şey

netleşiyor. Her şey mantıklı bir çerçeveye oturuyor. Bill'in kimsenin bilmediği bir beş yüz bin sterlini vardı. Hiçbir röportajında, hiçbir seminerinde, hiçbir kitabında bahsi geçmeyen, hiç sözletmediği yarım milyon!

Başım dönüyor. Durumun devasallığı yavaş yavaş siniyor içime. Her şey koca bir yalan. Tüm dünya onu iki küçük bozuk parayla yola çıkan bir iş dehası sanıyor. Oysaki yarım milyon sterlinlik banknotlarla işe başladı.

Bill kimse öğrenmesin diye örtbas etti bunu. Görür görmez resimdeki Sadie olduğunu anlamış olmalı. Ona ait olduğunu anlamış olmalı. Ama tüm dünyanın, resimdeki Mabel diye bir hizmetçi olduğunu sanmasına göz yumdu. Hatta büyük ihtimalle bu hikayeyi de onlara Bill anlatmıştır. Böylece hiç kimse Lington'ların kapısını çalıp resimdeki güzel kızın kimliğini sormayacaktı.

"Lara?" Ed elini yüzümün önünde sallıyor. "Konuş benimle. Ne oldu?"

"1983 yılı." Sersem sersem bakıyorum. "Tanıdık geliyor mu? Bill Amca, Lingtons Kahveleri'ni o yıl kurdu. Biliyorsun, şu meşhur 'iki küçük bozuk para'yla." Parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum. "Yoksa işi başlatmasını sağlayan yarım milyon sterlini mi vardı? Söylemeyi unutmuştu, çünkü zaten o para ona ait değildi."

Sessizlik oluyor. Parçalar Ed'in kafasında da yerine oturuyor, görüyorum.

"Tanrım," diyor bana bakıp. "Çok büyük bir olay bu. Skandal."

"Biliyorum." Yutkunuyorum. "Skandal."

“Demek o *İki Küçük Bozuk Para* hikayesi, seminerler, kitaplar, DVD, film, hepsi...”

“Koca bir palavra.”

“Pierce Brosnan’ın yerinde olsam hemen menajerimi arardım.” Ed komik bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

Ben de gülmek isterdim ama içimden ağlamak geliyor. Bill Amca’nın yaptığı şeye bu kadar üzgün, öfkeli ve uyuz olmasaydım...

O, Sadie’nin resmiydi. Onundu. İster satar, ister tutardı. Bill onu aldı, kullandı ve tek kelime etmedi. Ne cüretle? Ne hakkı var?

Bambaşka bir evrende olsa, başka biri, babam gibi düzgün biri resmi bulur ve doğru hareketi yapardı. Sadie’yi huzurevinde oturmuş hayal ediyorum. Kolyesi boynunda, tüm yaşlılığı boyunca güzeller güzeli resmine bakıyor. Ta ki gözündeki son ışık da solana dek.

Ya da belki o da satardı. Ama satmaya hakkı olurdu. Onun zafer anı olurdu bu. Sadie’nin huzurevinden çıkarıldığını, Londra Portre Galerisi’nde asılı duran resmi görme-ye getirildiğini gözümde canlandırıyorum. Bunun ona verdiği neşeyi görebiliyorum. Ayrıca Sadie’nin koltuğunda oturduğunu, kibar bir arşivcinin ona mektupları okuduğunu hayal ediyorum.

Bill Amca, Sadie’nin yirmi yıllık mutluluğunu çaldı. Onu hiçbir zaman afetmeyeceğim.

“Bilmeliydi bunu.” Kızgınlığımı dizginleyemiyorum. “Sadie burada asılı durduğunu bilmeliydi. Hiçbir fikri olmadan öldü. Çok yanlış bu. Çok yanlış.”

Sadie'ye bakıyorum. Konuşmuyor. Dalmış gitmiş. Sanki hiç ilgilenmiyor gibi. Tüm kızgınlığını ve tepkisini itmek istercesine omuz silkiyor.

“Hayatım, uzatma, geveleme. Çok sıkıcı. En azından şimdi buldum. En azından parçalanmamış,” diyor. “En azından hatırladığım kadar şişman görünmüyorum,” diye ekliyor aniden canlanarak. “Kollarım harika görünüyor, değil mi? Kollarım hep çok güzeldi.”

“Benim zevkime göre fazla kuru,” diye yapııştırıyorum elimde olmadan.

“En azından köşe yastığı değiller.”

Sadie gözlerimin içine bakıyor, birbirimize yorgun yorgun gülümsüyoruz. Yiğitlik gösterisiyle beni kandıramıyor. Yüzü solgun ve seğiriyor. Bu keşfin aklını başından aldığı belli. Ama başı dik, her zamanki gibi mağrur.

Malcolm Gledhill aşırı derecede rahatsız oturuyor. “Eğer hayatta olduğunu bilseydik, biri bize söyleseydi...”

“Bilemezsiniz ki,” diyorum öfkem biraz sönerek. “Bizim bile haberimiz yoktu.”

Çünkü Bill Amca bize de tek kelime etmedi. Çünkü tüm olayı isimsiz bir sözleşmeyle örtbas etmişti. Kolyeyi neden istediği belli. Sadie'yi portreye bağlayan, geriye kalan tek ipucu. Bill Amca'nın muazzam dolandırıcılığını açığa çıkaracak tek şeydi. Bu resim onun için bir saatli bomba olmalı. Tüm bu seneler boyunca sessizce ilerleyen bir saat. Ve şimdi, en sonunda bomba patladı. Bom. Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum ama Sadie'nin öcünü alacağım. Hem de çok fena.

Dördümüz de yavaşça tekrar resme bakmak için döndük. Bu galeride oturup da gözlerinizi ona dikmemek neredeyse imkansız.

“Size söylediğim gibi, galerideki en popüler resim bu,” diyor Malcolm Gledhill nazıkçe. “Bugün pazarlama departmanıyla konuştum, onu galerinin yüzü yapacaklar. Bütün kampanyalarda o kullanılacak.”

“Ben bir rujun üstünde olmak isterim,” diyor Sadie birden inatçı bir sesle konuşarak. “Çok güzel, parlak bir rujda.”

“Yüzü bir rujun üstünde olmalı,” diyorum kararlı bir şekilde Malcolm Gledhill’e. “Ve de ruja onun adını vermelisiniz. Sadie hayatta olsa, bunu isterdi.”

“Ne yapabiliriz, bakarım.” Biraz ateş basıyor sanki adamı. “Tam olarak benim alanım sayılmaz.”

“Başka neler isterdi, size haber veririm.” Sadie’ye göz kırpyorum. “Bundan böyle onun gayriresmi temsilcisi olarak hareket edeceğim.”

“Acaba ne düşünüyor,” diyor Ed birdenbire, hala Sadie’ye bakarken. “Yüzünde oldukça ilginç, karışık bir ifade var.”

“Ben de sık sık merak ederim,” diyor Malcolm Gledhill hevesli hevesli. “Yüzünde öyle bir dinginlik, mutluluk var ki... Elbette sizin de dediğiniz gibi, ressam Malory’yle duygusal bir bağı vardı. Hep düşünürüm, acaba ressam onu çizirken aynı zamanda ona şiir mi okuyordu diye?”

“Ne salak adam,” diyor Sadie kulağını tırmalayan bir sesle. “Ne düşündüğüm belli. Stephen’a bakıyorum ve üstüne atlamak istiyorum.”

“Ressamın üstüne atlamak istiyordu,” diyorum Malcolm Gledhill’e. Ed bana inanamayarak bakıyor, sonra da kopuyor.

“Ben gitsem iyi olur...” Malcolm Gledhill bu gecelik bizi yeterince gördü. Evrak çantasını alıyor, kafasını sallayıp selam veriyor, sonra da hızla uzaklaşıyor. Birkaç saniye sonra mermer merdivenlerden resmen koşarak iniyor. Ed’e bakıp sırtıyorum. “Kusura bakma.”

“Sorun değil.” Bana soru sorar gibi bakıyor. “Eee... Bu gece gizem perdesini aralamak istediğin başka şaheser var mı? Ailenin uzun zaman önce kaybettiği heykeller, başka medyum akrabalar... Yoksa akşam yemeğine mi gitsek?”

“Yemek.” Ayağa kalkıp Sadie’ye bakıyorum. Hala orada, ayaklarını banka koymuş, sarı elbisesi yanlarında uçuşuyor, yirmi üç yaşındaki haline sanki görüntüyü içmek ister gibi bakıyor. “Geliyor musun?” diyorum yumuşakça.

“Tabii,” diyor Ed paltosunu sırtına geçirerek.

“Henüz değil,” diyor Sadie başını oynatarak. “Sen git. Sonra görüşürüz.”

Ed’in peşinden çıkışa yürüyorum, sonra arkama dönüp Sadie’ye tedirgin bir bakış atıyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Ama beni farketmiyor bile. Hala transta. Sanki tüm gece orada resimle baş başa oturmak istiyor gibi. Sanki kaybettiği tüm zamanı telafi etmek istiyor.

Sanki sonunda aradığı şeyi bulmuş.

Daha önce hiç intikam almadım. Düşündüğümünden daha fazla entrika çevirmek gerekiyor. Bill Amca yurtdışındaymış, kimse ona ulaşamıyor. (Evet, tabii ki ona ulaşabilirler. Sadece manyak, sülük kuzen için bu zahmete girmiyorlar.) Ona mektup yazmak ya da telefon etmek istemiyorum. Bu iş yüz yüze halledilmeli. O yüzden şu anda mümkün değil.

Ayrıca Sadie'nin başımda ahlak bekçisi kesilmesi de hiç yardımcı olmuyor. Olan olmuş, biten bitmişmiş. Geçmişe takılıp kalmanın bir anlamı olmadığını, artık 'uzatmamam' gerektiğini söylüyor.

Ama onun ne düşündüğü benim umrumda değil. İntikamım acı olacak. Bill Amca'nın yaptığı şeyi düşündükçe hırslanıyorum, heyecanlanıyorum ve babama telefon edip hepsini yumurtlamak istiyorum. Ama bir şekilde kendime hakim oluyorum. Aceleye gerek yok. Herkes intikamın, yeterince hırs ve öfkeyi topladıktan sonra servis edilmesi gere-

ken bir yemek olduğunu bilir. Üstelik kanıtımın bir yere kaçtığı da yok. Resim Londra Portre Galerisi'nden bir yere kaybolacak değil. Bill Amca'nın yıllar önce imzaladığı sözde gizlilik anlaşması da. Ed zaten benim için bir avukat tuttu bile ve ben onunla şahsen görüşür görüşmez resmi iddiayı hazırlayıp süreci başlatacak. Ki Bill Amca'yla yüzleşip onun ezilip büzüldüğünü gördükten hemen sonra yapacağım bunu. Amacım bu. (Eğer bir de ayaklarıma kapanırsa, pastamın kreması da tamam demektir ama bundan pek umutlu değilim.)

Derin bir iç geçiriyorum, defterden bir sayfa koparıp çöp kutusuna fırlatıyorum. Amcamın ezilip büzüldüğünü *hemen şimdi* görmek istiyorum. İntikam konuşmamı bile hazırladım.

Dikkatimi dağıtmak için yatağımın başucuna dayanıyorum, posta kutusundan gelen zarfları karıştırıyorum. Yatak odam aslında bayağı güzel bir ofis. Yollarda çile çekmek zorunda değilim ve bedava. Ayrıca da içinde bir yatak var. Tek kötü yanı, Kate'in tuvalet masamda çalışmak zorunda olması ve bacaklarının sürekli masanın altına çarpması.

Yeni beyin avcılığı şirketimin adını Sihir Araştırma koydum. Üç haftadır çalışıyoruz. Şimdiden bir komisyon aldık bile. Janet Grady bizi bir ilaç firmasına önermiş, kendisi yeni en yakın arkadaşım. (Janet aptal değil. Bütün işleri benim yaptığımın, Natalie'nin yan gelip yattığının farkında. Büyük oranda da onu arayıp anlattığım için.) Sözleşmeyi kendim hazırladım ve iki gün önce duyduk ki kazanmışız! Başka bir pazarlama müdürü pozisyonu için aday listesi ha-

zırlamamız istendi. Bu seferki ecza ve ilaç sektöründe uzman bir isim olmalı. İK'nın başındaki kişiye bunun bizim için kusursuz iş olduğunu söyledim, çünkü ne tesadüf ki ortaklarımdan biri ilaç sektörünü şahsen yakından tanıyordu.

Tamam, doğru değil.

Ama Sadie'nin en iyi yanı, çok hızlı öğrenmesi ve bir sürü zekice fikre sahip olması. İşte tam da bu yüzden Sihir Araştırma'nın çok değerli bir üyesi.

"Merhaba!" Tiz sesiyle yerimden fırlayıp ayılıyorum ve kafamı kaldırıncaya yatağımın ayakucuna tünediğini görüyorum. "Az önce Glaxo Wellcome'daydım. Pazarlama ekibinden iki üst düzey yöneticinin direkt hattını aldım. Çabuk, unutmadan yaz..."

İki isim ve telefon numarası yazdırıyor. Özel hatlar. Bir beyin avcısı için altın tozu niteliğinde.

"İkincisinin yeni bebeği olmuş," diye ekliyor. "O yüzden büyük ihtimalle yeni iş aramıyordur. Ama Rick Young arıyor olabilir. Toplantı sırasında oldukça sıkılmış görünüyordu. Tekrar gidince maaşını öğreneceğim."

Telefon numaralarının altına "Sadie," yazıyorum, "sen bir yıldırınsın. Bir milyon kere teşekkürler."

"Lafı bile olmaz," diye kestirip atıyor. "Çok basitti. Şimdi nereye? Bence Avrupa'yı da düşünmeliyiz. İsviçre ve Fransa'da bir yığın yetenek vardır."

"Müthiş fikir," yazıyorum, sonra kafamı kaldırıp bakıyorum. "Kate, Avrupa'daki bütün büyük ilaç şirketlerinin isimlerini yazar mısın? Sanırım bu sefer ağıımızı biraz genişletmeliyiz."

“İyi fikir Lara,” diyor Kate çok etkilenerek. “Hemen başlıyorum.”

Sadie bana göz kırpmıyor ve ben de ona sırtıyorum. Bir işe girmek onu çok memnun etti. Bugünlerde eskisinden de canlı ve mutlu görünüyor. Ona unvan da verdim. Başbeyin Avcısı. Sonuçta, avcılığı o yapıyor.

Bize bir ofis de buldu. Kilburn Caddesi’nde, düzayak bir bina. Önümüzdeki ay taşınabileceğiz. Her şey yerine oturuyor.

Her akşam Kate eve döndükten sonra Sadie ve ben yatağıma oturup sohbet ediyoruz. Daha çok o anlatıyor, ben dinliyorum. Onu tanımak istediğimi söyledim. Hatırlayabildiği ne varsa dinlemek istediğimi, büyük ya da küçük, önemli ya da gereksiz... Her şeyi. Böylece her akşam yanıma oturuyor, boncuklarıyla oynuyor, iki saniye düşünüyor ve bana bir şeyler anlatıyor. Düşünceleri biraz dağınık ve rasgele. Her zaman takip edemiyorum ama sonuç olarak hayatı hakkında bir fikir sahibi oldum. Bana Hong Kong’dayken, savaş çıktığının ilan edildiği gün taktığı muhteşem şapkayı anlattı. Her şeyini içine doldurup sonra kaybettiği deri bavulu, Amerika’ya bir gemiyle gidişini, Chicago’da soyulduğunu ama kolyesini saklamayı başardığını, bir gece dans ettiği adamın sonradan ABD Başkanı oluşunu...

Karşısında kımıldamadan oturuyor, pür dikkat dinliyorum. Hayatımda hiç böyle hikayeler duymadım. Son derece renkli, baş döndürücü bir hayat sürmüş. Bazen eğlence-
li, bazen heyecanlı, bazen çaresiz, bazen şok edici. Başka

birinin sürdüğünü hayal edemediğim türde bir yaşam. Sadece Sadie'ye özgü.

Ben de biraz konuşuyorum. Annemle babamla büyümenin nasıl olduğunu, Tonya'nın binicilik derslerini ve senkronize yüzme çılgınlığını anlatıyorum. Annemin anksiyete ataklarından bahsediyorum. *Keşke biraz rahatlasa ve hayatın tadını çıkarabilse*. Hepimizin hayatının Bill Amca'nın gölgesinde kalışını anlatıyorum.

Birbirimizin anlattıkları hakkında yorum yapmıyoruz. Sadece dinliyoruz.

Ben yattıktan sonra Sadie, Londra Portre Galerisi'ne gidiyor ve bütün gece bir başına resminin karşısında oturuyor. Bana bunu yaptığını hiç söylemedi. Ama gözlerinde dalgın ve hüznü bir ifadeyle sessizce ortadan kaybolmasından anlıyorum. Ve geri döndüğündeki düşünceli, dalgın halinden ve çocukluğundan, Stephen'dan, Archbury'den bahsedişinden belli. İyi ki de oraya gidiyor, buna seviniyorum. Resim onun için çok önemli. Onunla mümkün olduğunca uzun zaman geçirmeli. Bu şekilde onu kimseyle paylaşmak zorunda da kalmıyor.

Şans eseri, bu durum, yani bütün gece uzak olması benim de işime geliyor. Şey... Birçok sebepten ötürü.

Özel bir şey yok canım.

Aman ya, tamam. Peki. Özel bir sebep var. Ed son günlerde birkaç gece gelip bende kaldı. Ne olmuş?

Yani, hadi ama. Yatak odanızda gezinen bir hayalet varken nasıl olacağını hayal edebiliyor musunuz? Tam siz yeni sevgilinizi yakından tanımaya çalışırken... Sadie'nin canlı

yayında eleştirilerini yapmasının fikrine bile dayanamam. Zaten hiç utanması yok. Bizi kesin izlerdi. Hatta on üzerinden puanlar verir ya da sinir bozucu bir şekilde, onun zamanında çok daha iyisini yaptıklarını falan söyler veya birden Ed'in kulağına "Daha hızlı!" diye bağırırdı.

Bir sabah Ed ve ben duştayken banyoya daldı zaten, onu gördüm. Çılgık atıp onu kovalamaya çalıştım ve kazara Ed'in suratına dirsek attım. Kendime gelmem bir saat sürdü. Sadie özür mözür dilemedi. Aşırı tepki gösterdiğimi, sadece bize eşlik etmek istediğini söyledi. *Eşlik* derken?

Olayın ardından Ed beni şüpheyle yan yan süzüp durdu. Hani sanki kuşkuluyor. Yani, gerçeği tahmin etmiş olamaz tabii, bu imkansız ama...

Ama çok iyi bir gözlemci. Hayatımda garip bir şeyin varlığını biliyor bence.

Telefon çalıyor ve Kate açıyor. "Alo, Sihir Araştırma, nasıl yardımcı olabilirim? Ah. Evet, tabii. Hemen bağlıyorum." Bekletme düğmesine basıyor ve "Bill Lington'ın seyahat ofisinden Sam. Onu aramışsın galiba."

"Ah, evet. Teşekkürler Kate."

Derin bir nefes alıp ahizeyi kaldırıyorum. İşte başlıyor.

"Merhaba Sam," diyorum tatlı tatlı. "Beni aradığın için teşekkürler. Arama sebebim, ee... Amcam için ufak bir sürpriz parti düzenlemek istiyorum. Yurtdışında olduğunu biliyorum ve acaba rica etsem, bana uçuş bilgilerini verebilir misin? Kimseye yaymayacağım elbette," diye ekliyorum gayet rahat gülerek.

Koca bir yalan. Her neredeyse uçakla mı geri dönecek, haberim bile yok. Belki de *QE2* gemisine binecek ya da denizaltıyla gelecek. Hiçbir şey beni şaşırtmazdı.

“Lara.” Sam iç geçiriyor “Az önce Sarah’yla konuştum. Bill’le temasa geçmeye çalıştığını söyledi. Bana aynı zamanda eve girmenin yasaklandığı bilgisini de verdi.”

“Yasaklanmak mı?” Tam bir şoka uğramış gibi yapıyorum. “Ciddi misin? Neden? Bundan haberim yoktu. Ben sadece amcam için doğum günüksü bir parti organize etmeye çalışıyorum.”

“Doğum günü bir ay önceydi.”

“Eee... Biraz geciktim!”

“Lara, sana gizli uçuş bilgimizi veremem,” diyor Sam yumuşak bir tonla. “Ya da başka bir bilgi. Üzgünüm. İyi günler.”

“Tamam. Şey... Sağol.” Ahizeyi çat diye kapatıyorum. Kahretsin ya.

“Her şey yolunda mı?” Kate endişeli endişeli bakıyor.

“Evet. İyi.” Zorla gülümsüyorum. Ama mutfğa yürürken kesik kesik nefes alıyorum. Hayalkırıklığına uğradım. Bu durumun sağlığıma çok zararlı olduğundan eminim. Bill Amca’yı suçlayacak yeni bir şey daha. Su ısıtıcının düğmesine basıyorum, tezgaha yaslanıyorum ve derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalışıyorum.

Hare hare... İntikamım acı olacak... Hare hare... Bekleyen derviş muradına ermiş...

Sorun şu ki beklemeden bıktım. Bir çay kaşığı çıkarıyorum, çekmeceyi çat diye kapatıyorum ve içim rahatlıyor.

“Olamaz!” Sadie ocağa çörekleniyor birden. “Sorun ne?”

“Sorunun ne olduğunu biliyorsun.” Çay poşetimi kaba saba hareketlerle bardaktan çıkarıp çöpe fırlatıyorum. “Onu devirmek istiyorum.”

Sadie gözlerini kocaman açıyor. “Bu kadar köpürdüğü-nü farketmemiştim.”

“Böyle değildim. Ama yetti artık.” Çayıma iki damla süt damlatıyorum ve kutuyu buzdolabına atıyorum. “Biliyorum, sen tam bir sabır taşınsın ama nasıl becerdiğini hiç bilmiyorum. Benim içimden... Ona bir yumruk atmak geliyor. Ne zaman bir Lingtons Kafe’nin önünden geçsem ve vitrinde bir raf dolusu *İki Küçük Bozuk Para* görsem, içeri dalıp avaz avaz bağırmak istiyorum. *Kesin şunu millet! İki küçük bozuk para değildi! Büyük teyzemin servetiyle oldu!* Derin bir nefes verip çaydan bir yudum içiyorum. Sonra da meraklı gözlerle Sadie’ye bakıyorum. “Sen öcünü almak istemiyor musun? Tam bir azizesin.”

“Azize biraz abartılı oldu.” Saçını düzeltiyor.

“Değil. Sen olağanüstüsün.” Kupayı iki avcum arasında tutuyorum. “Hiç üstünde durmadan yoluna devam edişin. Arpacık kumrusu gibi düşünmeyişin. Olayın genelini görüşün.”

“Önüme bakıyorum,” diyor basitçe. “Her zaman da böyle yaptım.”

“Şey, sana gerçekten hayranım. Yerinde olsam onu... Perişan etmek isterdim.”

“Onu perişan edebilirim.” Omuz silkiyor. “Güney Fransa’ya gidip hayatını işkenceye çevirebilirim. Ama ben daha

iyi biri mi olurum o zaman?" İncecik göğsüne vuruyor. "İçim daha mı rahat eder?"

"Güney Fransa mı?" Şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne demek Güney Fransa?"

Sadie anında diken üstünde duruyor. "Ben şey... Tahminen canım. Öyle bir yere giderdi gitse. Zengin tipler oralara gider."

Neden gözlerini kaçırıyor?

"Aman Tanrım." Ansızın kafama dank ediyor ve nefesim kesiliyor. "Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Sadie!" diye bağıyorum. Kaybolmak üzere. "Sakın ortadan yok olayım deme!"

"Tamam." Geçe görünüyor, biraz somurtuk duruyor. "Evet. Nerede olduğunu biliyorum."

"O zaman bana neden söylemedin?"

"Çünkü..." Mesafeli, yorumsuz bir şekilde omuz silkiyor.

"Çünkü sen de benim kadar kindar ve kötü kalpli olduğunu itiraf etmek istemedin. Hadi ya. Ne yaptın ona? Artık söyleyebilirsin."

"Hiçbir şey yapmadım," diyor surat asarak. "Ya da en azından... Fazla bir şey yapmadım. Sadece bir bakayım dedim. Çok, çok, çok zengin biri, değil mi?"

"İnanılmaz derecede." Kafa sallıyorum. "Niye ki?"

"Koca bir sahili var galiba. Onu orada buldum. Güneşin altında bir şezlonga uzanmış, her tarafını yağlamış, etrafında bir sürü hizmetçi ona yemek pişiriyordu. İğrenç bir şekilde kendinden emin ve keyifli görünüyordu." Kısa bir tiksinti ifadesi geçiyor yüzünden.

“Ona bağırmak istemedin mi? Kulağına bir şeyler haykırmadın mı?”

“İşin aslı... Bağırdım,” diyor sonunda. “Kendimi tutamadım. Çok öfkeliydim.”

“Güzel. Bağırmanız. Ne dedin?”

Ağzım açık kalıyor. Sadie'nin gidip Bill Amca'yla, özel plajında yüzleştiğine inanamıyorum. Doğrusu, beni dışladığı için biraz güceniyorum içten içe. Ama sonra... İsteddiği şekilde intikam almak onun hakkı bence. Ve de aldığına seviniyorum. Umarım her bir dediğini duymuştur amcam.

“Eee, ne dedin peki?” diye ısrar ediyorum. “Kelimesi kelimesine söyle, en baştan anlat.”

“Ona şişko olduğunu söyledim,” diyor büyük bir zevk duyarak.

Bir saniye yanlış anladım sanıyorum.

“Ona şişko olduğunu mu söyledin?” İnanamayarak bakıyorum. “Hepsi bu mu? İntikamın bu mu?”

“Mükemmel intikam!” diye karşı çıkıyor Sadie. “Çok mutsuz görünüyordu. Son derece kendini beğenmiş bir adam, biliyorsun.”

Kupamı hızla tezgaha koyarak “Eh, sanırım bundan iyisini yapabiliriz,” diyorum kararlı bir sesle. “Plan şu, Sadie. Nereye uçak bileti almam gerektiğini söyleyeceksin. Ve yarın ilk uçağa atlayacağız. Beni amcamın olduğu yere götüreceksin. Tamam mı?”

“Tamam.” Birden gözleri parlıyor. “Tatile çıkmak gibi!”

Sadie bu tatil işini fazla ciddiye alıyor. Bana sorarsanız bayağı fazla. Yolculuğumuz için üstüne sırtı açık, portakal ren-

gi, ipeksi kumaştan yapılma uçuşan bir giysi giyiyor. 'Plaj pijaması'ymış. Kafasında devasa bir hasır şapka, elinde bir güneşlik ve hasır sepet var ve 'sur la plage' hakkında bir şarkı mırıldanıyor. Öyle neşeli bir ruh hali içinde ki neredeyse dönüp ona burada ciddi bir iş yaptığımızı ve şapkasının kurdelesıyla oynamayı kesmesini kesin bir dille anlatacağım. Ama düşünüyorum da sorun değil. Bill Amca'yı gördü, kulağına bağırdı, gerilimini boşalttı o. Benimki hala içimde, kıvrılmış, kasılmış duruyor. Benimki yumuşamadı. Uzaklaşmadı. Amcamın yaptığı yanına kar kalmamalı. Amcam da biraz acı çekmeli.

"Biraz daha şampanya?" Güler yüzlü bir hostes yanımda bitiyor.

"Ah." Tereddüt ediyorum, sonra kadehimi uzatıyorum. "Eee... Tamam, teşekkürler."

Sadie'yle yolculuk etmek diğerlerine hiç benzemeyen bir deneyim. Havaalanındaki yolcuların kulağına çemkirdi ve kendimizi birden sıranın başında bulduk. Sonra da check-in'deki kızın kulağına çemkirdi ve biletimizin sınıfı yükseldi. Şimdiyse hostesler beni şampanyaya boğuyor! (Yanlış anlamayın, sebep Sadie mi, yoksa koltuk numaram mı emin değilim.)

"Eğlenceli mi?" Sadie hemen yanımda, koltuğunda kıpırdanıyor ve şampanyama hasretle bakıyor.

"Evet, harika," diye mırıldanıyorum ses kaydediciye konuşur gibi yaparak.

"Ed nasıl?" Tek bir heceye on imalı ses tonu sığdırmayı başarıyor.

“İyi, sağol,” diyorum gayet rahat. “Eski bir okul arkadaşım ile yeniden bir araya geliyorum sanıyor.”

“Biliyor musun, annesine senden bahsetti.”

“Ne?” Sadie’ye dönüyorum. “Nereden biliyorsun?”

“Geçen gece ofisinin oradan geçiyordum tesadüfen,” diyor Sadie havalı havalı. “Bir uğrayayım dedim. Ed telefondaydı. Konuşmanın birkaç satırını yakaladım.”

“Sadie,” diye tıslıyorum. “Onu mu gözetliyordun?”

“Londra’nın ona iyi gelmeye başladığını söyledi.” Sadie sorumu yanıtsız bırakıyor. “Sonra da onu Corinne’den daha mutlu eden biriyle tanıştığını anlattı. Hiç hayal etmezmiş ve hiç de aramıyormuş... Ama olmuş işte, öyle dedi. Annesi de ona çok sevindiğini, seninle tanışmak için sabırsızlandığını söyledi heyecanla. Ed de hemen ‘Yavaş ol anne,’ dedi ama kahkaha atıyordu.”

“Ah. Şey... Haklı. Acelele getirmeyelim böyle şeyleri.” Tamamen kayıtsız konuşmaya çalışıyorum ama gizliden gizliye tatlı bir zevk yayılıyor içime. Ed beni annesine anlatmış!

“Josh’la devam etmediğine memnun değil misin?” diye bilmek istiyor Sadie birden. “Seni o korkunç kaderden kurtardığım için memnun değil misin?”

Şampanyamı yudumluyorum, gözlerimi kaçırıyorum ve içimde bir mücadele veriyorum. Doğrusu Josh’tan sonra Ed’le çıkmak, plastik beyaz ekmekten sonra Duchy Originals, süper lezzetli, tam tahıllı, tohumlu ekmek yemeye benziyor. (Josh hakkında kabalık etmek istemem. O zamanlar anlamıyordum. Ama öyle. Josh öyle yani. Plastik beyaz ekmek.)

Sonuç olarak gerçekten dürüst olmalı ve *Evet Sadie, beni o korkunç kaderden kurtardığın için minnettarım*, demeliyim. Ancak bunu yaparsam o kadar havalanır ki katlanılmaz olur.

“Hayat insanı farklı maceralara sürüklüyor,” diyorum sonunda gizemli bir şekilde. “Değerlendirmek ya da yargılamak bize düşmez, sadece saygı duymalı ve elimize geçeni kabul etmeliyiz.”

“Ne zırva,” diyor azarlarcasına. “Seni korkunç bir kaderden kurtardığımı biliyorum ve eğer minnettar bile olamıyorsan...” Birdenbire camdan dışarıda gördüğü manzara dikkatini dağıtıyor. “Bak! Neredeyse geldik.”

Aynen dediği gibi, bir saniye sonra emniyet kemeri ışıkları yanıyor ve herkes kemerlerini bağlıyor. Sadie hariç. O, kabinde oradan oraya uçuyor.

“Annesi oldukça tarz bir tip,” diyor havadan sudan konuşur gibi.

“Kimin annesi?” Takip edemiyorum.

“Ed’in tabii ki. Bence onunla iyi anlaşırsın.”

“Nereden biliyorsun?” diyorum şaşırarak.

“Nasıl biri olduğunu görmeye gittim elbette,” diyor umursamazca. “Boston’ın dışında oturuyorlar. Çok şeker bir evi var. Banyo yapıyordu. O yaşta bir kadına göre fiziği gayet iyi.”

“Sadie, sus!” İnanamıyorum, dilim tutuluyor resmen. “Bunu yapamazsın. Hayatımdaki herkesi casus gibi gözetleyemezsin.”

“Evet, yaparım,” diyor ‘her şey ortada’ dercesine gözlerini kocaman açarak. “Ben senin koruyucu meleğimin. Seni korumak görevim.”

Nutkum tutularak bakakalıyorum. Uçağın motorları gürlemeye başlıyor, inişe geçiyoruz, kulaklarım tıkanıyor ve midemde hafif bir his var.

“Bu kısımdan nefret ediyorum.” Sadie burnunu kırıstırıyor. “Aşağıda görüşürüz.” Ve ben daha bir şey diyemeden ortadan yok oluyor.

Bill Amca’nın malikanesine ulaşmak için Nice havaalanından uzun bir taksi yolculuğu yapmak gerekiyor. Köy kahvesinde bir bardak *orangina* için mola veriyorum ve ortaokuldan kalma Fransızcamla kahvenin sahibiyle pratik yapıyorum. Sadie acayip eğleniyor. Tekrar taksiye binip Bill Amca’nın villasına gidiyoruz. Ya da kompleksine. Ya da kocaman arazinin ortasına serpiştirilmiş bir sürü ev, bir üzüm bağı ve helikopter alanı olan devasa beyaz bir eve ne dersenir, işte oraya.

Etraf bayağı kalabalık ama yanınızda Fransızca konuşan bir hayalet varsa sorun olmuyor. Karşılaştığımız bütün personel cam gözlü heykellere dönüşüyor adeta. Hiçbir engelle karşılaşmadan bahçede ilerliyoruz. Sadie beni sarıp basamakları olan bir yamaca götürüyor, kenarlara parmaklıklar çekilmiş. Basamakların en altında bir kumsal ve Akdeniz.

İşte Lingtons Kahveleri’nin sahibiyseniz böyle bir eviniz olur. Kendi sahiliniz. Kendi manzaranız. Kendi deniz kıyınız. Birdenbire akıl almaz derecede zengin olmanın ne anlamı geldiğini anlıyorum.

Bir saniye orada öylece dikiliyorum. Elimi gözlerime siper edip Bill Amca’yı seyredivorum. Ben onu koca bir

şezlonga yayılmış, imparatorluğunu incelerken hayal ediyordum, belki kötücül bir eliyle bir kedi okşarken. Ama hiçbir şey incelemiyor ya da yayılıp gevşemiyor. Hiç de hayalimdeki gibi görünmüyor. Yanında özel vücut hocasıyla, otur kalk hareketler yapıyor ve boncuk boncuk terliyor. Hayretler içinde ağzım açık kalıyorum. Acıdan inleye inleye tüm hareketleri yapıyor, sonunda da mindere yığılıyor.

“Bana... Bir saniye... İzin ver,” diyor nefes nefese. “Sonra bir yüzlük daha.”

O kadar kendini kaptırmış ki beni farketmiyor bile. Ben de sessizce, yanımda Sadie’yle basamaklardan iniyorum.

“Belki artık biraz dinlenmelisiniz,” diyor eğitmeni. Bill Amca’ya endişeyle ve korkuyla bakıyor. “Bayağı iyi çalıştınız.”

“Yine de biraz daha mide çalıştırmalıyım,” diyor Bill Amca, memnuniyetsiz bir ifadeyle belini mıncıklayarak. “Yağları eritmem lazım.”

“Bay Lington.” Eğitimci çok şaşırıyor. “Eritecek yağınız yok ki. Bunu daha kaç kere söylemem lazım?”

“*Evet, var, hem de çok!*” Sadie, Bill Amca’nın yanında bitip bağırınca yerimden fırlıyorum. “*Şişkosun sen!*” diye haykırıyor. “*Şişko, şişko, şişko! İğrençsin!*”

Bill Amca’nın yüzü panikleyerek canlanıyor. Çaresiz, tekrar mindere eğiliyor, oflaya puflaya ve inleye inleye harekete baştan başlıyor.

“Evet,” diyor Sadie kafasının tepesinde uçup iğrenerek aşağı bakarak. “Acı çek. Bunu hak ediyorsun.”

Kıkırdıyorum. Şapka çıkarmak gerek. Çok uygun bir intikam bu. Bir süre daha Bill Amca'nın suratını ekşitmesini ve nefesinin kesilmesini izliyoruz. Sonra Sadie gene bastırıyor. “*Şimdi eğitmene söyle gitsin!*”

“Gidebilirsin Jean-Michel,” diyor Bill nefes nefese. “Akşama görüşürüz.”

“Pekala.” Vücut hocası bütün malzemelerini topluyor, kumlarını temizliyor. “Altıda görüşürüz.”

Basamaklara yöneliyor, yanımdan geçerken bana kibar bir baş selamı veriyor ve eve doğru yürüyor.

Tamam. Şimdi sıra bende. Sıcak Akdeniz havasını iyice içime çekip dik basamakların geri kalanını inmeye koyuluyorum. Sahile yaklaştıkça ellerim birden nemleniyor. Sıcak kumlarda birkaç adım atıyorum, sonra olduğum yerde durup Bill Amca'nın beni görmesini bekliyorum.

“Kim...” Birden mindere inerken gözü bana çarpıyor. Anında ayağa kalkıp arkasını dönüyor. Tam anlamıyla aptallaşıyor ve biraz midesi bulanıyor sanki.

Hiç şaşırmadım, 59 bin mekik çektikten sonra. “Sen... Lara mısın? Burada ne arıyorsun? Buraya nasıl geldin?”

O kadar aklını oynatıyor, o kadar kafayı yiyor ki haline acıyorum. Ama gevşememeliyim. Gereksiz konuşmalarla da vakit kaybedemem. Bir konuşma hazırladım ve mutlaka onları söyleyeceğim.

“Evet, benim,” diyorum gücüm yettiğince çıkardığım en etkili, buz gibi sesimle. “Lara Alexandra Lington. İhanete uğramış bir babanın kızı. İhanete uğramış bir büyük teyzenin, büyük yeğeni. İhanet eden, kötücül, yalancı bir amca-

nın yeğeni. İntikamım çok acı olacak.” Bu kısmı söylemek öyle müthiş bir tatmindi ki sesim tüm kumsalda yankılandı. “İntikamım çok acı olacak!”

Tanrım, keşke film yıldızı olsaydım.

“Lara.” Bill Amca artık tıknefes olmayı kesti ve neredeyse otokontrolüne kavuştu. Yüzünü siliyor, omzuna bir havlu atıyor. Sonra da dönüp o eski, ağırbaşlı, ukala havasıyla gülümsüyor. “Çok derin laflar. Ama neden sözettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, bekçileri nasıl aştığından da...”

“Neden sözettiğimi çok iyi biliyorsun,” diyorum gıcırtilı bir sesle. “Biliyorsun.”

“Maalesef hiçbir fikrim yok.”

Sahile vuran dalgalar dışında hiç ses yok. Güneş az öncekinden de yoğun vuruyor. İkimiz de kımıldamadık. Demek blöf yaptığımı sanıyor. Kendini güvende sanıyor olmalı. İsimsiz sözleşmenin onu koruduğuna ve kimsenin bulamayacağına inanıyor.

“Mesele kolye mi?” diyor Bill Amca birdenbire, sanki yeni aklına gelmiş gibi. “Çok güzel bir takı ve ilgi duymanı anlıyorum. Ama nerede olduğunu bilmiyorum. İnan bana. Şimdi, baban sana iş teklif ettiğimi söyledi mi? O yüzden mi buradasın? Çünkü ne kadar azimli olduğunu bana kanıtladın genç hanım.”

Bana otuz iki dişini gösteriyor ve ayağına mavi parmak arası terliklerini giyiyor. Durumu lehine çeviriyor. Her an içki siparişi verebilir ve sanki bu ziyaret onun fikriymiş gibi davranabilir. Beni satın almaya, dikkatimi dağıtmaya, her şeyi kendi lehine çevirmeye çalışıyor. Tıpkı yirmi beş yıl önce yaptığı gibi.

“Buraya ne kolye, ne de iş için geldim.” Sesim bıçak gibi deliyor havayı. “Buraya büyük teyzem Sadie hakkındaki bir şey için geldim.”

Bill Amca çok tanıdık bir ifadeyle kaşlarını havaya kaldırıyor. “Tanrım, Lara. Bırak artık. Son kez söylüyorum hayatım, o bir cinayete kurban gitmedi, öyle bir özelliği olan biri değildi.”

“Ve ona ait olan, bulduğun resim hakkında,” diye devam ediyorum soğukkanlılığımı bozmadan. “Cecil Malory hakkında. Ve de Londra Portre Galerisi'yle 1983'te yaptığın gizlilik sözleşmesi hakkında. Ve aldığın beş yüz bin sterlin ve sıktığın yalanlar ve bu konuda ne yapacağın hakkında. *İşte bu yüzden* geldim buraya.”

Büyük bir tatminle amcamın daha önce hiç görmediğim bir şekilde sararıp solduğunu, ufaldığını izliyorum. Güneşin altında eriyen bir kalıp tereyağı gibi.

Tam bir skandal. Bütün gazetelerin ilk sayfasında. *Bütün* gazetelerin.

Bill, 'İki Küçük Bozuk Para' hikayesini 'netliğe kavuşturdu'. *Daily Mail* büyük, bire bir röportajı yayınladı ve bütün gazeteler peşinden gitti.

Beş yüz bin sterlin olayını açıkladı. Ancak tabii ki Bill Amca yine kendini gösterdi ve o paranın yalnızca hikayenin bir parçası olduğunu iddia etti. Ayrıca da iş ilkelerinin, iki bozuk parayla başlayan herkese uygulanabileceğinde ısrar etti. Aslında hikaye bir bakıma hiç de farklı değildi, ha yarım milyon sterlin, ha iki küçük bozuk para, sırf nicelik farklıydı. (Sonradan orada kaybedenlere yaraşır bir cümle kurduğunu farkettiyse de artık çok geçti, laf ağızdan çıkmıştı bir kere.)

Bana göre asıl mesele para değil. Benim için önemli olan, nihayet, bunca zaman sonra Sadie'ye hakkını teslim

etmesi. Onu inkar edip saklamak yerine dünyaya onun adını duyurdu. Çoğu gazetenin kullandığı alıntı şuydu: “Güzel teyzem Sadie Lancaster olmasaydı, bu başarıma ulaşamazdım. Ona her zaman borçlu kalacağım.” Ki bu cümleyi ona aynen ben dikte ettirdim.

Sadie'nin portresi bütün gazetelerin ön sayfasında basıldı. Londra Portre Galerisi adeta kuşatma altında. Sadie, yani Mona Lisa oldu. Sadece daha iyisi, çünkü resim o kadar devasa ki aynı anda onlarca insan bakabiliyor. (Ve Sadie çok daha güzel. Benden söylemesi.) Biz de kalabalıkları görüp söyledikleri tatlı şeyleri duymak için birkaç kere gittik. Hatta Sadie'nin internette bir hayran sitesi bile var artık.

Bill Amca'nın kitabına gelince... İş ilkelerine dair istediğini desin, hiçbir işe yaramıyor. *İki Küçük Bozuk Para*, yani binyılın son alay konusu oldu. Bütün gazeteler parodisini yazdı, çizdi, her bir komedyen şakasını yaptı ve yayıncılar o kadar utandı ki insanlara paralarını geri vermeyi teklif ettiler. Anlaşılan kitabı satın alanların yüzde yirmisi bu teklife olumlu cevap vermiş. Herhalde diğerleri de hatıralık eşya olarak saklamak ya da şöminenin üstüne koyup kahkahalarla gülmek falan istedi.

Bugünkü gazetede Bill Amca'yla ilgili bir makaleye göz atıyorum, o sırada telefonuma mesaj geliyor.

Slm. Dışarıdayım. Ed.

Ed'in en güzel yönlerinden biri bu, hiç geç kalmıyor. Mutlu mutlu çantamı alıyorum, kapıyı çat diye kapatıp merdivenleri hızla iniyorum. Kate ve ben bugün yeni ofisimize taşınıyoruz ve Ed de işe giderken uğrayıp göreceğine söz verdi.

Kaldırıma ulaştığımda tam karşımda, elinde koca bir buket kırmızı gülle bekliyor.

“Ofis için,” diyor ve bir öpücükle çiçekleri bana uzatıyor.

“Teşekkürler!” Ağzım kulaklarıma varıyor ve minik, yılların eskitemediği Honda’nın uzaktan kumandasına basıyorum. “Arka koltuğa koyarım...” Ed koluma dokununca şaşırarak duruyorum.

“Bugünlük benim arabamı alırsız diye düşündüm,” diyor gayet sıradan bir şekilde.

“Senin arabanı mı?”

“Hı hı.” Hemen yakına park edilmiş siyah Aston Martin’i gösteriyor başıyla.

“O senin mi?” İnanamayarak gözlerimi pörtletiyorum. “Ama... Ama... Nasıl?”

“Satın aldım. Bilirsin, araba galerisi... Kredi kartı... Her zamanki prosedürler... İngiliz markası alayım dedim,” diye ekliyor yamuk bir gülüşle.

Kendine Aston Martin mi almış? Öylece, bir anda?

“Ama sol taraftan kullanmadın hiç. İngiliz ehliyetin yok.” Birden telaşlanıyorum. “O şeyi kullanarak mı geldin yoksa?”

“Rahatla. Geçen hafta ehliyet sınavına girdim. Var ya, sisteminiz berbat.”

“Hiç de değil,” diye başlıyorum otomatikman.

“Manuel vites şeytan işi. Ayrıca da sakın doğru dönüş kurallarını sıralamaya başlama.”

İnanamıyorum. Ne kadar da ketum. Ne arabadan, ne sürücülükten... Ne herhangi bir şeyden bahsetti.

“Ama... Neden?” diye yumurtlıyorum birden.

“Bir arkadaşım bir keresinde,” diyor düşünceli düşünceli, “eğer bir ülkede yaşayacaksan, orayla haşır neşir olman gerektiğini söylemişti. Ve o ülkenin trafik kurallarını öğrenmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Şimdi, binmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Caka satarak kapıyı açıyor. Hala nutkum tutulmuş vaziyette arabamı kilitleyip yolcu koltuğuna geçiyorum. Cidden şık bir araba. İşin aslı, güllerimi koltuğa koyamıyorum. Deriyi falan çizerler, neme lazım!

“Bütün İngiliz küfürlerini öğrendim,” diye ekliyor Ed yolla çıkarken. “Kaldır kıcını tokmakkafa!” Cockney aksanı taklidi yapıyor, kıkır kıkır gülüyorum.

“Çok güzel.” Kafa sallıyorum. “Şuna ne dersin? *Hiç uygun olmadı çükbeyin!*”

“Bana daha çok *‘Münasip olmadı çükbeyin!’* diye öğretildi ama,” diyor Ed. “Yanlış mı bilgilendirilmişim?”

“Hayır, o da uyar. Ama aksan üstünde çalışman gerek.” Vites değiştirişini izliyorum, kırmızı bir otobüsün arkasına takılıyor. “Ama anlamıyorum. Gerçekten pahalı bir araba bu. Peki arabayı ne yapacaksın, sonra...” derken susuyorum. Daha fazla konuşamıyorum, hafifçe öksürüyorum.

“Ne?” Ed araba kullanıyor olabilir ama kulağı bende.

“Hiç.” Çenemi göğsüme düşürüyorum, yüzüm resmen gül buketinin içine gömülüyor. “Hiç.”

İki ay sonra Amerika'ya döndüğünde ne yapacaksın, diyecektim. Ama bu konuya hiç değinmiyoruz.

Sessizlik oluyor, sonra Ed bana bilmece gibi bir bakış fırlatıyor. “Ne yapacağımı kim bilir?”

Ofisi gezdirmem fazla uzun sürmüyor. Hatta saat 09:05'te işimiz bitmiş oluyor. Ed her şeye iki kere bakıyor, hepsi harika diyor ve bana yardımcı olacakların bir listesini veriyor, sonra da kendi işine gitmek için çıkıyor. Yaklaşık bir saat sonra tam elim kolum gül sapları, su ve alelacele bulduğum vazoyla doluyken annemle babam geliyor. Onlar da çiçek getirmiş. Bir de bir şişe şampanya ve bir kutu ataç. Bu da babamın ufak şakası.

İçeriye daha Ed'e yeni göstermeme rağmen ve hepi topu tek pencere, mantar panolu, iki kapılı ve iki masalı bir yer olmasına rağmen... Onları içeri alırken yine içim kıpraşıyor. Benim şirketim. Benim yerim.

"Çok şık." Annem camdan dışarı bakıyor. "Ama tatlım, gücünün yeteceğinden emin misin? Natalie'yle kalsan daha iyi değil miydi?"

Cidden ya. İnsanın anne babasına, eski en yakın arkadaşının sevimsiz, ilkesiz, tam bir ayak bağı olduğunu daha kaç kere anlatması gerekiyor?

"Kendi başıma çok daha iyiyim anne, gerçekten. Bakın, iş planım..."

Onlara belgeyi uzatıyorum. Ciltli, sayfa numaralı ve o kadar şık ki ben bile nasıl yaptığıma inanamıyorum. Her okuyuşumda arzuyla karışık şiddetli bir heyecan duyuyorum. Eğer Sihir Araştırma'yı başarıya ulaştırırsam hayatım dört dörtlük olacak.

Bu sabah onun hakkında gazetede çıkan yazıları okurken Sadie'ye de aynısını söyledim. Bir an sessiz kaldı, son-

ra ansızın gözünde tuhaf bir kıvılcımla ayaklandı ve şöyle dedi. “Ben senin koruyucu meleğimin. Bu işi başarıya ulaştırmalıyım.”

Sonra da ortadan kayboldu. O yüzden içimden sinsi bir ses, bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyor. Başka abuk tanışmalar içermediği sürece sorun yok.

“Çok etkileyici,” diyor babam plana göz atarken.

“Ed’den de biraz tavsiye aldım,” diye itiraf ediyorum. “Bill Amca olayında da çok yardımcı oldu. Açıklamamı yazmama da yardım etti. Ayrıca basınla ilgilenmesi için bir basın temsilcisi tutmamızı da o önerdi. Bu sabah *Mail*’de çıkan yazıyı gördünüz mü bu arada?”

“Ah evet,” diyor babam zayıf bir sesle. Annemle bakıyorlar. “Gördük.”

Annemle babam son günlerde yaşanan olaylar karşısında allak bullak oldular. Ön kapıyı vurup Bill Amca’nın onlarla konuşmak istediğini söyledikten sonra limuzine dönüp ‘Tamam girebilirsin,’ diye başparmağımla işaret ettiğim sırada, öyle dumura uğramış görünüyorlardı ki. Bill Amca’ysa sessiz, sımsıkı çenesiyle arabadan indi ve ne dediysem yaptı.

Annemle babam tek kelime edemedi. Sanki bir anda kafandan sosisler çıkmaya başlamıştı. Bill Amca gittikten ve ben “Sorusu olan var mı?” diye sorduktan sonra bile konuşamadılar. Koltuğa oturdular ve bana sersemlemiş bir yüzle baktılar. Hala alışabilmiş değiller. Hikayeyi gazeteler yazdı, herkes duydu, ilk şok geçti ama onlar hala bana huşu içinde bakıyorlar.

Eee, neden bakmasınlar ki? Oldukça göz kamaştırıcıydım. Tüm basın açıklamasını, Ed'in de yardımıyla ben hazırladım ve harika gitti. En azından benim açımdan. Belki Bill Amca'nın açısından bakınca öyle görünmüyordur. Ya da Trudy Yenge'nin açısından. Haberin patladığı gün Arizona'da bir spa'ya gitti. Bilinmeyen bir süre boyunca orada kalacakmış. Onu bir daha görür müyüz, Tanrı bilir.

Öte yandan Diamante durumdan çok iyi yarar sağladı kendine. Tatler için bir çekim yaptı. Sadie'nin resminin taklidi, sahte yusufçuklu kolye ve kumaşları, mekanı falan hazırladı ve çekimi moda markasının adını duyurmak için kullanıyor. Gerçekten, gerçekten çok adice. Aynı zamanda da... Oldukça akıllıca. Kuzenimin cüretine hayranım gene de. Yani, babasının üçkağıtçı olması onun suçu değil ya.

Gizliden gizliye keşke Diamante ile büyük teyzem Sadie tanışabilseydi diye diliyorum. Bence iyi anlaşılardı. Bir sürü ortak yanları var. Gerçi ikisi de bu fikrimi duysa dehşete düşerdi.

"Lara." Babamın bana doğru yaklaştığını görüyorum. Biraz garip bir hali var ve anneme bakıp duruyor. "Seninle Sadie Teyze hakkında konuşmak istiyorduk..." Öksürüyor.

"Ne?"

"*Cenaze*," diyor annem sözde 'gizli' sesiyle.

"Kesinlikle." Babam kafasını sallıyor. "Açmak istediğimiz bir konuydu. Polisler ortada bir... Şey olmadığından emin olunca..."

"*Cinayet*," diye araya giriyor annem.

"Hıh. Dosya kapanınca, polis teyzenin... Nasıl desem..."

“*Naaşını*,” diye fısıldıyor annem.

“Daha yapmadınız.” Panikliyorum. “Lütfen bana cenazeyi yapmadığınızı söyleyin.”

“Hayır, hayır! Cuma günü yapılması planlanıyor. Sana bir ara söylemeyi düşünüyorduk...”

Ya, evet.

“Neyse,” diyor annem çabucak. “Bunlar öncedendi.”

“Tabii. Açıkçası artık olaylar değişti,” diye devam ediyor babam. “O yüzden cenazeyi ayarlama işine el atmak istersen eğer...”

“Evet. Kesinlikle el atmak isterim,” diyorum neredeyse vahşice. “Hatta sanırım tamamen devralacağım.”

“Tamam.” Babam anneme bakıyor. “Şey. Kesinlikle. Bence çok iyi olur, senin teyzenin hayatı hakkında yaptığın araştırmalar göz önüne alındığında...”

“Senin harika olduğunu düşünüyoruz Lara,” diyor annem aniden cömertçe. “Tüm bunları ortaya çıkarman. Sen olmasan hangimizin ruhu duyacaktı? Gerçek hiç ortaya çıkmayabilirdi. Hiçbirimiz gerçeği öğrenemeden ölüp giderdik!”

Annem de ille bir ölüm muhabbeti açacak.

“Cenaze evi müdürünün numaraları burada hayatım.” Babam elime bir broşür tutuşturuyor ve ben de garip bir hareketle cebime koyuyorum. Tam o sırada kapı çalıyor. Görüntülü interkoma gidip bakıyorum ve ekranda kumlu, siyah beyaz bir görüntü var. Sanırım bir adam, gerçi görüntü o kadar beter ki bir fil de olabilir.

“Kim o?”

"Print Please'den Gareth Birch," diyor adam. "Kartvizitle-rinizi getirdim."

"Ah, harika! Yukarı getirin."

İşte bu. Artık gerçek bir işim olduğunu biliyorum. Kart-vizitlerim var.

Gareth Birch'ü ofise alıyorum, heyecanla kutuyu açıyo-rum ve kartları herkese dağıtıyorum. Üstünde 'Lara Ling-ton, Sihir Araştırma' yazıyor ve ufacık bir sihirbaz asası çizimi var.

"Nasıl oldu da şahsen getirdiniz?" diye soruyorum kargo formunu imzalarken. "Yani çok nazıksınız ama yeriniz Hackney'de değil miydi? Neden postayla yollamadınız?"

"Bir iyilik yapayım dedim," diyor Gareth Birch bana cam gibi gözlerle bakarak. "İşyerinize çok değer veriyorum ve en azından bunu yapabiliyordim."

"Ne?" Şaşkın şaşkın bakıyorum.

"İşyerinize çok değer veriyorum," diye tekrar ediyor robotumsu bir sesle. "Ve en azından bunu yapabiliyordim."

Aman Tanrım. Sadie. Yine neler çeviriyor?

"Eee... Çok teşekkür ederim," diyorum biraz utanarak. "Çok sevindim. Sizi bütün arkadaşlarıma tavsiye edeceğim."

Gareth Birch çıkıyor ve ben de kart kutularını açmakla oyalanıyorum. Annemle babamın bana ağzı açık baktıkları-nın farkındayım.

"Adam kartları bizzat kendi mi getirmiş, Hackney'den buraya?" diyor babam sonunda.

"Öyle görünüyor." Kayıtsızca konuşmaya çalışıyorum, sanki her gün yaşanan bir olaymış gibi. Şansıma, başka şey

demelerine kalmadan telefon çalıyor ve koşup açıyorum.
“Alo. Sihir Araştırma.”

“Lara Lington’la görüşebilir miyim?” Tanımadığım bir kadının sesi.

“Evet, benim.” Yeni dönen sandalyelerden birine oturuyorum ve kadının, plastik hışırtısını duymamasını umuyorum. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ben Pauline Reed. Wheeler Yemek’in İnsan Kaynakları Müdürüyüm. Düşünüyordum da, acaba bir ara sizinle konuşmaya gelebilir miyim? Hakkınızda iyi şeyler duydum.”

“Ah, ne hoş!” Telefonda ağzım kulaklarıma varıyor. “Kimden diye sorabilir miyim? Janet Grady mi?”

Sessizlik oluyor. Pauline Reed tekrar konuştuğunda sesi şaşkın.

“Kim olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum. Ama yetenek araştırması konusunda çok ünlüsünüz ve sizinle tanışmak istiyorum. İçimden bir ses bu işte birlikte çok iyi şeyler yapabileceğinizi söylüyor.”

Sadie.

“Ah... Tanışmak harika olurdu.” Aklımı başıma topluyorum. “Ajandama bakayım...” Defterimi açıp bir görüşme ayarlıyorum. Telefonu kapatırken annemle babamın büyük bir heves ve umutla beni izlediğini görüyorum.

“İyi haber mi tatlım?” diyor babam.

“Sadece Wheeler Yemek’in İnsan Kaynakları Müdürü,” diyorum gayet sıradan bir şeymiş gibi. “Görüşmek istiyormuş.”

“Wheeler Yemek, hani şu yulaflı kahvaltılıkaları hazırlayanlar değil mi?” Annem kendinden geçiyor.

"Hı hı." Ben de yüzümde güller açarak gülüyorum. "Anlaşılan koruyucu meleğim benim üstüme titriyor."

"Merhaba!" Kate'in tatlı sesi lafımı bölüyor ve kapıdan içeri dalıyor, elinde kocaman bir çiçek arajmanı var. "Bakın, az önce ne geldi! Merhaba Bay ve Bayan Lington," diye ekliyor kibarca. "Yeni ofisimizi beğendiniz mi? Müthiş değil mi?"

Çiçekleri Kate'in elinden alıyorum ve küçük kartı yırtarak açıyorum.

"Sihir Araştırma'daki tüm çalışanlara," diye dışımdan okuyorum. "Sizleri müşteri ve arkadaş olarak tanımak isteriz. Saygılarımızla, Brian Chalmers. Dwyer Dunbar Küresel İnsan Hakları Müdürü. Bir de oda numarasını vermiş."

"Olağanüstü!" Kate'in gözleri büyüyor. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır."

"Dwyer Dunbar'dan birini tanıyor musun?"

"Eee... Hayır."

Annemle babam küçük dilini yuttu zaten. Bence daha çılgınca bir şeyler yaşanmadan önce onları buradan çıkar-sam iyi olur.

"Pizzacıda öğle yemeği yiyeceğiz," diyorum Kate'e. "Gelmek ister misin?"

"Bir saniye." Neşeyle 'evet' anlamında kafa sallıyor. "Sadece önce birkaç şeyi halletmem lazım."

Annemle babamı ofisten çıkarıyorum, merdivenlerden sokağa iniyoruz. Dini kıyafetini giymiş, yaşlıca bir papaz kaldırımında durmuş, biraz kaybolmuş görünüyor. İyi mi acaba diye yanına yaklaşıyorum.

“Merhaba. Nerede olduğunuzu biliyor musunuz? Size yol tarif etmemi ister misiniz?”

“Şey... Evet. Bu mahallenin yabancıyım.” Bana sersemlemiş gibi bakıyor. “59 numarayı arıyorum.”

“Bu bina, bakın.” Cam tabelada 59 yazan girişi işaret ediyorum elimle.

“Ah, evet, tamam.” Yüzü aydınlanıyor ve girişe yöneliyor. Ama ne şaşırtıcıdır ki içeri girmiyor. Sadece tek elini kaldırıp istavroz çıkarıyor.

“Tanrım, bu binada çalışanların hepsini koru,” diyor titrek bir sesle. “İçeride kurulan tüm işyerlerini, yeni girişimleri koru, kutsa, özellikle de Sihir Araş...”

Yok artık!

“Eveet.” Annemle babamı kolundan tutuyorum. “Hadi gidip pizza yiyelim.”

“Lara,” diyor babam cılız bir sesle, ben onu resmen itekleyerek sokakta yürütürken. “Ben mi kafayı yiyorum, yoksa şu papaz az önce...”

“Ben Dört Mevsim Pizza alacağım,” diye lafını kesiyorum şen şakrak. “Bir de sarımsaklı ekmek. Siz ne istersiniz?”

Annemle babam pes ediyor. Kendilerini akıntıya bıraktılar. Herkes birer kadeh şarabını içtikten sonra yüzler gülmeye başladı ve şüpheli sorular son buldu. Hepimiz pizzamızı seçtik, kendimizi sıcak sarımsaklı ekmeklere verdik. Çok mutluyuz.

Tonya gelince bile strese girmiyorum. Onu da davet etmek annemle babamın fikriydi. Gerçek şu ki beni sinir etse de o da benim ailem. Bunun anlamını daha iyi idrak ediyorum artık.

“Aman Tanrım.” Gürültücü selamı tüm restoranı çınlatıyor ve yaklaşık yirmi kafa bize doğru çevriliyor. “Aman Tanrım. Bill Amca’yla ilgili yazılanlara inanabiliyor musunuz?”

Masamıza yaklaşırken daha büyük bir tepki beklediği belli.

“Merhaba Tonya,” diyorum. “Çocuklar nasıl? Clive ne yapıyor?”

“İnanabiliyor musunuz?” diye tekrar ediyor her birimize tatmin olmamış bakışlar atarak. “Gazeteleri okudunuz mu? Ne bileyim, doğru olamaz ya. Basının zırvası. Birinin gizli bir maksadı var kesin.”

“Bence doğru,” diye düzeltiyor babam onu yumuşakça. “Zaten çoğunu kendi ağzıyla itiraf etti.”

“Ama onun hakkında neler yazmışlar, gördünüz mü?”

“Evet.” Annem şarap şişesine uzanıyor. “Gördük. Şarap alır mısın tatlım?”

“İyi de...” Tonya bir sandalyeye çöküp yüzünde ıstırap dolu, şaşkın bir ifadeyle bize sırayla bakıyor. Herhalde hepimizi ayaklanmış, Bill Amca’nın kalesini savunurken bulmayı umuyordu, mutlu mesut sarımsaklı ekmekleri ısıırken değil.

“Ceketini çıkarsana.” Annem koluna hafifçe vuruyor. “Sana menü isteyelim.”

Tonya’nın zihninin çalıştığını yüzünden okuyorum. Ceketinin düğmelerini çözüyor, ceketini sandalyenin arkasına asıyor. Durumu yeniden değerlendirdiğini görüyorum. Eğer başkası onu savunmuyorsa, o da Bill Amca için yırtınmayacak.

“Eee, olayı kim açığa çıkardı peki?” diyor şarabından bir yudum aldıktan sonra. “Bir araştırmacı gazeteci mi?”

“Lara,” diyor babam hafiften gülümseyerek.

“Lara mı?” Tonya her zamankinden de alingan duruyor. “Ne demek, Lara?”

“Büyük teyzem Sadie ve resim hakkında bilgilere ulaştım,” diye açıklıyorum. “Parçaları birleştirdim. Bunu yapan bendim.”

“Ama...” Tonya’nın yanakları şişiyor, aklı almıyor. “Ama gazetelerde adın hiç geçmiyor.”

“İsmimi gizli tutmayı tercih ettim,” diyorum esrarengiz bir havayla, tıpkı karanlıkta kaybolup giden ve iyiliğin kazanmasından başka bir ödül beklemeyen bir süper kahraman edasıyla.

Gerçi itiraf etmeliyim, gazetelerde benden daha fazla bahsedilmesini isterdim. Fakat kimse gelip benimle röportaj yapmaya yeltenmedi. Oysa ne olur ne olmaz diye saçma fön bile çekirtmiştim. Bütün yazılarda “Olayı bir aile ferdi keşfetti,” deyip geçildi.

Aile ferdi. Hıh.

“Ama anlamıyorum.” Tonya’nın kindar gözleri bana kilitleniyor. “Neden burnunu soktun ki?”

“Büyük teyzem Sadie’yle ilgili ters bir şeyler olduğu içime doğdu. Kimse beni dinlemiyordu,” diye ekliyorum manalı manalı. “Cenazede herkes kafayı sıyırdığımı sanıyordu.”

“Sen cinayete kurban gitti diyordun,” diye karşı çıkıyor Tonya. “Cinayete kurban gitmemişti.”

“Bir gariplik, bir eksiklik olduğunu hissettim,” diyorum ağırbaşlılıkla. “O yüzden de tek başıma kuşklarımın peşi-

ne düşmek zorunda kaldım. Ve biraz araştırmanın sonunda da haklı çıktım.” Herkes sanki üniversitede hocaymışım gibi dinliyor. “Sonra Londra Portre Galerisi’ndeki uzmanlarla görüştüm ve keşfimi doğruladılar.”

“Hakikaten de doğrulamışlar.” Babam bana gülümsüyor.

“Bilin bakalım ne oldu?” diye ekliyorum gururla. “Portreye değer biçiyorlar ve Bill Amca değerinin yarısını babama ödeyecek.”

“Yok artık.” Tonya eliyle ağzını kapatıyor. “Yok artık. Ne kadardır ki?”

“Milyonlar ediyor anlaşılan.” Babam rahatsız görünüyor. “Bill bu konuda çok ısrarlı.”

“Sana borçlu baba,” diyorum bir milyonuncu kez. “O parayı senden çaldı. O bir hırsız.”

Tonya küçük dilini yutuyor. Bir parça ekmek alıp dişliyor. “*Time*’ta çıkan yazıyı okudunuz mu?” diyor sonunda. “Zalimceydi.”

“Bence de biraz acımasızdı.” Babam yüzünü buruşturuyor. “Bill’in haline üzülüyoruz, her şeye rağmen...”

“Hayır, üzülmüyoruz!” diye lafını kesiyor annem. “Kendi adına konuş.”

“Pippa!” Babam hayretler içinde kalıyor.

“Ona bir gıdım bile üzülmiyorum.” Annem başını kaldırıp bize bakıyor. “Ben... Öfkeliyim. Evet. Kızgınım.”

Şaşırarak anneme bakıyorum. Hayatım boyunca annemin bir kere bile öfkeli olduğunu ifade ettiğini duymadım. Karşı sandalyedeki Tonya’nın şaşkınlıktan ağzı açık kalıyor. Soru sorarcasına bana kaşlarını kaldırıyor ve ben de karşılığında omuz silkiyorum.

“Yaptığı şey utanç verici ve afedilmezdi,” diye devam ediyor annem. “Babanız her zaman insanların iyi yanını görmeye çalışır. Ama bazen iyi bir yan yoktur işte. Bahane yoktur.”

Annemin bu kadar iddiacı olabileceğini bilmiyordum. Yanakları pespembe ve şarap kadehini havaya yumruk atacakmış gibi sımsıkı tutuyor.

“Ağzına sağlık anne,” diye heyecanlanıyorum.

“Baban onu savunmaya çalışırsa...”

“Onu savunmuyorum!” diyor babam anında. “Ama benim kardeşim. O benim ailem. Zor bir durum...”

Derin bir nefes veriyor. Gözlerinin altındaki çizgilerde hayalkırıklığını görüyorum. Babam herkesin içinde iyi bir yan bulup savunmak ister. Yapısı böyle.

“Kardeşinin başarısı uzun zamandır ailemizi eziyordu.” Annemin sesi titriyor. “Hepimizi farklı açılardan olumsuz etkiledi. Artık özgür olmamızın zamanı geldi. Ben böyle düşünüyorum. Bir çizgi çekmeliyiz.”

“Bill Amca’nın kitabını okuma kulübüme önermiştim, biliyor musunuz,” diyor Tonya birden. “Kitabını sekiz kişiye sattırdım.” Bunu kendine yediremiyormuş gibi görünüyor. “Hepsi palavraymış meğer! İğrenç biri!” Birden babama dönüyor. “Sen böyle düşünmüyorsan baba, eğer isyan etmiyorsan, boş bir sürahisin!”

İçimden neşeleniyorum. Bazen Tonya’nın fazla dobra, kırıcılık derecesinde açıksözlü tavrına ihtiyacımız oluyor.

“İsyan ediyorum,” diyor babam sonunda. “Tabii ki ediyorum. Sadece alışmam lazım. Kardeşimin bencil, ilkesiz,

boktan biri olduğuna...” Zorlukla nefes alıyor. “Yani, bütün bunlar ne anlama geliyor?”

“Şu anlama geliyor, onu defterden sileriz,” diyor annem kararlı bir şekilde. “Hayatımıza devam ederiz. Hayatımızın geri kalanını ikinci sınıf vatandaş gibi hissetmeden yaşarız.”

Annemi yıllardır bu kadar ateşli konuşurken duymamıştım. Bastır anne.

“Eee, amcamla kim başa çıktı?” Tonya kaşlarını çatıyor. “Biraz zorlu olmadı mı?”

“Lara her şeyi halletti,” diyor annem gururla. “Bill’le konuştu, galeriyle konuştu, her şeyi ayarladı... Ve kendi işini kurdu! Tam bir güç abidesi!”

“Harika!” Tonya kocaman gülümsüyor ama sinirine dokunduğunu hissediyorum. “Aferin sana Lara.” Şarabından bir yudum alıyor ve düşünceli düşünceli ağzının içinde çeviriyor. Hassas bir noktayı aradığını anlıyorum. Bir şekilde üstünlüğünü sağlayacak...

“Eee, Josh’la nasıl gidiyor?” Empati ifadesini takınıyor. “Babam bir ara yeniden bir araya geldiğinizi anlattı ama sonra tamamen ayrılmışsınız. Gerçekten zor olmalı. Gerçekten yıkılmışsındır.”

“Sorun değil.” Omuz silkiyorum. “Aştım gitti.”

“Ama kalbin kırıktır,” diye ısrar ediyor Tonya inek gibi gözlerini yüzüme sabitleyerek. “Özgüvenin sarsılmıştır. Şunu unutma sadece, bu çekici olmadığın anlamına gelmez Lara. Değil mi?” Annemle babama dönüyor. “Başka erkekler de var.”

“Yeni erkek arkadaşım beni neşelendiriyor zaten,” diyorum canlı canlı. “O yüzden dert etme.”

“Yeni erkek arkadaş mı?” Ağzı açık kalıyor. “Ne çabuk?”
Bu kadar şaşırması da şart değildi.

“Amerikalı bir şirket danışmanı, burada geçici görevde.
Adı Ed.”

“Çok yakışıklı,” diyor babam desteklercesine.

“Geçen hafta bizi öğle yemeğine çıkardı,” diye araya giriyor annem.

“İyi.” Tonya hakarete uğramış gibi görünüyor. “Bence... Harika. Ama Amerika’ya döndüğünde işler zorlaşacak, değil mi?” Resmen yüzü aydınlanıyor. “Uzun mesafe ilişkileri çoğunlukla kopuyor. Transatlantik telefon görüşmeleri, zaman farkı falan.”

“Ne olacağını kim bilebilir?” diyorum tatlı tatlı.

“Kalmasını sağlayabilirim.” Kulağıma konuşan Sadie’nin kısık sesi beni yerimden zıplatıyor. Tam yanımda havada durduğunu görüyorum, gözleri kararlılıkla parlıyor. “Ben senin koruyucu meleğim. Ed’in İngiltere’de kalmasını sağlayabilirim.”

“Bir saniye,” diyorum masadakilere kibarca. “Bir mesaj göndermem lazım...”

Cep telefonumu çıkarıp yazmaya başlıyorum, ekranı Sadie’nin görebileceği şekilde ayarlıyorum.

“Sorun değil. Kalmasını sağlamana gerek yok. Nereleydin?”

“Ya da sana evlenme teklifi ettirebilirim,” diye haykırıyor sorumu kaynatarak. “Çok eğlenceli olurdu. Ona evlenme teklifi et derim ve göz kamaştırıcı bir yüzük seçtiririm. Düğün planlarıyla çok eğleniriz...”

“Hayır, hayır, hayır!” yazıyorum telaşla. “Sadie, dur. Ed’e bir şey yaptırma. Kendi kararlarını kendi versin istiyorum. Kendi iç sesini dinlesin.”

Sadie mesajımı okuyunca ofluyor. “Eh, sanırım benim sesim daha ilginç ama,” diyor ve gülümsüyorum.

“Erkek arkadaşına mı mesaj atıyorsun?” diyor Tonya beni seyredererek.

“Hayır,” diyorum yorumsuzca. “Sadece... Bir arkadaşına. İyi bir arkadaşına.” Telefona dönüp yazıyorum, “Bana yardım etmek için bu kadar şey yaptığın için çok teşekkür ederim. Mecbur değildin.”

“Canım istedi,” diyor Sadie. “Eğleniyorum. Şampanyayı içtiniz mi?”

“Hayır,” yazıyorum gene. İçimden kahkahalarla gülmek geliyor. “Sadie, sen GELMİŞ GEÇMİŞ en iyi koruyucu meleksin.”

“Eh, ben de kendimle gurur duymuyor değilim.” Sadie üstüne başına çekidüzen veriyor. “Eee, ben nereye otursam?”

Masada uçuyor ve diğer taraftaki boş sandalyeye geçiyor. Tam o sırada Kate masaya yaklaşıyor, heyecandan kıpkırmızı olmuş.

“Bilin bakalım ne oldu?” diyor. “Az önce köşedeki içki satan dükkan bize bir şişe şampanya gönderdi. Adam mahalleye hoşgeldiniz demek istemiş. Ve bir sürü kişi aradı Lara, hepsini not aldım. Posta da geldi, evinden buraya yönlendirilmiş. Hepsini taşımadım ama ilgini çekeceğini düşündüğüm, Paris’ten gelmiş bir zarf vardı...” Bana hava kabar-

cıklı zarfı uzatıyor, sandalyesini çekiyor ve herkese tatlı tatlı gülüyor. “Sipariş verdiniz mi? Açlıktan ölüyorum. Merhaba, tanışmadık, ben Kate...”

Kate ve Tonya tanışırken babam kendine şarap koyuyor ve ben de oturduğum yerden hava kabarcıklı, kalınca zarfı süzüyorum. Birden nefesim kesiliyor, ne olduğunu anlıyorum. Paris’ten gelmiş. Üstünde eğik harfli bir kız yazısı var. Zarfa bastırınca içindeki sert ve bombeli şeyi hissediyorum. Sert ve bombeli, tıpkı bir kolye gibi. Yavaşça karşıya bakıyorum. Sadie anlamlı gözlerle bana bakıyor. Aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

“Hadi.” Kafasını sallıyor.

Titreyen ellerle zarfı yırtıp açıyorum. İçine bakıyorum. Kocaman bir topak incecik kağıt. Kağıdı itiyorum ve soluk, ışıltılı sarı boncukları görüyorum. Kafamı kaldırıp dümdüz Sadie’ye bakıyorum.

“O geldi, değil mi?” Bembeyaz oluyor. “Artık elinde.”

Sadece bir kere kafa sallıyorum. Sonra ne yaptığımın bilincinde olmaksızın sandalyemi geri itiyorum. “Benim... Birini aramam lazım.” Sesim birden çatlıyor. “Dışarı çıkacağım. Birazdan dönerim.”

Masaların ve sandalyelerin arasından dolanıyorum ve restoranın ufak, boş avlusuna çıkıyorum. Yangın çıkış kapısını itiyorum, uzak uca yürüyorum, sonra zarfı bir daha açıyorum, içindeki kocaman incecik kağıdı çıkarıyorum.

Bunca zaman sonra, işte nihayet elimde tutuyorum.

Beklediğimden daha sıcak bir hissi var. Bir şekilde daha sağlam. Güneş ışınları elmas gibi boncuklara vuruyor ve sa-

rı boncuklar ışıltıyor. O kadar nefes kesici ki içimden birden boynuma takmak geliyor. Ama onun yerine dönüp Sadie'ye bakıyorum, o da beni sessizce izliyor.

"Al bakalım. Senindir." Otomatik olarak kolyeyi bir Olimpiyat madalyası takar gibi Sadie'nin boynuna geçirmeye çalışıyorum. Fakat ellerim üstünden kayıp düşüyor. Tekrar tekrar deniyorum ama faydasız.

"Ne yapacağımı bilmiyorum!" Yarım bir kahkaha atıyorum, tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına yakın bir kahkaha. "Senin. Takman gerek. Ama hayalet versiyonu lazım..."

"Kes şunu!" Sadie'nin sesi aniden gergince yükseliyor. "Yapma!" Susuyor ve benden uzaklaşıyor, gözleri avlunun zemininde sabit. "Ne yapmak zorunda olduğunu biliyorsun."

Kilburn Yolu'ndan gelen trafik gürültüsü dışında aramızda çıt çıkmıyor. Sadie'ye bakamıyorum. Orada dikiliyorum. Kolye parmaklarımla arasında. Bunca zaman aradığımız, kovaladığımız, dilediğimiz şey buydu işte. Şimdi elimizde ve... *Keşke gelmeseydi*, diye düşünmeden edemiyorum. Henüz değil. Sadie'nin bana musallat olmasının sebebi bu kolyeydi. Ya onu geri alınca...

Düşünmeyeceğim. Bunu düşünmek istemiyorum. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum bu konuda.

Hafif bir esinti yerdeki yaprakları kıpırdatıyor, Sadie kafasını kaldırıp bana bakıyor. Benzi soluk, sesi sert. "Bana biraz zaman ver."

"Tamam." Yutkunuyorum. "Tabii." Kolyeyi zarfa tıkıp restorana geri dönüyorum. Sadie çoktan kaybolup gitti.

Pizzamı yiyemiyorum. Sohbeta doğru düzgün katılamıyorum. Ofise döndüğümde de hiçbir şeye dikkatimi veremiyorum. Oysa bir numaralı İK şirketlerinden altı telefon aldım, hepsi de benimle görüşmek istiyor. Çantam kucağımda, elim çantanın içindeki kolyeyi sıkıca tutuyor.

Ed'e başımın ağrıdığını, yalnız kalmam gerektiğini söylüyorum mesaj atıp. Eve döndüğümde Sadie ortada yok, ki hiç şaşırmıyorum. Kendime akşam yemeği hazırlıyorum ama yiyemiyorum. Sonra kolye boynumda yatağa oturuyorum, boncukları döndürüp siyah beyaz filmler izliyorum. Uyumam mümkün değil. Sonunda sabaha karşı beş buçukta kalkıyorum, giyinip dışarı çıkıyorum. Tan yerinin yumuşak gri tonları, canlı güneş ışınlarına bulanmış. Ayakta hareketsiz duruyorum, birkaç saniye gökyüzünün kızılığını seyrediyorum ve her şeye rağmen moralim düzeliyor. Sonra kendime bir kafeden bir fincan kahve alıyorum, otobüse binip Waterloo'ya gidiyorum. Bomboş sokaklardan geçerken camdan dışarıyı izliyorum. Oraya vardığımda saat altı buçuğa yaklaşıyor. Yavaş yavaş köprüde ve sokaklarda insanlar belirmeye başlıyor. Londra Portre Galerisi kapalı. Kilitli ve bomboş. İçeride kimse yok.

Zaten öyle olmasını bekliyordum.

Yakınlarda boş bir duvar bulup oturuyorum, kahvemiyudumluyorum. Biraz soğumuş ama boş mideme çok lezzetli geliyor. Bütün gün orada oturmaya kendimi hazırlıyorum ama bir saat kadar sonra Sadie ortaya çıkıyor. Yüzün-

de yine o hülyalı bakış var. Yine şahane bir elbise giymiş. Bu seferki incimsi gri ve eteklerinde çiçek yaprakları şeklinde tül parçaları var. Kafasına gri bir bant takmış. Başı önünde. Onu telaşlandırmak istemiyorum. Onun beni farkedip şaşırmasını bekliyorum.

“Lara.”

“Merhaba.” Bir elimi kaldırıyorum. “Burada olacağını düşündüm.”

“Kolyem nerede?” Panikliyor. “Kolyemi kaybettin mi yoksa?”

“Hayır! Merak etme, yanımda. Bir şey yok. Hemen burada. Bak.”

Etrafta kimse yok, yine de ne olur ne olmaz, sağa sola bakıyorum. Sonra da kolyeyi çıkarıyorum. Erken Londra sabahının griliğinde her zamankinden de ihtişamlı görünüyor. Elim kolyenin üstünde gezdiriyorum, boncuklar nazikçe birbirine vuruyor. Sadie savgi dolu bir şekilde kolyeye bakıyor, tutacakmış gibi elini uzatıyor, sonra hemen elini çekiyor.

“Keşke dokunabilsem,” diye mırıldanıyor.

“Biliyorum.” Çaresizce kolyeyi ona uzatıyorum, sanki bir sunu sunar gibi. Boynuna asmak istiyorum. Onu kolyeyle yeniden birleştirmek istiyorum.

“Kolyemi geri istiyorum,” diyor sessizce. “Bana geri vermeni istiyorum.”

“Şimdi mi? Bugün mü?”

Sadie gözlerimin içine bakıyor. “Şu anda.”

Birden boğazım tıkanıyor. Söylemek istediklerimin hiçbirini söyleyemiyorum. Ne olduklarını zaten biliyor sanırım.

“Kolyeyi geri istiyorum,” diye tekrar ediyor yumuşak ama kararlı bir sesle. “Çok ayrı kaldım.”

“Doğru.” Kafamı sallıyorum. Parmaklarım kolyeyi öyle bir sıkıyor ki parmaklarım nasır tutabilir. “Eh, o zaman alman lazım.”

Yolculuk çok kısa sürüyor. Taksi sabahın erken saatlerinde sokaklarda yağ gibi kayıyor. Sürücüye yavaşlamasını söylemek istiyorum. Zamanın durmasını istiyorum. Altı saat boyunca trafikte mahsur kalmak istiyorum. Ama işte banliyödeyiz. Vardık bile.

“Ne çabuk geldik, değil mi?” Sadie’nin sesi canlı çıkıyor.

“Evet.” Kendimi zorlayıp gülüyorum. “İnanılmaz derecede çabuk.”

Taksiden inerken göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Kolyeyi sıkkan parmaklarıma kramp giriyor. Ama parmaklarımı gevşetemem. Sürücünün parasını boştaki diğer elimle ödemem gerekse bile.

Taksi gazlayıp gidiyor. Sadie’yle birbirimize bakıyoruz. Sıra sıra dizilmiş ufak dükkanların önündeyiz. İçlerinden biri cenaze evi ve morg.

“İşte orası.” Gereksiz bir biçimde ‘Huzur Şapeli’ tabelasını işaret ediyorum. Anlaşılan kapalı.

Sadie kilitli kapıya doğru salınıp içeri bakıyor.

“En iyisi bekleyelim.” Omuz silkip yanıma dönüyor. “Burada oturabiliriz.”

Ahşap bankta yanıma çöküyor ve bir süre ikimiz de sessizce duruyoruz. Kol saatime bakıyorum. Sekiz otuz beş.

Dükkanlar saat dokuzda açılıyor. Düşününce bile panikliyorum, o yüzden düşünmemeye çalışıyorum. Henüz değil. Şimdi burada Sadie'yle oturduğum gerçeğine odaklanacağım.

"Elbisen güzelmiş bu arada." Sanırım oldukça normal konuşuyorum. "Bunu kimden arakladın?"

"Hiç kimseden," diyor Sadie alınarak. "Benimdi." Beni tepeden tırnağa süzüyor, sonra da "Ayakkabılarını beğendim," diyor.

"Teşekkürler." Gülümsemek istiyorum ama ağzım o hareketi yapmıyor işte. "Geçen gün aldım. Hatta Ed seçti. Gece alışverişi yaptık. Whiteleys Alışveriş Merkezi'ne gittik. Her yerde indirim vardı."

Ne dediğimi bilmiyorum, laf olsun torba dolsun. Çünkü konuşmak, susmaktan daha iyi. Tekrar kol saatime bakıyorum, dokuzu iki geçiyor. Geç kaldılar. Gülünç bir şekilde şükrediyorum. Sanki bir ceza almışız da erteleniyor.

"Şu üstüne atlama işinde gayet iyi, değil mi?" Sadie'nin birden çenesi açılıyor. "Ed'den bahsediyorum. Yanlış anlama, sen de hiç fena sayılmazsın."

Üstüne atlama mı?

Demek istediği...

Yok. Yok.

"Sadie." Ona dönüyorum. "Biliyordum! Bizi izledin!"

"Ne?" Gülmekten yerlere yatıyor. "Ama hiç çaktırmadım. Orada olduğumu farketmediniz bile."

"Ne gördün?" diye inliyorum.

"Her şeyi," diyor havalı havalı. "Ve gayet iyi bir şovdu, söylemeden geçemeyeceğim."

“Sadie, sana diyecek bir şey bulamıyorum!” Kafamı tutuyorum. “İnsanlar seks yaparken izlenmez. Yasalara aykırı.”

“Sadece ufak bir eleştirim olacak,” diyor bana aldırmandan. “Ya da daha çok bir... Öneri. Benim zamanımda yaptığımız bir şey.”

“Hayır!” diyorum dehşetle. “Öneri istemez!”

“Sen kaybedersin.” Omuz silkip tırnaklarını inceliyor, arada bir de kirpiklerinin altından bana kısa bakışlar atıyor.

Of Tanrı aşkına ya. Tabii ki şimdi de çok meraklandım. Önerisi neydi bilmek istiyorum.

“İyi tamam,” diyorum sonunda. “Bana 1920’lerden müthiş seks ipuçları ver bakalım. Ama içinde sakın garip, yenilebilir bir macun falan olmasın.”

“Şey...” diye başlıyor Sadie yaklaşır. Ama devam etmesine kalmadan gözlerim birden onun omzunun arkasına takılıyor. Kaskatı kesilip nefes alıyorum. Paltolu, ortayaşlı bir adam cenaze evinin kapısını açıyor.

“Ne oldu?” Sadie bakışımı takip ediyor. “Ah.”

“Evet.” Yutkunuyorum.

Adam beni görüyor. Sanırım oldukça göze çarpan bir yerdeyim, bankta kazık yutmuş gibi oturmuş ona bakıyorum.

“Siz... İyi misiniz?” diyor ifadesizce.

“Eee... Merhaba.” Kendimi zorlayıp ayağa kalkıyorum. “Ben aslında... Ben ziyarete... Saygılarımı sunmak için... Büyük teyzem Sadie Lancaster. Anladığım kadarıyla siz... Yani burası...”

“Aaa.” Adam ağırbaşlı bir tavırla kafasını sallıyor. “Evet.”

“Acaba ben... Mümkünse onu görebilir miyim?”

"Aaa." Adam tekrar başını öne eğiyor. "Elbette. Sadece bir dakika izin verin, kapıyı açayım, işlerimi halledeyim. Sonra sizi çağırırım Bayan..."

"Lington."

"Lington." Yüzünde tanıdığını gösteren bir ifade beliriyor. "Tabii, tabii. Eğer içeri girip aile salonumuzda beklemek isterseniz..."

"Bir saniye içinde geliyorum." Tebessüme yakın bir ifadeyle bakıyorum. "Önce birini aramam gerek."

Adam içeride gözden kayboluyor. Bir saniye kımıldamıyorum. Bu arada kalmışlık anını uzatmak istiyorum. Bunu yapmayı kesmek istiyorum. Eğer ne olacağını bilmezden gelirim, belki de o şey gerçekleşmez.

"Kolye yanında mı?" diyor Sadie'nin sesi yanımda.

"Hemen burada." Çantamdan çıkarıyorum.

"Güzel." Gülümsüyor ama gergin, mesafeli bir gülüş. 1920'lerden seks ipuçları konusu kaynadı gitti.

"Eee... Hazır mısın?" İçim rahatmış gibi konuşmaya çalışıyorum. "Böyle yerler oldukça kasvetli olabilir."

"Ah, ben içeri girmeyeceğim ki," diyor Sadie umursamazca. "Ben burada oturup bekleyeceğim. Daha iyi."

"Tamam." Kafa sallıyorum. "İyi fikir. Herhalde istemezsin..."

Cümlemi tamamlayamıyorum, devam edemiyorum ve susuyorum. Aynı zamanda gerçekte düşündüklerimi de ifade edemiyorum.

Aynı düşünce kafamda meşum bir melodi gibi dönüyor, dönüyor, gittikçe yükseliyor.

O konuyu hiç açmayacak mıyız?

“Evet.” Güçlkle yutkunuyorum.

“Evet, ne?” Sadie’nin sesi bir pırlanta gibi canlı ve keskin. Onun da aklından aynı şeylerin geçtiğini anlıyorum.

“Sence ne olacak, şey... Şey...”

“Benden nihayet kurtulup kurtulamayacağını mı öğrenmek istiyorsun?” diyor Sadie her zamanki uçarı tavrıyla.

“Hayır! Sadece demek istediğim...”

“Biliyorum. Benden kurtulmaya can atıyorsun. Beni görmekten miden bulandı.” Çenesi titriyor ama bana bir gülüş çakıyor. “Eh, işe yarayacağını sanmam.”

Göz göze geliyoruz ve gözlerindeki mesajı okuyorum. *Kendini kaybetme. Sızlanmak yok. Başın dik olmalı.*

“Eee, başıma kaldın yani.” Bir şekilde alaycı konuşabiliyorum. “Harika.”

“Maalesef.”

“Tam da her kızın ihtiyacı olan şey.” Gözlerimi deviriyorum. “Sonsuza dek evinde takılan, ukala bir hayalet.”

“Ukala bir *koruyucu melek*,” diye düzeltiyor kararlı bir sesle.

“Bayan Lington?” Adam kafasını kapıdan dışarı uzatıyor. “Hazır olduğunuz zaman buyrun.”

“Teşekkürler. Bir saniye.”

Kapı kapanınca ayağa kalkıp gereksiz yere ceketimi birkaç sefer düzeltiyorum. Kemerimi çekiştiriyorum, dümdüz durduğundan emin oluyorum, böylece bir otuz saniye daha kazanıyorum.

“O zaman ben kolyeyi hemen şeye atıp geliyorum, iki dakika sonra görüşürüz, tamam mı?” Gerçekçi bir sesle konuşmaya çabalıyorum.

“Ben buradayım.” Sadie oturduğu banka eliyle vuruyor.

“Sonra gidip bir film seyrederez. Öyle bir şey yaparız.”

“Tamam.” Kafa sallıyor.

Bir adım atıyorum, sonra duruyorum. Oyun içinde oyun oynadığımızın farkındayım. Ama bu şekilde bırakamam. Arkamı dönüyorum, derin bir nefes alıyorum. Kendimi kaybetmemeye kararlıyım. Onu hayalkırlığına uğratmayacağım.

“Ama... Gene de ne olur ne olmaz. Hani belki biz...” Söylemeye dilim varmıyor. Düşünemiyorum bile. “Sadie, seni tanımak...”

Söyleyecek hiçbir şey yok. Kelimeler yetersiz. Sadie’yi tanımanın nasıl bir his olduğunu tarif edecek sözcük yok.

“Biliyorum,” diye fısıldıyor. Gözleri parlayan iki yıldız gibi. “Benim için de. Hadi git.”

Morgun kapısına ulaştığımda son bir kez dönüp arkama bakıyorum. Mükemmel bir duruşla dimdik oturuyor Sadie bankta. Boynu her zamanki gibi dik ve elbisesi incecik vücudundan şelale gibi dökülüyor. Dümdüz ileri bakıyor. Bacakları bitişik, elleri dizlerinde. Çok dingin görünüyor. Adeta bekliyor.

Aklımdan neler geçtiğini hayal edemiyorum.

Ben orada dikilirken birden onu izlediğimi fark ediyor, çenesini kaldırıyor ve aniden canlanıyor, bana gülüyor.

“Yallah!” diye haykırıyor.

“Yallah!” diye sesleniyorum ona. İçgüdüsel bir şekilde havaya öpücük gönderiyorum. Sonra tekrar önüme dönüp ani bir kararlılıkla içeri giriyorum. Artık zamanı geldi.

Cenaze işleri görevlisi bana bir fincan çay getiriyor, güllü bir tabağa iki kurabiye koyuyor. Tüm sorularımı ağırbaşlı, kısık bir “Aaa,” diyerek cevaplamaya başlıyor. Cidden çok sinir bozucu.

Pastel renkli bir koridora yönlendiriyor beni, sonra da üstünde ‘Lili Süiti’ yazan bir kapının önünde anlamlı anlamlı duruyor.

“Sizi birkaç saniye yalnız bırakayım.” Ustaca bir hareketle kapının kolunu çeviriyor ve biraz aralıyor, sonra da ekliyor. “Gazetelerde yazanlar, bir zamanlar o ünlü resme poz veren kız olduğu doğru mu?”

“Evet.” Başımınla onaylıyorum.

“Aaa.” Başını öne eğiyor. “Ne kadar sıradışı. İnsan inanmıyor. Çok, çok yaşlı bir kadın. 105’ti galiba. Uzun yaşamış.”

Adamın kibarlık etmeye çalıştığını bilsem de sözleri sinime dokunuyor.

“Ben onu öyle görmüyorum,” diyorum kısaca. “Ben onu ihtiyar düşünmüyorum.”

“Aaa.” Çabucak kafa sallıyor. “Doğrudur.”

“Neyse. Ben tabutun içine... Bir şey koymak istiyorum. Sorun olur mu? Bir sakıncası var mı? O şey güvende olur mu?”

“Aaa. Elbette güvende olur, sizi temin ederim.”

“Ve özel,” diyorum vahşice. “Kimsenin benden sonra tabutu açmasını istemiyorum. Açmak isteyen olursa, önce bana haber verir misiniz?”

“Aaa.” Saygılı bir şekilde ayakkabılarına bakıyor. “Elbette.”

“Şey. Teşekkürler. Ben artık... Giriyorum.”

İçeri yürüyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve olduğum yerde kalakalıyorum.

Artık buradayım. İşte gerçekten yapıyorum. Bacaklarım titriyor. Birkaç kez yutkunuyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum, kafayı yememeye çabalıyorum. Bir dakika sonra büyük ahşap tabuta doğru bir adım atıyorum. Sonra bir adım daha.

İşte Sadie. Gerçek Sadie. 105 yaşındaki büyük teyzem. Yaşadı ve öldü ve onunla hiç doğru dürüst tanışmadım. Derin derin nefes alarak kenara yaklaşıyorum. Öne ilerledikçe kabarık bir beyaz saç ve kurumuş, yaşlı cildinden bir parça görüyorum.

“Al bakalım Sadie,” diye mırıldanıyorum. Nazikçe, dikkatlice, kolyeyi boynuna geçiriyorum. Yaptım.

Sonunda. Yaptım.

O kadar minik ve büzüşmüş görünüyor ki. Çok hassas. Sadie’ye dokunmak istediğim zamanları düşünüyorum. Kolunu sıkmak ya da ona sıkıca bir sarılmak istediğim zamanları... Ve şimdi burada. Gerçek et. Dikkatlice saçını okşuyorum, elbisesini düzeltiyorum. Keşke dokunuşumu hissediyor olsa. Bu narin, yılların eskittiği, büzüşmüş beden, 105 yıl boyunca Sadie’nin yuvasıydı. Bu onun gerçek haliydi.

Orada ayakta dikilip nefes alışımı düzenlemeye çalışıyorum. Beynimi huzur dolu, uygun düşüncelerle doldurmaya çalışıyorum. Belki de dışımdan bir çift laf etmeliyim. Doğru

hareketi yapmak istiyorum. Ama aynı zamanda içimde giderek büyüyen bir panik hissi var. Her saniye biraz daha artıyor. Gerçek şu ki kalbim bu odada değil.

Gitmeliyim. Hemen.

Titreyen bacaklarımla kapıya yöneliyorum, kolu çevirip kendimi dışarı atıyorum. Koridorda boş boş gezinen görevli çok şaşırıyor halimi görünce.

“Her şey yolunda mı?” diyor.

“Evet,” diye yutkunuyorum uzaklaşırken. “Her şey yolunda. Çok teşekkür ederim. Sizi arayacağım. Ama şimdi gitmeliyim. Üzgünüm, önemli bir işim çıktı.”

Göğsüm daralıyor, nefes alamıyorum. Beynim istemediğim düşüncelerle zonkluyor. Buradan çıkmalıyım. Bir şekilde pastel renkli koridordan geçiyorum, salonu neredeyse koşarak kat ediyorum. Girişe ulaşıyorum, sokağa fırlıyorum. Ve olduğum yerde kalıyorum. Kapının kolunu tutarak nefes nefese yolun karşı tarafına bakıyorum.

Bank boş.

O anda anlıyorum.

Tabii ki anlıyorum.

Yine de bacaklarım koşuyor, beni yola götürüyor. Çaresizce kaldırımda öne arkaya bakıyorum. Sesim kısılana kadar “Sadie? Sadie?” diye sesleniyorum. Gözlerimden akan yaşları siliyorum, gelip geçenlerin kibar ve soru soran gözlerinden gözlerimi kaçırıyorum, tekrar sokağı bir uçtan bir uca inceliyorum. Pes etmeyeceğim. Ama sonunda banka oturuyorum, bankı iki elimle sıkıca kavriyorum.

Ne olur ne olmaz. Öylece bekliyorum.

Ta ki alacakaranlık çökene ve soğuktan titremeye başlayıncaya dek. Biliyorum. Derinlerde bir yerde...

Geri dönmeyecek. Sadie yoluna devam etti.

“Bayanlar baylar.” Sesim güçlü bir yankı yapıyor, durup boğazımı temizliyorum. Daha önce hiç böyle dev kolonlu bir ses sistemiyle konuşma yapmamıştım. Başta “Merhaba millet, bir-ki, bir-ki,” diye kontrol etsem de şimdi bayağı heyecanlıyım.

“Bayanlar baylar.” Bir daha deniyorum. “Bugün burada olduğunuz, bu hüznü kutlamaya katıldığınız için çok teşekkürler.” Bana beklenti dolu gözlerle bakan onlarca yüzü tek tek inceliyorum. Sıralarca, sıralarca insan, St Botolph Kilisesi’nin banklarını doldurmuş. “Hepimizi derinden etkileyen bu sıradışı kadına saygılarınızı sunmaya geldiğiniz teşekkürler.”

Kiliseye hakim bir yerde asılı duran Sadie’nin portresinin dev reproduksiyonuna bakıyorum. Etrafında ve altında hayatımda gördüğüm en güzel çiçek arajmanları yer alıyor. Zambaklar, orkideler, sarmaşıklar... Sadie’nin yusufçuklu

kolyesinin bir taklidi, uçuk sarı güllerden yapılmış yosun yatağının içinde duruyor hatta.

Onu Londra'nın en ünlü çiçekçisi Hawkes and Cox yaptırdı. Anma törenini duyunca beni aradılar ve bedava yapmayı teklif ettiler. Sadie'ye hayranlarmış ve ona hürmetlerini göstermek istemişler. (Daha gerçekçi olmamız gerekirse, müthiş bir reklam olacağını düşünmüş olmalılar.)

Başlangıçta bu olayı bu kadar büyütme gibi bir niyetim yoktu açıkçası. Sadie için bir anma töreni düzenlemek istemiştım sadece. Derken Londra Portre Galerisi'nden Malcolm bunu duydu ve böylesi meşhur bir sanat ikonunu anma törenine katılıp ona saygılarını sunmak isteyen sanatseverler için törenin ayrıntılarını internet sitesinden duyurmayı teklif etti. Dört bir yandan başvurular yağması büyük bir sürpriz oldu. Sonuçta katılımcıları kurayla belirlemek gerekti. Hatta tören, *London Tonight*'ta haberlerde yer aldı. Ve şimdi, işte buradalar. Salonda büyük bir kalabalık var. Sadie'ye saygılarını sunmak isteyen bir sürü insan. Kiliseye gelip de kalabalığı gördüğümde nefesim ke-sildi.

"Aynı zamanda, harika giyinmişsiniz. Bravo." İnsanların üstündeki vintage paltolara, boncuklu atkılara, bazı erkeklerin taktığı çamurluklara gülerek bakıyorum. "Bence Sadie'nin de çok hoşuna giderdi."

Bugünün giyim teması, 1920'ler. Herkes kendince bir parça çaba göstermiş. Anma törenlerinde giyim kuralı olmamış güya. Kim demiş? Papazın lafını takamayacağımı! Sadie'nin çok hoşuna giderdi ve önemli olan da bu.

Fairside Huzurevi'nden hemşireler bile yirmilere uygun giyinmek için muazzam bir çaba göstermiş. Hem onlar hem de getirdikleri yaşlı huzurevi sakinleri... Gördüğüm en göz kamaştırıcı kıyafetlere bürünmüşler. Her birinde saç bantları ve kolyeler var. Ginny'yle göz göze geliyorum, bana içten bir şekilde gülümsüyor ve yelpazesini sallıyor. Birkaç hafta önce yapılan Sadie'nin özel yakılma törenine benim dışımda sadece Ginny ve iki hemşire daha geldi. Orada sadece onu tanıyan insanların olmasını istedim. Onu gerçekten yakından tanımış olanların. Tören çok sessiz ve samimiydi. Sonrasında onları yemeğe götürdüm. Ağlaştık, şarap içtik ve birbirimize Sadie hikayeleri anlatıp güldük. Sonra da huzurevine büyük bir bağış yaparak onları duygulandırdım.

O törene annemle babam bile davetli değildi. Ama sanırım anlayış gösterdiler.

Ön sırada oturan ikiliye bakıyorum. Annem yirmilerden çok yetmişlerin Abba'sı gibi görünen, felaket bir lila rengi, düşük bel elbisesiyle ve saç bandıyla oturuyor. Babam da kesinlikle yirmiler olmayan birtakım elbise giymiş. Babamınki bildiğimiz tek düğmeli ceketlerden ve yakasında da bir mendil var. Ama onu afediyorum, çünkü bana o kadar sıcak, gururlu ve şefkatli bakıyor ki...

"Sadie'yi yalnızca 'portredeki kız' olarak tanıyanlar, bu resimdeki insanın aslında kim olduğunu merak edebilir. Eh, kendisi olağanüstü bir kadındı. Sivri dilliydi, komikti, cesurdu, akıl almazdı... Hayata dev bir macera gözüyle bakardı. Hepinizin bildiği gibi asrımızın en ünlü ressamlarından bi-

rinin ilham perisiydi. Onu büyülemişti. Adam onu sevmekten hiç vazgeçmedi, Sadie de onu. Koşullar nedeniyle trajik bir ayrılık yaşadılar. Ama ressam daha uzun yaşasaydı... Kim bilir?”

Nefes almak için duruyorum, annemle babama bakıyorum. Beni gözlerini kırpmadan dinliyorlar. Dün gece prova yaparken onlara konuşmamı okudum. Babam sürekli inanamayarak “Bu kadar şeyi nereden öğrendin?” deyip durdu. Bense onu susturmak için muğlakça ‘arşivler’, ‘eski mektuplar’ falan diye salladım.

“Ödün vermezdi ve şen şakraklı. Onda şeytan tüyü vardı... İsteddiği her şeyi gerçekleştirirdi. Hem kendine hem çevresindekilere uğur getirirdi.” Ed’e ufak bir bakış atıyorum çaktırmadan. Annemle babamın yanında oturduğu yerden bana göz kırpmıyor. O da bu konuşmayı artık neredeyse ezbere biliyor.

“105 yaşına kadar yaşadı, oldukça önemli bir başarı.” Herkesin dinlediğinden emin olmak için insanlara bakıyorum. “Ama onu sırf bu şekilde tanımlamamızdan nefret ederdi. İnsanların onu yalnızca ‘105’lik kadın’ olarak görmesini istemezdi. Çünkü tüm hayatı boyunca içinden daima 23 yaşında bir genç kızdı. Hayatını fişirtıyla yaşayan bir kızdı. Çarlistonu, kokteylleri, gece kulüplerinde sallanıp yuvarlanmayı, süs havuzlarında dans etmeyi, hızlı araba kullanmayı, ruj sürmeyi, sigara içmeyi... Ve kiremit aktarmayı seven bir kızdı.”

Dinleyicilerden hiçbirinin ‘kiremit aktarma’yı hangi anlamda kullandığımı çakmayacağına güvenerek bu riski al-

dım. Sahiden de herkes, sanki çiçek arajmanı yapmayı seviyor demişim gibi kibar kibar gülümsüyor.

“Örgü örmekten nefret ederdi,” diye ekliyorum altını çizerek. “Kayıtlara geçmeli. Ama İtalyan moda dergisi *Grazi-a*’yı çok severdi.” Kilisede bir gülüşme oluyor, bu da iyi bir şey. İnsanların gülmesini istiyorum.

“Tabii ki bizim için, yani ailesi için,” diye devam ediyorum, “o yalnızca resimde görünen isimsiz bir kız değildi. Benim büyük teyzemdi. O bizim ailemizin bir parçasıydı.” Bam teline dokunmasını istediğim kısma gelince duraksıyorum. “Aileyi önemsememek kolaydır. Kanıksamak kolaydır. Ama aile, insanın geçmişidir. Kimliğinizin bir parçasıdır. Ve Sadie olmasaydı, hiçbirimiz şu anki konumumuzda olamazdık.”

Bu noktada Bill Amca’ya manalı bir bakış fırlatmadan edemiyorum. Annemin hemen yanında, pahalı takım elbisesiyle baston yutmuş gibi oturuyor. Yüzü, Güney Fransa sahilinde onu gördüğüm zamandan bu yana bir hayli çökmüş. Doğruya doğru, çok da harika bir ay geçirmedi. Devamlı gazetelerde boy gösterdi ve hiçbiri de iyi bir şekilde değildi.

İlk başta onu bu anma törenine katılmaktan men etmeyi düşündüm. Basın temsilcisi çaresizce gelmesi için yalvarıyordu. Şirketinin halkla ilişkiler bölümü bu olayı bir nebze tersine çevirmek istiyordu. Ama amcamın burayı kirletmesine katlanamazdım. Spot ışıklarını çalmasına, her zamanki Bill Amca numaralarını sergilemesine dayanamazdım. Fakat sonra bir daha düşündüm. Ve aklıma bir fikir

geldi. Ne diye gelip Sadie'ye hürmetlerini sunmayacaktı ki? Ne diye gelip teyzesinin kim olduğuna kulak vermeyecekti?

O yüzden de gelmesine izin verildi. Benim tarafımdan.

“Ona saygı duymalıyız. Minnettar olmalıyız.”

Elimde olmadan gene anlamlı anlamlı Bill Amca'ya bakıyorum ve bunu yapan tek insan değilim. Herkes ona dönüp duruyor ve hatta insanlar birbirini dürtüyor, onun hakkında fısıldaşıyor.

“İşte bu amaçla, Sadie'nin anısına, Sadie Lancaster Vakfı'nı kurdum. Toplanan bağışlar, Sadie'nin onaylayacağını düşündüğümüz amaçlar uğruna harcanacak. Özellikle dansla ilgili organizasyonları, yaşlılara yardım kampanyalarını, Fairside Huzurevi'ni ve son 25 yıldır portresini özenle muhafaza eden Londra Portre Galerisi'ni destekleyeceğiz.”

Malcolm Gledhill'e sırtıyorum, o da gülümsüyor. Ona bunu ilk söylediğimde çok sevindi. Pespembe oldu ve galerinin bir *dos*'u olmak ister miyim ya da böylesi bir sanat-sever olduğum için yönetim kurulunda yer almak ister miyim diye sordu. (*Aslına bakarsanız ben yalnızca bir Sadie-severim, diğer resimleri ister alsınlar ister satsınlar, beni bağlamaz.*)

“Aynı zamanda amcam Bill Lington'ın da Sadie'ye söylemek istediği bazı şeyler var.”

Bill Amca'yı sahneye çıkaracak değilim. Kendi konuşmasını yazmasına da izin vermedim tabii. Ne söylemek istediğinden haberi bile yok. Ben onun yerine söyleyeceğim. Başka bir kağıt parçası çıkarıyorum. Ben okumaya başlama-

dan önce umut dolu bir sessizlik oluyor. “Tamamen teyzem Sadie’nin portresi sayesinde bir iş kurma girişiminde bulunabildim. Eğer onun güzelliği ve onun yardımını olmasaydı, şu anda bulunduğum bu ayrıcalıklı konumda olamazdım. Ne yazık ki yaşamı boyunca ona yeterince ilgi gösteremedim. Bunun için çok üzgünüm.” Etkiyi artırmak için duruyorum. Kilise tam bir sessizlik ve hayret içinde. Bütün gazetecilerin hızlı hızlı not aldığını görüyorum. “Bu yüzden de bugün sizlerin huzurunda, Sadie Lancaster Vakfı’na on milyon sterlin bağış yapacağımı duyurmak istiyorum. Çok özel bir insan için, çok ufak bir telafi.”

Bomba düşmüş gibi sessizlik oluyor. Bill Amca’nın rengi iyice soluyor, adeta uçuyor, yüzündeki kaskatı gülüş donuyor. Ed’e bakıyorum, göz kırpmıyor ve başparmağını kaldırıyor. Zaten bana on milyon isteme fikrini veren de Ed’di. Ben sadece beş isteyecektim, onu bile çok buluyordum. Bu işin en muhteşem tarafı, amcamın yapacağı bağışın altı yüz kişi ve bir gazeteci ordusu önünde açıklanmış olması. Artık asla geri adım atamaz.

“Geldiğiniz için hepinize en içten teşekkürlerimi sunuyorum.” Kilisedekilere bir daha bakıyorum. “Bu resim keşfedildiğinde Sadie huzurevindeydi. Ama ne kadar sevildiğini ve takdir edildiğini hiç öğrenmedi. Sizleri görseydi aklı başından giderdi. Anlardı ki...” Birden gözyaşlarımın saldırısını hissediyorum.

Hayır. Şimdi kendimi kaybedemem. Buraya kadar iyi idare ettim. Bir şekilde gülümsüyorum ve derin bir nefes alıyorum.

“Anlardı ki bu dünyada bir iz bırakmış. Bir sürü insana zevk vermiş ve mirası nesiller boyu kalacak. Büyük yeğeni olarak onunla gurur duyuyorum.” Kısa bir an sessizce resmi inceliyorum, sonra tekrar insanlara dönüyorum. “Şimdi bana söyleyecek tek bir şey kalıyor. Kadehlerimizi Sadie için kaldıralım lütfen...”

Bir hışırtı, bir uğultu ve tıkırtılar oluyor, herkes eğilip kadehlerini alıyor. Tüm misafirlere içeri girerlerken birer kadeh kokteyl dağıtıldı. Ya cin fizz ya da Sidecar. Her ikisi de Hilton’dan iki barmen tarafından özel olarak hazırlandı. (Ve anma törenlerinde kokteyl dağıtılmaması da umrumda değil.)

“Yallah.” Kadehimi kaldırıyorum ve herkes tekrar ediyor. “Yallah.”

Herkes içkisini yudumlarken bir sessizlik oluyor. Ardından yavaş yavaş mırıltılar ve kıkırdamalar yankılanmaya başlıyor kilise duvarlarında. Annemin Sidecar’ını ifadesizce yudumladığını görüyorum, Bill Amca’ysa efkarlı efkarlı cin fizz’ini bir yudumda deviriyor. Pembe yüzlü Malcolm Gledhill de garsona kadehini doldurmasını işaret ediyor.

Kilise orgundan *Jerusalem*’in ilk notaları yükseliyor. Sahneden inip annemlerin yanında duran Ed’e katılıyorum. Üstünde yirmilerden, nefes kesici birtakım elbise var. Sotheby’s’teki bir açık artırmadan fahiş bir fiyata satın almış. Şu anda siyah beyaz filmlerden fırlamış bir centilmene benziyor. Fiyatını duyup da dehşetle çığlık attığımda yalnızca omuz silktili ve yirmilerin benim için önemini bildiğini söyledi.

“Çok iyiydi,” diye fısıldıyor elimi tutarak. “Onu çok gururlandırdın.”

İlahi başladığında şarkı söyleyemediğimi farkediyorum. Nedense boğazım düğümleniyor ve kelimeler çıkmıyor. Onun yerine etrafıma, çiçeklerle dolup taşan kiliseye, güzel giysilere ve orada toplanan, Sadie için şarkı söyleyen insanlara bakıyorum. Bir sürü, çeşit çeşit insan. Hepsi de farklı ortamlardan gelmiş. Genci, yaşlısı, huzurevinden arkadaşları... Bir şekilde değdiği insanlar. Hepsi burada. Hepsi onun için toplanmış. İşte Sadie bunu hakediyordu.

İşte bunu hakediyordu. Başından beri.

Tören nihayet sona erdiğinde orkestra çarliston çalmaya başlıyor. (Anma törenlerinde çarliston çalma geleneği olması da umrumda değil.) Ve kalabalık ellerinde hala kokteylleriyle yavaş yavaş dışarı çıkıyor. Sevgili Malcolm Gledhill sağolsun, resepsiyona Londra Portre Galerisi ev sahipliği yapacak. Görevli kızlar konuklara oraya gidiş yolunu tarif ediyor.

Hiç acelem yok. Tüm o konuşmaları, sohbeti ve uğultuyu kaldıramayacağım. Henüz değil. Ön sırada oturuyor, çiçeklerin kokusunu içime çekerek salona sessizlik çökmesini bekliyorum.

Sadie'ye hakkını verdim. En azından verdiğimi düşünüyorum. Umarım vermişimdir.

“Hayatım.” Annemin sesi düşüncelerimi bölüyor. Bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Saç bandı az öncekinden de bozuk. Yanakları kızarmış. Yanıma otururken keyifli olduğu seziliyor. “Harikaydı. Harikaydı.”

“Teşekkürler.” Anneme sırtıyorum.

“Bill Amca’nı şişe geçirdin resmen, bayıldım. Vakfın çok iyi işler yapacağından eminim. Ve kokteyller!” diye ekliyor bardağındakini yuvarlayarak. “Ne iyi fikir!”

Anneme merakla bakıyorum birden. Bildiğim kadarıyla bugün tek bir şey için bile endişe duymadı. İnsanlar ya geç kalırsa, ya sarhoş olunursa, bardaklar kırılırsa falan gibisinden hiçbir konuda vırvır yapmadı.

“Anne... Sende bir değişiklik var,” diyorum elimde olmadan. “Daha az streslisin. Ne oldu?”

Birdenbire acaba bir doktora mı gidiyor diye düşünüyorum. Valium ya da Prozac gibi bir şey mi alıyor yoksa? İlaç kullanıyor da o yüzden mi kafası böyle güzel?

Sessizlik içinde lila rengi yakasını düzeltiyor annem.

“Çok garipti,” diyor sonunda. “Bunu herkese anlatamıyorum Lara. Ama birkaç hafta önce tuhaf bir şey yaşadım.”

“Ne?”

“Neredeyse bir ses duydum kulağımda...” Tereddüt ediyor, sonra fısıldıyor. “Kafamın içinde bir ses.”

“Ses mi?” Kasılıyorum. “Nasıl bir ses?”

“Ben dindar bir kadın değilim, biliyorsun.” Annem kilisede etrafına bakınıyor ve sesini alçaltıyor. “Ama doğrusu, bu ses bütün gün peşimi bırakmadı. Tam şurada.” Kafasına vuruyor parmağıyla. “Beni rahat bırakmadı. Kafayı yiyeceğimi sandım.”

“Ne diyordu?”

“Diyordu ki ‘Her şey iyi olacak, endişelenmeyi kes!’ Saatlerce sadece bu cümleyi tekrar etti. Sonunda zıvanadan

çıktım. Ben de dışımdan ‘Tamam Bayan İç Ses, mesajı aldım,’ dedim. Ve ses sustu, sihir yapılmış gibi.”

“Vay canına,” diyebiliyorum boğazım düğümlenerek. “Bence... Harika.”

“O günden beri de artık küçük olaylar canımı sıkıyor.” Annem kol saatine bakıyor. “Gitsem iyi olur, baban arabayı çıkaracaktı. Seni de götürmemizi ister misin?”

“Henüz değil. Orada görüşürüz.”

Annem anlayışla kafasını sallıyor, sonra da çıkıyor. Başka bir yirmiler şarkısı başlarken arkama yaslanıyorum, güzel kabbartmalı tavana bakıyorum. Annemin yaşadığı farkındalık anını düşünüyorum. Sadie’nin onun peşinde dolaştığını, başının etini yediğini, asla pes etmediğini hayal edebiliyorum.

Sadie’nin olduğu ve yaptığı ve başardığı şeyler... Şimdi bile bunların ancak yarısını bildiğimi hissediyorum.

Müzik sona eriyor ve uzun cübbeli bir kadın ortaya çıkıp mumları söndürmeye başlıyor. Ben de doğruluyorum, çantamı alıp ayağa kalkıyorum. Ortalık boşaldı bile. Herkes yoldadır.

Kiliseden avluya çıktığımda güneş ışığı gözüme giriyor, gözlerimi kırıştırıyorum. Hala kahkahalarla gülen ve konuşan insanlar duruyor kaldırımında ama yakınlarda kimse yok. Bakışlarım göğe kayıyor. Sık sık olduğu gibi. Hala.

“Sadie?” diyorum sessizce. Alışkanlık işte. “Sadie?” Tabii ki cevap gelmiyor. Artık hiç cevap gelmiyor.

“Aferin!” Ed birden bir yerlerden fırlayıp yanımda bitiyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Yerimden sığıyorum. Neredeydi ki? Sütunun arkasında mı saklanıyordu? “Muhte-

şemdi. Her şey. Daha iyi olamazdı. Seninle gurur duyuyorum.”

“Ah, teşekkürler.” Zevkten dört köşe kızarıyorum. “İyi-di, değil mi? Bir sürü insan geldi.”

“Şahaneydi. Hepsi de senin sayende.” Yanağıma nazıkçe dokunuyor ve daha sessizce konuşuyor. “Galeriye gitmeye hazır mısın? Annenle babana siz gidin dedim.”

“Evet.” Gülümsüyorum. “Beklediğin için teşekkür ederim. Sadece bir an yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.”

“Tabii.” İşlemeli demir kapılara doğru yürüdüğümüz sırada kolunu omzuma atıyor ve ben de elini sıkıyorum. Dünyanın töreni provasındayken Ed bana birdenbire Londra’daki geçici görevini altı ay daha uzattığını söyledi, arabasının sigortası boşa gitmesin diye. Sonra da bana uzun bir bakış atıp bir süre daha burada kalması hakkında ne düşündüğümü sordu.

Ben de ciddi ciddi bu konuyu düşünüyormuş gibi bir süre durdum, havalara uçtuğumu göstermemeye çalıştım. Sonra da “Evet,” dedim, “bence de arabanın sigortası ziyan olmamalı.” Bana sırtıttı. Ben de ona sırtıttım.

Ve tüm bu konuşma boyunca elleri ellerime kenetlenmişti.

“Eee... Az önce kiminle konuşuyordun?” diye ekliyor gayet sıradan bir sesle. “Kiliseden dışarı çıktığında.”

“Ne?” diyorum dikkatim dağılarak. “Kimseyle. Araba yanında mı?”

“Çünkü sanki bana...” diye ısrar ediyor, “*Sadie*, dedin gibi geldi.”

Kısa bir sessizlik oluyor. Bu bir saniyede suratıma en şaşkın ifademi yerleştiriyorum.

“Sana öyle mi geldi?” Ne kadar tuhaf bir düşünce olduğunu göstermek istercesine kahkaha atıyorum. “Neden öyle bir şey diyeyim ki?”

“Ben de böyle düşündüm,” diyor Ed aynı muzip tavırla. “Neden öyle bir şey desin ki, dedim içimden.”

Peşini bırakmayacak. Anlaşıldı.

“Belki de aksanımdandır,” diyorum ani bir ilhamla. “Belki de Sidecar dediğimi duydun. Bir Sidecar daha içeyim.”

“Sidecar.” Ed yürümeyi kesip bana uzun, soru soran bir bakışla bakıyor. Ben de bir şekilde ona kocaman, masum gözlerle bakmak için kendimi zorluyorum. *Zihnimi okuyamaz*, diye hatırlatıyorum kendi kendime. Zihnimi okuyamaz.

“Bir şey var,” diyor nihayet kafasını iki yana sallayarak. “Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey var.”

Birden yüreğim hopluyor. Ed benim hakkımdaki her şeyi biliyor. Önemli önemsiz her şeyi... Bunu da biliyor kesin. Sonuçta, o da bunun bir parçası.

“Evet,” diye kafa sallıyorum sonunda. “Bir şey var. Ve bir gün sana anlatacağım.”

Ed’in dudakları kıvrılıyor. Vintage elbisemi, şıkırdayan boncuklarımı, Marcel maşayla kalıp gibi yapılmış saçımı, kafamdan fırlayan koca tüyleri tepeden tırnağa inceliyor ve ifadesi yumuşuyor.

“Hadi gel Yirmiler Kızı.” Elimi sımsıkı, güven verici bir şekilde tutuyor. “Teyzen adına harika bir şey yaptın. Ne yazık ki göremedi.”

“Evet,” diye ona katılıyorum. “Çok yazık.”

Fakat el ele yürüyüp giderken boş gökyüzüne son bir bakış atıyorum.

Umarım görmüştür.

Sıkıcı bir cenaze, kayıp bir kolye, sürtük bir ruh!

Yirmiler Kızı

*Yirmilerinde bir kız ve Yirmiler'den kalma başka bir kızın güzel ve komik, kusursuz ve eğlenceli macerası!
Yeni bir kabkaba makinesi!*

Lara hep uçuk bir kızdı. Yani, hayattaki tercihleri ve devasa tepkileri, bir de kötü kaderi bize bunu söylüyor. Hem, yirmili yaşlardaki sıradan kızların muhabbeti bol hayaletleri pek olmaz, di mi! Oysa Lara'nın büyük teyzesi Sadie, mütemadiyen çarliston dansı yapan bir kız formunda ve bitmek tükenmek bilmez istekleri eşliğinde Lara'ya musallat oluyor. Sadie'nin ruhunun huzura kavuşmasının tek yolu, biricik ve kayıp kolyesinin bulunması.

Lara'nınsa kendi derdi zaten başından aşkın. Yeni kurduğu şirketi iki yakasını bir araya zor getiriyor, en yakın arkadaştan iş ortağına terfi eden sevgili Natalie alıp başını Goa'ya kaçmış ve hayatının aşkı Lara'ya tekme basmış. Neyse ki Lara, Sadie ile vakit geçirdikçe hayat daha ihtişamlı bir hal almaya başlıyor ve içine düştükleri define avı entrika dolu ve romantik bir maceraya dönüşüyor.

*Acaba Sadie'nin hayaleti, Lara'nın derilerine deva olabilir mi
ve farklı çağlardan iki kız süper bir ikili eder mi?*

Sblmr+

ARTEMİS

